
לגמרי
שפוטה
טילי קול
THOROUGHLY WHIPPED
by Tillie Cole
Only Love & Books

לגמרי שפוטה

טילי קול

כנרת זמורה-ביתן דביר

לגמרי שפוטה

טילי קול

תרגום: עמית פרדס

עריכה: לילך פלדמן

THOROUGHLY WHIPPED
by
Tillie Cole

This edition published in agreement with McIntosh & Otis, Inc., New York

Translated by Amit Pardes

ת.ד: 2113 נס ציונה 7412002

מו"ליות: אורנית בן־שלום אסייג ואביבית לוי
לקטורה: סול מלכה
תרגום: עמית פרדס
עריכת תרגום: לילך פלדמן
הגהה: נויה שדה
עימוד: סטודיו ספרינט
עיצוב עטיפה: לירז עמר – מעצב גרפי דפוס רפי

דאנאקוד: 92-1296
נדפס בישראל 2022

הפקת גרסה דיגיטלית גטבוקס

"תמיד תצחקו כשאפשר. זאת תרופה זולה." – לורד ביירון

Only Love's Books

פרק 1

ניו יורק

"שאני אמות," נובה לחשה ורכנה לעברי. "בן האצולה כחול הדם גדל יפה!"

גלגלתי עיניים. "את מבינה שהוא מבוגר ממך רק בשנה אחת, נכון?"

"ראיתי אותו רק בתצלומים, פיית'. שלא כמו אנשים אחרים, לא התכבדתי בנוכחותו של הדוכס הצעיר עד לפני הרגע הזה. תני לי להתענג על נוכחותו האדירה."

"הוא עוד לא דוכס. זה יקרה רק כשהזקן שלו יתפגר והוא יירש את תואר האצולה. ואף אחד לא מתכבד מהנוכחות של הזין הזה. הוא יהיר ועשיר כל־כך שזה הפך אותו ליותר מטומטם ממטומטם, והוא הולך כאילו תקוע לו מקל בתחת. להוד רוממותו אין שום תכונות מפצות," אמרתי בזעף ושילבתי ידיים על חזי כדי להדגיש את דבריי.

מושא השיחה שלנו השתהה ליד דלת חדר הישיבות. הוא שוחח עם סאלי, העורכת שלנו, ועם הנרי סינקלייר השני, אביו. או כפי שנודע בכינויו – קינג סינקלייר.

כנראה זה היה כינוי חיבה משעשע ביותר בקרב האליטה הבריטית. הו, הם בוודאי צחקקו כהוגן בגלל הרפרור ה"חצוף" לדמויות המלכותיות המפורסמות שלהן. אבל בשבילנו, הנמלים העמלניות ממעמד הפועלים האמריקני, העובדה שהוא קרא לעצמו קינג סינקלייר פשוט גרמה לו להישמע כמו דוש מפונק, נפוח מחשיבות עצמית.

"לי, בכל מקרה, לא אכפת לצלול לתוך מכנסי החאקי האלה, שנראים כל־כך טוב על הדוכס לעתיד ולחפש את המקל האמור בישבן הקטן והשרירי שלו, אם את יודעת למה אני מתכוונת."

אחזתי בזרועה של נובה והבטתי בעיניה בהבעה הכי רצינית שלי. "המקל בלתי ניתן להוצאה, נובה. הוא תקוע עמוק. עמוק כמו אסדת קידוח גז. תצטרכי פאקינג מנוף כדי לחלץ אותו. *מנוף*, נובה."

נובה נופפה בידה לפני פניה. "אלוהים, פיית'. אפילו הדימוי הזה גורם לי להצמיד ירכיים." היא שרקה בשקט. "אני בחיים לא אוכל להיות קרובה כל־כך לתחת האפרסקי שלו. אני אמצא את עצמי נושכת את פלחי ישבנו, המוצקים, השריריים, ממשחק פולו. אני יודעת שזה מה שאני אעשה. או לפחות אתן להם ליקוק מהיר. עדיף לי לשמור מרחק כדי שלא יעצרו אותי."

"את חולה," חייכתי בזחיחות כשהיא שילבה רגליים בחוזקה.

"אף פעם לא טענתי אחרת."

"אוקיי, עבדים!" סאלי צעקה ועמדה בקדמת החדר. צוות העובדים השתתק. העורכת שלנו מחאה כפיים במהירות מרשימה. היא חייכה חיוך מאולץ שלא נראה טוב עליה. בכל פעם שניסתה להיראות "ידידותית", היא נראתה כאילו היא סובלת מעצירות, או כאילו היא נלחמת במקרה קל עד בינוני של טחורים. "היום הוא יום גדול בוויסאג'."

עצרתי את נשימתי וחיכיתי שתמשיך, כשאימה מחלחלת עד לשד עצמותיי. עורי עקצץ מעצבים כשראיתי את הנרי "הארי" סינקלייר השלישי מופיע מאחורי אביו. לא, התפללתי וידיי לפתו את ידיות הכיסא באחיזת מוות. הרמתי מבט למעלה. *אלוהים, אני יודעת שאנחנו לא תמיד ביחסים הכי טובים. אני שותה, מקללת ולדעתך אני גם יותר מדי נהנית מניאוף, אבל בבקשה, בבקשה, בבקשה, אל תגיד שהוא פה כדי–*

"כפי שאולי שמעתם, מר קינג סינקלייר יפנה בהדרגה את מקומו כמנהל קבוצת HCS מדיה ויתמקד באופן בלעדי בהשקעות שלו באנגליה. הוא עדיין יישאר מאוד 'אחראי' ברמה הגלובלית, אבל הוא החליט להתחיל להעביר לבנו, הנרי סינקלייר ג'וניור, את האחריות על העסקים האמריקניים."

עצמתי עיניים וחשתי את ידה של נובה אוחזת בירכי נוכח הגילוי הזה. "אז היום יש לנו העונג לקבל את פניו של הנרי סינקלייר השלישי, המנכ"ל החדש של מגזין ויסאג' והניו יורק ג'ורנל וכל מה שנמצא תחת

המטרייה המרשימה הזאת." האנשים בחדר הישיבות פרצו בתשואות נלהבות למדי ופקחתי את עיניי בחוסר רצון. קיוויתי שאם אשאיר אותן עצומות, כל מה שקורה כאן יהפוך לחלום רע. אבל ברגע שפקחתי אותן, מבטי נמשך היישר למבטו של הנרי, או כפי שאהבתי לכנות אותו – שק אשכים מפונק באופן בלתי הפיך.

זין על החיים שלי. במה חטאנו אנו, בני התמותה, שאנחנו צריכים לסבול שלושה הנרי סינקליירים מטומטמים על פני כדור הארץ הזה? אבא שלו היה אידיוט מהמעלה הראשונה, ושמעתי שהסבא, שהקים את האימפריה, היה בן אדם מהסוג הגרוע ביותר. כנראה הנכד שלו הלך בעקבותיו.

הנרי לא חייך אליי. הוא ניפח את נחיריו והידק את שפתיו. לא הייתי בטוחה אם הוא שחרר נאד דומם, או חשף את העובדה שהוא מתעב אותי בדיוק כפי שתיעבתי אותו.

קינג סינקלייר דחף קלות את בנו כדי לנער אותו ממחשבותיו הזדוניות. הנרי הוציא את ידיו מכיסיו, הנהן קצרות ומייד הפך להיות המנהיג שייעדו אותו להיות, אני בטוחה, מרגע לידתו. "בוקר טוב, אני הנרי סינקלייר, אבל בבקשה קִראו לי הארי. רק המורים שלי קראו לי הנרי." זה גרם לו לחייך קצת בציניות. מצמצתי באיטיות בתחושת בלבול. מעולם לא ראיתי אותו מחייך. אומנם היה זה חיוך בלתי נראה כמעט שחלף במהירות, אבל זה הראה לי ש*הארי* לא תמיד היה מניאק קודר.

"אני יודע שרובכם מעולם לא פגשתם אותי, אבל חייתי בניו יורק ובאנגליה בשנים האחרונות. אני שמח מאוד לקחת עליי את הניהול פה, בניו יורק ג'ורנל, ועל כן, כמובן גם בוויסאג'." ויסאג' היה מוסף הסטיילינג שיצא בכל יום ראשון יחד עם שאר המוספים. המוספים של העיתונים היוקרתיים תמיד נחשבו לאחיות החורגות והמכוערות של עולם ההוצאה לאור של העיתונים, אבל אהבתי את העבודה שלי כאן. תמיד אהבתי... עד – אני חוששת – לרגע זה.

"בשנים האחרונות אני מנהל באופן חלקי את קבוצת **HCS** מדיה, פה במנהטן. מיניתי מישהו אחר למלא את התפקיד הזה ומעכשיו אני אשב במשרדים האלה. אני אעבור מאנגליה למנהטן בזמן שאבא שלי לוקח צעד אחורה מ־**HCS** מדיה, ואני מצפה להפוך הוצאה לאור מצוינת זו למצוינת עוד יותר."

לא ידעתי שמבטא יכול להישמע צורם כל־כך. כשהנרי סינקלייר השלישי דיבר, המבטא הבריטי מדי, האלגנטי מדי שלו, דמה לציפורניים שמגרדות לוח באיטיות מענה. ניסיתי לשווא לשלוט בעוויתות העין שלי כדי לא להיראות כמו משוגעת.

"אני תכף גומרת," נובה לחשה ומשכה את תשומת ליבי משק האשכים המפונק. היא נשכה את שפתה בדרמטיות. "את חושבת שהוא שומר על המבטא הזה גם במיטה?" היא כחכחה בגרונה ופצחה במבטא אנגלי מזעזע. "אנא ממך, רכני קדימה, יקירתי, ואני אשחרר את כלי השיט המלכותי הענקי שלי לתוך הפיר הווגינלי הצר והנפלא שלך."

נחרה קולנית נפלטה ממני כשניסיתי להחניק את צחוקי. הצליל הדהד כמו רעם בחדר הקטן. סאלי זקרה לכיווני את גבותיה הדקיקות והשחורות והתבייתה עליי כמו טיל גרעיני נעול על מטרה. התכווצתי תחת מבטה הבוחן והקשוח, ואז חשתי זוג עיניים נוספות חורכות אותי. הארי סינקלייר נעץ מבט לעברי, לחייו סמוקות מעט – מכעס, כך הנחתי. מייד זקפתי את כתפיי. לא היה לי מושג מה היה באיש הזה, אבל נראה היה כאילו גופי ממש שגשג למראה אי־שביעות רצונו, השתוקק לדחייה ממנו, התגאה ביכולת להרגיז אותו. לא הייתי בטוחה אם מדובר בפֶטִיש חדש שפיתחתי, אבל בכל מקרה, לא הצלחתי להילחם במרדנות שעוררו בי העיניים הכחולות והמצומצמות האלה.

חיכיתי לגינוי פומבי מהדוכס לעתיד, אבל הארי פשוט הנהן אל החדר, חייך חיוך מאולץ ונוקשה, ואמר, "בכל מקרה, אני בטוח שנדבר בקרוב. אני שמח להיות פה." הוא הביט באביו וסימן לו בתנועת יד שהפגישה הסתיימה. "יש לנו פגישות עם מחלקות נוספות לגבי השינויים בהנהלת החברה, אז אני אתן לכם להמשיך לעבוד."

הארי וקינג סינקלייר עזבו את החדר באלגנטיות של בני מלוכה שעוזבים את הנתינים שלהם. פלטתי

נשיפה קולנית וסובבתי במהירות את ראשי לנובה. "כלי שיט מלכותי, נוב? באמת? פיר וגינלי?"

היא עדיין צחקה ומחתה את הדמעות מעיניה, כך שלא הייתה מסוגלת לדבר. קמתי וניגשתי לדלת. סאלי נעמדה בדרכי. "את ילדה קטנה, פיית'?"

נאנחתי בתבוסה. "לא, סאלי. אני בת עשרים וחמש."

סאלי הסתובבה על עקבי הסטילטו שלה והפנתה לי את גבה. "טוב, אז לי את נשמעת כמו ילדה קטנה. זה מצחיק, כי מעולם לא נתתי ולא אתן לילדים לכתוב כתבות למגזין." עם מילות הפרידה הארסיות האלה, היא עזבה לכיוון המעלית. וזאת הייתה הבוסית שלי. בת כלאיים מפחידה של מירנדה פריסטלי מהשטן לובשת פראדה ו... אני לא רוצה להגיד היטלר, אבל אולי דיקטטור קטן יותר. אולי מוסוליני?

"סליחה, פיית'." נובה עיוותה את פניה בחרטה.

"זה בסדר." חשתי שבבטני נפער בור של חשש, שלא נבע מהנזיפות ומהאיומים הרגילים של סאלי, אלא מהידיעה שמעתה ואילך הנרי סינקלייר השלישי יהיה נוכח במשרדים האלה, וירחף סביבי כמו ריח רע. הנרי סינקלייר, הדוכס לעתיד המפורסם והיורש של שושלת **HCS** מדיה. מיליארדר, בריטי, בן עשרים ושמונה, ואחד הרווקים המבוקשים ביותר בעולם, אם לא ה-רווק, אם כי זה היה נתון לוויכוח. מטר תשעים ואחד, שיער חום כהה גלי, סתור בדיוק במידה הנכונה כך שייראה סקסי כאילו הוא הרגע יצא מהמיטה, עיניים כחולות בוהקות ותשעים קילו של שרירים ארוכים ומסותתים – כולנו ראינו את תמונות הפפראצי שלו בלי חולצה בווילה שלו במונקו. הארי היה דוגמן מהלך מהמגזינים, תאווה לעיניים להמונים... עד שהוא פתח את הפה וקלקל את יצירת האומנות האלוהית שהייתה חזותו המרהיבה.

למען האמת, הנרי סינקלייר השלישי היה האיש היהיר, המרוחק והקר ביותר שאי־פעם פגשתי. הוא הפיץ כזאת הילה של עליונות, שאפילו לעמוד לידו גרם לך להרגיש כמו משרתת מימי הביניים שמקרצפת את רצפות האבן בטירה של הוד מלכותו. ומשום מה, ידעתי שבטירה יהיו לפחות שישה צריחים, וללא ספק, חפיר בעל רוחב מרשים.

"את חושבת שהוא יזכיר את ה'אירוע'?" נובה שאלה בשקט כשחלפנו על פני התאים של העיתונאים בדרכנו אל המחלקה הקטנה של ויסאג', בירכתי הבניין. ברגע שהיינו בטוחות בתא העבודה הפרטי שלנו, שהכיל רק את שתינו, נובה התיישבה לידי וחיכתה לתשובה שלי. נובה ג'ונס הייתה פצצה ג'ינג'ית עם קימורים שכמו נלקחו מכל הפוסטרים של שנות החמישים, ופרצוף שהיה יכול לגרום לכומר לזרוק את הצווארון הלבן ולהשתחוות לרגליה כשהוא מתחנן להצלפות בישבן. היא הייתה לא רק עמיתה לעבודה, אלא גם אחת מחברותיי הטובות ביותר. היא הייתה עורכת היופי של ויסאג' והתואר התאים לה. לא היה דבר אחד שהאישה הזאת לא ידעה על איפור וטיפוח העור.

"אני לא יודעת אם הוא יזכור את זה. זה היה לפני שלוש שנים." נשענתי אחורה בכיסאי ובהיתי בתקרת האריחים הלבנה הגנרית. "הוא אף פעם לא עשה את זה לפני כן. מצד שני, ראיתי אותו רק פעם אחת מאז, ובחטף. חטף *מביך* מאוד."

"אבל הוא מעולם לא היה הבוס הישיר שלך לפני כן. לא היה לו כוח רשמי עלייך." נובה רכנה מעליי. היא לקחה שפתון חדש מהשולחן שלה, קרעה את העטיפה והתחילה לצבוע את השפתיים שלי. "הוא היה הבן של הבוס שלך ודרכיכם פשוט הצטלבו כמה פעמים. עכשיו זה לגמרי שונה. עכשיו את הכלבה שלו."

היא חייכה חיוך רחב נוכח שפתיי הצבועות. "אוי, ידעתי שהגוון האדום הזה יהיה מושלם בשבילך. יותר כתום ופחות גוונים כחולים נסתרים."

נובה פסעה אחורה והרימה מראה מול פניי. "עם העור השזוף שלך, השיער הכהה והעיניים בצבע קפה, ידעתי שהצבע הזה יגרום לשפתיים המלאות האלה לבלוט, חתיכת כלבה שזופה ויפהפייה!" חיככתי את שפתיי זו בזו. השפתון היה נעים, לא יבש מדי, ואהבתי שפתון אדום טוב.

"אני מתה על זה," אמרתי בהיסח הדעת, ואז שמטתי בדרמטיות את ראשי על השולחן בחבטה שאי־

אפשר היה שלא לשמוע. נאנחתי בייסורים כשזיכרון פלש למוחי. ״קראתי לו פרצוף זין מפונק, נובה. פרצוף זין מפונק שצריך שיצליפו לו בתחת ויזיינו לו את הצורה. והוא שמע כל מילה שלי. ועכשיו הוא הבוס שלי,״ הצצתי הצידה. ״תעזרי לי!״ קראתי בפתטיות, כשנובה התיישבה על קצה שולחנה.

״אני לא יכולה, יפהפייה,״ היא אמרה והתיישבה בכיסאה. ״את הכנסת את עצמך לבור הזה ותצטרכי להוציא את עצמך ממנו לבד. או שאולי הכנסת את עצמך למערה? ואת יודעת שאני קלסטרופובית.״

נובה ליטפה את ראשי כמו שמלטפים גור, ניגשה למחשב שלה והתחילה לכתוב את הטור השבועי שלה למהדורת השבוע. אני בהיתי בסיבי העץ שבשולחן שלי וחשבתי על השנה שעברה ועל הרגע שדחפתי חיקוי של נעל ג׳ימי צ׳ו אדומה, מידה 37, לתוך פי הגדול והמטומטם.

קיץ אחד, כשהייתי בת עשרים ושתיים, עשיתי התמחות בניו יורק ג׳ורנל. הכול הלך מעולה, עד שפגשתי גבר עם עיניים כחולות בוהקות ושיער משי כהה. ואז הכול התחרבן. לגמרי.

פרק 2

לפני שלוש שנים...

"קטן עלייך, פיית'," אמרתי לעצמי כשנכנסתי לחדר הישיבות, שם התאספו המתמחים. בערך עשרה מתמחים כבר היו שם. חייכתי אל הגברים והנשים כשחלפתי על פניהם, וניגשתי לשולחן הכיבוד. מזגתי לעצמי קפה והתיישבתי בשורה האחרונה.

"היי, אני פיית'," אמרתי לאישה שישבה לידי. *למזלי, לא הייתי ביישנית. זה תמיד עזר לי במצבים כאלה.*

"ג'יין," היא אמרה ולחצה את ידי. הצגתי את עצמי לשאר האנשים שסביבי. בתוך כמה דקות ההתרגשות שלי שככה. הייתי כל־כך עסוקה בשיחה עם ג'יין ועם בחור בשרני בעל מראה אתלטי בשם בלייק, שלא ראיתי מי התיישב לידי עד שהפניתי את ראשי. נאלצתי להדק את לסתי כדי להסתיר את התגובה שלי. שאני אמות... האיש היה יפהפה. גבוה וכהה והעיניים הכחולות האלה... הוא לבש חליפה יפה בטירוף ושפשף את עיניו כאילו לא ישן הרבה בלילה. או שאולי הוא היה לחוץ.

הרגשתי כאילו היום הזה השתפר באופן משמעותי והושטתי את ידי. "היי, אני פיית'."

הושטתי את היד כל־כך הרבה זמן ששרירייי התחילו לכאוב. בשלב מסוים, האיש הפסיק לשפשף את עיניו ונעץ מבט זועף בידי המושטת. שפתיו התהדקו כאילו אצבעותיי היו מכוסות חרא. משכתי את ידי בחזרה בכעס הולך וגובר. מר עיניים כחולות שלח יד לתוך כיס הז'קט שלו והוציא משם קופסת אדוויל *או משהו בסגנון. הוא בלע שני כדורים בלי מים ושילב את זרועותיו על חזהו. אה, כאב לו הראש. זה הסביר את ההתנהגות שלו.*

"לילה קשוח?" שאלתי. הצבעתי לעבר שולחן הכיבוד שמאחורינו. "יש שם קפה ומאפינס. קפאין וסוכר אולי יעזרו לך להרגיש יותר טוב." מר עיניים כחולות הישיר מבט קדימה ואפילו לא התייחס אליי.

"הלו! אתה שומע אותי?" שאלתי, שערות עורפי סומרות מכעס. הוא היה חולה, או שבאמת היה גס רוח כל־כך?

"שמעתי אותך טוב מאוד."

"אה. דאגתי שמשהו לא בסדר איתך." ניסיתי שוב. "אני פיית'." כשנעניתי בדממה, הוספתי, "ומי אתה?"

"את. מוכנה. להפסיק. לדבר." ברגע שהמילים עזבו את פיו, קפאתי בהלם מוחלט. הוא הידק את לסתו, העיף בי מבט מתנשא, והחזיר את מבטו לקדמת החדר. עם כל רגע שעבר, ההלם שלי התחלף בכעס יוקד.

"סליחה?" סיננתי. "להפסיק לדבר?" אבל *מר* עיניים כחולות אפילו לא התכווץ. "אתה לא יכול לדבר אליי ככה."

"אני יכול וזה מה שעשיתי," הוא אמר, ושמעתי מבטא בקולו. בריטי. אנגלי.

"איך אתה מעז!" אמרתי בכעס, בדיוק כשמישהו נכנס לחדר. "לא תגיע רחוק אם תתייחס ככה לאנשים..." קטעתי את דבריי כשקולין פרנק, מנהל תוכנית המתמחים, נכנס לחדר ומחא כפיים כדי להסב אליו את תשומת ליבנו.

רתחתי מזעם, אבל ניסיתי להקשיב לקולין כשהוא סיפר על ההתמחות ומה היא כוללת. נשכתי את לשוני משום שפחדתי להתנפל על השמוק האנגלי שלידי. הרווחתי את ההתמחות *הזאת בצורה הוגנת. רציתי לעבוד בעתיד ב-*HCS *מדיה, בצורה זו או אחרת. לא התכוונתי לתת לאיזה פוץ סנוב להרוס את הסיכויים שלי.*

*"אני אהיה הממונה עליכם," אמר קולין. "אבל הנרי סינקלייר מ-*HCS *מדיה יהיה כאן הקיץ וגם הוא יהיה נוכח כאן מדי פעם. הוא כאן כדי לראות איך העניינים מתנהלים* בניו יורק ג'ורנל." *עוד לפני שהיה לי זמן לתהות איפה הנרי סינקלייר, מר עיניים כחולות קם, כפתר את הז'קט שלו ואז פסע לקדמת החדר. עם כל צעד שהוא צעד, הרגשתי איך ההתרגשות שלי לגבי ההתמחות* יורדת.

קולין לחץ ידיים עם *מר* עיניים כחולות. "תרשו לי להציג בפניכם את הנרי סינקלייר, היורש של קבוצת

HCS מדיה."

עיניו הקרות של הנרי פגשו בעיניי. התכווצתי בכיסאי כשהשריר בלחיו פרכס בעצבים.

אוי שיט.

אחרי שנערכו ההיכרויות, קולין הזמין את כולנו כדי להכיר זה את זה. הסתכלתי כשהנרי לחץ את ידם של כל המתמחים. ואז הגיע תורי. אבל בדיוק כשהתכוונתי לגשת אליו כדי להציג את עצמי, *הנרי נעץ בי מבט חסר הבעה, הסתובב ויצא מהחדר.*

הפכתי לפסל מחורבן.

"מה עשית כדי לעצבן אותו?" שאלה חברתי החדשה ג'יין.

"דיברתי איתו," אמרתי וחייכתי חיוך נונשלנטי מאולץ. כשגבו הרחב של הנרי נעלם מעיניי, החלטתי החלטה. בפעם הבאה שאדבר איתו, אטהר איתו את האווירה. איישר את ההדורים בינינו.

לא יישרתי את ההדורים.

למחרת תפסתי את הנרי מאחורי שולחן העבודה במשרד של קולין. "היי," אמרתי והנחתי על השולחן את המעטפה שהורו לי להביא לשם. הנרי אפילו לא התייחס לנוכחותי. הייתי צריכה לצאת מהמשרד, אבל הייתי כלבה עקשנית. ומן הסתם, לא ידעתי מתי להניח לדברים. "תראה, אני יודעת שהתחלנו ברגל שמאל." פסעתי בהיסוס לעבר השולחן. הוא אפילו לא הסיט את עיניו מהמסך. "נהיה כאן כל הקיץ, נכון?" ניסיתי לחייך, אבל זה היה כל־כך מאולץ, שהרגשתי כאילו הזריקו לי לפרצוף כמות של הגיונית של בוטוקס וטרם למדתי איך להזיז את שרירי פניי. "לא נוכל פשוט להיות ידידים?" משכתי בכתפיי. "אני מבטיחה שאני לא נושכת."

הנרי נאנח בכבדות, הביט בי ישירות ואמר, "אני לא מעוניין לרכוש ידידים, מיס פּאריסי. כאן זה לא מחנה קיץ, זאת חברת הוצאה לאור בניו יורק. עכשיו בבקשה תעשי את העבודה שבשבילה *שכרו אותך."*

ידעתי שאני מקרינה כעס, אבל הנרי סינקלייר היה היורש של **HCS** מדיה. *הוא היה בנו של קינג סינקלייר. בחיים לא אנצח בקרב הזה.*

סגרתי את הדלת מאחוריי ונשבעתי שלא אתן לילד העשיר והסנוב הזה לקלקל לי. אני אהרוג את השמוק מרוב נחמדות. וזה מה שעשיתי. במשך כל הקיץ, כשהוא הטיל עליי משימה, השבתי ב"כן, אדוני" נמרץ ובחיוך רחב ומתקתק. בכל פעם שפניתי אליו כך, עיניו התלקחו בכעס. הביקורתיות הדוממת שלו עזרה לי לעבור כל יום ויום. בחרתי לחיות את חיי בקולניות ובשמחה. הוא היה קודר ואומלל. ידעתי למי יותר טוב.

ואז התקיימה המסיבה של סיום תוכנית ההתמחות. קיץ של עבודה קשה הגיע לסופו בלילה ההוא. אנחנו, המתמחים, היינו עייפים עד העצם ומרוטים מקיץ שלם שבמהלכו הכנו והבאנו קפה, הדפסנו והעתקנו מסמכים, ובעיקרון, היינו הפראיירים של כולם. אבל ידעתי שהוכחתי מה אני שווה, ונראה היה שהתחבבתי על העורכת של ויסאג', המוסף של הג'ורנל, שרצתה שאבוא להתמחות אצלה בשנה הבאה. החיים היו טובים.

התשישות שלי לא *העכירה את מצב רוחי ונכנסתי לאולם האירועים, מניעה את ראשי לקצב המוזיקה, אחרי שלוש כוסות גדולות של יין. הייתי* במצב רוח טוב והייתי מוכנה להתפרע. *ג'יין ובלייק נופפו אליי להצטרף לשאר המתמחים, והצ'ייסרים והאלכוהול זרמו.*

"אל תסתכלי עכשיו, אבל החבר הכי טוב שלך הרגע הגיע למסיבה," בלייק דחף את זרועי.

הסתובבתי וראיתי את הנרי סינקלייר נכנס לאולם, לבוש כרגיל בחליפה יקרה כשהבעת הזעף המתנשאת קבועה על פניו. "אוי," נאנחתי, אבל הכרחתי את עצמי לחייך ולנופף בהתלהבות כשעיניו פגשו בעיניי. צחקתי כשהוא הסיט את מבטו הקפוא ממבטי ועשה את דרכו אל קולין ושאר המנהלים שהתאספו סביב שולחן אחר.

"את משחקת באש," ג'יין אמרה והושיטה לי קוקטייל מוּסקוֹ מיול.

"הוא ילד קטן, עשיר ומפונק, שלא חווה שום קושי, ולו הקטן ביותר, בכל חייו." הקשתי את הכוס שלי בכוסו של בלייק. "והוא יכול למצוץ את הזין הענק שלי!" תפסתי את ידו. "עכשיו, נערי, בוא נרקוד!"

כעבור שעות, כשרגליי כואבות ואני שיכורה בטירוף מיותר מדי קוקטיילים, ניגשתי לשירותים בפעם השלישית. כשלתי מרחבת הריקודים ולעלעתי את המילים של "It's Raining Men," כשהתנגשתי בקיר קשה. לא... ידיי טפחו על הקיר. הוא היה מכוסה בבד משיי והיה בעל מסת שרירים רצינית ביותר.

הרמתי את ראשי באיטיות, כאילו חייתי את חיי בהילוך איטי, וראיתי את הנרי סינקלייר נועץ בי מבט של *בוז שהוא* בקושי הצליח להסתיר. ניסיתי להתעשת ולהתרחק ממנו, אבל החדר לא הפסיק לנטות הצידה ולקחת אותי איתו. הנרי נאנח בקול והוביל אותי לכיסא. ידיו *החסונות* נכרכו סביב זרועותיי והושיבו אותי בכיסא. גם במצבי המעורפל מוודקה, יכולתי להעריך שלא תהיה לו בעיה לזרוק בקלילות את הפרטנרית שלו בחדר המיטות.

התחלתי לצחוק מהדימוי המרגש, מה שגרם להארי לעקם בבוז את שפתו המפתה ולומר, "באמת, מיס פּאריסי, בגילך את כבר אמורה לדעת איך להתנהג בציבור. כאן זה **HCS** מדיה, לא *איזה צהובון רכילות נמוך. קחי את עצמך בידיים לפני* שתחזרי לאולם ותורידי את המוניטין שלנו יחד עם שלך." *ואז, הדושבג הנפוח הסתלק והשאיר אותי סוערת כמו סופת רעמים. למה הוא תמיד היה חייב להיות כזה אידיוט? קיוויתי שהוא השתפר במהלך הקיץ. הוא לא.*

בלייק וג'יין מצאו אותי בכיסא שבו הוא הושיב אותי.

"מה קרה?" ג'יין שאלה וצחקקה בשכרות. סיפרתי להם מה המניאק אמר. ואז חייכתי בזחיחות, נתתי חופש לפה המסוכן שלי ואמרתי, "הנרי סינקלייר השלישי הוא פשוט פרצוף זין מפונק. פרצוף זין מפונק *שצריך שיצליפו* לו בתחת ויזיינו לו את הצורה!" הרמתי יד בשביל להחליק את הכיפים שהרווחתי בכבוד. לקח לי רגע לקלוט שחבריי הפכו לפסלים *קפואים, ושאף אחד מהם לא החזיר לי כיף.*

כשהרמתי את עיניי, ראיתי את הנרי עומד לפניי. עיניו הכחולות בערו מזעם כשהוא השפיל אליי מבט מלא גועל. הוא כרע, הרים מהרצפה את המטפחת שלו, שקודם הייתה מונחת באופן מושלם בכיס החליפה שלו, והתרחק.

"שיט!" צעקתי, אבל הצליל אבד בתוך המוזיקה מאולם הנשפים. אז אמרתי את זה רק בשבילי.

זה היה אז. ועכשיו הוא חזר. והפעם הוא היה הבוס.

הרמתי את ראשי משולחני, קמתי ומזגתי לי את הקפה החזק ביותר בפינת הקפה. כשחזרתי לשולחן שלי, הדלקתי את המחשב והתחלתי לענות למכתבים. קיוויתי שלא יהיה לי יותר מדי קשר ישיר עם הארי. בכל התקופה שקינג סינקלייר היה המנהל פה, מעולם לא דיברתי איתו. סאלי הייתה העורכת שלי. הייתי בטוחה שכלום לא ישתנה.

אחרי שעתיים הבנתי שאני לא יודעת כלום מהחיים שלי.

פרק 3

"מיס פאריסי?" ראיתי פתאום גבר עומד ליד השולחן שלי. "אני ת׳יאו, העוזר של מר סינקלייר. נשלחתי להביא אותך לפגישה שלך."

"פגישה?"

ת׳יאו הנהן. "קיבלת קודם אימייל. לא קיבלת? היית אמורה להגיע לקומה העשירית לפני חמש־עשרה דקות לפגישה האישית שלך."

כמובן. פניתי לנובה. היא הקישה על המקלדת והעלתה את האימיילים שלה. פניה התעוותו. "הוא צודק. גם לי יש פגישה אחר כך. רק עכשיו ראיתי."

"מעולה," נאנחתי וקמתי על רגליי. יישרתי את שמלתי השחורה והעברתי את ידיי בשערי. "אוקיי, אני מוכנה," אמרתי לת׳יאו והלכתי בעקבותיו מהמשרד למעלית. אם הייתי צריכה לנחש, הייתי אומרת שת׳יאו בערך בן ארבעים. חמוד. כמו פנפולד האוגר המצויר מהסדרה דיינג׳ר מאוס.

"אני אוהב את השפתון שלך," הוא אמר וחייך אליי מעבר לכתפו.

"תודה, מותק." בכלל שכחתי שיש לי שפתון. "מתברר שזה הצבע המושלם שלי, או כך לפחות נובה אמרה לי."

"את ספרדייה?" ת׳יאו שאל וסרק את פניי בעיניים מצומצמות.

"איטלקייה. כלומר, אבא שלי איטלקי. אימא שלי אמריקנית, אבל ההורים שלה סקוטים. היא יפהפייה חיוורת ובלונדינית. אני ירשתי את הצבעים וההתנהגות של אבא שלי. הוא מפארמה שבאיטליה. אני ירשתי את הפה המלוכלך שלי מאימא שלי. הסקוטים יודעים איך לקלל."

ת׳יאו צחק. "השילוב המושלם," הוא אמר, בדיוק כשדלתות המעלית נפתחו לקומה העשירית והאחרונה. קומת המנהלים, או כפי שאהבתי לקרוא לה – קומת מעגל הגיהינום הרביעי של דנטה. ת׳יאו הוביל אותי למשרד שהיה בעבר של קינג סינקלייר. מעולם לא הייתי שם קודם לכן, אבל כולנו שמענו על המשרד המפורסם עם הדלת השחורה. המניאק הזה שלט ביד ברזל, ומבט אחד שלו גרם ליותר מעיתונאי אחד לבכות כמו תינוק.

ת׳יאו פתח את הדלת השחורה הידועה לשמצה. "בבקשה, פיית׳." חייכתי אל ת׳יאו כשחלפתי על פניו.

"בהצלחה," הוא לחש בצורה מבשרת רעות, כשסגר את הדלת ולכד אותי בפנים.

"פה בפנים, מיס פאריסי. אם תוכלי להגיע מתישהו היום זה יהיה טוב." צליל קולו העמוק של הארי פילח את החדר. התכווצתי לנוכח התנהגותו המחורבנת ואילצתי את רגליי לזוז. פניתי לתוך החדר הענק וראיתי את המניאק יושב מאחורי שולחן עבודה ענק מעץ מהגוני. הוא הצמיד יחד את אצבעותיו כשנשען אחורה בכיסא העור המפואר שלו, שבאותה מידה היה יכול להיות גם כיסא מלכות מחורבן. גבותיו הכהות התלכדו למטה כשהביט בי מתקרבת. זקרתי את סנטרי וסירבתי לתת לו להפחיד אותי. הארי לא הסיט את מבטו ממני, אלא החווה אל הכיסא שמולו. "אם לא אכפת לך, מיס פאריסי. יש לי יום מלא בפגישות שיידחו עכשיו בגללך." פלטתי נשיפה ארוכה ומבוקרת וניסיתי לשלוט בדם האיטלקי החם שלי.

"לא ראיתי את ההודעה. מצטערת. עבדתי על הטור שלי."

הבעת פניו של הארי לא השתנתה. הוא שלח יד לדף שהיה מונח על שולחנו.

"כן. ׳תשאלו את מיס בליס.׳ הטור המאוד... מעניין שלך, נכון?"

"נכון," אמרתי מבעד לשיניים חשוקות.

הארי קרא משהו מהדף. השפלתי את מבטי לבגדיו. רציתי לגלגל עיניים, אבל הצלחתי להתאפק. כרגיל, הוא לבש חליפה יקרה עד גיחוך, ללא ז׳קט, ועניבה מהודקת היטב במקום. שרוולי חולצתו היו מופשלים עד למרפקיו וחשפו אמות שריריות עם מעט שיער כהה. ואז ראיתי את המטפחת שלו. המטפחת הפאקינג

מטומטמת שישבה בכיס חולצתו במשולש קטן ומושלם. רציתי למשוך אותה החוצה ולהעיף אותה דרך החלון, ושהנרי סינקלייר השלישי יעוף מייד אחריה. לא יכולתי לעצור את החיוך הקטן והזחוח שעיקל את שפתיי כשדמיינתי את זה. הנרי הרים מבט מהדף שהוא קרא. עיניו הצטמצמו עליי לרגע ואז הוא המשיך לקרוא.

"וזאת הסיבה שבגללה שבעים אחוזים מהקוראים שלנו קוראים את מגזין ויסאג'?" הוא אמר בחוסר אמון ונופף בדף בידו. "בגלל הטור שלך?"

גאווה ניפחה את חזי. "כן. כלומר, זה מה שהסקרים מראים לנו."

גבותיו הזדקרו. "טוב, את בהחלט יודעת לכתוב, מיס פאריסי." הוא רכן קדימה וקרא, "*אני רוצה לעשות סקס אנאלי עם אשתי, אבל היא מסתייגת. יש לך עצות כיצד לשכנע אותה? בברכה, מר סמית'.*" התאפקתי שלא לצחוק מהשאלה, שנשמעה בצורה כה מנומסת ורהוטה כשיצאה מפיו של הארי. "השאלות הן בדרך כלל בעלות... אופי כזה?"

"אתה מתכוון לכך שהן בעלות אופי מיני, מר סינקלייר?" אמרתי בתמימות, ומבפנים מַתִּי מכמה קשה לדבר על כל דבר שקשור לסקס.

הוא אפילו לא התכווץ נוכח הגישה הישירה שלי. "ובכן?"

"כן. כולן בעלות אופי כזה. אני עכשיו מספקת רק עצות סקס. זה היה מעבר טבעי. בהתחלה נתתי עצות כלליות בכל נושא, אבל די מהר השאלות הפכו להיות בעלות אופי מיני יותר. זה מה שהקוראים רוצים ממני. אלה העצות שאני נותנת הכי טוב."

"ואת בהחלט נותנת עצות." לא היה שמץ של שעשוע בהבעתו או בקולו. "בואי נראה מה כתבת למר סמית'. אה," הוא אמר ביובש. "*מר סמית' היקר. אם אתה רוצה להכיר לאשתך את העולם הנפלא של מין אנאלי, אני מציעה שתשמש דוגמה אישית. תקנה את הסטראפ-און הגדול ביותר שתוכל למצוא, תן אותו לאהובתך במתנה, ותעודד אותה להתפרע ולקרוע לך את התחת במשך כל הלילה. אם תוכל להראות לה את התענוגות שבהרפתקאות הדלת האחורית, אני בטוחה שהיא תתאים את עצמה לרצונות שלך. בברכה, מיס בליס.*"

התאפקתי לא לחייך. זאת הייתה אחת התשובות האהובות עליי. הארי הניח את הדף על השולחן שלו והביט בי בעיניים נבונות ואומדות. "את בהחלט יודעת ללהטט במילים, מיס פאריסי, נכון?" הרגשתי את שערות עורפי סומרות, כי ידעתי למה הוא רומז. מן הסתם, הוא זכר את הקיץ שלנו יחד באותה בהירות שאני זכרתי. "ואת בהחלט נהנית לשתף את העצות שלך, כן? באופן חופשי וללא סינון." אצבעותיו תופפו על השולחן. "והכתיבה שלך גם זוכה בפרסים, אז את בוודאי מוכשרת מאוד." הנרי סינקלייר השלישי הוא פרצוף זין מפונק *שצריך שיצליפו לו בתחת ויזיינו לו את הצורה.* העצות שלי בשבילו עברו במוחי כמו שיר מעצבן שאי־אפשר להוציא מהראש.

"תודה," אמרתי, וסירבתי לתת לו לראות אותי מתערערת. "נראה שאנשים נהנים מזה."

"כנראה יש אנשים כאלה."

"אבל בשלב מסוים אני רוצה להתקדם גם לכתבות," אמרתי בניסיון לנווט אותנו מחוץ לטריטוריה המסוכנת. "אני אוהבת את הטור שלי ואת ויסאג' ותמיד ארצה לשמור על זה, אבל אני גם רוצה לבטא את יכולות הכתיבה שלי מעבר לתשובות שאני מספקת לכל המר סמית'ס שכותבים לי." הארי הניח אצבע על פיו והקשיב. "סאלי מודעת לכך," אמרתי. "אנחנו פשוט מחכות שיגיע הסיפור הנכון שאוכל לכתוב עליו."

"את יודעת לכתוב כתבות?" הוא שאל, ספקנות והתנשאות מהולות בקולו. זה פאקינג הרתיח אותי.

חייכתי את החיוך המזויף ביותר שלי. "סיימתי ראשונה בכיתה, ובהצטיינות, תואר בכתיבה יוצרת מהרווארד ותואר שני בכתיבה עיתונאית מאוניברסיטת קולומביה. תהיה בטוח, מר סינקלייר, שיש לי את כל הכישורים לכתוב כתבות."

"אז אני מצפה לקרוא את יצירת המופת הראשונה שלך, מיס פאריסי. עד אז, נמשיך בעצות סקס להמונים." הוא התמקד במחשב שלו והקליד במקלדת. כשלא זזתי, הוא העיף בי מבט ואמר בקרירות, "סיימנו." הארי החווה לעבר הדלת.

קמתי מהכיסא, שמרתי על חיוך מאולץ והצמדתי את ידיי לצידי גופי כדי שלא אשלח יד ואסטור לו. חשתי את עיניו המרושעות עליי כשיצאתי מהמשרד שלו לעבר המעלית.

"מקווה שהלך טוב, פיית'!" ת'יאו אמר משולחן העבודה שלו, כשניסיתי לשלוט במזג שלי.

"הלך מעולה!" אמרתי בעליצות ונכנסתי למעלית כשידיי רועדות מזעם. בדיוק כשדלתות המעלית עמדו להיסגר, צעקתי, "איזה שמוק מזדיין!" ידיו של מישהו אחזו בדלת והן החלו להיפתח. עצרתי את נשימתי. לא יכול להיות. לא יכול להיות שמישהי הייתה עד כדי כך חסרת מזל. נאנחתי בהקלה כשגבר לבוש חליפה, אולי באמצע שנות החמישים לחייו, נכנס למעלית והביט בי כאילו אני משוגעת. "תסמונת טורט," צחקתי והצבעתי אל פי. "זה לא היה מכוון אליך, אני מבטיחה."

האיש הנהן אליי במבוכה ופנה לדלתות כשהוא שומר על מרחק כמה שיותר גדול ממני. הוצאתי את הטלפון שלי ושלחתי הודעה לשותפה שלי, אמיליה, ולשכן שלנו סייג'.

קוד 5! אנחנו יוצאים הערב. אני חייבת לשתות ולרקוד. בלי תירוצים.

בתוך שנייה קיבלתי אישור ששניהם בעניין. כשחזרתי לשולחן שלי, נובה זקרה אגודל שגם היא בקטע.

עכשיו, כשידעתי שצפוי לי לילה שבו אוכל להשתחרר, התרווחתי בכיסאי ופתחתי את האימייל האחרון:

בעלי הגיע הביתה מאוחר ביום שישי בלילה. וכשהוא התפשט והגיע למיטה ראיתי סימני שפתון סביב הזין שלו. איזו עצה יש לך?

פוקקתי את אצבעותיי, מתחתי אותן על המקלדת והקלדתי במהירות את תשובתי לטור השבועי: *תשקי ותאכילי אותו ותיקחי אותו למיטה. תמרחי בנדיבות נוטלה על הזין שלו, ואז תכרסמי ותתלשי את שיער הערווה שלו כאילו את אוכלת קלח תירס. תסתכלי איך הבן זונה צורח ואז תסתערי! באדה בינג, באדה בום - גמרנו עם שפתון על הזין הבוגדני שלו!*

הארי סינקלייר ועיניו הכחולות המרושעות יכלו ללכת להזדיין. הייתי טובה מאוד בעבודה שלי.

פרק 4

"שיט, פיית'. זה הוא?" סייג' שאל כשהתיישבתי ליד אמיליה על ספת הקטיפה הירוקה שלנו. לקחתי את כוס היין האדום המלאה שהיא מזגה לי. סייג' התיישב מולנו על קצה שולחן הקפה שקנינו בחנות יד שנייה.

"כן, זה השמוק," אמרתי, הנדתי בראשי והתפלאתי שמישהו כל־כך נוראי יכול להיראות כל־כך מושלם בתמונות.

נובה ישבה בצד השני שלי. "כן, זה הוא, הנרי 'תקראו לי הארי' סינקלייר. רווק המאה והאויב המושבע של פיית'." נובה דחפה אותי קלות וצחקה כשחשפתי שיניים כמו חתולה עצבנית.

סייג' חזר לחפש בטלפון שלו. "תראו, תראו," הוא אמר ושוב הושיט את הטלפון שלו. "מי זאת הסוכרייה הזאת שתלויה לו על היד?" צמצמתי עיניים וניסיתי לראות משהו דרך ענבת היין שערפלה את עיניי. ראיתי בלונדינית גבוהה עם עיניים ירוקות, שזרועה הייתה שלובה בנחישות בזרועו של הארי. הוא לבש חליפה שחורה רשמית ועניבה בצבע חרדל, בעוד היא חבשה על ראשה חפץ מפלצתי שנראה כמו שני בולבולים מתנגשים – לא מהסוג הפאלי אלא מבעלי הכנף. אם כי לראות שני בולבולים מהסוג הפאלי מתגוששים על כובע היה יכול להיות שיפור ניכר לעומת הזוועה המנוצה הזאת, שלא היה לה שום מקום כקישוט לראש.

"מה לעזאזל יש לה על הראש?" אמיליה הטתה את ראשה הצידה בניסיון להבין מה היא רואה.

"הדוכס לעתיד ובת לווייתו המקסימה נמצאים במרוצי הסוסים בצ'לטנהאם, *דארלינגגגגג*," סייג' אמר בלעג. "לשם כל המי ומי של אנגליה הולכים כדי להראות שכסף ואופנה לא בהכרח מעידים על טעם טוב, ושם הם מוציאים כמויות בלתי נתפסות של כסף על מרוצי סוסים כדי להסתיר עד כמה האיברים שלהם קטנטנים."

צחקתי כשסייג' קרץ. אמיליה חטפה את הטלפון מידו וקראה בקול את הכותרת של התמונה. "שמועות על זוגיות בין ליידי לואיזה סמסון והוויקונט מסארי, הנרי סינקלייר השלישי, שהגיעו לצפות במרוצי הסוסים בצ'לטנהאם." אמיליה הביטה בי. "ויקונט?"

"כנראה זה התואר שלו עכשיו," אמרתי. *ויקונט*. אלוהים אדירים. זה נשמע עוד יותר מתנשא *מדוכס*.

אמיליה העבירה לי את הטלפון. בחנתי את התמונה ואת הבלונדינית החטובה שהייתה דבוקה לזרועו של הארי. שערה היה מעוצב בתספורת ישרה וארוכה ועורה הצח היה התגלמות השושנה האנגלית. חיוך מתנשא התנוסס על שפתיה הוורודות ומיד התחשק לי להעיף לה אותו מהפנים עם סטירה הגונה. איך מישהי הצליחה להקרין גישה של "אני יותר טובה ממך" אפילו מתוך תמונה?

"היא נראית שחצנית בדיוק כמוהו," אמרתי וחייכתי חיוך ענקי. "זוג משמיים! הם ראויים זה לזה. עכשיו..." החזרתי לסייג' את הטלפון וקמתי על רגליי. "אנחנו יוצאים למועדון או לא? מפלס האלכוהול שלי נמוך בצורה מסוכנת, והחזייה הזאת דוחפת את השדיים שלי כל־כך גבוה שהם נוגעים בסנטר שלי. כדאי שנצא ממש בקרוב, אחרת אני חוששת שהם יעצרו את היכולת שלי לנשום. אני לא מתכוונת לבזבז שנייה נוספת על הדוכס המזוין והבלונדה הנבובה שלו וכל המכרים שלהם עם השיניים האיומות."

הרמתי את כוס היין שלי כמו מנהיגה לוחמת שנואמת את נאומה לפני הקרב הגדול. "הלילה, אני רוצה לרקוד כאילו התחת שלי עובד בשביל טיפים, ורצוי גם לגרור איזה חתיך לשירותים כדי להשקות את הווגינה שלי שהפכה למדבר צחיח. ואני רוצה להחליט כל־כך הרבה החלטות גרועות, שביום ראשון בבוקר הכומר שלי יתגלגל מתא הווידוי שלו תשוש מרוב חטאים." קירבתי את כוס היין לשפתיי. "לחיים, זונות! בואו נשתכר!"

כשיצאנו מהבניין נשמתי עמוקות. היה שיא האביב בניו יורק והקור הצורב של החורף היה זיכרון רחוק. חייכתי כשרוח חמימה נישקה את פניי. סייג' השליך זרוע שרירית סביב כתפיי ומשך אותי לכיוון המועדון. כשפסענו ברחובות ברוקלין, שאלתי, "נו, סייג'י בייבי, יש חדשות לגבי חיי האהבה שלך?"

סייג' נאנח. "מיציתי את המוני הזיונים בגריינדר ונסיך החלומות שלי עוד לא מצא אותי, אז יש לי אפס חדשות על חיי האהבה שלי." ליטפתי את זרועו של סייג' והנחתי את ראשי על כתפו. כשאמיליה ואני עברנו לדירה שלנו בברוקלין לפני שנתיים, סייג' הפך עד מהרה לשותף של כבוד. הוא גר בדירה שמולנו, הגיע לשתות אצלנו ערב אחד, ומאז הפך למוסקטר השלישי.

"הוא מחכה לך. אני בטוחה בזה," אמרתי ונישקתי את לחיו. סייג' לא איבד תקווה שהנפש התאומה שלו נמצאת איפשהו בעולם ורק מחכה לפגוש אותו.

כעבור עשר דקות נכנסנו למועדון. מֵתִי על המקום הזה. היו לנו שתי דרכים לבלות: זרוקים ודפוקים סטייל ברוקלין, או רוקדים ומתברגנים. הערב החלטנו ללכת על האפשרות השנייה. המוזיקה הייתה מטורפת וגם מחירי המשקאות. אבל לזה היה לנו פתרון.

הברמן הקיש על הבר והטה את סנטרו לעברי. "היי, יפהפייה," אמר וליקק את שפתיו, כשסקר אותי מכף רגל ועד ראש. ניסיון נחמד. הוא נראה בערך בן שתים־עשרה, ופרצוף בייביפייס פשוט לא עשה לי את זה.

"ברמן!" קראתי. "נרצה ארבעה דיאט קולה, מהטובים ביותר שיש לך להציע."

"דיאט קולה?" הברמן הביט בי בבלבול. "זה הכול?"

הנהנתי בתקיפות. "ותוודא שזה מהחומר הטוב." בייביפייס התרחק והעפתי מבט סביב המועדון. עשן מילא את החדר כמו ערפל מעל לונדון, קרני לייזר ירוקות חתכו את רחבת הריקודים כמו להבים מאבני חן נוצצות, והדי.ג'יי היקר בטירוף ניגן את המוזיקה שלו, בעוד הבליינים מתגודדים סביבו כמו עכברים סביב החלילן מהמלין. העפתי מבט למעלה וראיתי את יציע הוי.איי.פי האפל מתחיל להתמלא באנשים. מובן שמעולם לא עלינו לשם. זה היה בשביל תושבי מנהטן העשירים שירדו אל העם בברוקלין לכמה לילות בחודש.

"ארבעה דיאט קולה," אמר הברמן מאחוריי. שילמתי לו. "תשמור לעצמך את העודף." קרצתי והרגשתי כמו אחת ששיחקה אותה. ניגשתי לחבריי שתפסו לנו שולחן מאחורה. זה היה צעד אסטרטגי. זאת לא הייתה הפעם הראשונה שבילינו כמו בורגנים.

"משקאות!" אמרתי והנחתי אותם על השולחן.

אמיליה הסתכלה סביב כדי לראות שהשטח פנוי. "עכשיו," היא אמרה במהירות ושלחתי יד למחשוף שמלתי.

חבריי הסתכלו עליי כשמיששתי את החזה שלי לאורך התפרים הצדדיים של החזייה, עד ש... "תפסתי!"

חייכתי חיוך רחב כשפתחתי את הפייה הסודית בחזייה, שלפתי שד אחד מהשמלה והתחלתי למזוג.

"החזייה הזאת אולי הייתה יקרה, פיית', אבל היא לגמרי החזירה את העלות שלה!" נובה לגמה לגימה ענקית מהדיאט קולה, שהיה מהול כעת בוודקה שהגנבתי לתוך המועדון.

"את מספרת לי? אבל שיט, ליבי עלייך ועל נשים כמוך, נוב. הדברים האלה שוקלים טונה. אני מרגישה את עמוד השדרה שלי מתעקם באופן בלתי הפיך בעודנו מדברות."

"אני יודעת. את אולי חושבת שאני נראית טוב עכשיו, אבל תבואי לבקר אותי כשאהיה בת חמישים, ואני אגש לדלת כמו הגיבן מנוטרדאם, כשהפטמות שלי נגררות על הרצפה. אבל במקום להגיד, הפעמונים, הפעמונים, אני אגיד, השדיים, השדיים!"

צחקתי, כיוונתי למשקה שלי, ולחצתי על הפאוץ' שהסתתר בתוך החזייה שלי והכיל וודקה. מישהו נגע קלות בכתפי והבהיל אותי עד מוות. הסתובבתי כשאני עדיין לוחצת על שדי, ויריתי שפריץ של וודקה ישר לתוך עינו של איזה בחור מסכן.

"מה לעזאזל?" הוא אמר וניגב את הנוזל מפניו. אחזתי במהירות בפאוץ' והכנסתי אותו לתוך החזייה.

"מה זה היה, לעזאזל?" הוא שאל ופניו האדימו מגועל.

"נוזל לה חלב, אידיוט," אמיליה אמרה. "מה נראה לך שזה היה?" כשפגשתי את עיניה, היא עיוותה את

פניה ומשכה בכתפיה כשהיא אומרת ללא קול, *לא ידעתי מה עוד להגיד!*

"אז למה יש לזה טעם של פאקינג וודקה? אוי, אלוהים!" הוא אמר והחוויר. "זה נכנס לי לפה!"

כשהוא ירק על הרצפה, נובה רכנה קדימה בעלבון. "תשמע, חבוב, תנסה אתה לגדל ילד בלי אלכוהול. שלא תעז לשפוט אימא שעושה את הכי טוב שהיא יכולה!"

"לכו להזדיין," אמר הבחור והתרחק. "חבורת הזויים."

"אוי אלוהים!" סייג' אמר ופרץ בצחוק.

"*נוזל לה חלב*?!" אמרתי לאמיליה.

"נלחצתי!" היא אמרה. "אני לא קולנית ולוחמנית כמוך. הייתי חייבת לאלתר! לא רציתי שיעיפו אותנו מפה!"

צחקתי כל־כך חזק שדמעות מילאו את עיניי. "ונובה... *שלא תעז לשפוט אימא שעושה את הכי טוב שהיא יכולה!* מה לעזא-?"

"אבל הוא התחפף, לא? אין כמו ניחוח קל של או-דה-מחויבות כדי להבהיל את הבנים!"

סידרתי את החזייה הגאונית שלי להברחת וודקה, השקנו משקאות ורוקנו חצי כוס.

"שנלך לרקוד?" שאלתי את חבריי הטובים ביותר. עברנו לרחבת הריקודים ושם אבדתי בתוך המוזיקה הפועמת. הקצב הלם יחד עם ליבי, עורי התחמם מהגופים שרקדו סביבנו, שהתחככו בי, והרגשתי שאירועי היום הנוראים מחליקים ממני.

גבר גבוה ובלונדיני ניגש אליי. הוא היה נאה ועודדתי אותו בחיוך. הוא יעמוד במשימה. הרבה זמן עבר מאז שאיבדתי את עצמי בריקוד עם גבר, ועוד יותר זמן עבר מאז שביליתי לילה עם גבר בין הסדינים. כרכתי את זרועותיי סביב צווארו והאגנים שלנו התחככו לצלילי הקצב. הפניתי את גבי לחזהו והרגשתי את זקפתו נצמדת לישבני.

שיר אחרי שיר התנגן והלילה נראה מבטיח יותר ויותר. הרמתי את ידיי באוויר וכרכתי אותן סביב צווארו של בן זוגי לריקודים, ואז חשתי את שיער עורפי סומר, כאילו מישהו הסתכל עליי. הרמתי את מבטי, עיניי נשלחו מייד ליציע ה־וי.איי.פי.. ומבטי התנגש בעיניים כחולות מוכרות.

החום שחדר לשריריי התקרר מייד. גופי קפא. הבחור שרקדתי איתו ניסה להמשיך להניע אותי כשידיו על מותניי, אבל כשלא זזתי, הוא הסתלק.

"פיית'?" אמיליה שאלה ומשכה בזרועי. "את בסדר?"

"שיט!" אמרתי, כשמבטי עדיין מקובע ביציע. "זה הארי סינקלייר."

"מה?" אמיליה שאלה בבלבול.

"הוא כאן."

כל חבריי מייד הרימו את עיניהם כדי לראות מה לכד את תשומת ליבי. הארי הזדקף ממעקה היציע. הוא לא התיק ממני את מבטו, ובלי לנופף או להכיר בנוכחותנו, הוא הסתובב ונעלם במעמקי אזור ה-וי.איי.פי.

"לעזאזל!" סייג' אמר. "הבחור הזה הוא..." שלחתי מבט מתריע בחבר שלי והזהרתי אותו בעיניים רושפות שלא יעז לומר משהו מחמיא. סייג' משך בכתפיו. "מצטער, אחותי, אבל הבחור הזה פאקינג הורס!"

"אוף!" אמרתי. "לילה *אחד*! הייתי צריכה לילה אחד כדי לרקוד ולשכוח מהצרות שלי." הרגשתי עצבנית מעבר לכל היגיון כשהעברתי את אצבעותיי בשערי. "אני הולכת לשירותים."

"אני אבוא איתך," הציעה נובה.

"לא, זה בסדר. אני לא אתעכב. תמשיכו לרקוד." פילסתי את דרכי דרך רחבת הריקודים הצפופה לעבר אזור השירותים. חתכתי דרך המסדרון האחורי, פניתי ימינה, ואז התנגשתי היישר בחזה של מישהו. "אוי פאק!" צרחתי, כשלתי אחורה, ובדרכי המגושמת האופיינית, נחתי על הישבן.

בהיתי ברצפה והתפללתי שייפער בור תחת הרצפות ויבלע אותי באותו רגע. וכיוון שהייתי שיכורה,

חבטתי ברצפה בכף ידי. "קדימה, קראקן! אני מחכה! יש לך קורבן מוכן ומזומן! ואני עסיסית. במיוחד התחת שלי!"

לפתע ריחפה יד מול פניי. כשהבנתי ששום דבר לא בא לאכול אותי, ומישהו אפילו בא להציל אותי, אחזתי בה והתרוממתי על רגליי. יד שנייה אחזה בזרועי וייצבה אותי. הוודקה ששתיתי זרמה עכשיו היטב בדמי. החדר נע מצד לצד.

"אני די בטוח שקראקן הוא יצור מיתולוגי מהים. אם את רוצה משהו מהיבשה, אולי תוכלי לזמן שד או משהו דומה."

החדר התייצב והתחדד. עצמתי עיניים. לא רציתי להרים את מבטי. הכרתי את הקול הזה. הכרתי את המבטא.

בשלב מסוים פקחתי עיניים ופגשתי בפניו המהממות עד טמטום של הארי סינקלייר. "מיס פאריסי." שפתיו היו קפוצות ועיניו הביטו בי במבט חריף. לא היה רמז לחיוך על שפתיו. האם לאיש הזה היה מבט נרגז באופן קבוע?

"ויקונט סינקלייר," לעלעתי בחזרה ותחושת ניצחון געשה בדמי כשראיתי את עיניו מצטמצמות. פגעתי בעצב חשוף. טוב לדעת. הסתכלתי על בגדיו. הוא לבש ג'ינס כהה, חולצת כפתורים לבנה מעומלנת ומגוהצת עם צווארון פתוח, ומעליה ז'קט כחול כהה. והביטו וראו, מטפחת משי כסופה ישבה בצורה מעצבנת בכיס הז'קט שלו. הוא נראה טוב. לעזאזל, הוא נראה כל־כך פאקינג טוב. למה שערו הכהה, הגלי, הסתור היה חייב ליפול בצורה מושלמת כל־כך? למה?

"למה!" נאבקתי לנשום כשהבנתי שצרחתי את המילה האחרונה וקולי הצורם גבר על הד המוזיקה מרחבת הריקודים. הארי הזדעף נוכח ההתפרצות שלי והביט בי כאילו הרגע ברחתי מבית משוגעים. שלחתי אליו מבט מתריס וזקרתי את סנטרי. שרק יעז לומר משהו. הוא שמר על שתיקה.

ואז עיניו נדדו אל בגדיי. הזדקפתי בגאווה, כי ידעתי שהשמלה הזאת נראית עליי מעולה. אולי הייתי האישה הכי קלוצית ומועדת לתאונות בניו יורק, אבל ידעתי איך להתלבש כדי להדגיש את הקימורים שלי. חיכיתי שהוא ייתן לי מחמאה מלאת טינה. ידעתי שאתענג עליה, ושזה יגרום לו רק אי־נוחות ויפגע בגאוותו. אבל כשהוא סוף־סוף פתח את פיו, הוא אמר, "מיס פאריסי, נראה שהשדיים שלך מטפטפים."

עיניי התרחבו והשפלתי מבט אל שדיי. החזה המרשים שהתפארתי בו התפוצץ והשתטח, ונשארתי עם החזה הרגיל שלי בגודל C ועם שתי שלוליות וודקה על הרצפה. "מושלם," אמרתי וחייכתי חיוך מאולץ. "יש לך כוס?" נפנפתי בשדיי הספוגים. "המשקאות עליי."

"נראה לי שאני אוותר," הוא אמר ונעץ את מבטו בעיניי. הוא דחף את ידיו לכיסיו ופיו התעוות. נראה היה שהוא רוצה עכשיו להיות בכל מקום מלבד כאן. "את הופכת את זה להרגל?" הוא שאל והביט בי בהתנשאות, כמו שרק המעמד הגבוה יודע לעשות. אני בטוחה שמלמדים את זה בבתי הספר הפלצניים האלה שהם לומדים בהם – שיעור מבוא: "איך להיות מניאק יומרני." "זאת הפעם השנייה שאת מתנגשת בי כשאת שיכורה." הוא הניד בראשו, כמו בביקורתיות. "אם כי למרבה המזל, בפעם הראשונה המשקה היה ביד שלך ולא טפטף מההלבשה התחתונה שלך."

הארי השפיל את עיניו אל הז'קט שלו ולסתו התהדקה. הוא שלף בקלילות מלכותית את המטפחת מכיסו. נאלצתי להתאפק לא לצחוק כשהוא התחיל להצמיד את המטפחת לבד היקר, והבנתי שהוודקה מהחזייה שלי הכתימה גם את בגדיו.

המבט המלוכלך שהוא שלח לעברי רק הגביר את השעשוע שלי. "תשלח לי את החשבון של הניקוי היבש," אמרתי והצמדתי יד לפי. לא היה לי מושג למה שעשע אותי כל־כך לראות את הארי סינקלייר, המצוחצח בדרך כלל, מנסה לשווא לנגב וודקה מהז'קט שלו.

"אין צורך. יש לי עוד הרבה כאלה," הוא אמר והתחיל לקפל את המטפחת למרובע קטן ומושלם. הוא

דחף אותה בצורה מדויקת בחזרה לכיסו.

"תזרוק מספר... כמה כאלה יש לך?" הצבעתי על המטפחת שלו. "נראה שיש לך אוסף מכובד."

"אין לי מושג." שריר קפץ בלחיו, אני מניחה שמרוגז על השאלה שלי. הוא הביט בי בחשדנות. "את לועגת לי, מיס פאריסי?"

"אני!" אמרתי והנחתי יד על חזי הספוג. "בחיים לא. אני חושבת שהן ממש... *נאות!*" עמדתי – כלומר, ניסיתי לעמוד – על העקבים שלי ואמרתי, "לצערי, עליי להיפרד ממך, ויקונט שלי. שירותי הנשים לא מחכים לאף אישה." חלפתי על פניו הכי מהר שיכולתי, כשלתי לחדר השירותים, ולא היה לי ספק שנראיתי כמו במבי שמנסה ללכת על הקרח. ברגע שהדלת נסגרה, נשפתי אוויר ועצמתי עיניים. *למה אני? למה הדברים האלה תמיד קרו לי?*

כשפקחתי אותן שוב, ניגשתי לכיור והסתכלתי על עצמי במראה. שני כתמים גדולים ועגולים קיבלו את פניי. ניגשתי למייבש הידיים והתחלתי לייבש את השמלה. מחשבותיי נדדו מייד להארי סינקלייר. הוא לא נראה כמו טיפוס שאוהב לבלות במועדון. תהיתי עם מי הוא הגיע. ואז גערתי בעצמי שבכלל היה לי אכפת.

הדלת נפתחה בקול חבטה ושתי נשים פרצו פנימה. "הוא ללא ספק הגבר היפה ביותר שאי־פעם ראיתי בחיי."

"ויש לו מבטא." שתי הנשים היו בלונדיניות ויפות. "אם אני לא אשכב מתחתיו הלילה, כבר עדיף לי לחזור הביתה לאוֹקְלָהוֹמָה ולהתחתן עם ג'ימי בורנס. הבחור ההוא שם בחוץ הוא הסיבה שבגללה באתי לניו יורק. אני מתערבת איתך שהוא מדהים במיטה. השקטים האלה תמיד הכי טובים."

הארי. ברור שהן דיברו על הארי.

פלטתי נחרת צחוק. זאת שדיברה לכסנה אליי מבט וראתה אותי עם גב מקושת לאחור מתחת למייבש הידיים שפלט אוויר על שדיי. היא עיוותה את שפתיה. גלגלתי עיניים ונשענתי לאחור עד כמה שאפשר כשאני מחייכת חיוך עוד יותר רחב. הן הנידו בראשיהן, יצאו ואני קיוויתי בכל מאודי שהיא לכדה אותו. הוויקונט בהחלט היה זקוק לזיון טוב. אולי אז הוא ילמד איך לחייך פעם אחת בחיים שלו, ואולי אז הוא ישתחרר קצת בעבודה. לעזאזל, בחיים!

ברגע ששמלתי התייבשה מספיק ונראה היה שלא נהרסה לחלוטין, חזרתי למסדרון ונאנחתי בהקלה כשראיתי שהוא ריק. במקום לחזור לחבריי, ניגשתי היישר לבר. התכוונתי לקנות לנו בקבוק פרוסקו, או פשוט מה שיהיה לי מספיק כסף לקנות. כרטיס האשראי שלי היה איתי והתכוונתי לחיות את הרגע ולהשתמש בו.

הברמן נאנח כשהוא ראה אותי מתקרבת. "עוד דיאט קולה?"

"נהפוך הוא!" אמרתי בזחיחות. "בקבוק פרוסקו." הושטתי לו את כרטיס האשראי שלי. הוא קרץ כשלקח אותו. אחזתי במהירות בזרועו ועצרתי אותו. "אבל תן לי את הבקבוק הכי זול שיש לך." הוא הניד בראשו בתסכול.

"תביא לה בקבוק שמפניה קריסטל. עליי." זרוע הושטה מעליי והברמן הנהן ונתן לאיש הזר את הכרטיס שלי. כשהסתובבתי, גבר בלונדיני עם עיניים כחולות חייך אליי. הוא קרא את השם על כרטיס האשראי שלי. "'פיית' פאריסי. אני מאמין שזה שלך."

הוא היה ממזר נאה, וכשהוא חייך נשימתי נעתקה. "ומי אתה?" שאלתי.

הברמן חזר עם הקריסטל וארבעה גביעים. "זה על חשבוני," אמר האיש המסתורי. חיכיתי שהוא יאמר לי את שמו, אבל במקום זה הוא משך מכיסו כרטיס ביקור שחור והושיט לי אותו. "אם אי־פעם תרגישי הרפתקנית..." הוא אמר והצביע על הכרטיס, "אל תאבדי את זה. זה כרטיס הזהב שלך למפעל השוקולד, צ'רלי." ואז הוא נישק את גב כף ידי ונעלם בין האנשים כמו רוח רפאים. השפלתי מבט מבולבל אל הכרטיס. מאחור היה מספר טלפון ואיזשהו קוד. כשהפכתי את הכרטיס, הייתה כתובה מילה אחת בגופן כסוף עשיר

ובולט: נוקס.

האוויר עזב את ריאותיי ופי נפער. הסתובבתי, לקחתי את השמפניה שלי ואז עשיתי את דרכי בחזרה לשולחן במהירות הגדולה ביותר שרגליי הרועדות נשאו אותי. חבריי כבר היו שם כשחזרתי.

"הנה את! בדיוק עמדתי להוציא משלחת חיפוש!" אמיליה זקרה גבות בפליאה כשראתה את השמפניה. "מה זה? זכית בלוטו ולא סיפרת לנו או משהו?"

"זה סיפור ארוך. אבל קנו לי את זה." ואז הושטתי את הכרטיס לנובה.

היא מייד הביטה בי ולחשה, "חתיכת כלבה בת מזל."

"מה זה?" סייג' אמר ולקח את הכרטיס מנובה. עיניו התרחבו. "פיית'. תשכחי מהלוטו. כנראה זכית בכל הקופה עם זה."

"מה זה?" שאלה אמיליה. היא קראה את הכרטיס. "מה זה נוקס, לעזאזל?"

"זה מועדון סקס," אמרתי, עדיין המומה ולא מאמינה.

"מה?" אמיליה השתנקה.

"מועדון סקס. מועדון סקס היא אומרת!" נובה אמרה בדרמטיות. "זה לא סתם מועדון סקס, זה המועדון סקס! מועדון הסקס של האליטה. של העשירים והמפורסמים. כל מיני אנשים חשובים הולכים לשם. זה פאקינג מבצר. אנשים משלמים הון כדי להיות חברים בו, או ש..."

"או שמזמינים אותם," סייג' אמר והביט בי כאילו אני יצור מיתולוגי מחורבן שהרגע פסע לתוך העולם הזה על גבו של חד קרן ורוד. "להיות מוזמנת זה יותר מנדיר. אבל אם כן מזמינים אותך, את זוכה בחברות חינם."

נובה התחילה לקפוץ מעלה ומטה. "פאק, פיית', הרגע הזמינו אותך לנוקס!" היא חטפה את בקבוק השמפניה. "רגע, מי הזמין אותך? הוא זה שקנה לך את זה? מה לעזאזל קרה כשהלכת לשירותים?"

"איזה בחור בלונדיני חתיך ניגש אליי בבר."

"רגע, רגע, רגע!" אמיליה אמרה ועשתה תנועת חיתוך על צווארה. היא נעמדה מולי. "פיית', קודם כול – מה לעזאזל? ודבר שני, את לא באמת חושבת ללכת? מועדון סקס, פיית'? מועדון סקס?!"

"אני אוהבת סקס," אמרתי ומשכתי בכתפיי. זה היה נכון. באמת אהבתי. לא הייתי אישה קטנה ובישנית. היה לי תיאבון מיני בריא ולא התנצלתי על כך. הייתי אישה רווקה בניו יורק, עבדתי קשה ובילית לא פחות. אבל אז הפניתי את מבטי לנובה. "הכתבה שלי." חשתי לפתע חסרת נשימה מההתרגשות הפתאומית שאחזה בי. "סאלי אמרה לי לגשת אליה עם רעיון לכתבה שהקוראים שלי ירצו לקרוא. איזו כתבה מתאימה יותר לבעלת טור על סקס מאשר כתבה על מועדון הסקס המסתורי ביותר והידוע לשמצה בכל ניו יורק, אם לא בעולם?"

"שיט, פיית'." נובה הנהנה מהר כל־כך שהיא נראתה כמו בובת כלבלב באוטו. היא מזגה במהירות את השמפניה לגביעים. "את צודקת. זה זה. זה זה!"

"זה מועדון סקס, פיית'. תצטרכי לעשות דברים. דברים ממש דפוקים," אמיליה אמרה וניסתה להוריד את כולנו לקרקע.

"נשמע כמו גן עדן מבחינתי," סייג' אמר ונתן לי כִּיף. פניו הנאות זרחו מהתרגשות בשבילי.

"את באמת מתכוונת לעשות את זה?" אמיליה שאלה. ראיתי את הדאגה בפניה. אמיליה ואני למדנו יחד בקולג' וכעת היא עבדה כארכיאולוגית במוזיאון האמריקני לתולדות הטבע בניו יורק. היינו שותפות במעונות בהרווארד והחברות הכי טובות מהיום שנפגשנו. היא תמיד הייתה שקטה ומאופקת. אני הייתי קולנית ולא מאופקת בכלל... היא הייתה כמו אחות. אחותי המגוננת שדאגה לי מדי.

אחזתי בידיה. "אמיליה, זאת ההזדמנות שלי. את יודעת שאני מחכה לזה, להזדמנות לכתוב כתבה אמיתית. וזה על סקס. אני *מתה* על סקס. אף פעם לא התביישתי בעובדה הזאת. התנסיתי בכל מיני דברים

ואין לי שום תוכניות להתמסד בזמן הקרוב. אני לא מפחדת מזה. אם כבר, אני סקרנית בטירוף." הסתכלתי על נובה. "את חושבת שסאלי תסכים?"

"אני חושבת שסאלי תתחרפן כשתספרי לה שיש לך כניסה למועדון האקסקלוסיבי ביותר בעולם המערבי. את מבינה כמה זמן אנשים מחכים לסיפור על המקום הזה?"

"שיט," אמרתי כשהתחלתי להפנים את המצב. קראתי שוב את הכרטיס. נוקס, מועדון הסקס הידוע לשמצה. המועדון שאף אחד לא מדבר עליו אבל כולם רוצים לדעת עליו. והזמינו אותי. *אותי*. אפילו ההיתקלות שלי עם ויקונט מטומטם והרס חזיית הוודקה האהובה עליי לא קלקלו את הלילה שלי, שהפך להיות אחד הטובים.

הזמינו אותי לנוקס.

מועדון סקס.

מעולם לא התרגשתי ככה ממשהו.

---

1 קראקן – מפלצת ימית מרושעת מהמיתולוגיה הנו

פרק 5

"את מוציאה אותי מדעתי." דבריו הקשים של הארי שטפו אותי והשאירו את עורי סמור. "את מדברת יותר מדי. כל דבר בך הוא יותר מדי." הארי פיזר נשיכות קלות לאורך צווארי *כשהצמיד אותי לקיר* משרדו עם חזהו הרחב. "אני לא יכול לסבול את זה שאני רוצה אותך. אני שונא את הקול שלך. אני שונא את הבעת *הזחיחות על הפנים שלך כשאת* חושבת שאיכשהו גברת עליי." ידו החזקה של הארי לפתה את מפרקי כפות ידיי מעל ראשי. ידו השנייה חפנה את שדי ושלחה זרם לוהט בין רגליי. פעמתי בכל מקום, אפילו הנשימה שלי לא הייתה יציבה.

"טוב מאוד," אמרתי בלחיים סמוקות *ועור חם מדי. "ההרגשה הדדית." גנחתי והטיתי את ראשי לתקרה כשהארי נישק אותי לאורך צווארי, לסתי ולחיי. "אני שונאת את הקול המתנשא שלך, את המבטא הפלצני שלך, ואת זה שאתה חושב שאתה יותר טוב מכולם." נשמתי ברעד כשידו גלשה מטה משדיי, הרימה את שמלתי והחליקה על התפר בתחתוניי. "שיט!" נאנחתי כשהוא משך את תחתוניי במורד ירכיי. הם נחתו לרגליי והעפתי אותם הצידה. עיניו של הארי התנגשו בעיניי. שנאתי את עיניו המושלמות ואת ריסיו הארוכים והכהים. שנאתי את עורו החלק ואת תחושת ידיו, שנגעו בי בכזאת אינטימיות. ושנאתי את כמה שרציתי אותו, הזדקקתי לו,* השתוקקתי לו.

"פעם אחת," אמרתי וראיתי את נחיריו מתרחבים בתגובה. "זיון אחד ונוציא את זה מהמערכת שלנו." משכתי את ידיי מאחיזתו והתחלתי לפתוח את רוכסן מכנסיו. חום הציף את גופי למראה עיניו שהתגלגלו אחורה כשאחזתי בזקפתו. הוא דחף אצבע לתוכי וכמעט גמרתי במקום.

"אני חייב להיות בתוכך," הוא אמר והזיז את ידי מהזין שלו. הוא הרים את שמלתי, כרך את רגליי סביב מותניו וחדר אליי בעוצמה. הגניחות ההדדיות שלנו הדהדו *בקול רועם* בחלל המשרדי העצום. הארי טמן את פניו בשקע צווארי *ואני כרכתי את זרועותיי סביב כתפיו כשנכנסתי למצב מוטרף של אקסטזה. "אלוהים," הוא גנח כשמילא אותי, וחדירותיו המיומנות שלחו צמרמורת במורד עמוד השדרה שלי. היה לי חם מדי והעונג היה גדול מדי. ואז הארי הרים את ראשי והטיח את שפתיו בשפתיי. לא רציתי את הנשיקה שלו. לא רציתי להרגיש את שפתיו על שפתיי. לא רציתי לטעום את לשונו. אבל כשהוא נישק אותי, כשלשונו החמה נלחמה בשלי, רציתי הכול. רציתי את כולו, בתוכי ועליי.*

"אני שונאת אותך," מלמלתי כנגד שפתיו. "אני מתעבת אותך."

הארי רק גנח והניע את אגנו במהירות הולכת וגוברת, עד שהייתי אש יוקדת. "את מוציאה אותי מדעתי," הוא השיב, וקולו הצרוד והמושלם גרם לפטמותיי להזדקר כשהן נצמדו לחזהו. "את מרגיזה ומשגעת אותי."

צעקתי כששיניו של הארי התחככו בעור עצם הבריח שלי, ואז לשונו העדינה פילסה דרך לפי *והוא נישק אותי שוב. הוא נישק אותי ונישק אותי עד ששפתיי התנפחו וטעמו נטמע בחושיי.*

הוא חדר אליי מהר יותר ויותר עד שהפכתי ללהבה בוערת וציפורניי נאחזו בחולצתו. "עכשיו!" קראתי כשחום לוהט עטף אותי והתרסקתי לרסיסים. מעולם לא הרגשתי ככה. זה היה יותר מדי ועדיין השתוקקתי לעוד.

"פאק!" הארי צעק ואז גמר בתוכי. ידיו האוחזות בישבני משכו אותי צמוד כל־כך לאגנו שלא נותר בינינו אוויר. אחזתי בכתפיו ונאבקתי לנשום. שנאתי אותו. ממש ממש שנאתי אותו. אבל כשהזין שלו ניתר בתוכי וגרם לי הבזק עונג נוסף, רציתי עוד. השתוקקתי לו כמו להתמכרות הגרועה ביותר. דבריו הבוטים וגישתו המתנשאת והמזלזלת היו הסם שבחרתי בו.

הארי הפסיק לזוז כנגדי ונסוג באיטיות. כשפגשתי את עיניו, ראיתי בהן ניצוץ של בוז, וידעתי שהוא משתקף גם בעיניי. ואז הוא שוב הטיח את פיו על פי ושכחתי את עצמי. זה לא שינה דבר. תיעבתי אותו. הוא

תיעב אותי. זה לא שינה שום דבר...

"פיית'? את איתי?" קולה של אימא החזיר אותי למציאות ומנע ממני לשחזר את החלום שחלמתי אתמול בשכרותי. לעזאזל, לא חלום. *סיוט.* הארי ואני... סילקתי את התמונות מראשי של הארי צמוד אליי, בתוכי, גורם לאצבעות רגליי להתכווץ מעונג. "פיית'? אני יודעת שאת שם, את נושמת מוזר." התמקדתי בהווה, ולא בעובדה שירכיי ניסו להיצמד זו לזו בזמן שהלכתי, כי נזכרתי בחלום הלוהט.

"אימא! אני פה. מצטערת. המדרכה סואנת הבוקר. מה שלומכם?" צעדתי מהרכבת התחתית לבניין המשרדים שבו עבדתי. ראיתי את ההשתקפות שלי בבניין זכוכית, כשעשיתי את דרכי ל-**HCS** מדיה. שמחתי שהרכבתי משקפי שמש ענקיים. היום החמים היה מואר מדי להנגאובר הרצחני שלי, החלום עדיין בלבל אותי ונראיתי זוועה.

"אנחנו בסדר, מתוקה," אימא אמרה, אבל שמעתי רמז לעצבות בקולה. זה מייד העציב אותי.

"ואבא?"

"הוא בחנות." אימא השתתקה. נעמדתי במקום. איזה שמוק מוול סטריט נתקל בי מאחור והפיל את הקפה הסופר-חזק שלי על המדרכה.

"שמוק!" קראתי אחריו. המניאק זקר לי אצבע משולשת אפילו מבלי להביט אחורה. נצמדתי לבניין קרוב והעפתי את הקפה מנעליי. הקפה נשפך גם על החצאית שלי, אבל הפעם לא היה לי אכפת אם יישאר כתם. הדבר היחיד שהיה אכפת לי ממנו היה אבא שלי. "אימא, מה קרה?"

הדממה שלה שידרה לי שזה גרוע. ממש גרוע. ואז היא אמרה, "בעל הבית של החנות נתן לאבא שלך כמה שבועות כדי למצוא כסף לשכירות, או ש..." קולה נמוג.

"או שמה?"

אימא נאנחה. "או שנאבד את החנות."

"אימא," לחשתי, גוש חונק את גרוני. לא יכולתי לדמיין את אבא בלי חנות התפירה שלו. היא הייתה החיים שלו. התשוקה שלו. זה ישבור אותו. ידעתי שזה ישבור אותו.

"יהיה בסדר, פיית'. זאת לא הבעיה שלך. נסתדר. אנחנו תמיד מסתדרים."

"אם זאת הבעיה שלכם, זאת גם הבעיה שלי. נמצא פתרון. שלושתנו. בסדר? אנחנו לא יכולים לאבד את החנות. אני אחשוב על משהו. אני מבטיחה."

"בסדר, מתוקה," אימא אמרה, אבל שמעתי רמז לתבוסה בקולה הרועד. עיניי התמלאו דמעות. אהבתי את ההורים שלי. שלושתנו היינו צוות. מעולם לא היה לנו הרבה כסף, אבל היה לנו שפע של אהבה, ומעולם לא הייתי זקוקה ליותר מזה. אימא כחכחה בגרונה ושאלה, "את עדיין מגיעה לארוחת ערב ביום ראשון?"

צחקתי וסילקתי מעליי את העצב שחשתי. "אני מגיעה כל שבוע, אימא. את אפילו לא צריכה לשאול. למרות שאת תמיד שואלת."

"אני פשוט אוהבת להיות בטוחה. עכשיו כדאי שתלכי לעבודה או שתאחרי, גברת."

העפתי מבט בשעוני. "שיט!" סיננתי והתחלתי לרוץ לעבר הבניין שלי. "נתראה ביום ראשון, אימא. תני לאבא נשיקה בשמי!" רצתי לתוך הבניין והשתחלתי לתוך המעלית הצפופה בדיוק כשהדלתות נסגרו. נדחפתי ליד חבורת עיתונאים לבושה בחליפות ומוכנה ליום העבודה. התפללתי בכל מאודי שהמעלית לא תיתקע. כבר נתקעתי בכלוב הפלדה פעמיים. עם כמות האנשים שכאן, המצב יהפוך ממדד מן לבעל זבוב בתוך חמש שניות.

בזמן שהמעלית עלתה מקומה לקומה, והיטלטלה בכל פעם שנעצרה כדי לאפשר לאנשים לצאת, נלחמתי בגל של בחילה שאיים לפרוץ מפי, כמו בסרט מגרשי השדים. עדיין הרגשתי את הוודקה, היין והשמפניה גועשים בבטני הריקה, תזכורת לטמטום שלי ולרצון שלי להשתכר עד כלות באמצע השבוע. זה, בנוסף על

חלום הסקס עם הארי סינקלייר, היה מספיק כדי לגרום לכל אחד להקיא. כמעט בכיתי מהקלה כשהמעלית הגיעה לקומה שלי. מיהרתי לתא העבודה שלי. נובה כבר הייתה שם ומייד עזרה לי לפשוט את המעיל ולהוריד את התיק.

"יש לה פגישה בעוד עשרים דקות. כדאי שתזדרזי אם את רוצה לתפוס אותה."

נישקתי את נובה על הלחי ורצתי למעלית. לחצתי על הכפתור שוב ושוב עד שהדלת נפתחה ומיהרתי פנימה. נשמתי עמוקות, אסירת תודה שהיא ריקה, ולחצתי על הכפתור לקומה העשירית. בדיוק לפני שהדלתות נסגרו, מישהו החליק פנימה. ברגע שהרחתי את האפטרשייב המוכר והממכר – מים רעננים, מנטה, עץ אלגום ומוּשְׁק – ידעתי בדיוק מי זה. למרות הכול, התענגתי על הריח. למה המניאק היה חייב להריח כל־כך טוב? והדבר היחיד שהצלחתי לראות בעיני רוחי היה אותי צמודה לקיר במשרדו, כשהוא חודר אליי כאילו חייו תלויים בכך. כחכחתי בגרוני כשהזיכרון הקשה עליי לנשום.

"מיס פאריסי," אמר הארי והרמתי באי־רצון את ראשי. הוא העיף אליי מבט מעבר לכתפו. דלתות המעלית נסגרו והיא התחילה לטפס לקומה העשירית.

"ויקונט סינקלייר," אמרתי בעליצות המרבית שהצלחתי לגייס כשראשי הולם כמו תוף. באותו רגע, הייתי מינוס שלוש מתוך עשר במדד האושר.

"הארי," הוא תיקן אותי בקצרה. "אין צורך בתארים." כתפיו נדרכו. "אבל אם הייתי קפדן, הייתי מיידע אותך שאומנם *התואר* הנוכחי שלי הוא ויקונט סינקלייר, אבל *פונים* אליי בתור לורד סינקלייר."

אין פאקינג מצב שאי־פעם אקרא לו לורד. "אני אמשיך לקרוא לך ויקונט, אם לא אכפת לך. זה מתגלגל יותר טוב על הלשון." הארי נאנח, כנראה בגלל העקשנות שלי. לא יכולתי שלא להוציא לשון בילדותיות לעבר גבו הרחב והשרירי עד גיחוך. ואז נופפתי בשתי אצבעות משולשות בריקוד קצבי מאולתר ו*מאוד* ילדותי.

שמטתי אותן במהירות כשהוא שוב הביט מעבר לכתפו ושאל בנוקשות, "אני מקווה שנהנית אתמול בלילה?"

שפתיי התעקלו למעלה. "ועוד איך." מה יגיד האדון הצדקן והמתחסד אם אספר לו שהוזמנתי למועדון סקס אחרי ששוחחנו? הבחורה עם הפטמות בטעם וודקה הוזמנה למגרש המשחקים המחתרתי היוקרתי ביותר, למרות הגמלוניות שלה. סביר להניח שהוא היה נחנק מרוב שמרנות. מצד שני, אם הוא ידע לזיין כמו שהוא זיין בחלום שלי, אולי הוא יתאים לשם.

הארי השפיל מבט לחצאית שלי והניד בראשו. "נראה שהייתה לך תאונה נוספת, מיס פאריסי. תגידי לי," הוא אמר בזהירות. "את מצליחה לשתות את המשקאות שאת קונה, או שאת מעדיפה ללבוש אותם כאקססוריז לחליפות?" עיניי נחו על כתם הקפה שעל חצאית הלילך הצרה שלי ועל נתזי הקפה שעל נעלי העקב בצבע ניוד. לפחות הז'קט שלי הגן על חולצת המשי הלבנה, כך שאהיה פחות או יותר ייצוגית כשאראה את סאלי.

"נוזלים זה השחור החדש, מר סינקלייר, לא שמעת?"

הארי זקר גבה אחת כהה למשמע תשובתי. "מה את אומרת?" קלטתי את השעשוע בקולו העמוק.

נוזלים. הרגע אמרתי נוזלים. אלוהים.

"לא נוזלי גוף," אמרתי במהירות. הארי הטה את ראשו הצידה כשניסיתי להיחלץ מהשטות שהרגע פלטתי. "כלומר, כולנו ראינו לאן מוניקה לוינסקי ירדה כשהיא הראתה לעולם את השמלה הידועה לשמצה." עיניי התרחבו. "כלומר, לא ראינו אותה באמת יורדת." הצבעתי לעבר מפשעתי, מנופפת בעיגולים לעבר האזור הכללי הזה כדי להדגיש את דבריי. משכתי במהירות את ידי אחורה והצמדתי אותה לצד גופי כשהבנתי שהתנועה גרמה לבוס שלי להשפיל מבט לפות שלי. "כלומר, היא באמת הייתה צריכה לרדת לביל הזקן, אתה יודע, כדי שהנוזלים יגיעו מלכתחילה לשמלה שלה, אבל–" המעלית השמיעה פתאום קול צלצול

והדלתות נפתחו והצילו אותי לפני שנסחפתי עוד יותר עם תיאורי הנוזלים. "אוי, תודה לאל!" אמרתי חסרת נשימה מהמלל חסר השליטה שלי.

"יום טוב, מיס פאריסי," אמר הארי, ומשהו דומה לשעשוע נצץ בעיניו כשהתמוטטתי על קיר המעלית, מותשת מכל דיבורי הנוזלים. הוא יצא לקומה העשירית ופסע לעבר המשרד שלו.

"כן," מלמלתי לעצמי וניגשתי למשרדה של סאלי בצד השני של הקומה. "כל זה מבחורה שעומדת להילחם למען הכתבה הראשונה שלה." קלרה, העוזרת של סאלי, לא ישבה ליד השולחן שלה כשהגעתי, אז נקשתי על הדלת.

"לכו מפה!" קולה המחוספס של סאלי הפליג דרך הדלת.

סובבתי את הידית ונכנסתי במהירות למשרדה של סאלי, כשאני סוגרת בנחישות את הדלת מאחוריי. שלפתי את הכרטיס היקר של נוקס מתוך החזייה שלי והנחתי אותו על השולחן. "אנחנו צריכות לדבר על הכתבה הקרובה שלי בוויסאג'." עיניה של סאלי הצטמצמו עליי בבלבול, ואז היא הביטה בכרטיס. ואז העיניים המצומצמות האלה התעגלו והתרחבו מהלם.

"הזמינו אותך?" היא אמרה והציצה אליי מעל משקפיה הנתונים במסגרת שחורה ונוקשה. "זה אמיתי?" היא הרימה את הכרטיס והתפעלה מאיכות הנייר והכיתוב הבולט והיקר. "שאני אמות, פיית'! זה אמיתי, נכון?"

"הוזמנתי אתמול בלילה." בתוך שניות סאלי קמה על רגליה וצעדה לדלת. היא נעלה אותה והסתובבה אליי.

"זה חייב להישאר בינינו. את לא מספרת לאף אחד."

"אוקיי." התיישבתי בכיסא המבקרים כשסאלי מיהרה לשבת מאחורי שולחנה. היא הצמידה אצבעות ונעצה בי מבט זועף. לא הייתי בטוחה אם היא מתרגשת או עצבנית מההתפתחות הזאת.

"את מבינה שכל מיני אנשים הולכים למועדון הזה, פיית'. כסף, כוח, אנשים שיכולים למנף אותנו, אבל גם להרוס אותנו." זאת הייתה הפעם הראשונה שראיתי את סאלי לחוצה. העפעף השמאלי שלה ניתר והעדשות העבות של משקפיה הגדילו את החיזיון ואילצו אותי להתבונן בו מרותקת. כשראשה התחיל לפרכס ושערה השחור המושלם המשוך אחורה התחיל ליפול מהכלא המרוח ג'ל שלו, הבנתי שאני מאבדת את הסיכוי שלי.

רכנתי קדימה ואמרתי, "רצית משהו שיתפוס את הקוראים שלי. סקס. בי.די.אס.אם. אי־אפשר לזוז היום בלי לקרוא או לראות איזה גבר אלפא שמתנהג בצורה קדמונית ושתלטנית עם מושא האהבה שלו, שמשפריצה ליטרים של נוזלים מכל פקודה שהוא נותן לה. אנחנו צריכות לתפוס על זה טרמפ. להיכנס לבריכת שוטי הזנבות והחרוזים האנאליים ולטבול בה קצת. בואי ניתן לקוראים שלנו סקס פראי על מגש של שוט עם ידית כסף. בואי נצטייד בדילדו ונקפוץ על עגלת מחסום הפה." סאלי הידקה את שפתיה ונשענה אחורה בכיסאה, כשהיא מביטה בי כמו חתול שבוחן עכבר. "אני יכולה לעשות את זה, סאלי. תני לי לעשות את זה. אני כתבת טובה ואת יודעת את זה. זה יעבוד. תסמכי עליי."

נראה היה שעבר נצח עד שהיא דיברה. הדופק שלי הלם בצווארי כמו שעון עצר.

"זאת תהיה ההזדמנות היחידה שלך, פיית'," אמרה סאלי והרגשתי את ליבי מתחיל לדהור. "אבל אסור לך לספר על זה לאף אחד. אי־אפשר לדעת מי בבניין הזה שייך למועדון." היא השתתקה לרגע. "מה אם מישהו יזהה אותך? הסיפור יסתיים עוד לפני שיספיקו להצליף בך בפעם הראשונה."

"חקרתי קצת," אמרתי. "קמתי מוקדם הבוקר. נראה שהכול שם אנונימי. ברדסים ומסכות והסתרת זהויות. כמו בסרט עיניים עצומות לרווחה, אבל נקווה שבלי כל הקטע של סגידה לשטן ועניייני כתות, כמובן. אם כי גם זאת יכולה להיות כתבה בפני עצמה. אני אעשה כל מה שצריך לעשות כדי להערים עליהם."

סאלי הצביעה עליי באצבע דוחה. "את ממשיכה עם 'תשאלו את מיס בליס.' את לא עוזבת את הטור

הזה. אל תחשבי על זה אפילו. זה חשוב מדי לפופולריות שלנו."
"אני מבינה ואני בחיים לא אוותר על הטור. הטור הזה הוא התינוק שלי... התינוק המאוד שובב שלי."
"שמונה שבועות," אמרה סאלי. "מספיק זמן כדי להבין מה קורה שם, ולא מספיק זמן בשביל להיכנס עמוק מדי. מובן?"
"מובן."
סאלי תופפה על שולחנה בציפורני אקריליק ארוכות. "ה... סיפור הזה גדול כל־כך, מעניין כל־כך, שיכול להיות שזאת תהיה כתבת הקיץ שלנו, פיית'."
נשימתי נעתקה לרגע. כתבת הקיץ. בכל שנה, ויסאג' פרסמו מהדורה מורחבת, שבמרכזה כתבה גדולה, או הכתבה הגדולה ביותר של השנה.
"אני מבינה," אמרתי, וסאלי סילקה אותי בהינף יד משולחנה.
כשקמתי, היא אמרה, "דיסקרטיות, פיית'. אסור שאף אחד ידע על זה עד שזה יסתיים. לא הקולגות שלך, לא החברים שלך, ועל אחת כמה וכמה לא בעלי הסמכות." היא הצביעה לעבר משרדיהם של הארי והמנהלים האחרים. "אנחנו לא רוצות שהסיפור יטבע עוד לפני שניתן לך הזדמנות ל... איך הגדרת את זה? 'להיכנס לבריכת שוטי הזנבות והחרוזים האנאליים ולטבול בה קצת'."
צחקתי, אבל סאלי לא צחקה. "דיסקרטיות וכתיבה מעולה הם המפתח. תמצאי נושא מעניין ותתגלגלי איתו. כולנו רוצים לדעת מה קורה במועדון הזה. כולנו רוצים לדעת מי שם ומה הם עושים. ואם הם יחייבו אותך לחתום על הסכם סודיות, ואני בטוחה שזה מה שיקרה, נמצא דרך לעקוף את הז'רגון המשפטי וליצור סיפור שיאפשר למזדיינים אומללים כמונו, שאוהבים וניל, להרגיש כאילו אנחנו ממש בגן עדן קינקי יחד איתך." סאלי הטתה למטה את משקפיה והציצה אליי מעל המסגרת. "את תהיי חייבת לעשות כל מה שיידרש ממך כדי להשיג את הסיפור הזה, פיית'. את מבינה?"
"כן."
"כל מה שיידרש ממך." סאלי חייכה בזחיחות. מעולם לא ראיתי לפני כן שעשוע בהבעתה. זה הפחיד אותי בטירוף. היא נראתה כמו נמרה שעומדת לתקוף. "בואי נקווה שיש לך את כושר העמידה וסף הכאב לעמוד במשימה הזאת." היא פלטה צחוק צורמני ולועג. "אוי, לראות אותך כבולה בשרשראות עם מחסום כדור בפה שלך. אולי מי שישחק איתך יגרום לך סוף־סוף לשתוק."
"חה! אני אהיה האתגר הגדול ביותר שלהם עד היום," אמרתי בעליצות מזויפת נוכח הציניות שלה. שלחתי אליה חיוך מתוח ועזבתי במהירות את משרדה.
למרות לשונה הארסית של סאלי, הרגשתי בעננים כשירדתי במעלית לנובה. היא קפצה מכיסאה והלכה אחריי לשירותים. ברגע שנכנסנו, וידאתי שאין אף אחת בתאי השירותים ונעלתי את הדלת. הדלקתי את כל מייבשי הידיים ופתחתי את הברזים כדי להטביע את הרעש. נובה הביטה בי בעיני נץ. ואז נעמדתי לפניה. "היא רוצה שזאת תהיה הכתבה הגדולה."
פיה של נובה נפער. "את פאקינג צוחקת עליי?"
"לא," אמרתי ונובה אחזה בזרועותיי והתחילה לצרוח. לא התאפקתי והתחלתי לצרוח גם. "שקט, שקט!" אמרתי אחרי עשר שניות של צרחות. משכתי את נובה קרוב יותר אליי. "אסור שאף אחד ידע. אני אמשיך כרגיל עם 'מיס בליס', אבל בלילה..."
"יצליפו לך בתחת בטירוף ותהפכי להיות הבת של כאוס."
"מה?"
"נוקס. אלת הלילה הרומית והבת של כאוס."
"אוקיי. לא ידעתי מי זאת נוקס, אז זה עזר לי. אבל התשובה היא כן בנוגע למה שאמרת על הצלפות בתחת." כשאמרתי את המילים האלה, המציאות הכתה בי. "פאק, נוב." ידיי רעדו קצת. "למה אני נכנסת?"

"לכמויות אדירות של שפיך ונוזלי גוף אחרים, אני משערת. אה, וחומר סיכה. הם בטח משתמשים בו בכמויות מסחריות." משכתי את הכרטיס מהחזייה שלי ובהיתי במספר. "אם לא עכשיו, אז מתי. נכון, בייב?"

הנהנתי, שלחתי יד לכיס והוצאתי את הטלפון. יכולתי לעשות את זה. אהבתי סקס. הייתי די פתוחה. התנסיתי בקולג' כמו רוב האנשים. זאת הייתה פשוט התנסות נוספת, שבסופה אזכה בפרס הקדוש – הכתבה הגדולה. אז מה אם בדרך אצטרך לצבור כמה חבלות ולהשתתף בכמה אורגיות המוניות כדי לזכות באוצר הזה? אורגזמות כתמורה? הייתי מוכנה לפדות את התשלום הזה כל יום, כל היום.

"אוקיי," אמרתי. נשמתי עמוקות וחייגתי את המספר ששמרתי בטלפון שלי. הוא צלצל בדיוק שלוש פעמים לפני שקול ענה.

"מספר חבר?"

"קיבלתי כרטיס אתמול בלילה," אמרתי, חצי מגמגמת, וחיכיתי שהקול בצד השני של הקו ידבר.

"קוד על הכרטיס."

"שתיים, אחד, שש, שמונה, שלוש."

חיכיתי בדממה ונובה רכנה קרוב כדי להקשיב. "שקט בצד השני של הקו," אמרתי לנובה ללא קול. היא התקרבה עוד יותר והצמידה את לחייה אליי. הקול חזר לקו. "אני אסמס כתובת לטלפון הסלולרי הזה. את צריכה להגיע לכתובת הזאת בתוך שעתיים. אחרי זה יצרו איתך קשר להוראות נוספות." ואז הטלפון נדם.

"טוב, זה לא היה קריפי בכלל," אמרה נובה.

הנדתי בראשי בהלם.

"זה כמו משימה בלתי אפשרית של מועדוני סקס," אמרתי. "המשימה הזאת תשמיד את עצמה בתוך שישים ותשע שניות." קרצתי לנובה בדיוק כשהגיעה כתובת לטלפון.

בתוך שנייה, נובה שלפה את הטלפון שלה וחיפשה בגוגל את הכתובת. "זאת מרפאה," היא אמרה, "לא רחוק מכאן."

"טוב..." אמרתי וכיביתי את מייבשי הידיים והברזים. "כדאי שאגיע כמה שיותר מהר למרפאה. אני צריכה להצטרף למרתף הסקס."

"אין בי חלק שלא עבר חיפוש, דיקור וניקוי עם מטוש," אמרתי כשנכנסתי לדירה שלי מאוחר יותר בערב. סייג' ואמיליה ישבו על הספה וחיכו לי. סימסתי להם על ההתפתחויות ככל שהיום התקדם. סאלי השביעה אותי לסודיות, אבל זה לא כלל את שני אלה או את נובה. להם סיפרתי הכול.

התיישבתי ברפיון על הספה והתכווצתי. "כניסה קדמית או אחורית?" סייג' שאל, בגבות מרקדות.

"גם וגם. גם פתחים צדדיים, אנכיים ואופקיים." לקחתי את כוס המים שאמיליה הציעה לי לפני שהיא התיישבה לידי. שתיתי את המים בלגימה אחת והנעתי את צווארי מצד לצד, ואז הנחתי את ראשי על הספה.

"עשו לי כל־כך הרבה בדיקות היום שהראש שלי מסתובב. ללמוד לתואר השני היה יותר קל מהבדיקה הרפואית הזאת. מי ידע שאפשר להידבק בכל־כך הרבה מחלות מין? והאחות הערפדית המזוינת קרעה את היד שלי כדי להוציא לי דם. אני בטוחה שזה היה מבחן לכוח הסבל שלי. עם המזל שלי, היא הגבירה הראשית והיא הכי אוהבת משחקי דם. הוורידים המסכנים שלי סבלו מחרדת ביצוע וברחו כשהמחט התקרבה."

"בואו נקווה שכל שאר הגוף של פיית' לא יחטוף חרדת ביצוע," אמר סייג' ונעצתי מרפק בצלעותיו, כדי למחוק מפניו את הבעתו הזחוחה.

לקחתי את התיק שלי והוצאתי החוצה את טופס הסודיות שנתנו לי לחתום עליו, לסרוק ולשלוח בחזרה. "הם אמרו לי לתת לעורך הדין שלי לעבור על זה. אסור לי להיכנס לשם עד שהטופס הזה יהיה חתום. אחרי שהייתי כרית הסיכות של האחות מהגיהינום במשך שלוש שעות, אני הולכת להיכנס למועדון הזה כמה שיותר מהר." העברתי את הטופס לסייג'. "וכיוון שאתה עורך הדין שלי..." עפעפתי בריסיי וסייג' לקח את טופס הסודיות והלך לשבת ליד השולחן.

הרגשתי את דאגתה של אמיליה מרחפת מעליי כמו זבוב טורדני שלא מפסיק לזמזם ליד האוזן. "אמיליה, אני בסדר."

"את בסדר עם מין אנאלי?" היא שאלה.

נחנקתי.

"מה?"

"עם פיסטינג?"

"אמיליה!"

"פֶּגינג?"

"אמיליה!"

"שפיכה נשית, קווינינג, פיגינג?" היא המשיכה.

"מה זה פיגינג, לעזאזל?"

"זה כשדוחפים לך חתיכת ג'ינג'ר לתוך החור של התחת. זה שורף, פיית'. זה ממש שורף ויש אנשים שמתים על זה."

מצמצתי לעבר חברתי והבנתי שהיא רצינית לחלוטין.

"שיט. אני בחיים לא אוכל להסתכל באותה צורה על עוגיות איש ג'ינג'ר. האם איש הפילסברי הוא זה שעושה את הפיגינג הזה? האם הוא השפיל ככה את איש הג'ינג'ר? חתיכת מניאק מלוכלך."

אמיליה התעלמה מהבדיחה שלי ושאלה, "את בסדר עם עינויי זין וביצים?"

"מה זה?"

"עינויי זין וביצים, פיית'. עינויי זין וביצים."

כיסיתי את ידה של אמיליה. "מתוך כל מה שאמרת, זה נשמע לי הכי מרגש. מי לא רוצה לתפוס זוג ביצים ולגרום לאיזה אידיוט לצרוח?"

"את לא מתייחסת לזה ברצינות, פיית'!" היא אמרה ברוגז.

"אני כן, אמיליה."

"את אפילו לא יודעת מה זה קווינינג. ראיתי לפי הבעת הפנים שלך."

"אני באמת לא יודעת."

"זה כשאת כורעת ומצמידה את הווגינה שלך לפנים של מישהו. זה הכול. את פשוט יושבת על הפנים של מישהו. קווינינג! זה כל הסיפור."

לא התאפקתי. פרצתי בצחוק. שפתיה של אמיליה רעדו עד שלבסוף היא הצטרפה אליי. "כריעה על הברכיים? אם זאת האמת, הלך עליי! אין מצב שאני כורעת, גם לא כדי להציל את החיים שלי. אני אהרוג את המסכן שירצה לעשות ארוחה בין הרגליים שלי. עם שרירי הירכיים שלי, אני אנחת על הפרצוף של הבחור ולא אצליח לקום יותר." הסתכלתי אל הצד השני של החדר. "סייג'! יש דבר כזה חנק וגינלי?"

"בטח," הוא אמר בלי להוריד את עיניו מטופס הסודיות. "יש כל מיני סוגי חנק."

"פיית'–" אמיליה משכה את זרועי.

"אמיליה, אני אוהבת אותך ויבורך ליבך התמים. אני יכולה רק לדמיין מה היית צריכה לעבור כדי לחקור את המונחים האלה בשבילי." אמיליה הייתה שקטה וממש לא הרפתקנית. הערצתי אותה שהיא עשתה את זה למעני.

"ישבתי באולם למוצא האדם בין מוצגי ניאנדרטליים בגודל טבעי. אני נשבעת שבשלב מסוים הם הציצו מעבר לכתף שלי, הביטו במחשב שלי והשתנקו יחד איתי."

"השתנקו, אה? זאת עוד פעילות מינית?"

"כן, למען האמת," אמיליה אמרה וצחוקי התפוגג. "זה כשאת חונקת מישהו כשהוא גומר. הוא מאבד את ההכרה לכמה שניות, וזה אמור להיות דומה למה שאחרים מחשיבים כאקסטזה."

"וואו."

"וואו. בדיוק, פיית'. אלה הדברים שאליהם את עומדת ללכת בעיניים עצומות. אני יודעת שאת לא איזו נסיכה בתולית, אבל מבחינת האנשים האלה, את כן. זה לא סטוץ עם בחור אקראי בשירותים. אלה משחקי סקס ממש מפחידים."

רכנתי לעבר אמיליה ונישקתי את לחייה. "אני אוהבת אותך ואני מעריכה אותך. אני רק רוצה שתדעי את זה. אבל זה עומד לקרות, מותק."

סייג' התיישב לידי. "נו?" שאלתי אותו.

"החוזה סגור הרמטית, כמו שחשבתי שזה יהיה." דבריו הוציאו את האוויר מתקוותיי לגבי הכתבה הגדולה כמו סיכה שננעצת בבלון. "אבל זה לא בלתי אפשרי. את צריכה להשמיט שמות, תיאורי פנים – כל דבר שיחשוף את האנשים שאת פוגשת או מזיינת. אבל לגבי החוויות שלך, כל מה שאת עושה או שעושים לך, לא תהיה לך בעיה."

"יש!" צרחתי וקפצתי על סייג'. כרכתי את זרועותיי סביב צווארו ונישקתי אותו על לחיו. "סייג', אתה רוצה שאני אעשה לך קווינינג כאות תודה?"

"מה?" הוא קימט את אפו בבלבול.

"שאני אמחץ את הפושפוש שלי על הפנים שלך."

"הממ... תודה, פיית', אני בסדר."

"אתה בטוח? אלה המעדנים הנפלאים שמצפים ממני לחלק מהיום והלאה. אני הולכת לרכוש מיומנויות בכל דבר שקשור לקינק."

"בטוח במאה אחוז, בייב. אבל אם תמצאי גבר נאה שרוצה לספק לי מעדנים, אני לא אסרב."

"מה אם הוא ירצה לדחוף לך ג'ינג'ר לתחת?"

"אז אני אומר, תקראו לי מר ג'ינג'רברד."

פלטתי נביחת צחוק וחבטתי בחזהו השרירי של סייג'.

"אני לא יכולה עם שניכם," אמרה אמיליה והצטנפה על הספה רחוק מאיתנו. "כל אחד מכם יותר גרוע מהשני." זינקתי קדימה והתכרבלתי כנגד זרועה. אמיליה צחקה ודחפה אותי ממנה.

"את רוצה שאני אסרוק את זה ואשלח לך?" שאל סייג'. היה לו בדירה משרד ביתי כזה שלא ראיתי בחיים.

"כן, בבקשה."

כעבור עשר דקות סייג' חזר לדירה שלנו והחוזה החתום נשלח לנוקס. ההתרגשות שנלחמתי בה כל היום התחילה להציף אותי. זה נעשה. אני אהיה חברה במועדון נוקס.

בדיוק כשקמתי לקחת לי משהו לשתות, הטלפון שלי צלצל. תפסתי את הטלפון בידיים מגושמות, ולמזלי, בפעם הראשונה בחיי, לא הפלתי אותו. "הלו," עניתי במהירות. אמיליה וסייג' השתיקו את הטלוויזיה והתבוננו בי.

"מחר בערב. בשעה שבע. תבואי מגולחת לחלוטין, ללא שיער באזור הערווה, ונקייה. השיער שלך צריך להיות אסוף. הכתובת תישלח לך שעה לפני זמן ההגעה. אל תאחרי. את מקבלת רק הזדמנות אחת בנוקס. אל תבזבזי אותה." השיחה נותקה. הסתכלתי על חבריי בעיניים פעורות.

"מחר בערב," אמרתי ונשמתי עמוקות. "אני הולכת מחר בערב."

מחר בערב אגלה מה מסתתר מאחורי חומות המסתורין הגבוהות שהקיפו את המועדון הידוע לשמצה. התחייבתי להשיג סיפור, לא משנה מה אצטרך לעבור בשביל זה. אני, פיית' מריה פאריסי, איכנס לנוקס, כשעיניי – וללא ספק גם רגליי – פתוחות לרווחה.

פרק 6

"את יכולה לעשות את זה, פיית'," שיננתי לעצמי כשהמונית התחילה להאט. מעיל גשם שחור באורך הברך היה כרוך בחוזקה סביב מותניי. בשיחת הטלפון אתמול בלילה לא נאמר לי איך להתלבש, אז לבשתי את הבגדים הכי סקסיים שלי וקיוויתי שזה יספיק. לבשתי שמלה שחורה צמודה ונעלי עקב בגובה עשרה סנטימטרים. ההליכה על עקבים גבוהים כל־כך הייתה מעט שאפתנית עבור אישה עם שיווי משקל פגום כמו שלי, אבל הרגשתי שהערב הזה מצריך משהו נועז. אחרי הכול, עמדתי להיכנס למועדון סקס. אולי אגלה שם גבר עם פֶטיש לסרבול.

שערי היה אסוף על ראשי בערמה של גלים, כשמיליון סיכות מחזיקות אותו במקום. האיפור שלי היה כבד וזוהר עם שפתון אדום חדש שתאם לציפורניי. עגילי נברשת היו תלויים מאוזניי. פחדתי שאני נראית כמו ניצבת מתוכנית הריאליטי ג'רזי שור, אבל הגעתי לכאן והייתי צריכה להתנהג כמו ילדה גדולה ולהתייצב מול שוטי הזנבות באשר הם.

המונית נעצרה באמצע האפר איסט סייד ואני בהיתי בבית פרטי עצום, שהיה ממוקם ליד שכניו היפים, ברחוב פסטורלי מוקף בשורות עצים. הבית היה בנוי מאבנים לבנות עם עמודים בסגנון רומנסקי, שעמדו כמו זקיפים לצידי דלת זכוכית. הזכוכית הייתה אטומה ואי־אפשר היה לראות דרכה. הכול היה מאוד בסגנון פנתיאון רומי עם כל האסתטיקה המרשימה. חזית הבית תאמה לשם המועדון – האלה, בתו של כאוס, הייתה גאה בארכיטקטורה האיטלקית הזאת. הבית היה יפה ונראה כמו עוד בית יקר בצורה שערורייתית בניו יורק. המועדון הידוע לשמצה הסתתר ממש מתחת לאף. עוברי האורח שעברו ברחוב לא היו יכולים לדעת איזה עונג פיזי חיכה בפנים.

"את יוצאת?" נהג המונית שאל בחוסר סבלנות והפריע למחשבותיי הפנימיות.

"תרגיע, מייק," אמרתי אחרי שהעפתי מבט ברישיון המונית שלו שהיה תלוי מהמראה. "אני יוצאת."

יצאתי למדרכה ומבטי נדד לגג הבית. הוא היה בעל חמש קומות לפחות. כמה חדרים היו בו? יכולתי רק לדמיין את כמות החבל והלטקס שנדרשו כדי לספק את הלקוחות מאחורי הקירות העבים.

"אל תפחדי, פיית'," אמרתי שוב והתחלתי לטפס במדרגות כשאני משתדלת להישאר זקופה על העקבים העצומים שלי. צלצלתי בדלת וחיכיתי – כנאמר באולימפיאדה – שיתחילו המשחקים.

רב משרתים, מכל האנשים שבעולם, פתח את הדלת. הוא נראה לפחות בשנות השבעים המאוחרות לחייו – שיערו האפור והקמטים העמוקים בפניו הסגירו את גילו. הוא היה לבוש כמו רב משרתים בריטי – מכנסיים שחורים וז'קט תואם, חולצה לבנה ועניבת פרפר קשורה סביב צווארו.

"הכרטיס שלך איתך, מאדאם?" הוא שאל, כאילו ציפה לי, מבטאו האנגלי הרך ריחף באוזניי כמו רוח קלילה. המבטא שלו הרגיע אותי, בעוד זה של הארי סינקלייר היה מעצבן כמו פומפייה על התחת שלי.

הושטתי יד לכיסי ונתתי לו את הכרטיס. הוא ניגש למכשיר דמוי טאבלט שהיה צמוד לקיר המבואה והקליד משהו. "תעודה מזהה?" שאל. הושטתי לו את רישיון הנהיגה שלי. הוא סרק אותו באותו מכשיר.

הוא חייך אליי כשהמכשיר צפצף ואור ירוק הבהב. הוא החזיר לי את רישיון הנהיגה, קד ואמר, "ברוכה הבאה לנוקס, מיס פאריסי." הוא סימן לי להיכנס למבואת השיש הלבנה הגדולה. דלת הכניסה נסגרה וננעלה מאחורינו. "כל הסירנות החדשות נפגשות במרתף."

"סירנות?" שאלתי.

אלפרד הנהן בדממה ואז אמר, "בואי אחריי, מיס פאריסי." לא באמת ידעתי איך קוראים לו, אבל הכול פה היה מאוד בסגנון באטמן, אז השם התאים לו. כלומר, אם מתחת לחליפת העטלף שלו, באטמן היה עטוף מכף רגל ועד ראש בחליפת שיעבוד ואהב ללקק רגליים של אנשים אחרי שהתאבק איתם בג'לי.

אלפרד הוביל כשהוא פוסע כמה צעדים לפניי. הוא הספיק ללכת כמה צעדים כשפתאום נחנקתי. "הכול

בסדר, מיס?" אלפרד פנה אליי.

"בסדר גמור," הצלחתי לומר דרך גרון ניחר, משתדלת שעיניי לא יצאו מחוריהן. "בבקשה תמשיך." חייכתי בעידוד. אלפרד המשיך ללכת, ומקור החנק שלי מייד הופיע לפניי. מהחזית, חליפתו של אלפרד נראתה כמו לבוש טיפוסי של רב משרתים בריטי של המלכה עצמה; אבל מאחור, כל אזור הישבן של המכנסיים היה חסר, והראה לכל העולם את ישבנו הנפול. לא יכולתי להתיק את מבטי מעכוזיו השטוחים למדי, כשהוא הוביל אותי במורד גרם המדרגות.

הסטתי את עיניי מישבנו של האיש הקשיש והסתכלתי על מדרגות השיש הממורקות שהובילו לקומות העליונות. ניסיתי לשמוע קולות של סקס, או לכל הפחות מוזיקת אווירה, אבל הדבר היחיד ששמעתי היה נקישת עקביי על רצפת השיש. שטיח אדום עשיר כיסה את הרצפות ואת מרכז המדרגות, ואגרטלים מלאים פרחים מילאו את החלל בניחוח מתוק. על הקירות היו תלויות תמונות גדולות כל־כך שנראה שמקומן במוזיאון.

הייתי כל־כך עסוקה בהתפעלות מהמראות, שמעדתי על מדרגה, וכשנאחזתי במעקה כדי לשמור על שיווי משקל, ראיתי את התמונות מקרוב. אלה היו ציורים בסגנון רנסנס, שהציגו גברים שטמנו את ראשיהם בין רגלי נשים, נשים שקיימו יחסי מין עם גברים בכל מיני תנוחות מהקאמה סוטרה – גברים עם גברים ונשים עם נשים. זה לא היה בית רגיל באפר איסט סייד.

דלתות עץ כהות יצרו מבוך במסדרונות. ככל שירדנו יותר, כך תהיתי עד כמה הבית הזה באמת גדול וכמה אנשים הוא הכיל. לא יכולתי שלא לתהות כמה חומר סיכה היו צריכים לקנות כדי לשמור על עוצמת הטירוף המיני במשך לילה אחד ויחיד.

הגענו למה שנראה כמו מרתף. שתי דלתות מעוטרות ניצבו משני צידי מישורת המדרגות. אלה לא היו דלתות מעץ כהה כמו בשאר הבית, אלא דלתות שנראו כעשויות מזהב טהור, עם דמויות רומיות מגולפות על הלוחות המפוארים.

אלפרד הוביל אותי ימינה וסובב את הידית. "היכנסי בבקשה, מאדאם." פסעתי פנימה בצעדים זהירים ומולי הופיעה אישה לבושה בבגד גוף צמוד מויניל שכיסה את כל גופה. מצאתי את עצמי עומדת בתוך קופסה שחורה. לא הייתה לזה מילה אחרת. הקירות והרצפה היו בצבע שחור אטום והוארו רק על־ידי אורות אדומים ועמומים, שירדו מהתקרה כמו אור דמדומים ערפילי.

מסכה כיסתה את כל פניה של האישה וגילתה רק את שפתיה הצבועות באדום. בחלק העליון של המסכה היו אוזני ארנבת ענקיות. עד כמה שהתאמצתי, לא הצלחתי לראות את פניה מתחת לכיסוי הארנבי, רק את עיניה. הגוון הסגול העז שזהר לעברי הוכיח שאפשר להסוות צבע עיניים על־ידי שימוש מתוחכם בעדשות מגע.

אחרי הכול, אנונימיות הייתה המפתח להצלחה של נוקס.

"ברוכה הבאה למועדון שלנו. אותרת על־ידי גשש הבית שלנו להיות סירנת נוקס אהובה." האישה שופעת הקימורים דיברה בטון מפתה, אם כי מעט רובוטי. "לסירנות יש משיכה מינית מגנטית טבעית. הן אלה שיכולות למשוך ולפתות את החברים שלנו, כמו הפרי האסור, ולעזור להם להגשים את הפנטזיות הגדולות ביותר שלהם."

סירנה. אותרתי כדי להיות סירנה. לא הייתי מודעת לפרטים, אבל ממעט המידע שמצאתי באינטרנט על נוקס, תהיתי אם סירנה היא מעין חיית מחמד מינית.

"את מסכימה?" שאלה באני השפנפנה.

עצמתי עיניים ונתתי לעצמי שיחת מוטיבציה פנימית. את יכולה לעשות את זה. את תיהני מזה. *את יכולה לעשות את זה.*

"אני מסכימה," אמרתי. פקחתי עיניים וזכיתי לחיוך זוהר מבאני.

"אז בואי אחריי בבקשה." באני נעה לעבר אחד הקירות השחורים ודחפה אותו. דלת נפתחה וחשפה מה שנראה כמו חדר הלבשה. כלומר, אם חדרי הלבשה היו בעלי מראה גותי, כשהתאים מעוצבים בסגנון מרתפי אבן מימי הביניים.

באני הובילה אותי לתא נטול וילון. הוא היה חשוף, בדיוק כמו שדמיינתי שגופי עומד להיות. "זאת התלבושת שלך. את תלבשי אותה בכל לילה שבו תשהי בנוקס. את הסירנה של חברי המועדון שלנו. זה התפקיד שתשחקי. נוכחות הסירנות היא רק פן אחד מהתיאטרליות הנהוגה פה בנוקס. חלק מהפנטזיה שאנחנו מציעים." היא הורידה זוג אזיקים מהקיר. "אם תרשי להם, יהיו חברים שירצו לאזוק את עצמם אלייך. או לקשור אותך למתקנים הרבים שבחדר המרכזי."

"בסדר. הבנתי," אמרתי והרגשתי כמו אליס שפסעה לתוך ארץ פלאות סוטה ממש. הסתכלתי על שאר ה"תלבושת" שלי. מחוך מקטיפה שחורה, מכנסונים זעירים מתחרה צרפתית שחורה, גרבונים ונעלי עקב של חשפנית. עוד משהו היה תלוי על הוו, אבל לא הבנתי מה זה.

"מסרת לנו את המידות שלך כשמילאת את הטופס." באני החוותה לי להיכנס. "הבגדים שהגעת איתם יחכו פה עד שתלכי הביתה." עיניים סגולות נעצו בי מבט עד שנכנסתי לתא. באני לא זזה. חייכתי אליה בנוקשות כשהבנתי שהיא מתכוונת להסתכל עליי מתפשטת. כשפשטתי את מעיל הגשם והשמלה, באני נשארה במקומה.

"גילחת?" היא שאלה והתקרבה כשמשכתי למטה את תחתוניי. שפתיה התעקלו למעלה. "יפה." היא קרצה לי. "שפתיים יפות." ידעתי שהיא לא מדברת על אלה שבפה שלי.

"תודה?" אמרתי, ותגובתי נשמעה כמו שאלה. הייתי אישה עם ביטחון עצמי, אבל אפילו אני הרגשתי קצת לחוצה מכל התרחיש הזה.

נשמתי עמוקות, הורדתי את החזייה ועמדתי שם עירומה, מנסה להעמיד פנים שזה לא שונה מלהיות בחדר כושר. מובן שמעולם לא הייתי בחדר כושר, אבל שמעתי על נשים שהסתובבו שם עירומות בחופשיות, עם רגליים על הספסלים כשאווררו את האזורים התחתונים שלהן, שוחחו על אירועי היום, על בעלים בוגדים, ועל מנקי הבריכות הצעירים שזיינו בחשאי בבתי האירוח שלהן.

"חם לך בחליפה הזאת?" הצבעתי לעבר החליפה של באני בניסיון לנהל איתה שיחת חולין, בעודי לובשת את מכנסוני התחרה, הגרביים והביריות.

"המאסטר שלי אוהב ויניל."

"אז התשובה היא כן?" חייכתי והפעם אני קרצתי לה. היא לא ענתה ואני ניסיתי ללבוש את המחוך, ללא הצלחה. ידיה של באני מייד נרתמו לעזרתי והיא התחילה לקשור בשבילי את השרוכים. היא משכה אותם וכל האוויר אזל מריאותיי. ידיי נחבטו בקיר שמולי כדי לשמור על שיווי משקל.

"שיט. בזהירות," אמרתי.

באני המשיכה למשוך ולמשוך עד שהייתי בטוחה שהיא סדקה לי כמה צלעות. "את מצליחה לנשום?" היא שאלה במתיקות.

"לא!" צייצתי.

"מושלם," היא אמרה והידקה את השרוכים. היא התכופפה ונעלה לרגליי את נעלי העקב. שמחתי, כי ידעתי שאם אנסה להתכופף, אתנגש עם הראש בקיר ולא אצליח לקום.

באני שלחה יד לפריט הביגוד שלא הצלחתי לזהות. בקושי הצלחתי לראות משהו מעל השדיים שלי, שהיו מורמים גבוה כל־כך, אבל כשהיא ליטפה את הבד החצי אטום, הבנתי פתאום מה זה. "רעלה?"

"מסכת רעלה." היא הניחה אותה על ראשי וסגרה אותה מאחור בתפס כדי שלא תיפול. בד התחרה גלש על פניי, השתפל עד החלק התחתון של צוואריי, והסתיר את ראייתי. מסך חרוזים שחורים יצר שכבה שנייה מעל התחרה. בקושי הצלחתי לראות דרכה. כנראה זאת הייתה הפואנטה של העיצוב.

"החוק החשוב ביותר פה בנוקס הוא לשמור על פנים מכוסות בכל רגע." פיה של באני התקרב לאוזני. "אולי בהתחלה זה נראה מבהיל. אבל תאמיני לי, את תמותי על זה. אין משהו דומה להפקת עונג בצורה אנונימית. את תרגישי חופשייה יותר מאי־פעם ברגע שפשוט תשתחררי."

"אני סומכת על המילה שלך."

"אסור לך להסיר את הרעלה הזאת ולא משנה מה," אמרה באני, שחזרה להיות עניינית. "אם בשלב מסוים תראי את הזהות האמיתית שלך, יסלקו אותך מהמועדון. מֵייטְרָה לא מוכן לסבול כל סוג של חוסר ציות. זה לא משנה כמה שילמת עבור החברות פה, בין אם הרבה או מעט. החוק הוא חד־משמעי. את מבינה?"

"מֵייטְרָה?" שאלתי, ואוזניי העיתונאיות שלי הזדקרו כך שהיו גבוהות כמעט כמו של באני. מייטרה. מאסטר בצרפתית. השמועות על מאסטר צרפתי ששלט במקום היו מפורסמות כמעט כמו המועדון עצמו.

באני חייכה אליי את החיוך הרחב הראשון שראיתי ממנה. "מייטרה שלנו. המאסטר של המועדון. הארכיטקט של כל זה." קולה איבד את המונוטוניות הרגילה שלו והפך להיות מרוגש ולהוט.

באני פסעה אחורה כדי להתפעל מעבודתה, הנהנה, לקחה חפתי עור שחורים, ובזריזות של עכבר החלה לקשור אותם סביב מפרקי כפות ידיי. הסתכלתי למטה והצלחתי לראות את ידיה העדינות מהדקות אותם בחוזקה. בהיתי במראה ולא יכולתי להתיק את מבטי. הייתי כאן. הייתי סירנה ב*נוקס*. ופתאום הייתי מבועתת.

"הנה," אמרה באני והעבירה את אצבעותיה על זרועותיי החשופות. "עכשיו את מושלמת. בגדים אזרחיים הם משעממים כל־כך. אין כמו עור ותחרה ולטקס כדי לגרום לך לחבק את הנשיות שלך."

באני הובילה אותי דרך דלת אחרת. כשנכנסתי, צמצמתי עיניים כדי לנסות לראות משהו מבעד לרעלה. בחדר היו כמה נשים שהיו לבושות בדיוק כמוני. היו שם גם שני גברים, לבושים רק במכנסי עור. אם הידע המיתולוגי שלי היה נכון, סירנות נתפסו באופן מסורתי כנשים. מצד שני, היינו במאה העשרים ואחת, וגם גברים יכלו להיות סירנות אם רצו בכך. אין ספק שנוקס היה מקום מתקדם. מבחינתי, זאת הייתה נקודה לזכותם.

"שבי כאן," אמרה באני. ירדתי על ברכיי ונשענתי לאחור על ירכיי כמו שאר הסירנות. באני שוחחה עם גבר בקדמת החדר. "היא האחרונה," אמרה לו והלכה.

הגבר בקדמת החדר היה לבוש במכנסי ויניל ופלג גופו העליון חשוף. הוא היה עטוף בגלימה באורך הרצפה עם ברדס גדול. הברדס כיסה חצי מפניו, אבל ראיתי את המסכה שהוא חבש – בסגנון ונציאני, זהובה עם נוצות אדומות קצרות שעיטרו את השוליים. "בנוקס אף אחד לא משתמש בשם שלו. זה עוזר לנו להגן על הזהות שלנו." הצלחתי להבחין בשרירי בטנו המסותתים. "בתפקידכם כסירנות, עליכם תמיד לענות 'כן, אדוני' או 'כן, גברתי', כשאתם מדברים עם אחד מחברי המועדון. זה כולל אותי."

"אדוני" חזר לעמוד בקדמת החדר. "עוד מעט תיכנסו לחדר המרכזי של נוקס. יש לנו כאן מגוון חברים. לא רק רווקים חברים במועדון, רבים מהאנשים שבאים לכאן הם גם זוגות. אנחנו מאתרים ומזמינים סירנות למועדון עבור אלה שמבקשים להתנסות, כדי להוסיף חברים נוספים להתנסויות המיניות שלהם. וגם למען ההנאה שלכם." שמעתי את ליבי הולם באוזניי ואת ההתרגשות גועשת בבטני.

"כסירנות, ההתנסויות שלכם בנוקס עשויות להיות עצומות. יכול להיות שתמצאו את עצמכם בתפקיד סאב, כלומר נשלטים, או שתהיו חיית מחמד מינית של מאסטר. או שהאיש או האנשים שאליהם תצטרפו ירצו שאתם תהיו אחראים, אולי הם ירצו לשרת אתכם. לכולנו יש העדפות וצרכים מיניים שונים, וזה כולל גם אתכם. כסירנה, יש בידיכם המון כוח. אתם נחשקים פה, ממש נערצים על־ידי החברים שלנו. כמובן, תמיד תוכלו לסרב למה שירצו מכם. ואתם בעמדת יתרון שבה רוב העונג של החברים יהיה ממוקד בכם."

התחיל להיות לי חם. הרגשתי כאילו האוויר מתפצפץ סביבי.

"לא משנה מי יהיה בן הזוג שלכם, אתם אלה שמחליטים מה תעשו איתם, מה אתם אוהבים ומה לא.

נוקס היא הפנטזיה המינית הגדולה ביותר של *כולם*, שמתעוררת פה לחיים. אנחנו רוצים שהיא תהיה גם שלכם. אתם לא פחותים בגלל שאתם לא משלמים דמי חברות. להפך. אנחנו רוצים שכל החברים שלנו ירגישו בטוחים וייהנו."

הוא השתתק והתחיל לפסוע הלוך ושוב לאורך החדר. החדר הזה, כמו תאי ההלבשה, היה חשוך עם תאורה עמומה. "אם אתם לא רוצים להיות עם מישהו, תסרבו בנימוס. לא יתווכחו איתכם. ואם כן, הם יסולקו. כל דבר שאנחנו עושים כאן נעשה בהסכמה של מאה אחוז." הוא נעמד שוב בקדמת החדר ואמר, "עכשיו כשהדברים נאמרו, אנחנו מוכנים."

דלת נפתחה והחדר מייד התמלא בצלילים נעימים ונמוכים של מוזיקת טראנס. צרחות ואנחות אקסטזה הדהדו מעל הפעימות הכבדות האלה והלמו ישר בחזי.

קמתי על רגליי ופסעתי בעקבות שאר הסירנות לחדר המרכזי. הרמתי את מבטי מבעד לרעלה שלי, ועל אף המראה המטושטש, עיניי נפערו מהמראות שמולי. אוכל לתאר זאת רק כמרתף עצום של הוללות. גברים ונשים התפתלו בכל חלק בחלל. אורות אדומים עמומים נישקו בצורה מפתה גופים עירומים ולבושים. בור בתחתית החדר שקק גופים נלהבים כמו ציור שמן חי ארוטי – נשיקות, מין אוראלי, אצבעות, צעצועים, יחסי מין, ראשים מושלכים אחורה, פיות צורחים מעונג. המחשבה להיות במרכז הבור הזה גרמה למחשבותיי לדהור.

איך ארגיש כשכל־כך הרבה אנשים ייגעו בי?

קפצתי בבהלה כשיד החליקה במעלה רגלי. הסתכלתי למטה, מתחת לרעלה שלי, וראיתי גבר לבוש גלימה ומסכה שרוע על הרצפה, כשגבר אחר מנשק כל סנטימטר של בטנו החשופה. "תצטרפי אלינו?" הוא שאל. הוא חייך אליי מתחת למסכה האדומה עם קרני שטן.

"מצטערת," פלטתי, כשהמתח השתלט עליי. "בינתיים אני רק מסתכלת." נשמעתי כל־כך פתטית שזה גרם לי להתכווץ.

התרחקתי וסקרתי במהירות את החדר. כפי שבאני ו"אדוני" אמרו, כולם עטו מסכות חתולים, ארנבות, מסכות בסגנון ונציאני ומצרי. שדים ומלאכים ומסכות צבעוניות של קרנבלים. עיניים ורודות, אדומות ושחורות מלאות חיים נעצו בנו מבט כשעברנו, עדשות מגע צבעוניות הסתירו את תווי הפנים היחידים שניתן לזהות.

צרחה צורמנית פילחה את המוזיקה המהפנטת, והפניתי בחדות את ראשי שמאלה. פי נפער כשהסתכלתי על אישה לבושה בתלבושת עשויה רק מרצועות עור, קשורה לצלב אנדראס הקדוש. גבר עם מסכה זהובה שעליה חרוט פה צוחק ברשעות הצליף בה. חבורות ורודות היו מפוזרות על עורה. האיש הבחין בסקרנותי.

"בואי. זה יהיה לי לכבוד להצליף גם בך."

"הייתי עושה את זה, אבל... אמממ... יש לי עור רגיש מדי," מלמלתי. "אני מקבלת כתמים כמו אפרסק." האיש קד לי קידה וחזר להצליף בבת זוגו. ניסיתי למצוא את שאר הסירנות. בטני התהפכה כשראיתי אותן מצטרפות לזוגות, חלקן נכנסות לחדרים.

קדימה, פיית', אמרתי לעצמי. *תפסיקי להיות כזאת רכיכה.*

עברתי מחדר לחדר, והמראות התמזגו לכדי ערפל שטוף זימה. שתי נשים היו תלויות מהתקרה על חבלים, כמו חזירות צלויות בברביקיו. שולחנות וכיסאות אנושיים היו מפוזרים על הרצפה, רגלי אנשים ומשקאות נחים על גביהם. גברים ונשים התנשקו, נשים מיששו נשים, ואורגיות של עשרה אנשים ויותר התגלגלו על המיטות הגדולות ביותר שאי־פעם ראיתי.

רגליי כשלו כשראיתי גברים לבושים כמו סוסי פוני חולפים בריצה קלילה על פניי, וגבירות לבושות בוויניל אדום מחזיקות במושכות ומצליפות בהם בשוט ענקי, כשאלה לא השביעו את רצונן. ראשי הלם בקצב מוזיקת הטראנס נוכח המראות שראיתי רק בסרטים. לעזאזל, את חלקם לא ראיתי מעולם. אמיליה צדקה. זה

היה יותר ממה שציפיתי.

אחד מסוסי הפוני עצר לידי. הגבירה שלו העבירה את השוט שלה במורד זרועי. "את מעוניינת?" שאלה. משחקי פוני היו קצת יותר מדי בשבילי, תודה רבה. "מצטערת. אני אלרגית לסוסים," אמרתי ומיהרתי משם כשפניי בוערות מהתירוץ המטומטם שלי. הייתי חייבת הפסקה. הייתי חייבת לאסוף את המחשבות שלי ולתת לעצמי בעיטה בתחת על כך שהייתי כזאת פחדנית.

חיפשתי לאן ללכת, אבל לא הצלחתי להבין איפה אני. עברתי על פני ברים עמוסים כל טוב, שם חברי נוקס עמדו ושתו וצחקו עם חברים כאילו היו בכל בר אחר במנהטן. סאביות לבושות בחוטיני שימשו כשולחנות. גבר אחד הרים את פניה של הסאבית שלו ודחף אותן בין רגליו בלי לקטוע את השיחה שלו עם חברו. לסתו התהדקה כשהיא ירדה לו לפני כולם. ואז פניתי ימינה בדיוק כשאישה מחצה את מפשעתה לתוך פניו של גבר כבול בשרשראות מתחתיה.

"קווינינג," לחשתי וצחוק בוגדני ולחוץ נפלט מפי כשדמיינתי את אמיליה רואה את זה.

ראיתי מה שנראה כמו שירותים ליד הבר המרכזי. חציתי במהירות את החדר – כשאני מתחמקת תוך כדי כך מההצעות הרבות שנורו לעברי – דחפתי את הדלת... וקפאתי במקומי. אלה לא היו שירותים. זה היה חדר חשוך עם כמה נדנדות עור מחוברות למסגרות ברזל, כמה צלבים מעץ ועוד מתקנים שבהם הבחנתי רק במטושטש. ארבע נשים התנדנדו מנדנדות העור, שאליהן היו רתומות במפרקי כפות ידיהן ובקרסוליהן.

התחלתי לסגת. "סליחה," אמרתי לגבר שעמד במרכז החדר והחזיק שוט עשוי שיער סוסים.

"תצטרפי אלינו," הוא אמר, "יש לנו מקום." התחלתי להניד בראשי. התרחקתי והתפללתי למצוא את הדלת באותו רגע. כתפי נתקעה בעמוד ברזל וכמעט נפלתי. מעדתי על עקביי, אבל הצלחתי להיאחז במסגרת של נדנדה ריקה, מה שמנע ממני ליפול על הרצפה.

הכול קרה מהר כל־כך. אחיזתי הלא יציבה בנדנדת הברזל גרמה לה לנטות הצידה ולהפיל את שאר הנדנדות בחדר. נשמע רעש של ברזל מתנגש בברזל וצרחות מהנשים שהיו קשורות לנדנדות העור ולא הצליחו לברוח. ניסיתי לעזור לגבר לעצור את ההרס, אבל לשווא.

לחיי בערו מבושה כשצוות הבר נכנס לחדר כדי לעזור. כששקט השתרר בחדר, חשתי כמה זוגות עיניים עליי.

"אופס," אמרתי והעוויתי את פניי מתחת לרעלה.

יד נחתה על גבי דרך הרעלה. ראיתי את המסכה הוונציאנית המוכרת של ה"אדון" שהיה אחראי להשגיח עלינו הלילה. הוא הוביל אותי דרך המועדון. קבעתי את עיניי ברצפה. פישלתי. עמדו להעיף אותי. פשוט ידעתי שזה מה שיקרה. עצבות התפשטה בי. לא אכתוב את הכתבה. סאלי תהרוג אותי.

האדון הוביל אותי לחדר שבו התחלנו את הלילה. "את בסדר?" הוא שאל. הוא היה כל־כך נחמד אליי שרציתי לבכות.

"כן." נאנחתי. "תאמין לי ששום דבר ממה שקרה כאן לא חדש לי. אני קצת אסון מהלך."

"אף אחד לא נפגע," הוא אמר, אבל זה לא הבטיח שהוא לא עומד לבעוט בתחת המכוסה תחרה שלי ולהעיף אותי משם. האדון התחיל להגיד משהו, אבל הטלפון שעל הקיר צלצל. זה גרם לי לקפוץ. האדון ענה. ניסיתי לשמוע מי בצד השני, אבל לא הצלחתי. "אוקיי, מייטרה."

עיניי התרחבו. מייטרה. המאסטר האגדי של המועדון.

"כן, מייטרה," האדון אמר וניתק את הטלפון. הוא פנה אליי. "מייטרה מבקש לראות אותך."

הייתי נטועה במקומי. מייטרה רצה לראות אותי. המייטרה. מובן ששמעתי עליו. השמועות על נוקס בניו יורק היו כלום לעומת הלחשושים הסודיים על האיש ששלט במועדון באגרוף ברזל. הצרפתי המסתורי ששלט בממלכת הסקס שלו מכס מלכותו, כשנתיניו הנאמנים הם עבדים לרגליו.

הדלת מאחורינו נפתחה ובאני נכנסה. "צריך לקחת אותה ישר לחדרים שלו," אמר האדון.

"כן, אדוני."

באני הובילה אותי מהחדר לעבר דלתות מעלית שחורות ומרופדות. כשהדלתות נפתחו, ראיתי שקירות המעלית מכוסים בקטיפה אדומה.

באני משכה אותי פנימה ולחצה על הכפתור לקומה העליונה. "תגידי לי את האמת," אמרתי. "מסלקים אותי מכאן?"

"אין לי מושג מה מייטרה רוצה. לא קל לקרוא אותו. הוא בעיקר מתעסק בענייניו."

מעולה. זה לא עזר לי בכלל.

המעלית נפתחה ובאני הובילה אותי החוצה. הבטתי סביבי בקומה העליונה המרשימה. נברשת אדירה הייתה תלויה מהתקרה והאירה זוג אחד בלבד של דלתות.

הגענו לדלתות ובאני צלצלה בפעמון. אור ירוק הבהב והיא הובילה אותי פנימה. הדבר הראשון ששמעתי היה הצלילים המושלמים של אנדראה בוצ'לי, קולו היפהפה ריחף לתוך אוזניי. זה מייד הרגיע אותי ועצבנותי שככה במקצת.

הצצתי לעבר החדר דרך כיסוי הרעלה שלי. החדר היה גדול ומעוצב בסגנון גותי, בדומה לשאר הבית. ציורים ארוטיים, כמו במבואה, היו תלויים על כל קיר. בלעתי במאמץ כשראיתי שכל המכשירים שהיו בחדר המרכזי היו פזורים גם בחדר הזה, בנוסף על עוד כמה. כמה מהמתקנים שכאן נראו כאילו נלקחו היישר ממרתף העינויים של האינקוויזיציה הספרדית.

מייטרה היה מוכן לשחק. הוא היה מוכן לשחק חזק.

"תכרעי," באני ציוותה עליי ואז לחשה, "מייטרה הוא מאסטר במלוא מובן המילה. הוא דומיננטי במיטה. אם הוא ירצה לשחק ואת תסכימי, הוא ידרוש ממך להיות כנועה לו. את צריכה להחליט אם את מעוניינת בסוג העונג הזה." דבריה של באני הסתחררו בראשי כשירדתי על ברכיי. להיות סאב. האם אוכל להיות סאב? להיות כנועה?

ואז שמעתי חריקה על רצפת העץ.

"מייטרה," באני אמרה, כשיראת כבוד בקולה.

"לכי." אמר קול קשה בצרפתית. עצרתי את נשימתי כשהמילה הדהדה, בניגוד מוחלט למוזיקה הקלאסית היפהפייה שאפפה אותנו.

"כן, מייטרה," באני אמרה ועזבה את החדר.

בדממה שהשתררה יכולתי לשמוע את עצמי נושמת בכבדות, בציפייה למפגש עם האיש הידוע לשמצה.

"תרימי את העיניים." הפקודה נאמרה באנגלית, במבטא צרפתי כבד.

צייתי למייטרה והרמתי את מבטי. ראיתי גבר יושב נינוח בכיסא עץ דמוי כס מלכות, רגלו האחת תלויה מעל מסעד מקושט מסוגנן. נשימתי נעתקה כשראיתי שכל פלג גופו העליון חשוף, ושחזהו ובטנו שזופים ומבורכים בשרירים ארוכים. הוא לבש מכנסיי משי שחורים והיה יחף.

עיניי שוטטו על פניו. כמו אצל שאר הגברים, גלימה כיסתה את גופו ומסכה כיסתה את פניו. זאת הייתה מסכה לבנה זהה לזו של פנטום האופרה, אבל המסכה של מייטרה הסתירה חלקים גדולים יותר מפניו. עיני כסף זוהרות ננעצו בי דרך החורים במסכה. עדשות מגע. קימור המסכה ליד פיו חשף צד אחד של שפתיו המלאות.

מייטרה, חשבתי ובטני התכווצה.

קפאתי כשהוא קם על רגליו ונע בביטחון שרק גבר עם כוח ומיניות כמו שלו יכול להפגין. הוא התכופף עד שעיניו היו בגובה עיניי. הייתי מהופנטת מהאיש המסתורי הזה.

מייטרה הסיט לאחור קווצות שיער סוררות שנשמטו מהרעלה שלי. מקרוב, הוא היה יכול להבחין בצללית פניי. כשנעצתי מבט ישיר בעיניו, הן התלהטו, והחלק הגלוי של שפתיו התעקל בשעשוע.

"אז את מקור כל המהומה." זאת לא הייתה שאלה.

הנהנתי ונאנחתי בתבוסה.

חיכיתי שהוא יגיד לי שאני מורחקת מנוקס לנצח. מה שלא ציפיתי זה שהוא יגיד, "את תתאימי, מה שרי. את מאוד תתאימי לי."

פרק 7

החזה שלי עלה וירד במהירות. ניחוח עמוק של מהגוני וטבק אפף אותי, כבד כמו הגלימה שלבש מייטרה. הוא הטה את ראשו הצידה כשסקר אותי בהערכה מכף רגל ועד ראש.

מייטרה חזר לכיסאו. לא הצלחתי להוריד ממנו את עיניי. מעולם לא ראיתי מישהו ממגנט כל־כך. הוא הניח את ידו על לחיו ואצבעותיו הקישו בעדינות על מסכת החרסינה הלבנה. "אותרת להיות סירנה?"

"כן, אדוני," אמרתי והוא הפסיק לנוע.

"אני מייטרה. את תקראי לי כך. אני לא 'אדוני'." הוא רכן קדימה. "זה הארמון שלי. אני המאסטר, לא הנתין."

"כן, מייטרה," תיקנתי במהירות.

זכיתי לחיוך ענקי. "את לומדת מהר."

פלטתי נשיפת צחוק. "כשאני לא הורסת חדרים מלאים נדנדות סקס, אני בדרך כלל די חכמה."

הוא שוב הטה את ראשו כשבחן אותי. לא הצלחתי לקרוא את הבעתו בגלל המסכה והעדשות הכסופות, אז לא הייתי בטוחה לפי עיקול שפתיו אם דיברתי שלא בתורי או אם הוא התרשם מדבריי.

"את מדברת שלא בתורך."

"אני יודעת," נאנחתי ואז נדרכתי. "אתה מתכוון להעניש אותי עכשיו? על מה שקרה למטה?"

"את רוצה שאני אעניש אותך?" הדרך שבה הוא אמר אעניש, כשקולו מתרומם בסוף המילה, גרמה לאשד של רטיבות להצטבר בין רגליי.

"אתה רוצה להעניש אותי?"

מייטרה נשען אחורה בכיסאו למשמע שאלתי. הוא הרים את רגלו והניח אותה על המסעד הרחב, כפי שישב כשנכנסתי לחדר. מוזיקת האופרה האיטלקית שזרמה מהרמקולים הרגיעה אותי כמו משחה מאלחשת. דיברתי איטלקית, כמובן. הרגשתי איתה בבית בדיוק כמו עם אנגלית. אם כי מעולם לא הייתי בבית כזה – מלא בצלבים, עם קירות מכוסים שוטים ואביזרי הצלפה שונים, סד עץ, מעין ספסל עץ מורכב, ובפינת החדר – משהו שנראה כמו כלוב ציפורים ענקי.

"את אוהבת את מראה הכלוב, מון פטי שאטון?"

מצמצתי. "חתלתולה קטנה?"

"את סקרנית כמו גורת חתולים, לא?"

מייטרה קם וניגש אליי. רציתי לקלף את המסכה מפניו ולראות את האדם שמתחתיה. הוא סִקרן אותי בטירוף. מייטרה הושיט את ידו לערמת השיער שעל ראשי. במהירות ובעדינות שגרמה לעורי לסמור, הוא התחיל להוציא את סיכות השיער מתלתליי, ושמט אותן לרגליי בערמה מבולגנת. שערי גלש עד אמצע גבי כמו וילון כבד.

"לעולם אל תאספי את השיער שלך שוב." הוא הרכין את ראשו עד שלחיו הייתה קרובה ללחיי. "אני אצטרך להחזיק משהו כשאני אזיין אותך. אם תסכימי, כמובן."

כל חלק בגופי היה דרוך ולוהט ונשימתי הרועדת הסגירה עד כמה הייתי מגורה. הרגשתי כאילו כל מה שמייטרה צריך לעשות זה להעביר אצבע אחת על כתפי החשופה כדי שאני אתנפץ לרסיסים. באופן מעורר סקרנות, הרגשתי בטוחה יותר פה, לבד עם מייטרה בחדרו, מאשר בחדר המרכזי עם כולם.

מייטרה ניגש למקום שבו כרעתי ופסע סביבי. הוא היה גבוה ורחב עם שרירים מסותתים שבלטו עם כל צעד קטן שעשה. "כבר הרבה זמן לא זיינתי סירנה. מעולם לא הכשרתי מישהי במיוחד בשבילי." הוא חזר לכס שלו, התיישב ובהה בי.

"מעולם לא?" לחשתי. הוא הניד בראשו בדממה.

הוא רכן קדימה. "תגידי לי." חיכיתי שהוא ימשיך לדבר. "למה סירבת לכל־כך הרבה הצעות בחדר המרכזי?"

הבנתי שהוא התבונן בי.

"אני בודק את החדר המרכזי במהלך הלילה, מה שרי. אני חייב לוודא שחברי המועדון מצייתים לחוקים." עיניו הצטמצמו. "ראיתי שכל הסירנות החדשות הצטרפו... מלבדך."

עצמתי עיניים ומבוכה שטפה אותי.

"את לא רוצה להיות פה?"

"כן, מייטרה," אמרתי במהירות ופקחתי עיניים. "אני רוצה. פשוט... החדר ההוא." הנדתי בראשי. "הוא היה... הרבה להפנים בבת אחת. אני..." החלטתי להיות כנה. "אני לא יודעת מה קרה. כנראה חטפתי רגליים קרות."

מייטרה שוב התקרב אליי. הוא נעמד מאחוריי, הצמיד את פיו לאוזני ולחש, "ועכשיו? בחדר הזה, איתי, יש לך גם רגליים קרות?"

קרבתו גרמה לדמי להתלהט לטמפרטורות רותחות ואנחה לא רצונית נפלטה מפי. מייטרה הרים את שערי ביד אחת, כאילו היה חבל, והרגשתי את נשימתו על עורפי.

"לא, מייטרה." קולי היה צרוד. "אין לי רגליים קרות בכלל."

"את רוצה לשחק איתי, מה שרי? את רוצה להיות הסירנה שלי, הסאב שלי? את מסכימה להיות שלי?"

יכולתי לתת רק תשובה אחת. "כן, מייטרה. אני נותנת את ההסכמה שלי להיות כל כולי שלך."

"טוב," הוא אמר והידק את אחיזתו בשערי. לא חזק מספיק כדי לגרום לכאב, אבל מספיק חזק כדי לגרום לי להפסיק לנוע ולציית לו. קפאתי בהלם מהמהירות שבה גופי הקשיב לפקודותיו. הוא צנח על ברכיו מאחוריי וידו הפנויה נעה לתחתונים שלי והחליקה מתחת לתחרה. מגעו גרם לנשימתי להיעתק וירכיי נפשקו אינסטינקטיבית.

"את כל־כך רטובה, מון פטי שאטון," הוא לחש והזיז את אצבעותיו אל הדגדגן שלי. גנחתי בקול רם וראשי צנח אחורה על חזהו הקשה. "את רוצה לגמור?"

"כן," אמרתי והנעתי את האגן בניסיון לגרום לאצבעותיו לזוז. מייטרה משך בשערי ואצבעותיו הפסיקו לזוז. "לא!" מחיתי. "אל תפסיק. בבקשה!"

"דבר ראשון," הוא אמר, פיו ליד אוזני. שפתיו נעו לאורך צווארי ונשימתו החמה גרמה לעורי לסמור. "אל תיתני לי פקודות. אף פעם." הצליל העמוק של קולו שבה אותי, האגרוף ההדוק בשערי החזיק אותי צמודה לחזהו. "אני לא מגיב לפקודות."

הוא הצמיד את שפתיו הרכות לעורי החם, פיזר נשיקות קלות כלחישה על צווארי, והתנועות העדינות היוו ניגוד בולט לאחיזתו התקיפה בשערי. נשימתי המהירה הייתה כבדה כל־כך שיכולתי לשמוע אותה מעל המוזיקה שהתנגנה סביבנו – מלודיה מתוקה של צלילי כינורות רכים.

"ודבר שני," הוא אמר ומשך את ראשי כל־כך רחוק לאחור, שעורפי נח על כתפו כששפתיו נישקו את תנוך אוזני. "את תפני אליי כמייטרה בכל רגע נתון. אני המאסטר שלך במועדון הזה. אני האדון, השליט והמלך. את לא מכבדת אותי כשאת לא פונה אליי כך, ואני לא אסבול חוסר כבוד בחדר הזה."

"כן, מייטרה," לחשתי כשאני משתמשת באוויר שנותר בריאותיי. עיניי נעצמו באיטיות כשאצבעותיו נעו מהדגדגן שלי לפתחי.

מייטרה נישק אותי לאורך לסתי, ורגליי הפכו לג'לי כשהוא דחף לתוכי אצבע אחת. צעקתי ונשענתי עליו כדי שלא אפול. "יש לך ריח של תותים," הוא אמר והזיז את אצבעו פנימה והחוצה. "כמו ליצ'י וניצני פרחים." נאנחתי כשהוא כופף את אצבעו ופגע בנקודת הג'י שלי.

"כן," לחשתי ואצבעו הפסיקה לזוז. "כן, מייטרה," תיקנתי. "זה הבושם שלי."

"את רואה?" מייטרה הזיז את אצבעו שוב והוסיף אצבע נוספת. "על זה אני אתגמל אותך." גנחתי. זה היה כל־כך טוב. "אני יכול ללמד אותך המון דברים, מון פטי שאטון. הרבה דברים."

ידיו נעו משערי למחוך שלי. הוא שחרר את השדיים שלי, בזה אחר זה, והמחוך שלי החליק מעט למטה, למותניים שלי. הוא סובב את אגודלו סביב הדגדגן שלי ובידו השנייה גלגל את הפטמה שלי בין אצבעותיו. "אני אלמד אותך את כל הדברים שאני אוהב. את תצייתי לי. בתמורה, את תחווי עונג כמו שלא חווית מעולם."

"כן, מייטרה," אמרתי ובטני התכווצה כשהאורגזמה שלי התחילה להיבנות. זה היה גל גואה שהיה מוכן להתנפץ עליי. הייתי זקוקה לעוד. הוא רק נגע בי, והייתי זקוקה לעוד כל־כך הרבה.

"את תיכנעי לרצון שלי. את תהיי שלי ובחדר הזה אני אהיה הבעלים שלך."

"כן, מייטרה, כן!" קראתי וקימרתי את גבי, כשהאצבעות שעל הדגדגן שלי נעו מהר יותר והאצבעות בתוכי דחפו כנגד נקודת הג'י שלי שוב ושוב. נשימתו הרעננה נשבה על פניי וידו חפנה את שדי. מייטרה היה בכל מקום בבת־אחת, ולא היה חלק ממני שלא הושפע מנוכחותו.

"תגמרי." פקודה אחת מפיו והתרסקתי. גמרתי חזק כל־כך שנגזלו ממני נשימתי וכוחי ושיירי העכבות הזעירים שעוד נותרו בי.

ידיו לא עצרו. רק דחפו ודחפו ורוקנו אותי מכל העונג שהצלחתי לגייס. נשכתי את שפתיי בשל התחושה המשכרת מדי, עד שהיא הפכה להיות מוגזמת וגופי היטלטל, כי לא יכולתי לשאת יותר. מייטרה האט את תנועת אצבעותיו בתוכי, הזיז את ידו השנייה משדי והדף את שערי מפניי ומצווארי.

"זאת הייתה רק ההתחלה. אין לך מושג מה עוד עומד להגיע. מה מחכה לך בחדר שלי איתי." רציתי את זה. רציתי כל מה שהוא הציע. "אני אשבור אותך, מון פטי שאטון. אני אשבור אותך לרסיסים ואבנה אותך מחדש עד שתחיי ותנשמי רק למען המגע שלי. כן?"

"כן, מייטרה."

"אנחנו ניהנה, את ואני," מייטרה אמר ושתל נשיקה אחרונה על צווארי, לפני שהתרחק ממני. הנחתי את כף ידי על הרצפה כדי שלא אפול.

מייטרה התנשא מעליי במלוא קומתו וציווה, "על הברכיים." כרעתי על הרצפה וזקפתי את גבי. הייתי רטובה וחמה ולחלוטין מסופקת, והוא השתמש רק באצבעותיו, בשפתיו ובקולו.

מייטרה חזר לכס שלו והבחנתי כמה הוא קשה.

המראה גרם לנשימתי להיעתק. כשהוא חזר לשבת, הוא אמר, "את תחזרי אליי מחר בשמונה בערב. את תיכנסי לחדר הזה ותכרעי כשתחכי לי." מייטרה שלח יד לתוך מכנסיו ומשך החוצה את הזין שלו. עיניי התרחבו כשהוא התחיל לאונן באיטיות, כאילו הפעולה הייתה טבעית לחלוטין. חשתי את הכאב בין רגליי מתעצם שוב. "ותביאי איתך רשימה של גבולות קשים ורכים."

"ר־רשימה, מייטרה?" גמגמתי ולא הצלחתי להוריד את עיניי ממנו. הוא היה ענקי.

"גבולות קשים זה מה שאת *לא* רוצה שאני אעשה לך. דברים שהם הרבה מעבר לאזור הנוחות שלך." אגנו של מייטרה התגלגל מעט על הכס. המראה המפתה ריתק אותי. לסתו התהדקה ועורו הסמיק מהעונג שהוא גרם לעצמו. "גבולות רכים," הוא אמר, והמבטא הצרפתי שלו התעבה כשהוא צלל עמוק יותר לתוך העונג שלו. "הם דברים שאולי תרצי לנסות מדי פעם, או אם תהיה לכך הזדמנות. כל מה שלא כלול בשתי הרשימות האלה הוא מותר."

מייטרה פלט אוויר מבין שיניו וידו התחילה לעבוד מהר יותר. הזזתי את ידי בין רגליי, מגורה כל־כך מזה שהוא נגע בעצמו שיכולתי לחשוב רק איך אני מצטרפת אליו.

"תעצרי," ציווה מייטרה. הוא הסתובב על הכס שלו ופישק את רגליו כדי שיהיה לי מבט מלא על העונג שלו. ידי קפאה. "את לא תיגעי בעצמך עד סוף הלילה." מייטרה הזיז את ידו מהר יותר ויותר וליקק את

שפתיו. לא הייתה משמעות לכך שלא יכולתי לראות את פניו. ראיתי את המתח גואה בגופו החשוף ובשריר ה־וי הבולט שהוביל למפשעתו.

"את תכרעי שם עד שאגיד לך ללכת הביתה." כל חלק בגופו הקרין תיאבון חושני וחטא. "אם לא תעשי את זה, לא תחזרי אליי מחר בלילה. לעולם לא תבואי לנוקס שוב. את תעזבי עכשיו, ולעד תישאר לך רק הצצה קטנה למה שהיה יכול להיות שלך אילו רק היית לומדת להיכנע לרצון שלי ולעשות את מה שפוקדים עלייך לעשות."

עיניו הכסופות ננעלו על עיניי, כאילו רצה לראות אם אעז להתנגד לו. הזזתי את ידי מהמפשעה שלי.

"תשלבי אותן מאחורי הגב," אמר מייטרה וסימן בראשו לעבר ידיי.

העברתי את ידיי אל מאחוריי גבי ושילבתי אצבעות. מייטרה הזיז את ידו מהר יותר ויותר על זקפתו, ולרגע לא הסיט ממני את מבטו כשהביא את עצמו קרוב יותר לאורגזמה.

"את תשבי ככה כל הלילה," הוא חזר על דבריו, ואז גופו דמם. הוא חשק את שיניו וגנח כשגמר, שפיך נוחת על בטנו השזופה והשטוחה. הוא היה מעט חסר נשימה, אבל מאופק בצורה בלתי אפשרית כשהוסיף, "ואת תסתכלי עליי גומר שוב ושוב עד שאני אשחרר אותך." הוא חייך בזחיחות. "אולי את חושבת שאני סדיסט." הוא ליטף את עצמו שוב. "אולי אני באמת סדיסט. את זה תצטרכי לגלות."

הלילה נמשך. רגליי איבדו תחושה ועיניי צרבו מכך שהסתכלתי על מייטרה מאונן מולי עוד ארבע פעמים. בכל פעם הוא ציווה עליי להשאיר את הידיים מאחורי הגב. לא ידעתי כמה זמן עוד אוכל להמשיך לשבת ככה. הייתי רטובה ומבולבלת כל־כך שבקושי הצלחתי לתפקד. מייטרה לא אמר לי עוד אפילו מילה אחת, רק ישב על הכס שלו, מבטו הקשה נעול עליי, מתרה בי להעז ולהתמרד.

ודווקא כשהרגשתי שאני לא יכולה לשאת זאת יותר, צליל של גונג הדהד בחדר וגרם לי לקפוץ. במהלך השעה האחרונה, מייטרה הביט בי כשלחיו נחה על כף ידו. הוא בחן אותי. אמד עד כמה רציתי את זה. עד כמה רציתי אותו. עד כמה הייתי מוכנה להיות תחת שליטתו.

ברגע זה, חשבתי שמעולם לא רציתי מישהו יותר.

"קומי," הוא אמר, כשצליל הגונג פסק. ניסיתי לזוז, אבל כשזזתי, גיליתי שרגליי פשוט נרדמו מהישיבה בתנוחה אחת במשך יותר מדי זמן. מייטרה חצה את החדר כשניסיתי לקום. הוא אחז בזרועותיי והרים אותי. הוא היה חזק בצורה מדהימה. העוויתי את פניי והכרחתי את עצמי לא לגנוח כשהדם, שקודם נמנע ממנו להגיע לרגליי, זרם עתה בשטף לתוך עורקיי ושריריי כמו סכר שנפרץ.

"מחר," אמר מייטרה. ורגע לפני שהוא הסתובב, הוא אמר, "מייטרה אוגוסט." הוא הושיט יד והעביר את אצבעו במורד לחיי, על המסכה ובמורד צווארי. המגע שלו גזל את נשימתי. מה היה בו, בגבר הזה, שגרם לגופי לבגוד בי? "את תקראי לי מייטרה אוגוסט." האופן שבו הוא אמר אוגוסט נכרך סביבי כמו רוח סתווית שנשבה בשערי.

הוא חיכה במבט קשוח שאענה. "כן, מייטרה אוגוסט."

"מחר, מון פטי שאטון. את ואני... אנחנו נשחק."

מייטרה אוגוסט חלף על פני הכס שלו לעבר דלת שהובילה אותו לחדר אחר, ונעלם בתוכו. הדלת מאחוריי נפתחה ובאני נכנסה. היא נעצרה במקומה כשראתה אותי סמוקה וחשופה.

"מכאן," היא אמרה. הלכתי אחריה וניסיתי לעכל מה קרה. הרגשתי כאילו אני חולמת אבל כשחשבתי על אצבעותיו בתוכי ועל הצרחה שנקרעה מגרוני כשהתמוטטתי כנגד גופו, זכרתי כל נגיעה בבהירות מושלמת.

נכנסנו למעלית ובאני לחצה על הכפתור התחתון ביותר. ירדנו, וכשהדלתות נפתחו היינו בחלל לבן עצום שקירותיו ורצפתו מרוצפים שיש, עם מראות זהב עתיקות ומקלחות. המקום נראה כמו ספא צרפתי מפואר.

היו שם נשים אחרות, שהחליפו את בגדי הפֶטיש שלהן בבגדים "אזרחיים", כפי שבאני קראה להם.

המסכות שלהן נשארו במקומן. באני הובילה אותי על פניהן ומבטים סקרניים עקבו אחרינו.

"גרמת למהומה לא קטנה הלילה. קודם בחדר הנדנדות," אמרה באני ואני העוויתי את פניי במבוכה מהזיכרון הזה. "ועכשיו כולן רוצות לראות מי היא הסירנה שפיתתה את מייטרה."

באני הגיעה למה שנראה כמו חדר הלבשה פרטי. היא הושיטה לי כרטיס. "זה חדר אישי במיוחד בשבילך." היא הצביעה לעבר הדלת. "חדר ההלבשה הזה שייך לסאביות של מייטרה. החדר האקסקלוסיבי שלהן." באני הצביעה לעבר המנעול. העברתי עליו את הכרטיס והדלת נפתחה. עיניי התעגלו כשהצצתי פנימה. החדר היה גדול כמעט כמו הדירה שלי. הוא היה מקושט כולו בזהב ולבן והאמבטיה במרכז החדר עמדה על רגליים מוזהבות. מקלחת ענקית עמדה בפינה והשירותים היו בחדר סגור. ספות, מקרר עם בקבוקי מים ו...

"ארון," אמרתי וניגשתי לדלתות זהובות גבוהות. פתחתי את דלתות הארון וראיתי תלבושת אחר תלבושת תלויות על מתלים לבנים מרופדים. עיניי נפערו כשהסתכלתי על הבגדים. עור ותחרה ושלשלאות.

"הטעם הספציפי של מייטרה," אמרה באני והצביעה לעבר בגדי הסירנה שלבשתי. "את כבר לא תצטרכי תלבושת סירנה סטנדרטית. כל לילה, כשתגיעי, תחכה לך תלבושת בארון הזה." באני הובילה אותי לדלתות המעלית בקצה החדר. "ישנם שלושה כפתורים. העליון הוא בשביל החדר של מייטרה. את תלכי ישר לשם כל ערב, אחרי שתחליפי בגדים. תראי את חברי המועדון רק אם הוא יוריד אותך לחדר המרכזי." היא הצביעה לעבר הכפתור האמצעי. "הכפתור הזה הוא בשביל הקומה הזאת, כדי שתחליפי בגדים בתחילת ובסוף כל לילה."

"והכפתור התחתון?"

"בקומה הזאת תחכה לך מכונית. היא תאסוף אותך מהדירה שלך ותחזיר אותך הביתה."

"וואו."

באני חייכה אליי וחלפה על פניי. "הבגדים שלך תלויים בארון."

"כמה נשים השתמשו בחדר הזה?" שאלתי.

באני פנתה אליי ועיניה הסגולות התרככו. "אף אחת. זאת הפעם הראשונה שמשתמשים בו." ובזאת היא הלכה. הדלת נסגרה בנקישה והשאירה את כולם בחוץ.

סקרתי את החדר, עדיין המומה. ניגשתי לארון ומצאתי את השמלה ומעיל הגשם שאיתם הגעתי. התלבשתי ולחצתי על הכפתור התחתון של המעלית. כשהדלתות נפתחו, ראיתי חניה ענקית תת־קרקעית. בעוד אנשים אחרים נכנסו למכוניות שחנו בחניה, המכונית שלי חיכתה ביציאה מהמעלית הפרטית. "שלום, מיס," אמר נהג שיצא מהמכונית ופתח לי את הדלת האחורית. נכנסתי פנימה וחייכתי אליו. החלונות היו אטומים ושחורים, כך שאיש לא יכול היה להביט פנימה. המכוניות נסעו החוצה דרך מנהרה שנפתחה לכביש אחורי נטוש.

"חשבת על הכול, אה, מייטרה אוגוסט?" אמרתי, נשענתי אחורה במושב העור ועצמתי את עיניי. פניו המכוסות במסכה של מייטרה עלו במוחי, יחד עם החיוך היהיר המרומז שהוא שלח לעברי תכופות.

נשמתי נשימה עמוקה כשהדופק שלי האיץ. קולו, המבטא שלו, גופו החטוב והשרירי שאליו הוא הצמיד אותי. והשפתיים האלה, שפתיים שנתנו נשיקות רכות כל־כך, והידיים האלה שגרמו לי לגמור חזק כל־כך שהרגשתי כאילו הגעתי לנירוונה.

מייטרה אוגוסט. גלגלתי את שמו בראשי והסתכלתי מבעד לחלון כשחצינו את גשר ברוקלין. גופי התעורר לחיים כשרק נזכרתי איך הרגשתי בנוכחותו. ומחר בערב אחזור לשם כדי לשחק.

המחשבה גרמה לי לחייך.

פרק 8

"גירוי חשמלי?"

"גבול קשה," אמרתי, כשנובה הוסיפה את זה למה שקראנו רשימת ה"פאק, לא, אין מצב!" נובה מצאה באינטרנט רשימה של טכניקות סקס טיפוסיות של סאדו־מאזו. ככל שהתקדמנו ברשימה, כך הבנתי עד כמה הסתבכתי.

"שוט רכיבה?" נובה שאלה. נשענתי אחורה בכיסא בתא שלנו, רגליי על השולחן, קצות אצבעותיי צמודות, ושקלתי כל אפשרות.

"גבול רך," השבתי. נובה הוסיפה את זה לרשימת ה"לעולם אל תגידי לעולם לא לדברים שאולי תנסי."

"כיסוי עיניים?"

"אני בסדר עם זה."

"חבלים?"

"יש מצב."

"הערצה וגינלית?"

"מומלץ ביותר."

"התעמלות כפויה?"

רגליי נחבטו ברצפה כשהפניתי את ראשי לעבר נובה במהירות בלתי אפשרית. "גבול קשה. ממש גבול פאקינג קשה. מי לעזאזל מוכן לסבול עינוי כזה?" הנדתי בראשי בחוסר אמון. "זה ברברי! תצליפי בי, תכי אותי, תקשרי אותי לצלב אנדראס הקדוש, אבל אל תכריחי אותי לרדת לשכיבות סמיכה. זאת תוספת ודאית לרשימת ה'פאק, לא, אין מצב!'"

נובה צחקה ורשמה את זה. "את יודעת, חלק מהדברים האלה נראים לי די מוגזמים, פיית'. את בטוחה שזה מועדון מהסוג הזה? נראה לי שיש הבדל רציני בין מרתף סאדו־מאזו אמיתי ובין מועדון סקס לעשירים ומפורסמים, לא?"

הנהנתי. "אני לא חושבת שזה לסדיסטים, אלא יותר לאקסהיביציוניסטים עם כל־כך הרבה כסף שכבר משעמם להם בחיים, ולכן ההחלטה לעטות מסכת חזיר עם שלט סביב הצוואר שעליו כתוב 'תיגעו בי' נראית להם כמו רעיון טוב." לגמתי לגימה ארוכה מהקפה שלי. "אבל אני לא לוקחת סיכונים עם מייטרה. הוא רוצה שאהיה שלו. בבעלותו, נוב. אני מרגישה את זה. אני צריכה לכסות כל חלק בתחת החשוף שלי."

"לא, מה שאת מרגישה זה שאריות של האורגזמה החזקה ביותר שאי־פעם חווית וזה קצת שרף לך תאים במוח." נובה אחזה בזרועי. "פיית', את מתנהגת כמו גבר."

צחקתי, אבל אז חשבתי על מייטרה אוגוסט מאחוריי, כשאצבעותיו המוכשרות גרמו לי לצרוח. "זה נכון," הודיתי בתבוסה. "וזה עוד היה כלום, נוב. כלום לעומת מה שקרה בשאר המועדון. כלום לעומת מה שהבטיחו כל המכשירים והאביזרים בחדר של מייטרה."

נובה גלגלה את כיסאה אליי. "פשוט תזרמי עם זה, פיית'. אף פעם אי־אפשר לדעת, אולי זה יהיה הדבר הכי טוב שאי־פעם קרה לך. כאילו, מייטרה המסתורי מנוקס בחר בך להיות הסירנה האישית שלו. בלילה הראשון שלך. נכון, זה היה בגלל שכמעט הפכת אנשים חפים מפשע לנכים, אבל בכל זאת. זה דבר מדהים. כאילו זכית בלוטו פעמיים. תחשבי על כל החומר שיהיה לך עכשיו לכתבה."

מחצתי בידיי את משענות הכיסא כשחשבתי על מייטרה מענג את עצמו על הכס שלו, עדשות המגע הכסופות החייזריות שולחות קרני לייזר לעיניי, כשבחן אותי כדי לבדוק כל סימן לחוסר צייתנות.

"זאת הייתה, ללא ספק, האורגזמה הטובה ביותר שחוויתי בחיי."

"ואמרת שיש לו זין ענק." גבותיה של נובה רקדו. "חכי שחתיכת הנקניקייה החמה הזאת תגיע למגש

הרטוב שלך."

"בבקשה אל תגידי לעולם את המשפט הזה שוב. הזקפה הנשית שלי התרככה עכשיו לחלוטין."

"פיית'! סיימת את הטור שלך?" סאלי נבחה כשחלפה על פנינו כמו הוריקן.

"כמעט!" קראתי בחזרה ורכנתי בגמלוניות קדימה על שולחני. למען האמת, עוד לא התחלתי אפילו. בזבזתי יותר מדי שעות במחקר על גבולות קשים ורכים וסקס קינקי. "שיט! מה השעה?" שאלתי את נובה.

"חמש." נובה עיוותה את פניה.

"שיט בריבוע!" ירקתי ושתיתי את כל הקפה שלי כאילו הוא היה שוט של וודקה זולה. "תחשבי, תחשבי, תחשבי," אמרתי ועברתי על האימיילים שהגיעו בשביל הטור של "תשאלו את מיס בליס", בניסיון למצוא כאלה שיהיו נועזים מספיק למהדורת השבוע.

"אנחנו יורדים לדפוס רק בחצות, פיית'. יש לך זמן."

"אין לי. אני חייבת להיות בחדר של מייטרה עד שמונה, בכריעה, ממתינה שייקח אותי למסע אל ההדוניזם!" נובה קמה והתחילה ללבוש מעיל, כמו כל שאר האנשים במשרד. "תעזרי לי!" עכשיו כבר נכנסתי ללחץ.

נובה נישקה את ראשי. "לא יכולה, מותק. יש לי תור במספרה. התלתלים האדומים האלה לא צומחים מעצמם, את יודעת."

"בוגדת!" אמרתי והכרחתי את עיניי להתרכז באימייל הראשון שהדפסתי.

באחרונה התחלתי לקיים יחסי מין עם החבר שלי, ובלילה הראשון שלנו השפרצתי כשגמרתי, והרטבתי גם את עצמי וגם את שמיכת הטלאים העתיקה שלי. אני מפחדת שזה יקרה שוב, ומה שיותר גרוע, החבר שלי לא יודע לשחות. יש לך עצה? מאת ה.ר. בראון.

הדלקתי את המחשב וכתבתי: תשקיעי כסף בסדינים חסינים למים בשבילך ותהפכי את השמיכה לשטיח קיר הרחק מטווח השפרצה. תקני שנורקל וכובע ים לחבר שלך. תרכבי על הזין שלו כאילו זה הקלשון של אקווה-מן, ותהיי בטוחה בידיעה שבפעם הבאה שתגמרי ותשפריצי, החפצים והחבר האהובים יהיו בטוחים מטביעה מיידית. תחיי רטובה *ופראית.*

שלך, מיס בליס.

הקלדתי כמו אלת זעם מיתולוגית, מסטולית משישיית רד בול, ועד מהרה סיימתי לכתוב את הטור. כשהרמתי את מבטי, ראיתי את פרנק, השרת, עושה את דרכו באיטיות לתוך משרדי ויסאג'. האורות היו עמומים ואני הייתי העיתונאית היחידה שנותרה במשרד.

"היי, פרנק!" קראתי כשחלפתי על פניו בריצה כשאני מחזיקה את הז'קט, התיק, והכי חשוב – את הרשימה.

"היי, פיית'! תיזהרי שם בחוץ. יורד גשם ממש חזק."

"בסדר, פרנק! ביי!" רצתי למעליות ולחצתי שוב ושוב על הכפתור עד שהדלת נפתחה. מיהרתי פנימה ועצרתי במקום כשראיתי את הארי סינקלייר, נשען ברישול על קיר המעלית.

ראשו התרומם בפליאה. "מיס פאריסי," הוא אמר והזדקף מייד. "לא חשבתי שנשאר עוד מישהו בבניין." הדלתות נסגרו מאחורינו ולחצתי במהירות על הכפתור למבואה.

"כן, נאלצתי לעבוד עד מאוחר," אמרתי והסתכלתי על הקומות מתחילות לרדת. רציתי להתקלח בבית ולהחליף בגדים לפני שאלך לנוקס, אבל לא יכולתי לאחר. למרות הכול, כמעט קפצתי מהתרגשות ממה שהלילה יביא.

בדיוק כשהגענו לקומה השנייה, אורות המעלית הבהבו וקופסת המתכת היטלטלה ונעצרה בחבטה. "לא," אמרתי, כשהכבל מעלינו חרק. "לא, לא, לא!" התחלתי לחבוט בדלת. "לא שוב! חתיכת מעלית מחורבנת! לא שוב!"

"מיס פאריסי?" קולו של הארי אמר מאחוריי. "אפשר לעזור לך?"

לרגע שכחתי שהארי מאחוריי. או.מיי.גאד. הייתי תקועה במעלית שכוחת האל הזאת. אאחר למייטרה ועוד יותר גרוע, הייתי לכודה כאן עם הארי סינקלייר.

לחצתי על הכפתור ללובי שוב ושוב, מהר כל־כך שהרגשתי שעוד שנייה אחטוף דלקת חמורה בשורש כף היד. כשזה לא עבד, דחפתי את החפצים שלי מתחת לזרועי והעברתי את ידיי למעלה ולמטה על כל הכפתורים. לא היו אורות. כלום. המעלית הייתה מתה לגמרי.

"קאצו!" צעקתי, האיטלקייה הסוערת שבתוכי פורצת החוצה.

"מיס פאריסי!" הארי אמר ביתר תקיפות. "בבקשה תזוזי מלוח הכפתורים. אף שנראה שאת מומחית בתחזוקת ותיקון מעליות, אני חושש שהפעם הכישורים שלך לא יעבדו לטובתך."

עצמתי עיניים ופסעתי הצידה, כשאני משכנעת את עצמי לא לסטור לאידיוט האנגלי. הוא הבוס שלך, פיית'. שלא יפטרו אותך כשאת סוף־סוף מתקדמת.

"בית סינקלייר, מעלית שלוש," אמר הארי בטלפון החירום. "תודה." הוא ניתק והסתובב אליי.

"זאת הייתה הבחירה הבאה שלי," אמרתי ונשענתי ברפיון על הקיר. האורות מעלינו הבהבו שוב ואז חשכה עטפה אותנו. צליל צורמני ובוגדני נפלט מפי כאילו שד יילל. עפתי קדימה כשהמעלית היטלטלה שוב ושכנעה אותי שאנחנו עומדים לצלול למותנו המיידי.

אחרי כמה שניות המעלית נעצרה ואורות החירום העמומים נדלקו ומילאו את החלל הקטן באור צהוב מעורפל. ספרתי עד עשר וניסיתי להאט את ליבי המבוהל. רק כשנשימתי נרגעה, הבנתי שאני עטופה במשהו קשה שהדיף ניחוח קל של מנטה, עץ אלגום ומושק.

עיניי נפערו כשחשתי שרירי בטן קשים משתרגים כנגד חזי ושרירי גב נעים תחת כפות ידיי. כשהרמתי באיטיות את ראשי, מבטי חלף על פני צווארון פתוח, עור מעט שזוף של צוואר חסון, ולסת חזקה ביותר וקפוצה עם צל של זיפים כהים. נעצרתי כשהגעתי לעיניים כחולות בוהקות שהיו מצומצמות ובחנו כל תנועה שלי.

מבוכה השתלטה עליי כשחייכתי חיוך רחב ואמרתי, "איזה קטע לפגוש אותך כאן מכל המקומות בעולם." הבנתי שאני כרוכה סביב הארי כמו קוף עכביש תלותי. שחררתי במהירות את זרועותיי ממותניו ופסעתי לאחור.

הסטתי במבוכה את שערי מפניי וזזתי לצד המרוחק של המעלית. "רק בדקתי שאתה בסדר. יש אנשים שמפחדים מהחושך, אתה יודע? פשוט מילאתי את חובתי האזרחית והגנתי על אורח בארצנו היפה."

"מה את אומרת." פניו של הארי היו מאופקות וחתומות מתמיד.

"כן."

הדממה צווחה סביבנו והבנתי שלעולם לא אתלונן יותר על נעימת הפסנתר האיומה שתמיד התנגנה במעלית. באופן כללי, דממה הלחיצה אותי. בתוספת החרדה האיומה שנגרמה מכך שהייתי לכודה בארון קבורה ממתכת, התעורר בי דחף בלתי נשלט למלא את הדממה ברעש.

"אז... אתה הולך לחדר כושר?" שאלתי את הארי, שהרים את ראשו. כנראה הרצפה הייתה מעניינת יותר מהבחורה שכתבה טור סקס ושעכשיו הכירה את מידות בגדיו באופן אינטימי.

הארי זקר גבה אחת. הצבעתי על פלג גופו העליון וזרועו. "קשה," אמרתי ומייד התחרטתי כשהמילה נפלטה מפי. "שרירים." התכווצתי. זה לא היה יותר טוב. "הרגשתי קודם, כשהייתי כרוכה סביבם. שהרגשתי השרירים בבטן ובגב ו–"

טלפון החירום צלצל. הארי ענה והשאיר אותי חופשייה לפלוט נשיפת מבוכה ולהשעין את ראשי על הקיר. בכל פעם שהייתי ליד האיש הזה, פי בגד בי.

"אלה לא החדשות הכי טובות," הארי אמר בנוקשות למי שהיה בצד השני של הטלפון. "אבל... תודה.

אין לנו ברירה אלא לחכות."

כשהוא ניתק, חשתי את תקוותיי ללילה חם ולוהט עם מייטרה שוקעות עמוק כמו הטיטניק. הארי נאנח. "הם נאלצו להתקשר לשירות לתיקון מעליות."

"מעולה." החלקתי לאורך קיר המתכת הקר והתיישבתי על הרצפה. הארי הסתכל עליי, פתח כפתור עליון נוסף בצווארון חולצתו, הניח את הז'קט שלו על הרצפה והתיישב עליו. לא יכולתי שלא לצחוק.

"משהו משעשע, מיס פאריסי?"

"מפחד שרצפת המעלית תלכלך לך את הטוסיק?"

"החליפה הזאת עלתה שלושת אלפים דולר."

"כמובן."

הארי הטה את ראשו הצידה כאילו הייתי פאזל שהוא ניסה לפתור. "נשארת כאן עד מאוחר."

"הייתי חייבת לסיים את הטור שלי. כפי שאתה יודע, אנחנו יורדים לדפוס הלילה והייתי בפיגור קל."

"אני מצפה לעצות השבועיות של מיס בליס," הוא אמר והעביר את ידו על מצחו כאילו נאבק במיגרנה. "יש תובנות מיוחדות השבוע?"

משכתי בכתפיי. "השפרצות והרפס וטבעות פין בלטו במיוחד."

"בוודאי," הוא אמר, וחשבתי שקלטתי חיוך מרומז, אבל הוא נעלם מהר כל־כך שלא הייתי בטוחה אם לא דמיינתי את זה. פעם חטפתי מכה בראש באמבטיה ונשבעתי שראיתי בת ים שוחה לעברי כתוצאה מזעזוע מוח. חשבתי שאולי זה דומה לזה. חשתי את החלק האחורי של ראשי, אבל לא חשבתי שקיבלתי מכה כשהמעלית היטלטלה.

"קיבלת מכה?" צליל קולו של הארי השתנה, והוא רכן קדימה וצמצם את עיניו כדי לראות אותי טוב יותר באור העמום.

"לא, חשבתי שאולי חטפתי מכה בראש, אבל אני בסדר."

רמז לתנועת פרפרים נע מתחת לבית החזה שלי. לא היה לי מושג מה זה. טלטלתי את ראשי ושפשפתי את חזי בידיי. "יש לך התקפי חרדה?" הארי שאל והחווה בראשו לעבר ידיי.

הנהנתי. "אני לא ממש אוהבת חושך. או יותר נכון, אני לא אוהבת את החושך כשאני לכודה בתוך קופסת פלדה שמשתלשלת באוויר מכבל בודד." אבל ידעתי מהי ההרגשה של התקף חרדה. התחושה שחשתי עכשיו לא הייתה קשורה לחרדה. מוזר.

"עוד מעט נצא."

העפתי מבט בשעוני. הייתי בכזה איחור!

"את ממהרת?" הארי שאל.

"קצת." שלחתי אל הארי חיוך מתוח. "אני פשוט חייבת להגיע לאנשהו." החלטתי להשמיט את העובדה שחיכה לי דוֹם מיני שמצפה ללמד אותי את כל סודות העונג בדרכים הכי מעניינות, חוויה שקיוויתי לכתוב עליה בכתבה גדולה שלא היה להארי סינקלייר שום מושג עליה.

"ומה איתך?" שאלתי בניסיון להיות מנומסת.

הוא הניד בראשו. "לצערי לא."

"אין לך דייט לוהט?"

הארי פלט נשיפת צחוק, וחשבתי שאני עומדת להתעלף מהחיוך שלו, גם אם היה קטן. "אין לך דייט לוהט?"

בחנתי את הבוס שלי. הוא היה מבוגר ממני בכמה שנים, נאה בטירוף ונוסף על כך גם מיליארדר. הוא היה חתיכת שמוק מוחלט, אבל הוא בטח לא התנהג ככה עם כולם. בטוח היו אנשים שחיבבו אותו. בטוח היו לו כמה מחזרות בחייו. למשל, הליידי לואיזה סמסון ההיא.

"אז," אמרתי, כדי למלא את האוויר המת. "איך אתה מרגיש בניו יורק?"

"טוב. כבר שנים שאני טס הלוך ושוב למנהטן. אני מכיר את העיר היטב. זה בסדר."

"לא טוב כמו אנגליה הישנה והטובה, אה?"

"אנגליה זה הבית." הבעתו גרמה לי להיות חסרת נשימה. הבעה של אהבה טהורה. הוא אמר את המילה "בית" בכזאת חמימות, שהרגשתי את זה עמוק בליבי. הכרתי את ההרגשה הזאת.

"את איטלקייה?" הוא שאל. הוא הצביע לעבר שורת הכפתורים. "*קאצו*. אם אני לא טועה, זאת קללה באיטלקית, לא?"

פרצתי בצחוק המום כשהמילה חמקה מפיו החסוד. "כן," אמרתי. "זה באיטלקית. וזאת מילה לא יפה." הוא חיכה שאמשיך. "אבא שלי איטלקי, מפארמה שבאמיליה־רומאניה. בצפון."

"אני מכיר טוב את פארמה."

"באמת?" שאלתי. "מעולם לא הייתי שם, אבל זה החלום שלי."

"מעולם לא ראית את הבית של אבא שלך?"

חיוכי גווע ובטני התכווצה. "לא. אף פעם לא היה לנו כסף כשהייתי צעירה." לא רציתי להוסיף שהוריי חסכו שנים בשביל לנסוע לשם בשנה שעברה, אבל הכול נגנב על־ידי איש שאבא שלי בטח בו כאילו היה אח.

מעולם לא היה אכפת לי מכסף. כסף לא היה גורם משמעותי בחיי כשגדלתי, מלבד המובן מאליו – הצורך בקורת גג ואוכל. אבל לאחרונה, הוא היה גורם אדיר בחיים של הוריי. אנשים טובים שאיש רע רימה אותם.

"אבל את מניו יורק?" הארי שאל ומשך אותי בחזרה מהעצב שחששתי שיום אחד אטבע בו.

"הל'ס קיטצ'ן." חייכתי וחשבתי על נעוריי, רצה בקיץ ברחובות עם חבריי, אולמות התיאטרון, השכנים שהתאספו על המדרגות בכניסה לבתים כדי לפטפט ולשתות ולצחוק. "אני גרה עכשיו בברוקלין."

"ניו יורקרית אמיתית," הוא אמר, בלי שיפוטיות בקולו. זה הראה על חיבה כלפי אנשים שנולדו וגדלו בניו יורק.

"ואתה?" שאלתי.

"סארי."

"אני מנחשת שבניגוד אליי לא גדלת בדירה."

"לא ממש," הוא אמר ושפתו התעקלה למעלה. "יש לך אחים?" הוא שאל במבוכה, כאילו נאחז בכל דבר כדי להפוך את המצב לפחות מתוח. למען האמת, לא שררה בינינו חיבה יתרה, אז הייתי מופתעת שהוא מתאמץ כל־כך לנהל שיחה. אבל אם זה יגרום לזמן לעבור מהר יותר ובצורה כואבת פחות, אוכל לשים בצד את הטינה שלי ולנהל שיחת חולין חסרת משמעות עם הוויקונט.

"לא. רק אני." קרצתי. "לא יכולתי לתת לאף אחד אחר לחלוק באור הזרקורים איתי, נכון?"

"אני חושש שלא," הוא אמר, ואז הביט בטלפון החירום של המעלית, כאילו ייחל שיצלצל ויציל אותו מהמצב המביך הזה. "אני מאמין שאלוהים שבר את התבנית אחרי שהוא יצר אותך, מיס פאריסי."

"דגם פגום?" התבדחתי.

עיניו הכחולות פגשו בעיניי והזכירו לי ים תכול. "לא הייתי אומר את זה." שוב חשתי את התחושה המוזרה ההיא מתחת לבית החזה. מה זה היה, לעזאזל?

כחכחתי בגרוני. "אז יש לך אחים?"

"לא," הוא אמר. עצב אפף אותו לרגע ואז דעך במהירות. "אבל יש לי בן דוד שאני קרוב אליו מאוד. הוא כמו אח שלי, אני מניח. החבר הכי טוב שלי."

"הוא באנגליה?"

"כן."

"אתה מתגעגע אליו?"

"מאוד."

כאב פרץ בחזי כשהבנתי שאולי הארי בודד. תמיד ראיתי בו גבר לחוץ ומרוחק, קר ולא נגיש, והנחתי שזה הקשה על יחסי חברות איתו. ובהחלט היה נראה שהוא כל הדברים האלה, אבל גם פגשתי את אביו, שהיה שמוק מוחלט.

בטח לא היה קל לגדול עם קינג סינקלייר. מבחוץ, נראה היה שיש להארי חיי חברה שקטים מאוד מחוץ ל-**HCS** מדיה. תמיד התרשמתי ממנו שהוא כל־כך לחוץ שהוא עומד להתפוצץ. שאין לו מושג איך להתנהג אם הוא לא מסתכל על אנשים בבוז מוחלט, ובכך מבטיח שאפשר יהיה לראות אותו רק כחזק וגאה. מבחינתי, כל הנחה שהייתה לי לגביו הייתה נכונה.

"יש לך תחביבים, מר סינקלייר?"

"הארי," הוא אמר, ואז הוסיף, "התחביבים הרגילים, ציד שועלים וגיריות. ירי בפסיונים ושכווים. בעונה, כמובן."

פי נפער בגועל. "אתה עובד עליי?"

"כן," הוא אמר בפנים אטומות. לקח לי רגע עד שקלטתי את תגובתו.

הנדתי בראשי וצחקתי. "שיט! כמעט נכנסתי בך עם נאום על הברבריות שבספורט דמים."

"חס וחלילה," הוא אמר ביובש. "אבל לזה ציפית, נכון? לאריסטוקרט הסנוב שלוקח חלק בענפי הספורט הבריטיים המרושעים."

"כאילו...זה מתאים, לא?" אמרתי.

כשהוא חייך בידענות, הופיעו בלחייו גומות, כאילו הוא לא היה מספיק נאה גם ככה. "אל דאגה, מיס פאריסי, אני חושב שספורט דמים הוא מחריד, בדיוק כמוך. למעשה, השקעתי הרבה כסף כדי שיאסרו את ההשתתפות בהם."

הוא פרם את החפתים שלו והפשיל את שרווליו עד למרפקיו. בדקתי אם המעלית עולה באש. פתאום היה לי ממש חם. הוא נשען אחורה ברישול על הקיר.

"אבל אם לענות על שאלתך, אני אוהב רוגבי, לקרוס, ואני רוכב על סוסים." מייד חשבתי על האיש שהיה לבוש כמו פוני בנוקס. פלטתי נחרת צחוק מהמחשבה שאתלוש את המסכה הסוסית מראשו, סטייל סקובי־דו, ואמצא מתחת את הארי צוהל.

"את בדרך כלל חושבת שדברים שקשורים לסוסים משעשעים?"

נופפתי בידי על פניי בניסיון להירגע. "מצטערת. לא. זה פשוט הזכיר לי משהו מצחיק."

"מן הסתם." הארי העיף מבט בשעונו. שריר בלחיו קפץ, כאילו היה נרגז. "ואת? מה התחביבים שלך?" הוא אמר בהיסח הדעת.

בוא נראה, הארי... מאתמול בלילה, אני חברה בנוקס, אתה יודע, מועדון הסקס הידוע לשמצה? אני מניחה שאפשר לומר שהתחביבים שלי הם אורגזמות, משחקי פטמות ומציצות ממש טובות.

במקום זה אמרתי, "לשתות וודקה ולשפוט תוכניות בישול מהספה שלי זה נחשב לתחביבים?"

"אפשר להתווכח על זה, אני מניח."

השיחה נמוגה אבל הרגשתי את הארי נועץ בי מבט. הוא בטח תהה איזה שטן העניש אותו בכך שלכד אותו במעלית איתי. העפתי מבט בשעוני וכל תקווה נעלמה מליבי. היה לי חשד קל שמייטרה אוגוסט יתייחס לאיחור כפסילה אחרונה נגדי ויבטל מייד את החברות שלי במועדון שלו.

בדיוק כשהתחלתי לאבד תקווה, המעלית קרקשה, האורות האירו את החלל כמו עץ חג המולד, והיא התחילה לרדת למטה, למזלנו לא במהירות רצחנית.

"תודה לאל!" צעקתי וקפצתי על רגליי. גם הארי קם באיטיות, הרים את הז'קט שלו מהרצפה והטיל אותו על כתפו כמו דוגמן מסלול של ברברי. כשהדלתות נפתחו בלובי, חיכה לנו בחוץ איש בסרבל.

"התקלה תוקנה," הוא אמר.

"אני מסוגלת פאקינג לנשק אותך!" אמרתי, טפחתי קלות על זרועו ורצתי לדלתות הבניין.

"אז למה לא נישקת?" הוא צעק אחריי.

גשם הצליף על חלונות הזכוכית. שהרכבת התחתית תלך לעזאזל הערב. החלטתי להתפנק ולקחת מונית. בדיוק כשפרצתי החוצה דרך הדלתות, מסך של גשם הצליף בפניי. "שיט!" צעקתי ורצתי לעבר הכביש בצונאמי הלא צפוי שהכה פתאום את ניו יורק.

השתדלתי שהרשימה שלי תישאר יבשה, דחפתי אותה לכיסי והרמתי את ידי באוויר כדי לעצור מונית. כעבור עשר דקות ואלף מוניות תפוסות, התחשק לי לבכות. ממילא אף אחד לא יראה אותי בגשם, ואם מישהו כן יראה אותי וישאל אותי מה קרה (מה שלא יקרה, כי בכל זאת היינו בניו יורק), פשוט אומר להם שהייתי סאבית מתלמדת מרצוני הטוב, ועמדתי לפספס את ההזדמנות שלי עם המאסטר הצרפתי שלי כי נתקעתי במעלית עם הבוס שלי, שהייתי די בטוחה ששנא אותי.

מכונית עצרה פתאום ונשמתי בהקלה. ואז החלון ירד וראיתי שזה הארי סינקלייר. "למה את עומדת בגשם?"

"סגרו את המים בבית." הצבעתי על השמיים. "חשבתי שאשתמש במשאבי הטבע בתור מקלחת הערב."

"את צוחקת?" הוא שאל בגבות מכווצות.

"ברור שאני צוחקת!" צעקתי בחזרה כשמים מספיגים את חולצתי הוורודה הבהירה, וכפי הנראה מעניקים לכל תושבי ניו יורק מופע מציצנות. "אני מנסה לעצור מונית, אבל נראה שכל מונית במנהטן תפוסה הערב."

"תיכנסי למכונית, מיס פאריסי."

"לא, זה בסדר," אמרתי בזעף, והרגשתי שנמאס לי מהיום הזה, ובעיקר נמאס לי לציית לפקודות של גבר אנגלי עם תחושת עליונות חזקה.

התרחקתי מהמכונית של הארי כדי לעצור מונית מחורבנת. אבל החיים, שרצו להשאיר אותי לכודה ביום המזוויע הזה, דאגו לכך שהעקב שלי יחליק לתוך סדק במדרכה. נפלתי במהירות על התחת והז'קט שלי, התיק והרשימה התפזרו על המדרכה.

"למה?!" צרחתי לשמיים, ובתמורה זכיתי לפה מלא במי גשם, שהחליקו במהירות לגרוני וגרמו לי להיחנק ולהשתנק כמעט עד מוות. כשהשתעלתי כמו יתומת רחוב עם שחפת מספר של דיקנס, יד גדולה נכרכה סביב זרועי העליונה והרימה אותי על רגליי.

"אמרתי לך להיכנס למכונית המזוינת, פיית', לפני ששנינו נצטנן." קולו המוכר של הארי חתך את סימפוניית הצופרים של השדרה השמינית, ושריריו המרשימים הניחו אותי על מושב עור חמים. ואז הוא טרק את דלת הנוסעים של מכוניתו היקרה עד טירוף.

הארי עקף במהירות את המכונית והחליק לתוך מושב הנהג כשהוא אוחז את חפציי. "את תמיד כזאת עקשנית?" הוא סינן בכעס, וגישתו המחורבנת הקרה הרגילה מחקה כל ניצוץ של חמימות שחשתי במעלית. "בדיוק כשחשבתי..." הוא הניד בראשו וקטע את עצמו. שמחתי. לא היה אכפת לי מה יש להוד מעלתו לומר.

הארי הניח את הז'קט והתיק הספוגים שלי במושב האחורי. בדיוק כשהוא התניע כדי להוציא אותנו משם, הרשימה נפלה מכיס הז'קט שלי ישר לחיקו.

התפללתי לכל מי שמקשיב שהגשם הרס את הרשימה או לפחות מרח את הדיו. אבל כשהשתררה במכונית שתיקת מוות, הבטתי הצידה וראיתי את הארי קורא את הרשימה המונחת שעל ברכיו, וידעתי שהיא יבשה כמו המדבר. רציתי שהאדמה תפער את פיה ותבלע אותי שלמה.

ריסיו הארוכים והכהים של הארי נצצו מטיפות גשם כשהוא סרק את הרשימה. נחיריו התרחבו והוא

הרים את ראשו. הוא הושיט לי את הרשימה והשתלב במהירות בתנועה.

"ברוקלין, אמרת? שם את גרה? איפה?"

מסרתי לו בחוסר רצון את הכתובת והארי הכניס אותה לג'י.פי.אס שלו. האוויר בינינו פצפץ מרוב מתח. מה הוא קרא? ויותר מזה, מה לעזאזל הוא חשב? למה הוא לא אמר משהו? הוא חשב שאני סוטה? ולמה פאקינג היה לי אכפת? שנאתי אותו. אוקיי, לא שנאתי, אבל ממש לא חיבבתי אותו. לא רציתי להיות ביחסים טובים איתו.

המחשבות התרוצצו בראשי בכזאת מהירות שהסתחררתי. לא הצלחתי לעמוד בזה יותר ופלטתי, "אני לא רוצה שישתינו עליי!"

הארי לא הוריד את עיניו מהכביש, ואף לא הגיב ברמז להתפרצות שלי. "מזל שהלכתי לשירותים לפני שיצאתי מהמשרד."

"לא. לא התכוונתי שחשבתי שתשתין עליי. למעשה, מכל מי שאני מכירה, אתה האחרון שהייתי מצפה שהוא יעשה את זה." עצרנו מאחורי שורת מכוניות וקיללתי את היום שבו גיליתי מה זה אורו־פאקינג־פיליה.

הארי שפשף את מצחו וניכר היה שהוא מושפע מהתפנית שהערב הזה קיבל. "מיס פאריסי, נוכל בבקשה להפסיק לדבר על שתן? אני מרגיש שזה אף פעם לא נושא מתאים לשיחה תרבותית."

סרקתי במהירות את הרשימה ותהיתי מה עוד הוא אולי ראה. השתנקתי כשראיתי מה כתוב במספר חמש. "פיסטינג. ראית את השורה של פיסטינג, פראי או אחר? זאת הרשימה של מה שאני לא אעשה. לא רשימת משאלות."

הארי פלט נשיפה ארוכה. "מיס פאריסי. בבקשה. תפסיקי."

"ראיתי שקראת את הרשימה. ואני רק רוצה שתדע שאני לא רוצה שיחדרו אליי משני הצדדים."

"יחדרו משני הצדדים?" הוא שאל בזעף ניכר.

"חדירה כפולה. אחת מקדימה ואחת מהתחת. מילוי כפול, אתה מכיר?"

"לא באופן אינטימי."

הבנתי שהאצבעות המורות שלי מצביעות זו על זו וממחישות בדיוק מה זה חדירה כפולה.

הורדתי את ידיי לברכיי, עצמתי את עיניי וניסיתי לחשוב על שקר שיצדיק את העובדה שיש לי רשימה כזאת. סאלי אמרה לי שאף אחד מהבוסים הגדולים לא יכול לדעת על נוקס. הארי היה המנכ"ל. לא רציתי שהוא יבטל את הכתבה שלי, שבקושי התחלתי, כדי שהיא לא תעצבן את חבריו החשובים, בעלי השררה, שהסתתרו מתחת להמוני המסכות המשונות שראיתי במועדון.

עיניי נפקחו. "זה לטור שלי," אמרתי. "הרכבתי רשימת העדפות שהן קצת *נועזות*. אתה יודע, דברים שאולי אכתוב עליהם בטור בשלב מסוים, שאנשים אולי יחשבו שהם מעניינים."

הארי נאנח. "את בהחלט חיה חיים מעניינים, מיס פאריסי. אני חושב שמעולם לא פגשתי מישהי כמוך."

בהיתי ישר קדימה. לא הייתי בטוחה אם הוא העליב אותי עכשיו בצורה מנומסת ועדינה. "קראת לי פיית'," פלטתי. לא היה לי מושג למה העובדה הזו זינקה למחשבותיי ברגע זה. הארי מעולם לא קרא לי בשמי לפני כן. והוא הרים אותי מהמדרכה. נשא אותי בזרועותיו וכנגד חזהו למכוניתו. מכונית שהיה בה מחממי מושבים.

לסתו התהדקה. "פליטת פה. זה לא היה מקצועי מצידי."

"לא מקצועי כמו לראות 'פלאגים אנאליים ענקיים' ברשימה פרטית של עובדת שלך?"

בדיוק אז המכונית נעצרה בפתאומיות. "זה הבניין שלך?" הארי שאל. הגשם נחלש והפך ממטר סוחף לטפטוף ערפילי.

"כן. זה הבניין שלי."

הארי שלח יד לז'קט ולתיק שלי. בדיוק כשהוא עשה זאת, הטלפון שלי זמזם. מייד הצצתי לתוך התיק שלי וקראתי את ההודעה.

מכונית תאסוף אותך. אל תאחרי.

זה היה ממספר שידעתי ששייך לנוקס. לוח המחוונים המסובך להפליא של הארי הראה לי שכדאי שאזיז את התחת. "שיט," אמרתי וזינקתי מהמכונית. הארי יצא מהמכונית, הקיף אותה והושיט לי את הנעל שלי, שהייתה כעת חסרת עקב. "תודה. ותודה על הטרמפ הביתה."

"תני לי ללוות אותך לדלת שלך."

"לא! זה בסדר," אמרתי ונופפתי ביד בגמלוניות כשהגעתי למעקה של המדרגות.

"פיית'?" הסתובבתי וראיתי את סייג' פוסע במעלה הרחוב.

"סייג'!" אמרתי בהקלה.

סייג' חלף על פני הארי ועיניו התרחבו כשהוא פגש את מבטי. *הארי סינקלייר*? הוא אמר ללא קול. חייכתי בנוקשות אל הארי מעבר לכתפו של סייג'. פניו של הארי היו קשות כמו אבן כשהוא הביט בנו.

"פיית', את לא נועלת נעליים."

"תרים אותי," לחשתי. סייג' הביט בי בבלבול, אבל עשה את מה שביקשתי. הוא הרים אותי בזרועותיו ופסע לעבר הדלת.

הארי ניצב כמו פסל על המדרכה, זרועותיו השריריות שלובות על חזהו. "יום טוב, מיס פאריסי," הוא אמר בטון ניטרלי ונכנס בחזרה למכונית שלו.

"הוא חושב שאני פאקינג סתומה," אמרתי לסייג' כשעמדנו בבטחה במבואה שלנו והארי נעלם.

"מה אכפת לך? את שונאת את הבחור, נכון?"

"נכון," אמרתי. "ברור." הצבעתי לעבר המעלית. "מהר, אישי הטוב. מייטרה מחכה והמכונית שלו תגיע לאסוף אותי בכל רגע."

המעלית נסגרה ולקחה אותנו לקומה שלנו. "למה בעצם הבוס שלך היה כאן?" שאל סייג'. "זה היה הוא, נכון? זיהיתי אותו מכל התמונות אונליין."

"כן, אבל זה סיפור ארוך, וכרגע אני צריכה להתכונן לאפשרות שאולי איזה צרפתי סקסי עומד להצליף לי בתחת."

"סתם יום של חול," סייג' אמר והניד בראשו בשעשוע.

"סתם יום של חול."

פיית'. שמעתי את קולו של הארי מתנגן בראשי כשהתפשטתי. לא מיס פאריסי, אלא פיית'. כשנכנסתי מתחת לזרם המים החמים במקלחת, צליל קולו רק התגבר.

ואז נזכרתי איך הוא חייך במעלית. החיוך המחורבן ההוא עם הגומות. שוב חזרה אליי תחושת הפרפרים ההיא מתחת לבית החזה. עצמתי עיניים. המקלות ההם על הקיר של מייטרה נראו לי מושכים עם כל רגע שעבר.

כששמעתי בראשי המטומטם את הארי צועק שוב בדאגה *פיית'*, התפללתי שמייטרה יצליף בי היטב הלילה.

לא חיבבתי את ויקונט הארי. הוא היה אידיוט נפוח ויהיר... פשוט הייתי צריכה להזכיר את זה לעצמי.

פרק 9

"טוב שיש לי ביטחון בגוף שלי," אמרתי, כשבהיתי בבבואה שלי בחדר ההלבשה הפרטי שלי בנוקס. באני אמרה לי אתמול בלילה שהחליפות בארון שלי נבחרו על־פי העדפותיו האישיות של מייטרה. נראה היה שמייטרה אוגוסט אהב עור, אבל ממש מעט עור.

לבשתי חזייה ותחתונית, אבל הגביעים של החזייה היו חסרים וחשפו את שדיי העירומים לעולם. כדי להשלים את המראה, גם מפשעות התחתונים היו חסרות. חוץ מזה, הייתי עירומה לגמרי. כיסיתי עם הרעלה את שערי, שאותו השארתי פזור כמצווה, ואת פניי כדי להקפיד על אנונימיות.

נשמתי נשימה מייצבת ועשיתי את דרכי למעלית כשאני מחזיקה את הרשימה בידי. כשדלתות המעלית נסגרו, צחקתי במבוכה כשנזכרתי שהארי קרא את הרשימה במכונית. אם הייתי אומרת לו שאני מגיעה לכאן, לפחות הייתה לי סיבה טובה שבשלה אני אוחזת ברשימת פעילויות מיניות סוטות כאילו אני שומרת על הגביע הקדוש. לא הייתי בטוחה אם הוא קנה את התירוץ שנתתי לו, ולמען האמת, לא היה צריך להיות לי אכפת שהוא חשב שאני נימפומנית הרפתקנית. הוא היה הבוס שלי ובזה זה נגמר.

דלת המעלית נפתחה ופרפרים התחילו להתעופף בבטני. סובבתי את הידית והדלת נפתחה וחשפה בפניי את החדר. ירדתי על ברכיי, הנחתי את ידיי על ירכיי והרכנתי את ראשי וחיכיתי.

כמה דקות חלפו לפני ששמעתי את הדלת נפתחת. בזווית עיני ראיתי את כפות הרגליים היחפות ואת מכנסי המשי השחורים של מייטרה כשעשה את דרכו לכס שלו. הרמתי את מבטי דרך הרעלה המגוננת וראיתי שהוא עטוף גלימה ומסכת הפנטום מכסה את פניו.

"ערב טוב, מון פטי שאטון." קולו העמוק והמחוספס שידר סקס טהור. הפטמות שלי הזדקרו למשמע קולו.

דממה השתררה. כשהבטתי במייטרה, ראיתי שהוא מתבונן בי בעוד אצבעו נחה על לחי המסכה. "יש לך את הרשימה שביקשתי?"

"כן, מייטרה אוגוסט."

"אני אוהב לשמוע אותך אומרת את שמי." אני לא יודעת למה המשפט הזה גרם לי לזרוח מאושר.

"עכשיו תזחלי אליי, מון פטי שאטון. תזחלי אליי ותשאירי את הרשימה לרגליי." ידעתי שהפקודה המשפילה הייתה אמורה להעליב אותי. אבל במקום זה, רמת הדומיננטיות בקולו גרמה לנשימתי להאיץ ולעורי להתלהט.

עברתי באיטיות לתנוחת זחילה. מייטרה חיכה בדממה שאעשה את מה שציווה עליי לעשות. זחלתי בניסיון לנוע לקצב המוזיקה, שנשמעה כמו וגנר. כשהגעתי לרגליו, הנחתי את הרשימה.

"תני לי את זה." הושטתי למייטרה את הרשימה. "עכשיו תכרעי ותחכי." עשיתי כדבריו.

הייתי לחוצה כשהוא קרא את הרשימה. האם יחשוב שאני לא מתאימה למועדון? אתמול בלילה כבר היו לו ספקות. רשימת הגבולות הקשים שלי הייתה ארוכה.

"טוב," מייטרה אמר בטון ניטרלי וחלף על פניי. שמעתי שקשוק מתכות מאחוריי וגייסתי את כל כוחותיי כדי לא להסתובב.

כעבור חמש דקות בערך שמעתי את קולו פוקד עליי. "בואי הנה." ניגשתי אל דמותו, שעמדה בצללים בחלק חשוך יותר של החדר. נעצרתי מול מתקן עץ מימיי הביניים. עיניי התרחבו.

"תכניסי פנימה את הידיים והראש." בלעתי במאמץ וצייתי. מייטרה סגר את הסד סביבי. "עכשיו תרימי את הרגליים על הספסל." עשיתי כדבריו ומייטרה קשר את קרסוליי עם הרצועות. כשרגליי פשוקות לרווחה על הספסל וישבני זקור למעלה כלפי כל האלים. ניסיתי להזיז את זרועותיי וראשי וגיליתי שאני לכודה. ניסיתי להילחם בפאניקה שגאתה בי על כך שאני חסרת אונים כל־כך.

"תפסיקי לנסות לזוז. העניין הוא להיות חסרת אונים." מייטרה נע אל הקיר, לשדה הראייה שלי, והביא משהו מהמתלה. כשהוא הסתובב, זה נראה באופן מבהיל כמו מחבט בייסבול עם מסמרי ברזל בקצה. הוא רכן לעברי ושפשף את הישבן שלי בידו. בקושי הצלחתי לנשום. מה לעזאזל הוא התכוון לעשות עם המחבט?

כנראה הוא קרא את הפחד בגופי המתוח כי הוא אמר, "זה לא היה ברשימה שלך, מון פטי שאטון. אם זה לא ברשימה, זה בסדר. את לא זוכרת מה אמרתי לך אתמול בלילה?"

"כן, מייטרה. אבל לא ראיתי משהו *כזה* בתחקיר שלי." חשתי את ידו מרחפת על גבי התחתון ונשמטת על לחי הישבן הימני שלי.

"מוכנה?" הוא אמר.

הייתי קפואה. רציתי לפתוח את פי לומר משהו, אבל לא יכולתי להזיז את שפתיי. המקום הזה היה גדול עליי. התנשמתי בחוזקה והכנתי את עצמי לכאב.

לפתע ידו של מייטרה עזבה אותי והוא עמד לפניי. הוא התכופף עד שנעצתי מבט זהיר בעיניו הכסופות. זוויות שפתיו התעקלו מעלה בשעשוע. הסתכלתי עליו בבלבול. "מון פטי שאטון," הוא אמר והעביר יד בשערי. "כבר הרבה זמן לא ראיתי משהו משעשע כמו הרשימה שלך."

"אני... מ...מה?" גמגמתי.

"אנחנו," הוא סובב את אצבעו באוויר, "מועדון סקס. גן עדן הדוניסטי שנוסד למען העונג שבזיונים ואורגזמות, לא כאב וסדיזם. זה," הוא אמר והרים את מחבט הבייסבול עם מסמרי הברזל, "לקישוט בלבד, מבינה? פעילויות מהסוג הזה אסורות. יש מועדונים ספציפיים בניו יורק לאנשים עם ההעדפות האלה."

"היו למטה אנשים..."

"משחקי תפקידים." הוא משך בכתפיו. "קשירה והצלפה קלים שלא גורמים לכאב אמיתי. הצלפה לא חייבת בהכרח להכאיב, היא יותר חוויה שתלהיט את חושייך ותביא את העונג שלך לגבהים חדשים. חלק מהאנשים שראית למטה הם עובדים שלי. *מה שרי*, הם כאן כדי לעורר את הקהל, כדי לעזור לחברים להרגיש בטוחים להשתחרר ולהתמסר לצרכים ולרצונות הגופניים שלהם. תגידי לי, הם גירו אותך? נהיית רטובה כשראית אותם צורחים?"

"זה היה... מסקרן. אני מניחה שהכול תלוי מי האדם שיעשה לי את זה."

הוא הטה את ראשו הצידה. "מה לגביי?" הוא אמר והעביר את קצה אצבעו על פטמתי הזקורה. נשנקתי כשצמרמורות קרות טלטלו את גופי ממגע החיבה הזעיר הזה.

"כן, מייטרה." וזה היה נכון. נמשכתי כל־כך לאיש המסתורי הזה, שידעתי שאקבל את זה בשמחה.

הוא הרים את הרשימה. "אשמור את זה כמזכרת. פעילויות שצריך לחקור אותן, אני חושב."

חיוכו נעלם ומייטרה הרציני שוב תפס פיקוד. הוא החזיר את אביזר העינוי לקיר. "הכוונות שלי לגבייך, מון פטי שאטון, הן שתצרחי כל הלילה כי אני מזיין אותך, או מלקק אותך, או גורם לך להתפרק. אין לי כל רצון לסמן באופן קבוע את העור השזוף היפהפה שלך." מייטרה ניגש אליי ולא יכולתי שלא לבהות בזקפה הענקית שמתחת למכנסי המשי שלו.

קפצתי והשתנקתי כשידיו של מייטרה החליקו על הישבן שלי, יד על כל לחי. "תחתוני העור האלה עלייך..." קולו הנמוך ירד באוקטבה. נשכתי את שפתיי כדאי שלא איאנח בקול רם כשהוא עבר על כל סנטימטר בפלחי ישבני ובמעלה ירכיי עם ידיו המיומנות אך העדינות.

"אם זה יגרום לך להרגיש טוב יותר לגבי המצב, תוכלי לבחור מילת ביטחון, מון פטי שאטון." חשתי אותו זז בין רגליי הפשוקות, רגליים שהיו פשוקות לרווחה מול עיניו.

פניי להטו מתשוקה. חום כיסה את גבי וחשתי פתאום את הזקפה שלו נצמדת אליי. שאפתי פנימה נשימה עמוקה כשחזהו נצמד לגבי ולחיו המכוסה במסכה פגשה את לחיי. זאת הייתה חוויה מרגשת אבל ארוטית

להיות מוחזקת בתוך סד העץ בלי יכולת לזוז, כשגבר שהתנשא לגובה של יותר ממטר ושמונים שרוע עליי.

"אז מה נעשה? את רוצה מילת ביטחון? אבל תזכרי, בנוקס את רק צריכה להגיד לי לעצור ואני אעצור." הוא הצמיד נשיקה חמימה לעורפי. עצמותיי הפכו לנוזל כשחשתי אותו תופס פיקוד ואת שפתיו הרכות מלטפות את צווארי.

"לא, מייטרה. אין צורך במילת ביטחון," אמרתי ונלחמתי באנקה כששיניו ננעצו בתנוך אוזני. הוא התחיל לגלגל את אגנו ויצר מעין חיכוך מדהים, ואז זז במורד גבי עד שהרגשתי את נשימתו החמה על הדגדגן שלי.

"אם אין צורך במילת ביטחון, אז אני פשוט אתחיל לזיין אותך."

בתוך שניות, חשתי את הליקוק הראשון של לשונו עובר מהפתח שלי לדגדגן. גנחתי כשהוא צלל בחזרה פנימה, ידיו מפשקות את שפתיי כשהוא מוצץ ומלקק את הדגדגן שלי בלשונו. נאנחתי ולא יכולתי לזוז, הרצועות אחזו את קרסוליי ואת ידיי וראשי היה לכוד בתוך הסד. עיניי התגלגלו אחורה, ופי נפשק בחיפוש אחר הנשימה שמייטרה גנב עם מגעו החם.

כשטבעתי בתוך ההדוניזם שהוא הבטיח, שמתי לב שאני לא מרגישה את המסכה שלו. הוא הסיר אותה. התפתיתי להוריד את הרצועות, לראות איך הוא נראה, אבל הייתי לכודה, ויותר מזה, לא רציתי שהוא יעצור.

צעקתי כשהוא החליק לתוכי שתי אצבעות, בעוד לשונו לא נחה לרגע. "אני גומרת," אמרתי ועונג התנפץ עליי כמו השוט החזק ביותר. גופי התהדק והתמוטטתי, אסירת תודה שהסד מחזיק אותי במקום. מייטרה משך במהירות את לשונו ממני, אבל לפני שהייתה לי הזדמנות להתאושש, הוא חדר לתוכי באִבחה אחת קשה.

צרחתי כשהתהדקתי סביב איבר מינו העצום. הוא מילא אותי כל־כך. חשקתי שיניים כשהוא התחיל לזיין אותי כאילו היה מורעב לסקס. ידיו שחררו את אחיזתן במותניי ונצמדו אל גבי. החדירות הקצביות לא עצרו לרגע.

"את כל־כך נעימה," הוא אמר, המבטא הצרפתי שלו מנשק את ההברות של כל מילה. "חמה ורטובה וכל־כך צרה."

צעקתי כשהוא שינה את הזווית שלו והתחיל להלום בחוסר רחמים כנגד נקודת הג׳י שלי. מעולם לא הרגשתי ככה לפני כן. החום הזה, המשיכה, ההנאה המטריפה. הייתי כמו קרשנדו של תזמורת חיה, שהתחזק בהדרגתיות עד שצרחתי, והתפרקתי כמו המפץ הגדול.

מייטרה אוגוסט חדר לתוכי בעוצמה ופלט נשיפה רמה כשגמר. ידו עיסתה את גבי החשוף עד שערי, שסביבו כרך את ידיו. הוא נאחז בשערי כדי לגלגל קדימה את אגנו עד שמיצה את העונג שלו.

תחושת שפתיו של מייטרה על עמוד השדרה שלי גרמה לצמרמורות של עונג לרטוט על עורי. גבי התקמר וחיפש עוד ממנו. על אף שהייתי מותשת ומרוקנת מהנאה, רציתי עוד.

לא הייתי צריכה לחכות הרבה זמן.

מייטרה יצא ממני והושיט יד לשחרר את ברגי הסד. צנחתי ברפיון על העץ, חסרת יכולת לזוז. מייטרה אסף אותי בזרועותיו. כשהרמתי את עיניי, הוא שוב לבש את המסכה ואת הגלימה שלו. הוא לקח אותי למיטה במרכז החדר. היה עליה סדין ויניל אדום.

הוא השכיב אותי, ניגש למתלה שעל הקיר והוריד מאחד המתלים מה שנראה כמו כיסוי עיניים. הוא הביא אותו לצידי המיטה ואמר, "אני הולך לזיין אותך עכשיו." הוא כרע על המיטה, הניח את כיסוי העיניים לידי, ואז הושיט יד לקיר שמאחורי המיטה ואחז בשני מוטות ברזל.

"מוטות פישוק," הוא אמר והשחיל מוט אחד דרך לולאות הברזל ברצועות שסביב מפרקי כפות ידיי. הוא משך את המוט וזרועותיי נפשקו. הוא חיבר את המוט השני לרצועות שסביב קרסוליי וכיוון אותו כך שרגליי נפשקו והייתי פתוחה לחלוטין לעיניו.

הוא הניח אצבע על קרסולי ואז העביר אותה על שוקי, ברכי ובמעלה ירכי, עד שחדר לתוכי. "אההה!" סיננתי וניסיתי לגלגל את אגני, לחפש עוד. הוא הזיז במהירות את ידו ולקח את כיסוי העיניים שנח בסבלנות ליד ראשי.

"תרימי את הראש." עשיתי כדבריו והוא הניח את הכיסוי מעל עיניי. הכול הפך להיות שחור.

"את לא מפחדת מהחושך, נכון?"

"לא ברגע זה."

אצבעותיו של מייטרה חלפו על שפתיי. עצרתי את נשימתי ותהיתי אם הוא עומד לנשק אותי. רציתי שהוא ינשק אותי. רציתי לטעום אותו. הרגשתי כאילו זה מה שהוא מתכנן לעשות. ואז אצבעותיו נעו. שמעתי רשרוש בבגדים. המיטה שקעה שוב. הוא הסיר את המסכה שלו ושמעתי אותה פוגעת ברצפת העץ.

מצמצתי מתחת לכיסוי העיניים וניסיתי לגרום לו לזוז כדי לראות כל חלק ממנו. רק הצצה – עצם לחי, אף, לסת, כל דבר.

"מה שרי," הוא אמר, כשהרגשתי אותו מטפס עליי. חשתי את עורו החם כנגד עורי, מכף רגל ועד ראש. הוא הוריד הכול. נאנחתי כשדמיינתי כמה מושלם הוא נראה.

קימרתי את גבי כך שפטמותיי התחככו בחזהו הקשה. "הלוואי שיכולתי לראות אותך," הרשיתי לעצמי לומר.

נאנחתי בפליאה כשהוא התכופף ומצץ את פטמתי לתוך פיו. "נוקס זה לשחק בחושך, מון פטי שאטון. נוקס זה אנונימיות והחופש לשחרר בלי באמת לדעת מי הרגע גרם לך להתפרק." כשפיו חזר לשדיי, אצבעו החליקה בין רגליי וליטפה את הדגדגן שלי. מייד טיפסתי גבוה יותר ויותר, גבי התחתון כואב מעוצמת האורגזמות הקודמות. אבל לא היה אכפת לי. כלום לא היה חשוב כרגע, שום דאגה לא הטרידה אותי. היו פה רק מייטרה ואני ויותר הנאה ממה שאי־פעם חשתי.

פתאום, רגע לפני שהגעתי לשיא, מייטרה זחל במעלה גופי והניח את ידיו על שני צידי המוט שהפריד בין ידיי. עוצמת כוחו ריתקה אותי וגרמה לחום להצטבר בין רגליי.

הצלחתי לשאוף פנימה נשימה כשהוא התמקם בין רגליי והלם פנימה. שמחתי שגופו השרירי ריתק אותי למטה, כשגל עונג השתלט עליי וגרם לגופי להקשית מהמזרן ולבחון את כוח המוט. הפתח שלי התכווץ וחיפש פורקן ומייטרה נהם בתגובה.

"מה שרי," הוא אמר בקול עבה ומתוח וחדר פנימה חזק יותר ויותר. התפרקתי באיטיות. התמסרתי מרצון לאיש הזה.

מייטרה נשלף ממני ונאנחתי מהריקנות שחשתי. שמעתי צעדים יציבים בחדר ואז חשתי אותו שוב על המיטה. המוזיקה הקלאסית ונשימותיי יצרו סימפוניה משכרת כשחיכיתי לבאות. צעקתי בהפתעה כשמייטרה השתמש במוט שלרגליי כדי להפוך אותי. שדיי נצמדו לסדין הוויניל ואז חשתי חבטה חדה בישבן. צעקתי. לא מכאב, אבל... הרגשתי את זה שוב. ורציתי עוד. רציתי עוד ועוד.

"הצלפה בשוט זנבות," מייטרה אמר כשחבטה נוספת הצליפה על פלחי ישבני. זה לא כאב. העקצוץ הקל של הרצועות הרכות יצר תחושה מחשמלת לאורך גבי והצית כל אזור ארוגֵני בי.

כשמייטרה הצליף בי שוב, הוא כיוון נמוך יותר והרצועות הברישו את הדגדגן שלי. גנחתי מהתחושה הממכרת והייתי נואשת להרגיש אותה שוב. זיעה כיסתה את מצחי וניסיתי לאחוז בסדין הוויניל תחתיי כדי שמשהו יעגן אותי.

"אני אגרום לך הנאה," מייטרה אמר. קולו היה רגוע. "לעולם לא אגרום לך כאב." מייטרה הצליף עם הפלוגר שוב. בקושי היה לי זמן להתרגל לזרמים הסטטיים שזרמו בי כשהוא חדר אליי שוב, ותוך כדי כך הנחית את השוט על ישבני. תחושות תאומות של הנאה ועקצוץ קל התגברו בי כל־כך שחשבתי שאאבד את ההכרה.

עם כל הצלפה וחדירה, התמוססתי לתוך המזרן עד שכל סיב בגופי התהדק. כשהגיע הפורקן צרחתי חזק כל־כך שגרוני הצטרד. פלחי ישבני עדיין פעמו כשמייטרה אחז במותניי והלם לתוכי עוד שלוש פעמים לפני שגמר בנהמה. אחיזתו החליקה למוט הספרדר בידיי כשהוא נשכב עליי, כל גופו מכסה אותי כמו שמיכה. שכבתי בחשכה, מותשת ומסופקת כל־כך, שפחדתי שלעולם לא אוכל לזוז שוב.

מייטרה התנשם בחוזקה. חשתי את שרירי בטנו כנגד גבי ולא רציתי לעזוב את החדר הזה לעולם. "את בסדר?" הוא לחש.

"אני לא יודעת."

מייטרה פלט נשיפת צחוק. הצליל היפהפה של צחוקו עטף אותי והחזיק אותי קרוב. הוא עזב את המוט והחליק במורד גופי. הרגשתי את ידיו משפשפות את לחיי ישבני, מעסות את העור. גנחתי. מגעו המרגיע היה כמו גן עדן.

שקעתי לתוך המזרן, אבל בשלב מסוים מייטרה ירד ממני. כשהוא חזר, הוא שחרר את ידיי וקרסוליי מהמוטות והחזיר אותם לקיר שמאחורינו. הוא גלגל אותי על חזהו וכרך את זרועותיו סביבי. מכל מה שקרה הערב, זה הכי הפתיע אותי.

"היית טובה," הוא אמר והעביר את אצבעותיו בשערי. פניי התקדרו בבלבול מתחושת הפרפרים ששוב הרגשתי מתחת לבית החזה שלי. לא ציפיתי לקרבה, לרוך.

"אני מרגישה נטולת עצמות," אמרתי וחיפשתי חום בזרועות השריריות שהקיפו אותי.

"אז הערב היה מוצלח."

חלפו כמה שניות ו"אווה מריה" התנגנה דרך הרמקולים. התמוססתי על עורו החם. "אתה מחזיק אותי," אמרתי והרגשתי לגמרי מרוקנת ו... בטוחה. הוא גרם לי להרגיש חמימה ובטוחה. "אני לא מתלוננת."

מייטרה צחק והרגשתי את הנהמה המנחמת תחת לחיי, כששכבתי על חזהו. "זה, מון פטי שאטון, נקרא אפטרקייר."

"כמו שנותנים אחרי ניתוח?"

ידו של מייטרה ליטפה את גבי. זה היה מהפנט. "אחרי שהסירנה עוברת זיון, או עונש, או שניהם, המייטרה שלה דואג לה. גורם לה להרגיש בטוחה, כמו שאמרת."

"מממ," מלמלתי והרגשתי ישנונית. כנראה נרדמתי, כי מייטרה העיר אותי כשהוא מפזר נשיקות לאורך עמוד השדרה שלי. מצמצתי כדי לסלק ממני את השינה וראיתי את המיטה במעורפל מתחת לרעלה שלי.

"הגיע הזמן ללכת," אמר מייטרה והתיישבתי. כל גופי כאב אבל לא התלוננתי. זה היה כאב מהסוג הנפלא.

"בכל סוף שבוע," הוא אמר ונישק את גב כף ידי כמו ג'נטלמן אמיתי. "את תבואי אליי. בערבי שישי ושבת. לא תלכי לקומה המרכזית. את שלי ורק שלי." שמחה מילאה אותי. מייטרה רצה אותי. הוא רצה אותי לעצמו. "את רוצה את זה?"

"כן, מייטרה," אמרתי כשידו רפרפה במורד זרועי, על פני שדיי ובין רגליי. מגעו היה הבטחה דוממת לעתיד לבוא. רציתי להיות רק שלו. החדר המרכזי היה יותר מדי. בחדר הזה... היה חופש שמעולם לא חשתי קודם לכן.

"טוב." הוא קם מהמיטה. "שיהיה לך לילה טוב, מון פטי שאטון." מצאתי את עצמי מתענגת מהשבחים שלו. "אני לא יכול לחכות שנשחק שוב. לילה טוב, מה שרי."

מייטרה יצא דרך הדלת הפרטית שלו. פעמון הגונג נשמע בבניין והלכתי הביתה, כשאני מרגישה את שפתיו על כל סנטימטר בעורי.

פרק 10

"אני לא מאמינה שנתת לו לעשות את זה, פיית'!" אמיליה אמרה בעיניים פעורות.

שתיתי לגימה מהקפה. בשבועות האחרונים הייתי תחת שליטתו של מייטרה, שזה אומר בעצם – מתחתיו.

"מה זה כבר קצת קיינינג בין חברים? רק כמה מכות עדינות בטוסיק עם מקל?" שאלתי ומשכתי בכתפיי. העניינים התקדמו בחדרו של מייטרה. ובכל פעם שעזבתי את נוקס, כבר השתוקקתי לחזור.

"כל מה שעושה לך את זה," הסכים סייג'.

"קשרו אותך למוט פישוק, שמו אותך בסד עץ, קשרו אותך לצלב אנדראס הקדוש–"

"זה היה הכי טוב," קטעתי אותה.

"הצליפו בך עם שוט ומקל. ועכשיו הוא מאמן אותך לא לגמור עד שהוא אומר שמותר לך?" אמיליה שאלה ברוגז.

"דחיית סיפוקים. זה מדהים," אמרתי ואז הנדתי בראשי. "כאילו הוא קוסם והגוף שלי, באופן קסום, לא יכול להגיע לפורקן עד שהוא אומר שכן. זה מטורף. ואת גומרת הרבה יותר חזק כשאת מתאפקת. אני חושבת שבפעם האחרונה אפילו איבדתי את ההכרה לכמה שניות."

"זה מרשים, זה מה שזה," העירה נובה.

"את אף פעם לא רוצה סקס רגיל?" שאלה אמיליה.

חשבתי על השאלה שלה. "לא הייתי פוסלת את זה, אבל אני מתה על כל הקינק. מעולם לא חשבתי שזה יהיה הקטע שלי, אבל עובדה."

"ומייטרה?" שאל סייג'.

למשמע שמו של מייטרה אוגוסט עברה צמרמורת במורד גבי. ידעתי שזה לא דבר טוב. הוא היה המאסטר שלי במועדון הסקס ואני הייתי הסירנה שלו. אבל בכל פעם שהייתי איתו, חשתי שמשהו בתוכי מתחיל להשתנות, חיבה כלפיו שהתחילה לגדול. הייתי מוצאת את עצמי מתפללת שהמסכה שלו תיפול. כל־כך רציתי לדעת מי נמצא מתחת למסכה שלו שזה גבל באובססיה. הוא זיין כמו אליל סקס, אבל הכי השתוקקתי לאפטרקייר. מן הסתם, הוא היה המאסטר הראשון שאי־פעם היה לי. לא היה לי מושג איך מאסטרים אחרים מתייחסים לסאביות שלהם. אבל כששכבתי על חזהו, עורו חם ומדיף ניחוח מהגוני וטבק מהבושם שלו, לא רציתי לזוז משם לעולם.

"אוי שיט," אמר סייג' ופנה אליי במהירות. "הוא מוצא חן בעינייך."

"ברור שהוא מוצא חן בעיניי. אני שוכבת איתו."

"לא, הוא צודק," אמרה אמיליה והניחה את ידיה על לחיי. היא הביטה בעיניי. "פיית', יש לך רגשות כלפיו. ככה נראית במהלך אפיזודת אוסקר דמפסי בשנה השלישית בקולג'."

צחקתי, אבל הרגשתי את האמת בדבריה מכה בחוזקה בתחת שלי, כמו המקל של מייטרה. "זה לא נכון," התווכחתי.

"אפשר להתאהב במאסטר שלך?" נובה שאלה. "כלומר, את אפילו לא יודעת איך הוא נראה. יכול להיות שהוא יושב עכשיו בשולחן לידנו ואין לך מושג." מובן שהיא צדקה. אבל לא רק שחיבבתי את מייטרה, הייתי מוקסמת ממנו, מידיו ומהביטחון העצמי שלו בחדר המיטות. אף גבר לא עינג אותי כמוהו... חוץ מזה, הייתי מכורה אליו לגמרי.

"הוא חתיך. אני יודעת שהוא חתיך. גבר עם סטייל ומיומנות מינית כזאת חייב להיות חתיך."

"הוא בעצמו אמר שהמועדון זה משחק תפקידים אחד גדול. מה אם החיבה שלו כלפייך היא רק מינית? או מה אם הוא משחק את התפקיד ממש טוב?" אמיליה אמרה.

הרגשתי כאב דומה לסכין ננעץ במהירות בחזי. "תראו," אמרתי והעפתי אחורה את שערי. "אני לא

מחבבת אותו בצורה כזאת. כמו שאמרתם, זה בלתי אפשרי להכיר את האיש האמיתי מתחת לכל ההצגות. זה סקס, סקס שאני כותבת עליו לכתבה. זה כל מה שזה."

שלושת חבריי שתקו, מה שהיה הישג בפני עצמו. הם אף פעם לא סתמו את הפה. "נוב?" אמרתי ואספתי את הז׳קט והתיק שלי. "את מוכנה? סאלי במשרד עד עשר ויש לי פגישה איתה. נראה לי שארוחת הבוקר הזאת נמשכה מספיק זמן." היא קמה ואספה את חפציה. "נראה אתכן בבית, זונות," אמרתי לסייג׳ ואמיליה. נישקתי את סייג׳ ואת אמיליה על הלחי.

"אנחנו אוהבים אותך," אמיליה אמרה בשקט וגרמה לגוש משונה לחסום את גרוני. "אנחנו פשוט לא רוצים שתיפגעי."

"אני יודעת," אמרתי וחיבקתי את חברתי הטובה ביותר. לעולם לא אוכל להאשים אותם שלא אכפת להם. "אני אהיה בסדר, אני מבטיחה. ממילא הזמן שלי עם מייטרה אוזל במהירות. רק עוד כמה שבועות, זה הכול."

"כמה שבועות יכולים להיות כמו חיים שלמים כשמאוהבים. שיט, גם יום אחד."

"אני לא מאוהבת," גיחכתי. "אוקיי, אולי קצת בזין העצום שלו, אבל זה הכול. אני נשבעת." הסתכלתי על נובה. "מוכנה, ג׳ינג׳ית?"

"בואי נזוז." פסענו לעבר הבניין ונוב אמרה, "אדון דם כחול חוזר מחר, לא?"

"זה מה שתיאו אמר אתמול. הוא אמר שהוא מגיע מתישהו היום." מחשבותיי נדדו מייד להארי ולפגישה האחרונה שלנו. *תיכנסי למכונית המזוינת, פייז!*

"את חושבת שיהיה מביך? כי את יודעת, בפעם האחרונה שדיברתם, מילאת את המכונית שלו בשלולית גשם והוא קרא את הרשימה."

"שיט, אל תזכירי לי," אמרתי. "יהיה בסדר. אנחנו לא מדברים. זה היה סתם צירוף מקרים לא מוצלח שאילץ אותנו להיות ביחד באותו ערב. כן, אולי הוא חושב שאני כלבה מלוכלכת שממש בקטע של סקס מטורף." משכתי בכתפיי. "מבחינתי, זה רק הופך בן אדם ליותר מסקרן, אבל טיפוס מתחסד כמו הארי סינקלייר... הוא בטח מתכוון להתרחק ממני כמה שיותר ולדרוש ממני לעשות בדיקות קבועות למחלות מין."

נובה צחקה וכיסתה את פיה. לכסנתי אליה מבט. "אני מצטערת! אבל את חייבת להודות שגולת הכותרת של השנה עד עכשיו הייתה שהמנכ"ל הלחוץ שלנו קרא על פיסטינג ועינוי פטמות." החלטתי להתעלם ממנה. זה לא נמשך הרבה זמן. כשנכנסנו למעלית, נובה שאלה, "הכנת את הטיוטה שלך לפגישה עם סאלי?"

טפחתי על תיקי. "כאן בפנים."

"היא תמות עליה."

"אני מקווה."

עבדתי במשך כמה ימים על הטיוטה הראשונה שלי כדי להראות לסאלי. סאלי לא ציפתה עדיין לעבור על הכתבה הגדולה, אבל היא רצתה להיות בטוחה שיש לי את הטון הנכון. הייתי גאה בטיוטה. הכתיבה הכילה את הסגנון החריף האופייני לי, ואלמנטים של הומור ושנינות, וצייתי לחוקים הנוקשים של טופס הסודיות.

ברגע שהגיעה שעת הפגישה שלי עם סאלי, נקשתי על דלת משרדה. "עופו מפה!" היא צעקה. היא אף פעם לא אמרה, "יבוא" או "נא להיכנס" כמו בן אדם נורמלי. תמיד מילה נרדפת ל"לכו," אבל בדרך כלל לא מילה כזאת מנומסת. קרלה, העוזרת האישית שלה, הנהנה אליי שאיכנס. סאלי ישבה מאחורי השולחן שלה וקראה משהו.

"טיוטה," היא אמרה בלי להסתכל עליי. הושטתי לה אותה והתיישבתי. התחת שלי בקושי נגע בכיסא, כשסאלי חבטה בידה בשולחן והסתובבה בכיסאה. "את צוחקת עליי, פייז׳?"

קפצתי בשל כעסה הפתאומי. "אממ... מאיזו בחינה?"

"מהבחינה הזאת!" סאלי קמה וכיסאה עף אחורה היישר לתוך הקיר. היא טפחה על הדפים עם גב כף ידה. "תצוגה סוטה של האליטה העשירה מדי של מנהטן." היא המשיכה. "שמוקים יומרניים שמדלגים כמו סוסי פוני, שפנפנות עם עיניים סגולות ופנויים-פנויות שזקוקים לאורגזמות חזקות?"

"מה?" שאלתי ולא הבנתי מה לעזאזל קרה כאן.

"את בכלל לוקחת את זה ברצינות, פיית'? קראת בכלל כתבות שלנו?"

"ברור שכן. אני–"

"הכתבות שלנו חופרות עמוק, הן לא מפזרות קונפטי מילולי על ערמת חרא כללית. מי האנשים האלה? מה גורם להם לרצות לעשות את זה?" מבטה של סאלי רפרף על הדף והיא קפאה. "את חיית המחמד של מייטרה מאז הלילה הראשון?" חשבתי שהלסת שלה עלולה ליפול מרוב הלם.

"כן."

"כן? כן!" היא צחקה ללא שמץ של הומור. למעשה, עיניה כמעט יצאו מחוריהן ופחדתי שראשה יתפוצץ. "ואת לא חושבת שזה הסיפור? את מזיינת את הבעלים ואת האיש הידוע ביותר לשמצה בניו יורק, ואת מספרת לי על אידיוטים בגיל העמידה מוול סטריט עם כרס בירה שמעמידים פנים שהם סוסי פוני?" סאלי צנחה אחורה בכיסאה. "טעיתי," היא אמרה וחשתי את התקווה שלי לכתבה מתחילה להתמסמס.

"לא, את לא–"

"את מזיינת את המייטרה המפורסם של נוקס, מקיימת איתו יחסים אינטימיים. יש לך גישה אליו כמו שלאף אחד אחר אין." סאלי רכנה קדימה ופניה התקיפות והזוויתיות באופן משונה ריחפו מעל פניי. הרגשתי כמו סיגורני וויבר בסרט הנוסע השמיני, כשהחייזר ניסה לרחרח אותה. רק שהפעם, לחייזרית היה שיער שחור משוך לאחור ומשקפי פראדה עם מסגרת מרובעת. "יש לך הזדמנות לכתוב את כתבת החשיפה הגדולה ביותר של המאה, פיית'." אצבעה המחודדת של סאלי נקשה על שולחן העץ והדגישה כל מילה שהיא אמרה. "תגלי. מי. הוא." סאלי נשענה אחורה בכיסאה ואני נשארתי קפואה. "זה הסיפור שלנו."

"אבל טופס הסודיות..."

סאלי נופפה בידה בביטול. "נוכל לחשוף את הזהות שלו בלי לחשוף באופן מפורש את הזהות שלו, את מבינה?"

"כן," אמרתי, אבל הרגשתי שמשהו בליבי מחמיץ, כמו חלב שהתקלקל.

"עכשיו תצאי."

אספתי את הניירות שלי וניגשתי למעלית במצב של הלם. כשהגעתי לנובה, התיישבתי ברפיון בכיסא ולחשתי, "היא רוצה שאני אחשוף את הזהות של מייטרה."

עיניה של נובה נפערו. "אוי לא, פיית'..." היא לחשה ולפתה את ידי. "היא לא אהבה את מה שכתבת?"

פלטתי צחוק עוקצני. "אהבה? היא פאקינג צלבה את הטיוטה, נוב. קטלה אותה, תלתה אותה, ביתרה אותה ושלחה אותה לכל קצוות ניו יורק כדי להזהיר כתבים אחרים לא להיות כל-כך גרועים."

השפלתי מבט לשטיח שמתחת לרגליי. חשבתי על מייטרה, על גופו השרירי וידיו העדינות, על המבטא הצרפתי שלו, שהיה אלגנטי כל-כך שהוא הפך את בגדיי לנחשים – הוא היה יכול לפשוט אותם באמצעות מילותיו בלבד. אבל חשוב מכך, חשבתי על האפטרקייר, כשהוא החזיק אותי קרוב אליו. כשהוא פלט בעל כורחו נשיפות צחוק מהבדיחות חסרות הנשימה שלי.

וסאלי רצתה שאני אהרוס אותו.

אנונימיות זה הכול, מון פטי שאטון, שמעתי את קולו באוזני. סאלי רצתה שאתלוש ממנו את האנונימיות הזאת. שאחשוף אותו וללא ספק אהרוס את המועדון שלו ואת כל מה שעבד למענו. והמחשבה לעשות לו את זה...

הטלפון הקווי שעל שולחן העבודה צלצל ועניתי אוטומטית. "כן?"

"תזיזי את התחת שלך למרכז התרבות. מייקל חטף קלקול קיבה ולא יכול לסקר את אירוע הצדקה שמתקיים שם עכשיו. את תסקרי את האירוע ופאקינג תכפרי על החרא הזה שהבאת למשרד שלי. אלף מילים עד מחר אחר הצהריים על מה שארגון הצדקה עושה וכל החרא העצוב הזה שגורם לקוראים שלנו להתייפח. ותלכי לשם עכשיו!" סאלי טרקה את הטלפון ואני התכווצתי.

"פיית'?" נובה אמרה.

"אני חייבת ללכת לסקר אירוע במרכז התרבות." אימייל עם כתובת והערות הגיע מקרלה. הדפסתי אותו, לקחתי את הז'קט והארנק והכנסתי למגירה את הטיוטה חסרת התועלת.

נובה הושיטה את ידה ולחצה את ידי. "אני מבטיחה שיהיה בסדר." חייכתי אליה חיוך מתוח ומיהרתי לעזוב את הבניין. תפסתי מונית ונתתי לנהג את הכתובת. ברור שכשיש יום שמש חמים, מונית עוצרת מייד. כשבהיתי החוצה, לעבר ניו יורק השוקקת, חשבתי על מייטרה, על ההוראה של סאלי שאחשוף מי הוא, מה הוא עושה, את פניו... והרגשתי בחילה.

נשמתי עמוקות. *פיית', את מכירה את האיש רק כמה שבועות. נכון, אלה היו שבועות די אינטנסיביים, אבל זה כל מה שזה היה. זה מועדון סקס. את סתם עוד סירנה עם מסכה.*

אבל זה לא מה שהייתי. באני אמרה לי. וגם מייטרה עצמו. הוא לא לקח לעצמו סירנות. אבל הוא לקח אותי.

"איזה זין החיים שלי!" צעקתי.

"אמרת משהו, מיס?" נהג המונית הזקן שאל.

"לא, סליחה." המונית עצרה ויצאתי למדרכה. לקח לי רגע להבין שאנחנו בהל'ס קיטצ'ן. נכנסתי למרכז שבו ביקרתי כילדה, וחלק מהכובד שבחזי נעלם. הוריי גרו במרחק שני רחובות מכאן. חייכתי למעלה אל השמיים. אבא תמיד אמר שכשאת במקום רע, אלוהים תמיד נותן לך בדיוק את מה שאת צריכה כדי להתרומם שוב. כשהסתכלתי על מרכז התרבות, מקום שהיה לו חלק בעיצוב של מי שהייתי היום, תהיתי אם זה מה שאני צריכה.

דחפתי את דלתות המרכז וריח טחוב של מתבגרים מזיעים הכה בפניי. יש דברים שלא ישתנו לעולם. אלה היו הדברים הקבועים והמאוזנים שהייתי צריכה כדי שהחיים לא יהפכו להיות מסוחררים מדי.

שמעתי קולות מאולם ההתעמלות האחורי. כשחלפתי על פני המשרד, שמעתי, "מי זאת אם לא הפרחחית פיית' פאריסי בכבודה ובעצמה." מייד חייכתי וראיתי את מר קאפריו קם אליי משולחנו, כובע הקסקט הנצחי דבוק לראשו.

"מר קאפריו," אמרתי והוא מייד עטף אותי בחיבוק דוב.

"מה לעזאזל את עושה כאן?"

"אני כאן כדי לסקר אירוע. אירוע גיוס תרומות ל..." השפלתי מבט אל המחברת שלי. "ילדים יתומים." ליבי התכווץ וכעסתי על עצמי שלא קראתי את התקציר בדרך לכאן.

"זה יותר יום פעילות. בדיוק עכשיו נפתח מגרש כדורגל חדש עם דשא מלאכותי, וזה היום הראשון שילדים מארגון הצדקה משחקים בו." הנהנתי כשהוא הוביל אותי דרך המסדרונות המוכרים אל אולם ההתעמלות. "מנכ"ל ארגון הצדקה נמצא כאן."

נכנסנו לאולם ההתעמלות ודציבלים גבוהים ביותר קיבלו את פניי. ילדים רצו הנה והנה וספורט מכל סוג התקיים על פני כל סנטימטר פנוי.

"מר קאפריו," אמרתי. "איפה המגרש המלאכותי?"

"ליד הכניסה המזרחית, אבל הצלמים כבר היו שם וצילמו. עכשיו אנחנו פוגשים פה את כל העיתונאים." הנהנתי, אבל נראה לי מוזר שהמגרש החדש סגור, כשכל האירוע הזה התקיים לכבוד הפתיחה שלו.

"פיית', זאת סוזן שו, מנכ"לית..." הוא בדק במהירות את הדפים שלו. "המנכ"לית של וי." מי זאת וי?

היא האישה שעל שמה נקרא ארגון הצדקה?

כעבור עשרים דקות הפנקס שלי היה מלא במידע, הודות לסוזן. חייכתי, הסתכלתי על הילדים משחקים כדורגל או תופסת, וחשתי שליבי נשבר כשחשבתי מה הם עברו. אהבתי את הוריי בכל ליבי. לא יכולתי לדמיין שאאבד אותם. חלק מהילדים כאן היו רק בני חמש. לא יכולתי לדמיין להיות צעירה כל־כך ולאבד את האדם שאת הכי אוהבת בעולם ומה זה עלול לעשות לנפש רכה.

חשתי את הדמעות ממלאות את עיניי, אז נופפתי למר קאפריו מהצד השני של האולם והחלטתי לצאת כדי לא לעשות סצנה. מאחר שהכרתי את הדרך לשירותי הנשים, פסעתי לאורך המסדרונות הישנים, צחקתי כשנזכרתי בנשיקה הראשונה שלי פה ליד הקיר, או בפעם ההיא שחברתי דינה שתתה לראשונה יין בשירותים ואז הקיאה על בילי דיי ברגע שיצאה משם.

אחרי שיצאתי מהשירותים התכוונתי ללכת הביתה, כששמעתי צליל ברור של ילדים צוחקים. "הכניסה המזרחית," אמרתי והבנתי שהמגרש החדש צריך להיות שם. מר קאפריו אמר שזה סגור, אבל זה מעולם לא עצר בעדי קודם לכן. כשהתקרבתי לדלת של מה שהיה פעם מגרש הכדורסל הישן, הצעקות הפכו להיות חזקות יותר.

פתחתי את הדלת וראיתי פעילות שוקקת. הבטון הישן והסדוק של מגרש הכדורסל נעלם, ובמקומו היה דשא מלאכותי ירוק וזוהר. ילדים רצו סביב ושיחקו במה שנראה כמו כדור פוטבול. לא, זה היה יותר גדול מכדור פוטבול. הוא היה לבן ועד מהרה הבנתי שזה –

"שמאלה!" קול צעק. קול עמוק, מהוקצע מאוד, עם מבטא אנגלי מאוד, שהכרתי היטב.

הבזק לבן חלף בטיסה לידי. הארי סינקלייר בחולצת ג'רזי לבנה עם ורד אדום על החזה השמאלי, מכנסי התעמלות אפורים ונעלי ספורט. קפאתי כשראיתי אותו זורק את הכדור ומרים ידיים בניצחון כשאחד הילדים הצעירים הבקיע... גול? טאצ'דאון? הקפה מלאה? מי בכלל ידע!

כאילו חש במבטי ההמום, הוא הביט בי וחיוכו הרחב נעלם פתאום מפניו.

"הארי! תתכונן לתפוס!" אחד הילדים צעק והסיט את תשומת ליבו ממני. הכול קרה מהר כל־כך. הילד זרק את הכדור ואפילו אני, שממש סתומה בכל הנוגע לספורט, ראיתי שהוא בחיים לא יגיע להארי, שאמור היה להיות היעד. במקום זה, הכדור טס מעל ראשו של הארי ופגע לי ישר בפרצוף. לא אגזים אם אומר שעפתי על הרצפה כמו שק תפוחי אדמה משבוע שעבר.

בצורה אופיינית נחתי על התחת. אחזתי את צידי ראשי, כי הרגשתי שהוא עומד להתנתק מהגולגולת שלי, ואז נפלתי על הרצפה. כיוון שהרגשתי שעדיף לא להבהיל את הילדים עם סצנה מבעיטה כזאת, התחלתי לזחול לעבר הדלת. זאת הייתה זחילה ששכללתי תחת הדרכתו הקשוחה של מייטרה אוגוסט.

הצלחתי להגיע לקיר הרחוק במסדרון כשהארי התפרץ פנימה, חיפש אותי ואז רץ לעברי כשנופפתי בידי הפנויה.

"שמעתי שרוגבי זה ספורט מסוכן, אבל אלוהים, הארי! היית יכול להזהיר אותי," אמרתי כשהוא כרע מולי. הוא אחז בעדינות במפרק כף ידי והזיז אותה מראשי. כנראה זה היה בגלל שחטפתי מכה במוח, אבל לא יכולתי להוריד ממנו את מבטי כשעיניו הכחולות סקרו את פניי והוא הצמיד אצבעות הססניות לאזור הפצוע.

"אאוץ', חתיכת סדיסט!" אמרתי בכעס וסיננתי נשיפת כאב.

"לא יורד דם, אבל אולי יש לך זעזוע מוח."

"מעולה," אמרתי.

"מיס פאריסי, אף אחד לא אמר לך להתכופף כשכדורים עפים לעבר הפנים שלך?"

ראשי פעם, אבל לא התכוונתי לפספס הזדמנה מהסוג הזה. אחזתי בידו של הארי, שעדיין הייתה מונחת על ראשי, ואמרתי, "הארי, בדרך כלל כשדברים עגולים מתנופפים לי מול הפרצוף, העיניים והפה שלי

פתוחים לרווחה."

פיו של הארי נפער בזעזוע. ואז הוא הניד בראשו, חייך בחוסר רצון ואמר, "את חסרת תקנה, מיס פאריסי."

התכווצתי כשראיתי אור חזק מעליי. פאניקה הציפה את גופי. "הארי, אני רואה אור. זה האור של הסוף? אני פאקינג גוססת עכשיו?" נראה היה שהאור גדל והתקרב אליי עוד יותר.

"תירגעי," הוא אמר.

"אני לא יכולה! האור! הוא בא אליי!"

פתאום נצמדו ללחיי שתי ידיים והאור התעמעם כשפנים חסמו אותו וגהרו אליי. פנים מושלמות. הפנים הכי יפות שאפשר לתאר. "מלאך," לחשתי והרגשתי מסוחררת.

"אלוהים ישמור," אמר המלאך. הייתי המומה לגלות שיש למלאכים מבטא בריטי ושהם גם נושאים את שם האל לשווא.

"ויקונט סינקלייר ישמח לשמוע שהיצורים השמיימיים של גן העדן הם אנגלים. למה יש לך מבטא אנגלי? זה אומר שתחושת העליונות שיש לבריטים מאז ומתמיד היא מוצדקת? עכשיו הם לא יפסיקו לדבר על זה. תמיד חשבתי שמבטא אוסטרלי מתאים יותר למלאכים. *שיהיה לך יום טוב, מייט. את אומנם מתה כמו דלי של שרימפס בשמש*, אבל נו וורים, יש מספיק *וויג'מייט* לכולם."

"פיית'. אני לוקח אותך לבית חולים. אני די משוכנע שאם את מדברת במבטא אוסטרלי נוראי כל־כך, יש לך זעזוע מוח."

המלאך הרים אותי בזרועותיו החזקות ולא יכולתי להפסיק ללטוש עיניים בפניו המלאכיות. רגע, מלאכים היו נטולי מגדר, נכון? לא היה להם איברי מין. הם לא עשו סקס.

"אין לך זין?" שאלתי את המלאך. עיניו הכחולות מצמצו לעברי, אבל הוא לא אמר כלום. לא משנה. "כאלה פנים מושלמות." ליטפתי את לחיו. היא הייתה מחוספסת תחת ידי, אבל לא היה לי אכפת. משום מה, תמיד אהבתי תחושה של נייר זכוכית על עורי.

"פיית', את מדברת בקול רם. את אומרת *הכול* בקול רם."

"אתה יכול לשיר לי?" שאלתי. רציתי לשמוע מלאך שר.

"אף אחד לא צריך לסבול עינוי כזה," אמר המלאך. רציתי לזעוף, אבל לא יכולתי להפסיק ללטף את פניו היפות.

"מעולם לא ראיתי מישהו יפה כל־כך." המלאך הניח אותי על משהו חם. כנראה זה היה הענן שלו. הוא התיישב לידי והרגשתי כאילו אנחנו מרחפים. כשזזנו, הרגשתי שעיניי נעצמות. "לישון," אמרתי והחום סביבי עטף אותי בחיבוקו. "אני רק מנמנמת קצת."

"לא. פיית'. תישארי ערה." פרץ קור תקף את פניי.

"לא!" גנחתי. "תחזיר את החיבוק!"

"אני צריך שתישארי ערה. את יכולה לעשות את זה בשבילי?" נאבקתי להשאיר את עיניי פקוחות, כי המלאך רצה שאישאר ערה. הוא היה יפה כל־כך שאי־אפשר היה לסרב לו. ואז חשתי את ידו בידי. היא הייתה כל־כך גדולה וחזקה והרגישה כל־כך טוב כשנצמדה לכף ידי.

"בחיים אל תעזוב את היד שלי, בסדר? אסור לך," אמרתי והצמדתי אותה לפניי כמו כרית. "אתה מריח ממנטה ועץ אלגום ומושק." הכרתי עוד מישהו שהריח ככה. "הארי!" צעקתי. "גם הארי מריח ככה. אבל הוא לא טוב כמוך. הוא מסתכל על אנשים מגבוה. והוא שונא אותי. כאילו, *ממש* שונא אותי."

המלאך לא אמר דבר במשך זמן מה ואז לחש, "אני בטוח שזה רחוק מהאמת."

התכרבלתי לתוך היד שוב ואז הפסקנו לרחף והמלאך לקח בחזרה את ידו. אבל אז הוא הרים אותי כנגד חזהו הקשה ועפנו. שמעתי צפצופים ומשהו קר הוצמד לראשי. חשבתי שאיבדתי את המלאך שלי ושוב תקפה

אותי פאניקה, אבל אז הרגשתי את ידו לופתת את ידי. וכשעצמתי עיניים, ידעתי שאני בטוחה.

פרק 11

"שאני אמות," גנחתי. הרגשתי כאילו חפרפרת עצבנית נוברת לי בראש. מצמצתי, עפעפיי כבדים כמו משקולות של עשרה טונות, וניסיתי לפקוח את עיניי. תקרה לבנה ולא מוכרת הופיעה מולי. "מה לעזאזל?" ניסיתי להיזכר במשהו, *בכל דבר* על איך שהגעתי לכאן. בית חולים? שמעתי צפצופים מוכרים של מכונות והרחתי ריח חזק של ליזול וחומר חיטוי בריח אורנים.

ואז הרגשתי משהו בידי, משהו חמים. משהו שאחז בי בחוזקה וייצב אותי. גלגלתי את ראשי הצידה ועיניי התעגלו בתדהמה כשראיתי את הארי סינקלייר יושב בכיסא פלסטיק לא נוח. עיניו היו עצומות ונשימתו יציבה. חזהו עלה וירד מתחת לחולצת רוגבי לבנה שעליה היה כתוב אינגלנד רוגבי בצד השמאלי של החזה, מתחת לוורד אדום.

שמחתי שאני לא מחוברת למכונת הנשמה, כי אני די בטוחה שהיא הייתה מנגנת בתרועות את המנון הממלכה המאוחדת.

הארי? מה לעזאזל הוא עשה כאן?

ואז כאילו סכר נפרץ בי ושיטפון של זיכרונות התנפץ על מוחי החבול בלאו הכי – מרכז התרבות, ארגון הצדקה, הארי משחק רוגבי עם הילדים במגרש המלאכותי החדש... ואז הכדור המזדיין הזה שפגע לי בראש. אחרי זה הזיכרונות התפזרו, כמו חלקי פאזל שניסיתי נואשות לחבר יחד. משהו לגבי מלאך. אור? ממש לא ידעתי.

אבל הייתה יד. הייתה אחיזה איתנה של יד שפילסה את דרכה דרך כל הרעש הלבן. השפלתי מבט לידו של הארי, שאחזה בחוזקה בידי גם כשהוא ישן. ולטשתי מבט. הייתי די בטוחה שזמן הבהייה שלי היה ארוך מכדי שייחשב נורמלי.

הארי התחיל לנוע, כאילו חש את משקל מבטי המבולבל. שערו הכהה היה סתור ברעמה גלית על ראשו, ושפתיו המלאות היו מעט קפוצות. הוא פתח כדי סדק את עיניו הכחולות הנוצצות ומייד חיפש אותי. "פיית'," הוא אמר, ומשהו בבטני התהפך כששמעתי אותו קורא לי בשמי הפרטי שוב. הוא הזדקף ורכן לעבר המיטה. "התעוררת." העפתי מבט סקרן לעבר ידינו, אבל הוא לא שחרר את ידו. אני לא בטוחה אם הוא בכלל הבחין שהן עדיין שלובות. "את בסדר?"

"ממש נפלא," אמרתי והתכווצתי שוב כשהרמתי את ידי הפנויה לראשי. פלטתי נשימת כאב בגלל הגוש שהזדקר מצד ראשי כאילו הייתי פאקינג חד־קרן עקום, בדיוק כשהאחות נכנסה דרך הווילון שהקיף את המיטה.

"איך את מרגישה?" היא שאלה והגישה לי כדור. "קחי את זה. זה יעזור לכאב." היא עברה לצד השני של המיטה וטפחה בעדינות על כתפו של הארי. "אכפת לך אם אני אבדוק אותה בזריזות?"

"לא, לא. בכלל לא." הארי שמט את ידו מידי. הסתכלתי עליו כדי לבחון את תגובתו. האם הוא בכלל שם לב שהוא אחז בידי? האם זאת הייתה מחווה עתיקה של אצילות אנגלית שלא הייתי מודעת לה? הוא נאנח קצת כשהחזיר את ידי למיטה ולחץ במהירות את אצבעותיי. עיניו ריצדו לעברי וראיתי סומק קל שוטף את לחייו. איזו משמעות הייתה לזה? האם הוא היה נבוך? לעזאזל, הראש שלי כאב יותר מדי בשביל כל המחשבות האלה. הארי יצא מהחדר והסיט את הווילון מאחוריו.

"שיבורך האיש," אמרה האחות המבוגרת, בעודה בודקת לי דופק. "הוא לא עזב אותך מרגע שהגעת קודם. הוא נבח עלינו, חילק לנו בלי סוף הוראות כדי לוודא שאת בסדר."

לא הייתי בטוחה אם הדופק שלי מהיר בגלל פציעת הראש או בגלל מה שהאחות סיפרה לי. "כשהיינו בטוחים שזאת רק מכה לא נעימה בראש וזעזוע מוח קל, ולא משהו יותר גרוע, הוא ישב לידך, החזיק לך את היד ולא הוריד ממך את העיניים כשישנת." היא חייכה לעברי, מן הסתם לא מודעת לעובדה שברגע זה, מי

בכלל חשב על המכה בראש, כי הייתי בטוחה שאני חוטפת התקף לב. "יש לך חתיכת גבר מסור, אחותי." האחות כרכה סביב זרועי שרוול מד לחץ דם. "הוא אנגלי?"

"כן," היה כל מה שהצלחתי להגיד. והייתי צריכה להוסיף שהוא לא הגבר שלי, אבל הלשון השובבה שלי לא ממש הצליחה להודות בכך.

"מתה על המבטא הזה." היא האירה בפנס לתוך עיניי. התכווצתי. הפנס היה כמו קרן לייזר שצרב אותי היישר ברשתית וניקב את מוחי בחום מלובן. "סליחה," האחות אמרה. "את בסדר, פשוט יהיה לך כאב ראש במשך כמה זמן. ניתן לך תרופה לזה." היא לחצה על כפתור בצד המיטה והרימה את מראשות המיטה כך שהייתי בתנוחת ישיבה. "אנחנו נשאיר אותך כאן להשגחה עוד קצת ואז תוכלי ללכת הביתה."

"תודה." כשהיא פתחה את הווילון כדי לעזוב, הארי חיכה בצד השני כשהוא מחזיק שתי כוסות חד־פעמיות. הוא הנהן בנימוס לאחות כשהיא חלפה על פניו. הוא נכנס פנימה והניח כוס מהבילה על המגש שבחיקי.

"קפה?" שאלתי, בידיעה שקפאין זאת התרופה היחידה שאני צריכה עכשיו.

"תה," אמר הארי והתיישב בכיסא פלסטיק.

"אתה עושה ממני צחוק, נכון?"

פיו של הארי התעקל, ללא ספק מכמות הרעל שבקולי. "אני לא עושה ממך צחוק, כפי שאמרת בצורה כה רהוטה. זה קמומיל, נטול קפאין. זה תה, מיס פאריסי. את לא יודעת שתה הוא התרופה לכל דבר?"

"אולי בממלכה הישנה, אבל פה בניו יורק, כוס קפה זה מה שהולך." הצטמררתי כשהסתכלתי על המים החומים הבהירים שנראו כמו לכלוך והביטו בי בצורה מתגרה. "אולי אני מקללת כמו ימאי שיכור מג'ין, אבל אני חושבת ש'זה קמומיל, נטול קפאין' הוא המשפט המעליב ביותר ששמעתי בחיים המזוינים שלי."

הארי שלח יד, לקח את התה והחליף את המשקה שלו בשלי. אפי המיומן באיתור קפה הריח גרנד לאטה כפול. "הנה. תשתי את שלי. אנחנו לא רוצים שתחווי כזה עלבון מהחומר הטוב ביותר שיצא מבריטניה."

"חשבתי שתה מרפא הכול. למה קנית לך קפה?"

"לא הייתי בטוח אם תה חזק מספיק בשביל להתמודד עם החרון הצפוי ממך."

לא יכולתי שלא לחייך. "החרון הצפוי ממני?"

"חששתי שעומדים לנעול אותי בתוך ארון קבורה בגלל התקרית עם כדור הרוגבי."

"תקרית? אתה מתכוון לביצת העור שהחליטה לנשק את הפנים שלי בעוצמה של רכבת משא? התקרית ההיא?"

"כדור הרוגבי שזרק *ילד בן* אחת־עשרה ששוקל לא יותר משלושים וחמישה קילו. כן, התקרית ההיא."

"בן אחת־עשרה? שיט, תגייס אותו כבר לקבוצת ספורט מקצועית." שתיתי לגימה מהקפה והרגשתי את כוחות הריפוי שלו טסים בעורקיי ומשיבים אותי לחיים. "ציידי כישרונות מגייסים ספורטאים ברוגבי?"

"לא."

נאנחתי והנחתי את ראשי על הכרית מאחוריי. לא ידעתי כלום על ספורט.

"אבל אני מצטער," אמר הארי. "שנפגעת."

גלגלתי הצידה את ראשי כדי להביט בו. "היית במרכז התרבות ושיחקת רוגבי."

פניו התהדקו ולבשו את הבעתן החתומה הרגילה. אני לא יודעת אם זה היה זעזוע המוח, אבל שמעתי את עצמי אומרת, "לא. אל תעשה את זה. אל תהיה קר ומרוחק איתי שוב. אל תעשה את הקטע האריסטוקרטי המעצבן קפוץ השפתיים הזה, שבסופו של דבר גורם לך להיראות גס רוח ומעצבן."

הבעתו של הארי לא השתנתה עד שהוא פלט נשיפת צחוק והניד בראשו. "יש מקרים שאת לא אומרת מה שאת חושבת, מיס פאריסי?"

"פיית'. תקרא לי פיית'. אם תקרא לי מיס פאריסי עוד פעם אחת, אני אדפוק את הראש בקיר רק כדי

לאבד את ההכרה ולא לשמוע את זה שוב."

"קצת דרמטי."

"אבל מאוד אופייני לי."

"בסדר," הארי אמר. "פיית'."

"הללויה!" נשענתי אחורה ובלעתי את הקפה מהר כל־כך שהוא השאיר מסלול של אש רוויה בקפאין בגרוני. "ואם לענות על השאלה שלך, אז כן, אני תמיד אומרת מה שאני חושבת." משכתי בכתפיי. "אני מעדיפה להגיד לאנשים בפרצוף מה שאני חושבת, מאשר להגיד דברים מאחורי הגב שלהם. ונדיר שאכפת לי מה אנשים חושבים עליי, אז לא אכפת לי אם זה לא מוצא חן בעיניהם."

"לקחתי לתשומת ליבי."

תגובתו היבשה גרמה לי לצחוק. הרצנתי במהירות כששאלתי, "למה היית שם היום, הארי? שמעתי שהיית השבוע באנגליה."

"הייתי באנגליה השבוע. פשוט חזרתי קצת יותר מוקדם ממה שחשבתי." הוא שיחק עם שולי כוס הקפה שלו, נאנח ופגש במבטי המצפה. "אני התורם המרכזי של ארגון הצדקה."

"וי?" שאלתי.

"וי."

ואז הבנתי. "רצית סקירה תקשורתית של ארגון הצדקה, אבל לא רצית שיקשרו אותך אליו?"

"בדיוק," הוא אמר בנוקשות. "זה לא עליי. אבל אני גם לא מהסס להשתמש בקשרים שלי כדי לתת לו את הפרסום הדרוש."

"למה דווקא ארגון הצדקה הזה?" שאלתי. "ילדים יתומים." ואז נזכרתי במשהו שקראתי עליו והרגשתי כמו האידיוטית הגדולה ביותר בעולם. "אוי, הארי, אני מצטערת," אמרתי והתחשק לי לתת מכה לביצה שעל ראשי כעונש לעצמי. "אימא שלך."

הארי הנהן. "כן." השתתקתי לשם שינוי. אפילו אני יודעת מדי פעם מתי לשתוק.

"הייתי רק בן שתים־עשרה כשאיבדתי אותה. זה..." קולו דעך והוא נאנח. "זה היה מאוד קשה. להיות לבד בגיל כל־כך צעיר..." הוא אילץ את קולו לא להישבר, אבל ליבי התכווץ מהכאב האצור בו.

"אבל עדיין היה לך את אבא שלך, נכון? הוא עזר לך לעבור את זה?" שפתיו של הארי התהדקו לפס וקור שטף את עיניו הכחולות.

"כמובן."

הנחתי את ידי על ידו ולחצתי. "אני מצטערת שאיבדת אותה."

"תודה." ואז הוא חייך והניד בראשו.

"מה?" שאלתי מבולבלת.

"אני פשוט מדמיין מה היא הייתה חושבת עלייך."

העוויתי את פניי. "עד כדי כך גרוע, אה?"

"להפך," הוא אמר ופניו התבהרו. הן התרככו ואיתן גם חלק מהקרח שהקיף את ליבי בכל הקשור אליו. "היא הייתה מעריצה אותך. היא תמיד אהבה נשים חזקות ועצמאיות." הוא רכן קדימה והנמיך את קולו. "אני אגלה לך סוד. לא ממש היה אכפת לה מהנשים בחברה הגבוהה. למעשה, הרבה פעמים היא הייתה מחייכת להן בפרצוף, ואז, כשהן לא הסתכלו, מרימה להן אצבע משולשת ומעודדת אותי לעשות אותו דבר."

"היא נשמעת כמו אישה כלבבי."

"כן. בהחלט." קלילות התפשטה בחזי. חיוכו המהיר נצרב במוחי כמו קעקוע. זה היה מראה מרהיב. ונדיר כל־כך. כמו לראות את ביגפוט לובש חוטיני ונעלי עקב.

"אז אתה מלמד את הנוער של הל'ס קיטצ'ן לשחק רוגבי?"

הוא הנהן. "אני מרגיש שצריך להראות להם ספורט אמיתי, לא כזה שמשחקים עם שפע של קסדות וריפוד."

"תיזהר או שאספסוף ירדוף אותך ויעיף אותך מארצות הברית," קנטרתי אותו. "אבל למה בהל'ס קיטצ'ן?"

הארי התרווח בכיסאו ולא יכולתי שלא להבחין בקטע קטן של בטנו השטוחה, שם חולצת הרוגבי שלו התרוממה. "אני זוכר שקראתי עליהם קטע בשנה שעברה, שהם מקימים קבוצה לילדים שאיבדו את ההורים שלהם בגיל צעיר. הם ביקשו תרומות. ידעתי שאני יכול לעשות יותר מזה." הוא משך בכתפיו וזאת הייתה התנועה הכי טבעית שאי־פעם ראיתי אותו עושה. הבנתי שעל הנושא הזה הוא יכול לשוחח בחופשיות. "הלוואי שהיה לי משהו כזה כשהתמודדתי עם האובדן שלי."

דמיינתי את הארי בילדותו, אבוד (ללא ספק כשהוא נמצא באיזו אחוזה), אימו האוהבת והכיפית איננה ורק אביו הקר נותר כדי לנחם אותו. קינג סינקלייר בוודאי ידע להעניק נחמה כמו שריאה מפלדה יכלה לתת.

"אתה עושה דבר מקסים."

הארי צמצם את עיניו לעברי וראיתי שהוא חושב על משהו. "המגרש היה סגור לעיתונאים..." הוא נתן לשאלה לרחף באוויר.

"באמת?" משכתי בכתפיי בתמימות ואז נאנחתי, כי הוא עלה עליי. "נהגתי פעם ללכת למרכז התרבות ההוא, הארי, אוקיי? כששמעתי אתכם מהמסדרון, הייתי חייבת לגלות מה קורה." הצבעתי לעבר ראשי. "אל תדאג, הקארמה התנקמה בי על החטטנות שלי."

"נראה ככה."

"הארי?" שאלתי, אם כי לא באמת רציתי לשמוע את התשובה. "אמרתי משהו מטומטם כשהיה לי זעזוע מוח? אני לא זוכרת הרבה. אמרתי משהו על מלאכים?"

"לא," הוא אמר ולגם לגימה ארוכה מהתה הנוראי שלו.

"כן אמרתי משהו, נכון?" צרחתי.

הארי הרים את ידיו בכניעה. "מה? אני לא אשם שאת חושבת שאני המלאך היפה ביותר בכל גן העדן."

"אוי, אלוהים. תהרוג אותי עכשיו." עצרתי והבטתי סביבי. "זה מה שקרה, נכון? כן מֵתִי ואני בגיהינום."

"וואו," הוא אמר, ומילת הסלנג נשמעה מוזר כשיצאה מפיו המהוקצע. "טוב לדעת שאת מחשיבה את השהייה בחברתי לגיהינום." הוא אמר את זה כבדיחה, אבל קלטתי רמז לעצב קל על פניו, ושמעתי רמז לאכזבה בקולו.

"הארי, מאז שנפגשנו אנחנו כמו שני מטאוריטים שמתנגשים זה בזה ומעיפים אחד את השני מהמסלול. אני לא יכולה לדמיין שני אנשים יותר שונים שמנסים ליצור ידידות." הוא השפיל את עיניו לכוס שלו והתחיל לקלף את התווית. חשתי בור של עצב מתחפר בבטני.

"זה כאילו אתה שני אנשים." הארי נדרך וגבותיו התכווצו. "אתה יכול להיות משפיל, יהיר ובוטה." הצבעתי עליו. "ואז אתה יכול להיות כזה. הגבר ההוא במעלית, שראיתי הצצות חטופות שלו באותו לילה. הגבר שהיית היום, שכמעט חייך מהבדיחות המחורבנות והלא הולמות שלי." הוא פלט נשיפת צחוק. "זה אולי לא במקום, אבל חשבתי שאתה העתק מדויק של אבא שלך."

כשהוא שמע את זה, ראשו התרומם באחת ואש מילאה את עיניו. נשימתי נעצרה בשל תגובתו החזקה, מה שלא היה חכם, כי שוב חטפתי סחרחורת.

"אני לא דומה בכלום לאבא שלי," הוא אמר בתקיפות. כתפיו הרחבות נדרכו ולסתו התהדקה.

"אני יודעת," אמרתי והסתכלתי עליו. "אני מתחילה להבין את זה עכשיו."

הארי הפנה את ראשו אל הווילון. חשבתי שהוא יקום ויסתלק. ימצא תירוץ ללכת. במקום זה, בלי להביט

בי, הוא אמר, "את חייבת להבין. כשאתה גדל כבן אצולה באנגליה, יש ממך ציפיות ויש מערכת חזקה של חוקים..." קולו דעך והוא העביר את ידו על פניו.

הוא פנה אליי שוב, חייך חיוך מלא לעג עצמי ואמר, "לא כל כלא הוא מאחורי סורגי פלדה."

"הארי," לחשתי, והרגשתי שמשהו סביב ליבי התפורר. חומה? גדר? לא ידעתי מה זה. אבל מה שזה לא יהיה, מילים אלה שברו את ליבי, גרמו לחומה הזאת לקרוס והשאירו לב פתוח ופועם להארי סינקלייר.

"עוד קפה?" הארי אמר וזינק על רגליו.

"לא, אני..." המבט מלא התקווה על פניו גרם לי לומר, "כן. תודה. אני תמיד שמחה לעוד קפה." הוא קרן מהקלה, הסיט את הווילון ויצא.

כמה עלה לו לחשוף את זה? ואת הכלא שלו? האם הוא היה לכוד בתוך החוקים והתקנות של מעמדו החברתי? או שאולי אביו לא היה כלל אב טוב? מהמעט שידעתי על קינג סינקלייר, לא יכולתי לדמיין אותו מבטא שום רגש פרט להתנשאות משפילה. ולחיות עם יחס כזה כל החיים... לקבל תמיד רק ביקורת ולעולם לא שבחים, ועוד לאבד בגיל צעיר כל־כך את האם שהראתה לו מה זאת אהבה...

ראיתי שהטלפון שלי מונח על השידה, בדקתי אם השטח פנוי, ואז ערכתי חיפוש מהיר בגוגל. הקלדתי "הארי סינקלייר השלישי הצעיר," ולחצתי על "תמונות". בתוך שניות, הבטתי בפניו הילדותיות של הארי. ברוב התמונות הוא עמד ליד קינג. עברתי בין דפים של תמונות וליבי נשבר כשלא מצאתי תמונה אחת של הארי מחייך.

באחת התמונות, הסתכלתי קרוב יותר על פניו והרגשתי שאני עומדת לבכות. הוא עמד לפני קיר אבן, אולי בית? הוא עמד ליד אביו, אבל היו אלה עיניו ששבו אותי. הן היו באותו צבע כחול תכלת, אבל העיניים האלה היו רדופות. הן היו מלאות בכל־כך הרבה עצב ובדידות שהרגשתי דמעות זולגות על לחיי. הנחתי את הטלפון ומחקתי את היסטוריית החיפוש כדי שלא תתגלה כל עדות הקשורה להארי. ניגבתי את דמעותיי בדיוק כשהוא הסיט את הווילון ונכנס.

"פיית'?" הוא הניח את הקפה ומיהר לצידי. "מה קרה? זה הראש שלך? כואב לך?"

ניסיתי לחשוב על משהו, אבל העיניים הכחולות העצובות האלה... "אה... אני... אני לפני מחזור, אוקיי?" הארי פסע צעד אחורה, כפי שעושים גברים כשמזכירים עניינים הקשורים למחזור. "וזה," אמרתי והצבעתי לעבר הראש שלי. "אני לא בטוחה אם מתאימה לי קרן ענקית בצד הראש."

הארי התאפק לא לחייך, וזה שימח אותי בערך כמו כיסוי עיניים בחוף נודיסטים. "אני בטוח שאמרו לך את זה מספיק פעמים בחיים, פיית'. אבל את יפהפייה ואני די בטוח שהיופי הזה לא יפחת, לא משנה כמה קרניים יצמחו לך על הראש."

ניגבתי את עיניי ומצמצתי אליו, מילותיו פילחו כמו חיצים את ליבי, שהיה כעת חשוף ופתוח אליו. "אתה חושב שאני יפהפייה?"

סומק הציף את לחייו. "כן," הוא אמר וכחכח בגרונו. "באופן חריג." מבטינו ננעלו ובפעם הראשונה בחיי לא היו לי בדיחות לספר. למעשה, רק דממה שררה בינינו.

"אוקיי, פיית'," אמרה האחות והסיטה את הווילון. "הנה המרשם שלך למשככי כאבים." היא הניחה לוח עם דפים על רגליי. "תחתמי על הטפסים האלה ותוכלי ללכת." הכרחתי את עצמי להסיט את תשומת ליבי מהארי והתמקדתי בטפסים. חתמתי את שמי באופן אוטומטי.

סניטר הגיע עם כיסא גלגלים. "יש לך הסעה הביתה?" הוא שאל.

"אני אקח אותה," אמר הארי, קם ואסף את חפציי ואת כוסות הקפה שלנו. "זה בסדר?" הוא שאל.

"יותר מבסדר."

ואז הארי חייך. לא רמז לחיוך, לא גיחוך זחוח או חיוך קטן ויהיר. אלא חיוך אמיתי. מזל שישבתי, אחרת החיוך הזה היה מפיל אותי ישר על התחת.

באופן חריג.

כשהסניטר גלגל אותי לחניה התת־קרקעית, כל מה ששמעתי בראשי היה את קולו של הארי אומר *באופן חריג.*

הארי הביא את המכונית לשפת המדרכה. החלקתי פנימה למושב הנוסע. "הביתה?" הארי שאל וקבע את מבטו קדימה.

מתח משונה מילא את המכונית. לא מתח רע, אלא מתח שהרגיש כמו סוג משונה של טיהור. בלבול ומשהו לא מוכר פצפצו באוויר כמו רדיו אלחוטי ישן שניסה למצוא תחנה. בעבר ידעתי איפה אני עומדת עם הארי. לא חיבבתי אותו. הוא לא חיבב אותי. הוא היה קר ושחצן. אני הייתי קולנית ועצבנתי אותו. עכשיו... היינו בשטח הפקר. שטח שלא מצאתי בו את הדרך החוצה.

"אני אלך לבית של ההורים שלי," אמרתי כשהארי יצא ממגרש החניה ועלה על הכביש. "זה במרחק כמה רחובות ממרכז התרבות."

לפני שיצאנו מבית החולים, האחות הסבירה לי שאני צריכה שמישהו ישגיח עליי בעשרים וארבע השעות הבאות. אמיליה וסייג' עבדו עד מאוחר, ואני רק רציתי ללכת הביתה. הייתי אישה בת עשרים וחמש שרצתה שאימא שלה תפנק אותה עד שתחלים. אז תתבעו אותי. הייתי זקוקה להרבה תשומת לב. ידעתי את זה. לא יכולתי לטפל בעצמי. אני אעצבן את עצמי יותר מדי.

נסענו בדממה ברחובות החשוכים של הל'ס קיטצ'ן. אנשים מילאו את הברים והמסעדות וזלגו החוצה לרחובות. החזרה להל'ס קיטצ'ן הייתה מנחמת כמו טוסט גבינה ומרק עגבניות. המקום עטף אותי בקסמו כמו חיבוק חזק וקיבל את שובי בברכה.

"ממש כאן", אמרתי והצבעתי על הבניין. אימא ואבא גרו בקומת הקרקע. "תודה," אמרתי. "על הכול. לא היית צריך להישאר איתי ואז להביא אותי הביתה. אני בטוחה שהיו לך עוד מקומות שהיית צריך להיות בהם, או שרצית להיות בהם."

"שום מקום," הוא אמר שוב, עיניו הכחולות האינטנסיביות משדרות מילים שאי־אפשר היה לבטא אותן. מילים שהייתי בטוחה שאני מפענחת לא נכון.

"אוקיי, אז..." הארי יצא מהמכונית והקיף אותה. הוא פתח את דלתי והושיט לי את ידו. אחזתי בה ואמרתי, "אתה לא אמור להגיד 'הוד מעלתה' כשאתה עושה את זה?"

הארי קימט את אפו, ובגלל מוחי החבול, חשבתי שזה הדבר המתוק ביותר שאי־פעם ראיתי. "נשמע קצת יותר מדי כמו משהו שמשרת יגיד," אמר הארי, כשסנטרו המלכותי מורם באוויר. "בדרך כלל, אני דואג שאחד מאנשי הסגל שלי יעשה את הדברים הבזויים האלה." דווקא כשחשבתי שהוא חמוד, ואולי לא השמוק הנפוח שסברתי שהוא, הוא היה חייב להגיד משהו כל־כך יומרני ונפוח ולהוכיח שאני טועה.

פתחתי את פי כדי להיכנס בו, ואז ראיתי את פיו מתעקל בזחיחות. "אתה כזה מעצבן."

"איזו מחמאה."

הארי שילב את זרועו בזרועי ועלינו במדרגות. חשבתי שאם אעצום עיניים, אוכל להאמין שאנחנו באנגליה הג'ורג'יאנית ושבדיוק יצאנו מהכרכרה שלנו ועמדנו להיכנס לאולם הנשפים. הוא יהיה דוכס נועז ואני אהיה משרתת שהוא התאהב בה והלך נגד כל חוקי החברה הגבוהה כדי להיות איתה. ו–

"היי, בייבי, תראי לנו את הפות שלך!" עיניי נפקחו בדיוק כשעברה לידנו מכונית מלאה נערים מתבגרים עם חצ'קונים וברזלים בשיניים, שפיתלו את לשונם לעברי.

"לפחות אנחנו יכולים להיות אסירי תודה שיש שיעורי ביולוגיה מקצועיים כל־כך בהל'ס קיטצ'ן," אמר הארי בכזאת רצינות שפרצתי בצחוק. התכווצתי מהכאב הפתאומי בראשי, אבל לא היה לי אכפת.

"טוב שהם לא צעקו: תראי לנו את השפתיים שלך."

"אני המום מההיכרות שלך עם כל־כך הרבה גסויות," הוא אמר, בדיוק כשהדלת נפתחה ואימא בהתה בי

המומה.

"פיית'?" כנראה נראיתי נורא, כי היא צווחה, "פיית'! שאני פאקינג אמות, מה קרה לך? את נראית כמו חרא!"

לפני שאימא הספיקה לזנק עליי כמו אימא תרנגולת מגוננת מדי, הארי קירב את ראשו לאוזני ואמר, "ועכשיו אני מבין מאיפה קיבלת את זה."

צחקתי בדיוק כשאימא עטפה אותי בזרועותיה ומשכה אותי מהארי. ואז אבא ניגש לדלת. "מיה במבינה."

שמעתי צעדים על מדרגות האבן. השתחררתי מהוריי התמנוניים וראיתי את הארי הולך. "הארי," אמרתי והוא הרים את מבטו. "תודה."

"אוי, כל־כך לא מנומס מצידי! אפילו לא ראיתי אותך שם, איש צעיר. הבאת את פיית' הביתה? מה קרה?" אימא אמרה.

"כדור רוגבי פגע לי בראש," אמרתי. הצבעתי לעבר הארי. "זה הבוס שלי, הוא עזר לי בבית החולים והביא אותי הביתה."

"נו, אז אתה מוכרח להיכנס!" אבא אמר, והמבטא האיטלקי שלו היה לא פחות חזק מהמבטא האנגלי של הארי.

"תודה. אבל אני חושש שאני חייב ללכת," אמר הארי. "היה נעים לפגוש את שניכם." כשהוא אמר את זה משהו בתוכי קרס. פאק. הייתי חייבת שינה ומנוחה. עמדתי לאבד את שפיותי המחורבנת.

"תשמרי על עצמך, פיית'," הוא אמר והלך למכוניתו. הסתכלתי עליו כשהוא נסע משם עד שנעלם מהעין.

"זה היה הבוס שלך?" אימא אמרה. "הוא סקסי בטירוף, לא? אם הייתי צעירה בכמה שנים..."

"נחמד, אימא," אמרתי כשהיא ליוותה אותי פנימה והושיבה אותי על הספה. "כאילו הראש שלי לא מספיק כואב, היית צריכה להכניס את התמונה המטרידה הזאת למוח שלי."

"הוא חייב לבוא לארוחת ערב ביום ראשון," אמר אבא, התיישב לידי, הרים את רגליי והניח אותן על רגליו.

"אני לא מזמינה את הבוס שלי לארוחת ערב."

"הוא עזר לך, הביא אותך הביתה. אנחנו איטלקים, פיית'. אנחנו אומרים תודה עם אוכל."

"אנחנו עושים הכול עם אוכל. בגלל זה התחת שלי בגודל של בניין האמפייר סטייט."

"גברים אוהבים נשים עם קצת בשר על העצמות, חמודה," אמרה אימא והגישה לי קערת מרק. תמיד היה לה סיר עם מרק על הכיריים. היא אמרה שזה קטע סקוטי. שאף פעם אי־אפשר לדעת מי יקפוץ לבקר ואולי יהיה רעב. "הם אוהבים שיש מה לתפוס."

"זה נכון. יש סיבה שאוהבים כל־כך את ונוס של בוטיצ'לי," אמר אבא כשכף המרק הראשונה החליקה במורד גרוני. "תזמיני את הבוס שלך, פיית'. הוא חייב לבוא."

סיימתי את המרק והלכתי לחדרי הישן. כששכבתי על מיטת היחיד שלי, הטלפון שלי זמזם.

שוב מצטער על מה שקרה היום. בבקשה תשמרי על עצמך.

ההודעה הייתה מ"שמוק נפוח". צחוק נפלט מגרוני והרגשתי חסרת משקל. משככי הכאבים היו טובים.

פפ: איך הצלחת להכניס את המספר שלך לטלפון שלי?

שנ: יכול להיות שהשתמשתי בטביעת האצבע שלך כשישנת בשביל לפרוץ לטלפון שלך.

ראיתי נקודות שסימנו שהוא כותב עוד משהו.

שנ: מובן שהכול נסיבתי. זה לא יהיה קביל בבית המשפט.

הלב שלי דפק כמו תוף גדול. לעזאזל, הוא דפק חזק כל־כך שזה נשמע כמו סולו התופים של פיל קולינס בשיר "In the Air Tonight". ידעתי שאני הייתי זקוקה לשינה. ואולי גם למוסד פסיכיאטרי. ידעתי שאני משתגעת, כי פתאום חשבתי שהארי סינקלייר משעשע ולא פנטזתי על מותו ביש המזל כתוצאה של היתקלות

מצערת של ליבו עם העקב הגבוה של נעלי הסטליטו שלי.

אם כבר, אז כבר...

פפ: ההורים שלי רוצים שתבוא לארוחת ערב ביום ראשון כתודה על היום. הם לא הספיקו להגיד לך קודם.

לחצתי על "שלח" ומייד התחרטתי. בת כמה לעזאזל הייתי? חמש־עשרה? מי לעזאזל עדיין הזמינה מישהו להוריה לארוחת ערב?

פפ: אוקיי, קבל ביטול. אין צורך שתחשוף את עצמך לעינוי כזה. תשכח שאמרתי משהו. אני אגיד להם שיש לך תור רפואי דחוף שלא יכולת לצאת ממנו.

שלחתי את ההודעה. כשקראתי אותה שוב, נלחצתי.

פפ: לא תור לבדיקת מחלות מין או משהו כזה. אני לא אגיד שיש לך הרפס או משהו. אני יודעת שהאיש שנקראת על שמו היה מפוצץ בסיפיליס, אבל לא לזה רמזתי כשאמרתי את זה.

שלחתי גם את זה. *אוי פאק!*

פפ: פשוט תשכח מהכול. תמחק את ההודעות האלה, ואם כבר, אז תמחק גם את המספר שלי. ותוך כדי, תמחק את כל היום הזה, בעיקר את הכדור שפגע בפרצוף שלי ואת הדיבורים על מלאכים. יום נורא ואיום כשחושבים על זה. אני–

שנ: אני אגיע.

בהיתי בתשובה כאילו היא הייתה זן חדש של דינוזאורים שזה עתה גיליתי. הוא יגיע. הוא קיבל את ההזמנה. הוא יבוא להורים שלי.

פפ: אוקיי.

דחפתי את הטלפון מתחת לכרית ונעצתי מבט בפוסטר הישן של וואן דיירקשן שהיה תלוי על הקיר עוד מימי נעוריי. "זאת אשמתכם, חבורת מזדיינים," אמרתי בזדוניות לפניהם המחייכות. "אתם והמבטא שלכם – הייתם הראשונים שאוננתי עליהם." התרוממתי וחבטתי בשערו המושלם של הארי סטיילס. "הרסתם אותי. שברתם אותי! אני כמו הכלב של פבלוב עם כל החרא האנגלי הזה." ראשי דפק מההתפרצות הדי פסיכוטית שלי. שכבתי בחזרה במיטה ועצמתי עיניים.

עיניים כחולות.

חיוך עוצר לבבות.

באופן חריג.

פרק 12

ניסיתי להשיב לעצמי את נשימתי כשאצבעותיו של מייטרה טיילו לאורך עמוד השדרה שלי בעודי שוכבת על חזהו. בכל פעם שבאתי לכאן, הוא העניק לי יותר ויותר עונג. החבלים שקשרו את ידיי וקרסוליי למיטה עדיין היו שלמים אחרי הבילויים המושחתים של הערב.

"אני לא יכולה לזוז," לחשתי. הרגשתי כאילו כל סיב בשריריי הרגישים קרוע כמו תחתוני התחרה הלבנים שהיו תלויים על אחד מעמודי המיטה. משום מה, הם נראו כמו דגל לבן של כניעה.

"זאת הכוונה, מון פטי שאטון." הבטתי במייטרה, ראיתי את המסכה נעה למעלה, וידעתי שהוא מחייך. הוא הפך אותי על בטני, זרועותיי ורגליי מתוחות למראשות ולמרגלות המיטה, וכרע בין רגליי הפשוקות. ידו ליטפה את אחוריי. הוא הרחיק אותה לפני שחבט בישבני – טפיחה אחת חזקה ותקיפה.

תחושת העקצוץ הנפלאה גרמה לי להיאנח. הצמדתי את ראשי למזרן וחייכתי כשהוא המטיר עליי עוד ארבע טפיחות ממכרות מאוד. כשבקושי הצלחתי לעמוד בזה, הוא הפך אותי על גבי ושוב הנחתי את ראשי על חזהו. הוקרתי את הרגעים האלה. ובמהלך הביקורים האחרונים, הוא התחיל לדבר איתי. לא רק פקודות והוראות, אלא שיחה של ממש. זה רק גרם לי לִרְצות אותו יותר, אם זה בכלל היה אפשרי.

מייטרה העביר את ידו במורד גופי וחפן את איבריי הרגישים עדיין. הוא תמיד נגע בי, ליטף אותי, שמר שתמיד אהיה על סף העונג. הוא הזיז את ידו מבין רגליי ושאפתי לתוכי את ניחוח המהגוני והטבק שלו. הוא העביר את ידיו בשערי ואני פשוט שמחתי לשכב שם על חזהו כשהוא מלטף אותי.

"למה הקמת את המועדון?" שאלתי בישנוניות.

"את סקרנית היום, מה שרי? אני יכול לנצל את הסקרנות הזאת למטרה טובה."

"תמיד. אבל פשוט תהיתי איך פותחים מועדון סקס." בהיתי בחבלים שנקשרו במומחיות סביב מפרקי כפות ידיי.

"את חושבת לפתוח מועדון?" החלק הזעיר של שפתיו שהיה חשוף תחת המסכה התהדק. חיבבתי אותו כשהיה ככה אחרי סקס, כשהתחיל לדבר איתי. זה היה מרגש לא פחות מהעונג שהוא סיפק לי. היו ערבים שבהם השתוקקתי לזה יותר. ככל שהשבועות נקפו, כך נרגעתי לידו יותר. דיברתי יותר. הוא זכה לראות חלקים נוספים מאישיותי. ועוד יותר טוב, אני ראיתי חלקים משלו.

גלגלתי עיניים. "לא. אני רק אומרת שזה היה כמעט בלתי אפשרי לפתוח מועדון קריאה בבית הספר שלי, שלא לדבר על אימפריה שלמה של בילוי מופקר לבעלי הסקרנות המינית."

"מועדון קריאה?"

"לא סתם מועדון קריאה, מייטרה אוגוסט. מועדון קריאה לספרים אסורים." חייכתי כששמעתי את מייטרה צוחק בשקט.

"כמובן, מון פטי שאטון לא יכולה לעשות משהו רגיל, היא חייבת לקחת אותו לגבהים חדשים."

"ועוד איך גבהים חדשים. רוצה לשמוע עם איזה ספר תכננתי להתחיל?"

"כולי אוזן."

"מאהבה של ליידי צ'טרלי."

"כמה יאה מבחינה ארוטית," אמר מייטרה.

"אני מבינה למה אתה מתכוון." משכתי בכתפיי. "אולי תמיד הייתה לי נטייה לצד הנועז יותר של החיים ופשוט לא ידעתי."

"ובת כמה היית כשפתחת את המועדון האסור הזה? שש־עשרה, שבע־עשרה?"

"שתים־עשרה." צחוק עמוק וגרוני בקע מגרונו של מייטרה ואני הפכתי לשלולית על המיטה. "קראת את הספר? הוא לוהט! אישה מורעבת לסקס מהמעמד העליון שמנהלת רומן עם שומר היער מהמעמד הנמוך."

"נשמע מסקרן."

"נכון." מייטרה רכן למטה ונישק את צד צווארי. עיניי התגלגלו מעונג. "דיברנו על המועדון," אמרתי חסרת נשימה. רציתי לדעת יותר עליו.

"*את* דיברת על המועדון, מה שרי," אמר מייטרה אוגוסט כששפתיו עזבו את צווארי.

הוא שתק כל־כך הרבה זמן שחשבתי שאולי הגזמתי. "אם את רוצה תשובות, תצטרכי להרוויח אותן." הוא התגלגל מהמיטה וחזר אליי עם שקית שבתוכה מה שנראה כמו אטבי כביסה מעץ. הסתכלתי עליו בבלבול.

מייטרה לקח אטב בידו והעביר אותו על עצם החזה שלי, למעלה ולמטה. "אלה לא נועדו למטרות ביתיות." הוא הוריד אחד לכיוון החזה שלי.

צעקתי. הרגשתי את צביטת האטב יורדת היישר לדגדגן שלי.

מייטרה הצליף באצבעותיו על האטב המחובר לפטמה שלי וגופי היטלטל מפרץ הכאב הקצר שהלהיט את עורי. ואז, כאילו כדי להרגיע את הכאב החולף שהוא גרם לי, הוא העביר את לשונו על הפטמה השנייה, החופשייה מאטב, ונאנחתי כשהרגשתי את לשונו החמה מסתחררת על בשרי.

"לא לכולם יש חיי יומיום טובים," אמר מייטרה, ומוחי המטושטש מתשוקה הבין שהוא ענה על שאלתי. "המועדון הזה... משחרר את מי שלא מסוגל להיות משוחרר. הוא מצית תשוקה באלה שמדכאים את הרצונות והתשוקות שלהם."

"דיכאו אותך?" שאלתי ועצב הניע את מילותיי. "אתה לא נהנה מהחיים שלך מחוץ לקירות האלה?"

לא יכולתי לדמיין אותו כמשהו אחר מלבד גדול מהחיים. הוא לא ענה במילים. במקום זה, הוא חיבר אטב נוסף לפטמה השנייה שלי. פלטתי נשימה כשהוא הצליף באצבעותיו בשני האטבים, קדימה ואחורה. משכתי בחבלים סביב מפרקי כפות ידיי וחשקתי שיניים כנגד הלחץ שגאה בין רגליי.

מייטרה זחל עליי, עיניו הכסופות מעל פניי המכוסות רעלה. "אם אני אוהב את החיים שלי? לא תמיד. הם לא רעים. אבל אני לא כל־כך חופשי. אם כי לאחרונה הם השתפרו."

"איך?" לחשתי.

הוא הניד בראשו ושלח יד לתוך שקית קטנה בקצה המיטה. הוא משך החוצה אטב נוסף שהיה עשוי כולו ברזל, עשה את דרכו לאורך רגליי הקשורות, ועצר במעלה ירכיי. הוא החזיק את האטב באוויר, וידא שאני רואה אותו, ואז חיבר אותו באיטיות לדגדגן שלי.

הלחץ הפתאומי והמטריף של האטב גרם לעיניי להתגלגל אחורה בראשי. לחץ ממכר. לחץ שהטריף את המוח. ידיו של מייטרה שוטטו על ירכיי, ושרירַיי הדרוכים גרמו לאטבים על פטמותיי ועל הדגדגן שלי להתנדנד קדימה ואחורה ועקצצו את גופי בכאב מתוק.

"איך השתפרו חיי, את שואלת?"

"כן, מייטרה," לחשתי, נשכתי את שפתי וניסיתי להתרכז בשאלה, בעוד גופי התחנן לשחרור.

"בגלל איזו סירנה," הוא אמר והרגשתי שליבי כמעט עצר במקום. "היא הגיעה, משכה אותי פנימה והעירה אותי מהשגרה." מילותיו התנפצו עליי כמו קרני שמש חמות. לפני שהספקתי לומר משהו בתגובה, הוא אמר, "רק עוד כמה שאלות."

"מה אתה לא אוהב, את העבודה שלך או את החיים בבית?" שאלתי בניסיון להחזיר את השיחה לשטח בטוח. לא יכולתי לתת לליבי להיות מעורב בזה. לא יכולתי לחבב אותו בצורה כזאת. הייתי חייבת לשמור את הסיפור בינינו בגבולות החדר הזה בלבד.

מייטרה שלח את ידו לתוך השקית שלו והעביר שרשרת ארוכה ודקה בין אצבעותיו. בהיתי בשרשרת ותהיתי מה הוא מתכוון לעשות עם זה. לצלילי קולו של אנדראה בוצ'לי, שבקע מהרמקולים ושר על חלומות, הוא כרך את השרשרת סביב האטבים על פטמותיי והדגדגן שלי עד שנוצר משולש מושלם.

השרשרת משכה את האטבים. חשתי צמרמורות רצות על עורי כמו אבני דומינו, ולחץ ממכר נבנה בתוכי.

"חלק מאיתנו לא חופשיים לחיות על פי בחירתנו," הוא אמר. "חלק מאיתנו כבולים לדברים שמחוץ לשליטתנו. כבולים לחובות משפחתיות."

"אתה צריך להיכנע למישהו אחר," קלטתי פתאום. חלקי הפאזל המסתוריים של מייטרה נפלו למקום. "בגלל זה אתה צריך את השליטה הזאת." מייטרה שוב שלח יד לתוך השקית שלו ומשך החוצה ויברטור ארוך, חלק ושחור. קפצתי כשהוא הדליק אותו וזמזום מילא את החדר.

מייטרה הניח את הוויברטור כנגד האטב שעל הדגדגן שלי. ברגע שהוא נצמד לברזל, צרחתי ומשכתי בחבלים שסביב מפרקי כפות ידיי. הוויברציות עברו דרכי כמו רטט של רעידת אדמה סביב האטבים על הפטמות והדגדגן, מעין עינוי שלא רציתי שייגמר לעולם.

עיניו של מייטרה היו דבוקות אליי כשהשתוללתי כנגד החבלים, רוצה להתרחק מהאטבים, אבל בה בעת משתוקקת לטבוע בתוך הוויברציות. מייטרה הגביר את עוצמת הוויברטור, יותר ויותר מהר, עד שלא יכולתי לשאת את זה יותר.

"אל תגמרי," הוא ציווה ואני צייתי לפקודתו, כפי שעשיתי במשך שבועות. האורגזמה שלי נבנתה ונבנתה, אבל המתינה על שפת מדרון נוראי עד שיאשר לי להגיע לפורקן. הרטטים היו נוראים. הם דחפו אותי יותר ויותר עד שהרגשתי שאני לא מסוגלת לשאת את זה. אבל הצלחתי לעמוד בזה. עמדתי בזה כל־כך, שצווארי כאב ממתח, והייתי בטוחה שאם הוא לא יפקוד עליי לגמור בקרוב, אתנפץ לרסיסים.

"תגמרי," הוא פקד עליי פתאום, וזה מה שעשיתי. החבלים משכו חזק כל־כך את מפרקי כפות ידיי ואת קרסוליי שהייתי בטוחה שישאירו סימנים.

מבעד לקהות החושים שהגיעה בעקבות האורגזמה, הרגשתי שמייטרה מוריד את האטבים מהפטמות והדגדגן שלי. כל גופי פעם בקצב אחיד.

כשמייטרה פרם את החבלים ממפרקי כפות ידיי וקרסוליי, קרסתי על המיטה, וזרועות חזקות נכרכו סביבי וערסלו אותי כנגד גוף חם. ניסיתי להשיב לעצמי את נשימתי, אבל לא היה לי אוויר. "היית טובה," מייטרה שיבח אותי. פרץ הגאווה מהמילים האלה עזר לי לנשום. העברתי את ידיי על שרירי בטנו המסותתים והמושלמים, למטה עד ל־וי שירד תחת מכנסי המשי שלו.

הוא נאנח והצמיד נשיקה אחת לראשי. מייטרה *אף פעם* לא עשה את זה. הוא אף פעם לא נישק אותי מעל צווארי. לא על ראשי ואף פעם לא על שפתיי.

לא רציתי שהחיבור הזה יסתיים. טמנתי את פניי בעורו החם ועצמתי את עיניי. ואז הרגשתי אצבעות משתלבות באצבעותיי. לקח לי רגע להיזכר שאנחנו בנוקס ושאני עם מייטרה אוגוסט. כי ידו הזכירה לי את הארי, ואיך הוא לא עזב אותי כשהיינו בבית החולים.

הארי, שמגע ידו היה נפלא כמו היד הזאת.

באופן חריג...

פרק 13

"זנותי מדי או יָפָה באדום?" שאלתי את סייג' ואמיליה כשיצאתי למחרת מחדר השינה שלי, לבושה בשמלה צמודה בצבע ארגמן. היום היה יום "ארוחת הערב הגדולה."

"את מתגנדרת לקראת ארוחת ערב עם ההורים שלך?" אמיליה אמרה, חיוך ידעני ומקנטר על פניה. "בדרך כלל את לובשת מכנסי יוגה וסוויטשירט."

"אוי, זה מזכיר לי," אמרתי, שלחתי יד לתוך החזייה, שלפתי אותה החוצה והראיתי לאמיליה אצבע משולשת. "הבאתי לך את זה." אמיליה צחקה בזחיחות לתוך הקפה שלה.

התיישבתי על הספה לידה וליד סייג'. סייג', שהיה חבר טוב, הניח קוביית שוקולד בתוך הפה שלי.

"יותר טוב?" הוא שאל.

"לא," גנחתי ואחזתי בידו של סייג'. "הוא החזיק אותה ככה." הדגמתי איך הארי אחז והראיתי לו בדיוק את מידת האחיזה והחוזק. "והוא לא עזב לרגע."

"אנחנו יודעים, אחותי," סייג' אמר בפייסנות ונישק את גב כף ידי.

"אבל איזו משמעות יש לזה?" צעקתי וקפצתי על רגליי. קלטתי את ההשתקפות שלי במראה שמעל הטלוויזיה ולפחות הלבוש שבחרתי שימח אותי. שערי היה מפוזר בגלים גולשים. לא העדפתי את שערי בתסרוקת מסוימת, אבל מייטרה אהב אותו מפוזר. דרש זאת ממני. אז הנחתי שככה נראיתי יותר טוב.

וזה היה החלק המעצבן בכל הסיפור. שממש היה אכפת לי מה הארי חושב עליי. הארי, האיש שנשבעתי שהוא אויבי המושבע. ובכל זאת, עמדתי כאן וחיכיתי שהוא יאסוף אותי כדי ללכת לארוחת ערב של יום ראשון אצל הוריי. בחלומות הפרועים ביותר שלי לא חשבתי שזה יקרה.

"אולי פשוט אל תחשבי יותר מדי על כל דבר, פיית'," אמיליה אמרה. "פשוט תזרמי עם זה. אם משהו יקרה, אז זה יקרה." היא חייכה. "בכל מקרה, אני חיה בשביל זה. את יודעת שהקטע האהוב עליי ברומנים הוא אויבים שהופכים לאוהבים." עיניה התערפלו כשחשבה על הפנטזיה שלה. "זה כאילו את ברומן משרתות מודרני. הוא הוויקונט הכהה ואת המשרתת הענייה."

"אומייגאד! זה בדיוק מה שחשבתי כשהוא נשא אותי במדרגות לדירה של ההורים שלי אחרי בית החולים. שהרגשתי שאני בדרמה היסטורית או משהו."

"הוא נשא אותך במדרגות?" סייג' אמר וקפץ שפתיים.

"שקט, פרא! אני עדיין בקטע של משרתת ענייה." נאנחתי. "אבל הפנטזיה שלי נקטעה כשהוזכרה המילה פות."

"הארי סינקלייר אמר פות?" אמיליה צרחה ונחנקה מהקפה שלה.

"לצערי לא." הטלפון שלי זמזם על שולחן הקפה.

שנ: אני בחוץ.

ליבי התחיל להשתולל בקצב פראי וקמתי. בדיוק כשעשיתי זאת, נשמע זמזום האינטרקום של הדירה שלנו.

"הוא חתיכת ממזר אבירי, נכון?" אמר סייג' בדכדוך. "את בטוחה שהוא לא בקטע של בנים? מתאים לי שג'נטלמן אנגלי יחזר אחריי."

"חוששתני שלא, ידידי שלא בשעת צרה. אבל הוא אמר שיש לו בן דוד."

סייג' עמד ואחז בכתפיי. "אנחנו חייבים מידע, פיית'. אנחנו חייבים לדעת אם הוא תרנגול בלול של תרנגולות או תרנגול בלול של תרנגולים."

פלטתי נשיפה. "אלה יותר מדי אזכורים של תרנגולים עם איברים, סייג'. אפילו בשבילי."

סייג' טפח על ישבני. "תראי לו מה זה, אחותי."

נופפתי לחבריי, ירדתי במעלית לקומת הקרקע, וכשפתחתי את הדלת, ראיתי את הארי סינקלייר נשען על מעקה האבן של המדרגות ומביט לעבר הרחוב הסואן. ידו האחת הייתה בכיסו והשנייה החזיקה זר ורדים אדומים. הוא נראה כמו ריצ׳רד גיר באישה יפה. רגע. זה אומר שזה הופך אותי ל–

הייתי עסוקה מדי ולא שמתי לב... מעדתי בכניסה ועפתי לעבר הרצפה. הארי ראה את זה בדיוק בזמן, זינק קדימה ותפס אותי בזרועותיו.

"אני לא זונה!" צעקתי כשהתנגשתי בחזה שלו. ידי נאחזה בכיס הז׳קט שלו ושמעתי צליל רם של קריעה.

"טוב לדעת," הארי אמר ביובש וייצב אותי. "אני נחרד כשאני חושב איזה נזק היית מסבה ללקוחות משלמים."

"אוי, שיט," אמרתי כשראיתי שבגלל הנפילה שלי ערפתי את ראשיהם של הוורדים.

הארי עקב אחרי מבטי, והביט קודם בכיסו ואחר כך בוורדים שלו. "מיס פאריסי, נראה שביתקת את הפרחים שלי."

פי נפער מהבדיחה הלא צפויה של הארי. נעמדתי לידו בדרמטיות, נצמדתי לחזהו ושמתי לב שהמגע גרם לאישוניו להתרחב. "ביתקתי, ויקונט סינקלייר? כמה שובב מצידך..." אמרתי וחיקיתי את המבטא שלו.

הוא קירב את ראשו לראשי, גרם לנשימתי להיעצר ואמר, "כנראה הדבקת אותי."

כיוון שזאת הייתה הזדמנות טובה מדי לפספס, אמרתי, "מר סינקלייר היקר, אני בהחלט יכולה להידבק אליך–"

"וסיימנו," אמר הארי, קטע אותי והתרחק ממני. אבל הוא חייך. אותו חיוך רחב ומרהיב שהוא חייך אליי בבית החולים, זה שהשפיע כל־כך על ליבי עד שעמד לגרום לי למעוד שוב. "את חסרת תקנה."

"אתה כל הזמן אומר את זה. אבל הרמת לי להנחתה... לא הייתה לי ברירה אלא להחזיר את הכדור למגרש שלך."

הארי זרק את הפרחים ערופי הראש לפח האשפה שליד המכונית שלו. צמצמתי את הפער בינינו ונאנחתי בעצב למראה הפרחים ההרוסים. "מה הקטע שלכם, של גברים אצילים בשם הנרי, עם עריפת ראשים?"

"נראה לי שזה טקס מעבר אנגלי." הוא פתח לי את דלת המכונית. כשחלפתי על פניו, הוא אמר, "אם כי הפעם נראה לי שאפשר להאשים אותך ואת ההתעקשות המוזרה שלך שאת לא מה שנקרא ׳גברת של הלילה׳."

הארי סגר את הדלת ואני הסתכלתי עליו כשהוא הקיף את המכונית. הוא לבש מכנסי ג׳ינס כהים, חולצה לבנה וז׳קט אפור. כמו תמיד, שני הכפתורים העליונים של חולצתו היו פתוחים ומטפחת הציצה בגאווה מכיסו הקרוע. המטפחת הזאת הייתה סגולה. שערו הכהה גלש בגלים רכים וסתורים.

הוא היה יפהפה.

הארי נכנס למכונית. "סליחה על הז׳קט והפרחים," אמרתי. "הם לא הקורבנות הראשונים של הגמלוניות שלי. ואני די בטוחה שהם לא יהיו האחרונים."

"אין בעיה," הוא אמר ואז הוסיף, "היה לך סוף שבוע טוב?"

הדם אזל מפניי. *מממ... בהחלט, תודה, הארי.* אתמול בלילה עשו לי עם אטבי כביסה דברים שהיו גורמים לסדינים הלבנים שלך להחוויר.

"היה נחמד," אמרתי שוב במבטא אנגלי. התכווצתי ותהיתי מי לעזאזל הרשה לי לפתוח את הפה. הבנתי שאני לחוצה. קודם כשהייתי עם הארי, לא היה אכפת לי מה הוא חושב עליי. עכשיו הכול השתנה.

"פיית׳, אני מוכרח להגיד לך משהו שעלול להיות לא נעים," הוא אמר, כשרצינות שזורה בכל מילה.

"מה קרה?" הנחתי יד על ידו, שהייתה מונחת על ברכו. ראיתי את נחיריו מתרחבים ממגעי.

הוא כחכח בגרונו, הוריד לרגע את עיניו מהכביש ואמר, "יש לך את המבטא האנגלי הגרוע ביותר ששמעתי בחיי."

כשדבריו חלחלו למוחי מוכה השיגעון, פתחתי את פי וצעקתי, "הארי! חתיכת שמוק! חשבתי שקרה משהו רציני!"

"קרה," הוא אמר בפשטות. "המבטא הנוראי שלך. את מבינה שצ'וסר ושייקספיר קמים מקבריהם, הידיים שלהם מכסות את האוזניים שלהם, והם בעלבון עמוק מהניסיון העלוב הזה לחקות את המבטא שהוא הטוב ביותר בעולם?"

"המבטא הטוב ביותר בעולם?" שאלתי כשאני נחנקת מצחוק. "היית מת! המבטא הטוב ביותר בעולם לא היה אומר זברה בצורה מצחיקה כל־כך."

"אנחנו אומרים את זה נכון," אמר הארי. למה הוא התווכח בצורה חלקלקה כל־כך? הוא אפילו לא הרים את קולו. מי לעזאזל התווכח בצורה כזאת?

"טוב, שאני לא אתחיל אפילו להעיר איך כולכם אומרים א-לו-מינ-יום."

"כלומר, בצורה הנכונה? אנחנו מדגישים את השימוש בתנועות. זה מה שכל־כך מפריע לך?"

"זוקיני." אמרתי בשביעות רצון.

"קורז'ט," אמר הארי בשביעות רצון דומה.

"עוגייה!"

"ביסקוויט."

"אגרטל".

"ואזה. או פריט מהסוג שיכולנו להשתמש בו לוורדים, אם לא היית הורסת אותם." הארי חייך אליי בזחיחות, כמו חתול שגנב את השמנת.

אה, ככה? לא במשמרת שלי! "טוב, פוּסי זה לא חיה, זו וגינה! מה אתה אומר על זה?"

"פוסי, פיית' יקירתי," אמר הארי ונשמע מתנשא מתמיד, "זה חתול. לא גינת נשים."

וזה... זה שבר אותי. שאגתי מצחוק כשדמעות זולגות מעיניי. "גינת נשים? מה זה לעזאזל גינת נשים!" כשהמכונית נעצרה, הבנתי שידי עדיין מונחת על ברכו. כשצחקתי, הארי מחץ אותה חזק יותר. "זו פשוט מילת הסלנג הגרועה ביותר שאי־פעם שמעתי." קימטתי את אפי. "אני מצליחה רק לדמיין גנן זעיר עם כובע קש, שקוצר *מדשאה* שעירה. זה לא משהו שמישהי צריכה לדמיין ביום ראשון בערב."

כשצחוקי נרגע, תשומת ליבי התמקדה בידי המונחת על ידו. הארי הפך את ידו ושילב את אצבעותיו באצבעותיי. מחיתי את עיניי ושתיקה השתררה פתאום במכונית.

"את מוכנה?" הארי שאל והפר את הדממה. קולו נשמע כל־כך רגוע ונינוח. רוב הזמן הוא היה נוקשה ומתוח, כאילו משקל העולם כולו ישב על כתפיו. חשבתי שזאת יהירות כלפי אנשים שהיו נחותים ממנו מבחינת מעמדו החברתי הרם. האמנתי שעכשיו אני יותר חכמה. הוא פשוט היה צריך מישהו שיצליח לראות מבעד לקליפה הקשה שהוא עטה, כמו חומר דוחה חרקים.

"אני מוכנה," אמרתי. "וזאת שאלה שאני אמורה לשאול אותך. אתה עומד לאכול ארוחת ערב בבית משפחת פאריסי." הוצאתי בחוסר חשק את ידי מידו וטפחתי על כתפו. "דרך צלחה, איש צעיר."

יצאתי מהמכונית והארי שלח יד למושב האחורי, הוציא זר פרחים, שקית עם יין ומשהו בשקית מתנה גדולה. זקרתי גבה. "מנסה לעשות רושם טוב?"

אבל הארי לא חייך או צחק מהבדיחה שלי. הוא פשוט אמר, "כן." ליבי התהפך בחזי, עשה שפגט באוויר, סלטה לאחור, גלגלון ונחת במומחיות. הארי הושיט לי את זרועו. "שניכנס?"

שילבתי את זרועי בזרועו, הנדתי בראשי ואמרתי, "פוסי זה חתול." צחקתי כשנזכרתי בוויכוח שלנו במכונית.

"או גור חתולים," הוא אמר כשעצרנו ליד הדלת והוצאתי את המפתח מהתיק. הרמתי מבט אל הארי. "חתלתולה קטנה. אני יכול לראות אותך ככזאת," הוא אמר בנונשלנטיות, וכל גופי סמר.

מון פטי שאטון - גורת חתולים קטנה שלי.

חשתי את ליבי הולם בגרוני ושמעתי אותו מהדהד כמו תופים באוזניי. אין מצב שהארי ידע שככה מייטרה קרא לי. למה שיגיד את זה? מכל הדברים שיכול היה להגיד, למה דווקא את זה?

נשלפתי ממחשבותיי כשאימא פתחה את הדלת בדרמטיות האופיינית לה. "פיית'! הארי! למה אתם עומדים פה בחוץ ומזיעים? ראיתי אתכם חונים ולקח לכם כל־כך הרבה זמן שחשבתי ששדדו אתכם או משהו."

"לא. כפי שאת רואה, אנחנו בריאים ושלמים," אמרתי ואימא דחקה בהארי להיכנס ראשון. הוא שלח אליי מבט מבולבל, כאילו הבין שמשהו קורה. כשהם נעלמו בפנים, נשמתי עמוקות. "כל האורגזמות האלה בזמן האחרון דופקות לי את המוח וגם את ה..." קולי דעך וצחקתי שוב כשנזכרתי שהארי אמר *גינת נשים*. זה היה הדבר הכי גרוע שאי־פעם שמעתי. אבל תסמכו על ויקונט שישתמש במילה כל־כך פרחונית ותמימה לווגינה. "גינת נשים," התנשפתי בדיוק כשאימא שלי ניגשה שוב לדלת.

"למה את עדיין לבד בחוץ, מדברת עם עצמך על וגינות, פיית'?" היא הצטמררה. "ובחיים אל תגידי את זה ככה שוב. סבתא מקינטייר הייתה אומרת לי ככה כשהייתה באה לבקר מסקוטלנד. זה אף פעם לא נשמע טוב. אף פעם."

נכנסתי אחרי אימא לדירה. "הבאתי לך את זה, גברת פאריסי." הארי הושיט לה את הפרחים. אימא ממש נמסה.

"בבקשה תקרא לי תומסינה," היא אמרה.

"ומר פאריסי, פיית' אמרה לי שאתה מאיטליה." הארי הושיט לו את השקית עם היין.

כשאבא הוציא את היין, עיניו התרחבו. "מרלו בלה קולינה מיינות סאבונה." הוא היה מוכה אלם. זה לא קרה הרבה. "זה יותר מדי. זה יין נדיר כל־כך. אני לא יכול לקבל את זה."

"בבקשה," הארי התעקש. "זה שכב אצלי בבית. חשבתי שגבר מאיטליה ייהנה מזה יותר ממני."

הייתי מוכנה להישבע שהיו לאבא דמעות בעיניים.

"גרציה מילֶה," הוא לחש, והחזיק את הבקבוק כאילו היה זהב יקר ערך.

"ותומסינה... פיית' סיפרה לי כמובן על המורשת הסקוטית שלך." הוא הושיט לה את שקית המתנות הגדולה. אימא הציצה והשתנקה. רכנתי לעברה כדי לראות מה יש בפנים. צחקתי כשראיתי פחיות משקה קל אירן-ברו, תבשיל האגיס, ולחם שיבולת שועל סקוטי.

"הארי," אמרה אימא בעיניים בורקות.

אוי, אלוהים! דמעות מילאו את עיניי כשראיתי את האדיבות שהארי הפגין כלפי הוריי, שחוו לאחרונה רק ביש מזל ועצב. לראות אותם נרגשים כל־כך היה כמו לראות קשת בענן אחרי סערה.

כשהסתכלתי על הארי, משהו בי השתנה. וליבי, כמו לוח טקטוני שנע מתחת לפני הקרקע ומזיז את האדמה שעליו, התחיל לפעום בקצב חדש. קצב שסוף־סוף שמע את קצב ליבו של הארי.

"תודה שהזמנתם אותי לבית שלכם."

"פאק, הארי," אימא אמרה והפרה את הכובד באוויר. "אתה יכול לעבור לגור פה אם תמשיך לספק לנו את המצרכים האלה!"

"הארי," אמר אבא וטפח בעדינות על הז'קט של הארי, שנראה די עלוב עם הכיס החצי קרוע והמטפחת המקומטת. "הז'קט שלך. אני אתקן לך אותו."

"לא, תודה. החייט שלי יטפל בזה מחר." הארי שלח אליי מבט משועשע. "מישהי נפלה עליי ואיכשהו הצליחה לקרוע את זה."

אימא הנידה בראשה. "יש אנשים..."

כשהיא התרחקה כדי לשים את המתנות שלה במקום, התקרבתי אל הארי. "אתה בטוח שהכיס לא פשוט

קרס תחת משקל כל המטפחות האלה?"

"תדעי לך שהמטפחות האלה הן התגלמות אופנת האצולה."

טפחתי על חזהו, וניסיתי להתעכב שם כמה שיותר כשהרגשתי את השרירים הקשים מתחת. "אני בטוחה שזה נכון, הארי. תמשיך להגיד לעצמך את זה."

"בבקשה. תן לי לראות את זה," אבא התעקש. הארי פשט את הז׳קט ומייד קיפל את שרוולי חולצתו עד למרפקיו. חשתי צורך פתאומי ועז ללקק את שרירי אמות ידיו. לא היה לי מושג למה הן פתאום הפכו להיות פטיש בשבילי.

הארי הסתכל על אבא, שניגש לחדר האחורי. "אבא שלך תופר לי את הז׳קט?" הוא שאל כשבלבול ניכר על פניו. "אין לי מושג מה קורה פה."

"הוא חייט. זאת הסיבה שהוא בא לאמריקה, כדי להיות חייט." גל של גאווה איים למחוץ אותי. "הוא החייט הכי טוב בכל מנהטן." כנראה הארי חש שעצבות אפפה את מילותיי, משום שהוא אחז לרגע במרפקי במחווה מנחמת. מבטו הפציר בי לספר לו מה מעיק עליי. הנדתי בראשי. לא עכשיו. כנראה הוא הבין, כי הוא לא התעקש מעבר לכך.

אבל כשהשפלתי את ראשי, הוא הסיט קווצת שיער מפניי. "אני אוהב שהשיער שלך ככה." נשמתי ברטט כשהוא אמר את המילים האלה. "מפוזר. גלי. בדיוק ככה." שמחתי שאימא בחרה בדיוק ברגע הזה כדי לחזור עם משקאות, כי אחרת אני בטוחה שהייתי מטפסת על גופו הגבוה שהתנשא לגובה מטר ותשעים כמו קינג קונג שמטפס על בניין האמפייר סטייט. אני לא יודעת איך הייתי מסבירה להוריי את המראה המטריד הזה.

"פרוסקו?" אימא שאלה וחטפתי במהירות כוס מהמגש. המהירות שבה רוקנתי את כוס היין המבעבע שברה שיאים. "אלוהים, פיית׳!" אימא אמרה. "תירגעי. אנחנו לא במסיבה בקולג׳. אני יודעת שאנחנו לא אנשים עשירים, אבל אני בטוחה שנוכל להיות מתורבתים אם ננסה." הארי השתעל לתוך הכוס שלו והסתיר חיוך משועשע. צמצמתי עיניים לעברו והבטחתי לו מוות בייסורים.

"מצטערת, הארי," אימא אמרה. "אני חושבת שהפלתי אותה על הראש פעם אחת יותר מדי כשהיא הייתה תינוקת."

"זה מה שהופך אותה לייחודית," אמר הארי, ולא יכולתי לעצור את החיוך הזחוח שהתפשט על שפתיי.

"טוב, לפחות מישהו חושב ככה."

"אימא!" צווחתי.

"אני סתם צוחקת, מתוקה. את יודעת את זה." אימא חיבקה אותי בזרוע אחת, אבל ראיתי אותה מנידה בראשה להארי, כאילו היא ממש לא מצטערת. "ארוחת הערב תהיה מוכנה בעוד חמש דקות. תרגישו בבית, ילדים!"

ישבנו על הספה והסתכלתי על הארי, שספג את מראהו של החדר. עיניו היו ממוקדות בתמונות הרבות שעל הקירות הישנים המצופים טפטים. תמונות משפחתיות מהעבר ומההווה, מסקוטלנד ומאיטליה, וכל שלב מביך שעברתי בגיל ההתבגרות.

"שיער ורוד?" הוא שאל, והצביע על תמונה שלי בגיל ארבע־עשרה, לוטשת מבט מאיים אל המצלמה.

"השלב האקספרסיבי שלי."

"והפירסינג באף?"

"שלב האימו."

"וואו."

חייכתי כשהמילה הזאת שוב יצאה מפיו. "מה? לא עברת את השלבים הטיפוסיים שטינאייג׳רים עוברים בתיכון?"

"אלוהים, לא," הוא אמר. "אבא שלי היה מנשל אותי." הוא חייך כשאמר את זה, אבל אז לגם לגימה

ארוכה מהפרוסקו שלו. "למדתי באיטון. בפנימייה. היו משעים אותי אם רק הייתי מנסה משהו כזה. ואבא שלי היה הורג אותי." כשהוא הביט בי שוב, זיהיתי את העיניים האלה. עיניים שהיו מלאות עצב. הן היו אותן עיניים שבהו בי מתוך תמונת הילדות שמצאתי, שלו עם אבא שלו.

הוא נשען אחורה על הספה ואני חיקיתי אותו. מצאתי את ידו, שנחה על הספה, ואחזתי בה. שמעתי את נשימתו של הארי נעתקת כשידינו נפגשו. השתרר רגע של שקט, אבל לא שקט של מבוכה. בדיוק אז, אבא חזר לחדר עם הז'קט של הארי.

"*וְהָ בֶּנֶה*," הוא אמר והרים את הז'קט כדי שהארי יוכל לראות אותו. הארי שחרר בחשאי את ידי, קם ולקח את הז'קט מאבא. הוא העביר את ידו על הכיס, שנראה כמו חדש.

"תודה," הארי אמר ונשמע באמת ובתמים אסיר תודה. הוא בחן את הז'קט יותר מקרוב. "זאת עבודה מצוינת, מר פאריסי–"

"לוצ'יו."

"לוצ'יו." הארי קיפל את הז'קט על זרועו. "איפה החנות שלך? יש לי כמה חליפות שצריכות תיקון. אני אשמח שתתקן אותן."

האושר שהתפשט על פניו של אבא הכאיב לי. אושר עז כמו השמש בחוץ. "זה במרחק רחוב אחד מכאן. פאריסי שירותי חייטות."

"שאקפוץ לשם מתישהו השבוע?"

"*פרפקטו*," אמר אבא ולפת את ידו של הארי.

"הארוחה מוכנה!" אימא צעקה מחדר האוכל. אבא נכנס ראשון.

אחזתי בזרועו של הארי ועצרתי אותו. "תודה," לחשתי, מודעת לחלוטין לכך שהוא רואה את הרגש העז בפניי.

"הוא טוב, פיית'. למען האמת, הוא מצוין. אני מתכוון לזה."

"הוא הכי טוב," אמרתי וחזרתי על מה שאמרתי קודם.

"פיית' מריה פאריסי, תזיזי את התחת שלך לכאן ברגע זה! אני לא מוכנה שתפוחי האדמה שלי יתקררו!"

"רק שתדעי, שהיא בעצם צעקה על שנינו, אבל זה לא מנומס להיכנס בך דקה אחרי שהיא פגשה אותך."

"לקחתי לתשומת ליבי," הארי אמר והציע לי את זרועו כשפסענו אל חדר האוכל.

פלטתי צחוק. "זה במרחק שניים וחצי מטרים מפה," אמרתי והצבעתי לעבר השולחן.

"שיט, פיית'. את יכולה לתת לי להיות אבירי לרגע אחד מחורבן בלי כל ההערות?"

"כן, אדוני," אמרתי והתרשמתי מהחיוניות שלו ומהלהט שבעיניו.

כשפסענו לשולחן, הבנתי שאני מחורמנת. דבריו התקיפים של הארי הדליקו אותי. כשהתיישבתי, ניסיתי להעמיד פנים שהכול בסדר ושאני לא עומדת לטרוף את הארי מעל לתבשיל השעועית הירוקה, לפני הוריי ואלוהים.

"למה את נראית כאילו הרגע החלפתם נוזלי גוף, פיית'?" אימא אמרה, ישירה כתמיד. "הלחיים שלך סמוקות ואני רואה את הפטמות שלך דרך השמלה–"

"בואו נאכל, טוב?" שלחתי יד אל צלחת ההגשה כדי למלא את הצלחת שלי.

כשהתחלתי לערום עליה את כל הפחמימות הטעימות, אימא חבטה בידי. "פיית', תני להארי לקחת ראשון. הוא האורח, לא הבת חסרת הנימוס שלי, שמתנהגת כאילו לא אכלה כבר שבועות."

שפתיו של הארי התעקלו קלות כשהוא מילא, בנימוס ובזהירות רבה, את צלחתו בירקות, עוף, תבשיל ורוטב. בהיתי בו בבלבול ולא הבנתי איך מישהו יכול להיות בעל שליטה עצמית גדולה כל־כך, כשכל האוכל הטעים הזה פשוט זעק שיאכלו אותו, והניחוחות פלשו לאף כמו הסתערות חושית של בוזזים ויקינגים זעירים.

ואז הבנתי שנדיר שהארי עשה משהו שלא היה מושלם לחלוטין ומחושב. לא בצורה שלילית, אלא כאילו החדירו בו כללי נימוס "ראויים" באופן מושלם. רציתי לראות את השליטה הזהירה הזאת מתנפצת. כיסיתי בידי את חיוכי התאוותני, כי ידעתי היטב באיזה מקום אני רוצה לראות את השליטה הזאת מתנפצת.

"אז, הארי, מאיפה אתה באנגליה?" אימא שאלה והנהנה אליי כמאשרת לי לקחת לעצמי אוכל.

"סארי."

"הארי סינקלייר מסארי," אימא הרהרה. ואז עיניה התרחבו והיא שמטה את מזלגה. המתכת חבטה בצלחת כמו רעם. "רגע, אתה הארי סינקלייר מסארי? זה שאבא שלו הוא הבעלים של **HCS**..." כמעט ראיתי את הנורה נדלקת מעל ראשה של אימא שלי.

"כן. ידעת שהוא הבוס שלי, אימא," אמרתי בניסיון להרגיע אותה.

"לא הבנתי שהוא הבוס. שהוא אחד ממשפחת סינקלייר."

הארי זע בכיסאו וניכר שלא חש בנוח. "האמת היא שאבא שלי הוא זה שאחראי על **HCS** מדיה כרגע," הוא אמר בנימוס.

"היית רוצה לנהל את החברה יום אחד?" אבא שאל, ורציתי לנשק אותו כשהוא גרם לזה להישמע כאילו זה לא כזה סיפור. שלא כמו אימא. עשיתי תנועת חיתוך על הצוואר כדי לסמן לה להפסיק לדבר על משפחת סינקלייר.

"אני לא יכול לחכות," אמר הארי ומשך את תשומת ליבי. הוא הניח את מזלגו כשדיבר. שיט. הרגשתי כאילו אני צריכה להירשם לבית הספר משלים מחורבן או משהו בסגנון, כדי שאוכל לשהות במחיצתו ולא להרגיש כמו איש מערות. "למדתי בקיימברידג' תואר בעיתונאות ואז המשכתי לאוקספורד ללימודי תואר שני. זה לא רק בדם שלי, זאת גם התשוקה שלי."

"לא ידעתי את זה," אמרתי, מוקסמת מהתשובה שלו כפי שהוריי היו.

הוא הביט בי וראיתי את זה. ראיתי את התשוקה יוקדת בעיניו. "כן," הוא אמר ושתה מהמים שלו. "יש לי הרבה רעיונות ל-**HCS** מדיה. לאן לקחת את החברה, איך לתת בחזרה. יש לי ערמות של יומנים, מלאים ברשימות ורעיונות איך לשנות ולשפר באמת את תעשיית המדיה וההוצאה לאור."

"וואו," אמרתי ואבא הנהן.

"אבא שלך," אמר אבא, "הוא יודע שיש לך רעיונות כאלה?"

הקליפה הקפואה שהארי לבש כמו גלימת קרח חזרה שוב למקומה והנוקשות חזרה לגופו. "אבא שלי מאוד נוקשה ואוהב את הדברים כפי שהם." הוא חייך חיוך מאובן וחסר תקווה. "אולי יום אחד."

השתררה שתיקה נבוכה בשיחה עד שאימא הפרה אותה. "פיית', התכוונתי להגיד לך שסוף־סוף קראתי את הטור שלך בשבוע שעבר. יופי של עצות לשאלות על רימינג. ואני מסכימה איתך שלא בטוח לאבד את הבתולים עם מקל פוגו." הארי התחיל להיחנק פתאום מהאוכל שלו. חבטתי על גבו ועוד רגע הייתי מבצעת עליו מעל השולחן תמרון היימליך, כשהוא חזר פתאום לנשום.

"אלוהים, הארי! אתה בסדר?" שאלתי.

"פשוט הקדמתי קנה לוושט," הוא אמר בקול חלוש.

"הארי, קראת הרבה טורים של פיית'?" אימא שאלה כשהוא חזר לנשום שוב.

"קראתי כמה," הוא ענה וסומק קל עלה בלחייו.

"היא נהדרת, נכון?" אבא אמר. "איזו דרך יצירתית להתמודד עם בעיות מורכבות כל־כך."

"אני מסכים איתך במאה אחוז," אמר הארי וטפח קלות על ידי. כשהוא הזיז את ידו, חשתי את חומה צורב עדיין על עורי, כאילו סימנו אותי.

"היא רוצה בשלב מסוים להתחיל לכתוב כתבות, נכון, פיית'?" אימא אמרה וחשתי את בטני שוקעת. מובן שהם לא ידעו על הכתבה הגדולה. על אף שהם היו פתוחים לרעיונות חדשים, לא הייתי בטוחה שזה

משהו שישמחו לשמוע עליו. *אימא, אבא, בשבועות האחרונים כלאו אותי בסד, ומאסטר חבוש מסכה של פנטום האופרה עשה בי כל* אקט מיני אפשרי.

"היא ציינה את זה," אמר הארי.

"יום אחד," אבא אמר, מהדהד את דבריו של הארי, וחייך לעברי.

"אז איך שניכם נפגשתם?" הארי שאל את הוריי והשיחה המשיכה משם. היא המשיכה לזרום במהלך שתי מנות הקינוח והקפה שהוגש אחרי הארוחה. מעולם לא ראיתי את הארי נינוח כל־כך כמו שראיתי אותו במהלך השעתיים האלה בבית הוריי. מעולם לא ראיתי אותו מחייך כל־כך הרבה.

"לוצ'יו, אראה אותך מתישהו השבוע," הוא אמר ולחץ את ידו של אבא. "אני מכיר לא מעט אנשי עסקים במנהטן שישלמו כסף טוב בשביל חליפות בסטנדרטים הגבוהים שלך. אשלח אותם אליך."

"תודה," אמר אבא, בקול מעובה מהכרת תודה.

"אוקיי, בוא נלך," אמרתי להארי והצמדתי את ידי לגבו התחתון. הייתי חייבת להסתלק במהירות מהדירה, או להפוך לשבר כלי רגשי בגלל מראהו של אבא, שהבטחתו של הארי שימחה אותו כל־כך.

"נפלא לפגוש אותך, הארי. אני מקווה שתבוא שוב," אימא אמרה בחיבה. ראיתי מעיניה הפעורות לרווחה שהיא הוקסמה מהארי.

"אני אשמח," הארי אמר, והרגשתי את הכנות שבקולו.

הארי נופף להוריי, אחז בזרועי ושילב אותה בזרועו. מבטו כמו הזהיר אותי שלא להתווכח איתו על המחווה. העמדתי פנים שאני סוגרת את פי עם מנעול בלתי נראה. הוא הרים את עיניו לשמיים. "אלי הטוב, נדמה לי שהיינו עדים היום לנס. פיית' פאריסי לא הגיבה בעוקצנות הרגילה לה למחווה האצילית שלי. תודה." התאפקתי בכל כוחי שלא להגיב בהתחכמות, והצלחתי.

כשירדנו במדרגות, הארי אחז בחוזקה בידי. "אני רק רוצה להיות בטוח שלא תמעדי ותיפלי על הראש. נראה שאת נופלת הרבה בנוכחותי."

ניסיתי לשתוק, באמת שניסיתי, אבל לא הצלחתי להתאפק. "הארי סינקלייר, אני לא שולטת בזה. המגנטיזם החייתי שלך מרעיד את האדמה שעליה אתה דורך ואני פשוט נופלת לרגליך."

הוא נאנח בכבדות. "אוקיי, זה היה טוב כל עוד זה נמשך."

השמש התחילה לשקוע וצבעה את העיר בבוהק ורוד של קיץ. הארי פתח לי את דלת המכונית ונכנסתי פנימה. שוב חשתי את תחושת הפרפרים מתחת לבית החזה. לקח לי זמן להבין, אבל קלטתי מה זה כשהארי התיישב במושב הנהג וחייך את החיוך הרחב שחייך רק בנוכחותי.

הוא מצא חן בעיניי.

שאני אמות.

הוא מצא חן בעיניי *מאוד.*

הארי השתלב עם התנועה בכביש. "יש לך מזל גדול, פיית'," הוא אמר אחרי כמה דקות של דממה. הייתי מוכת אלם, קפואה מהאמת שהכתה בפניי. הארי מצא חן בעיניי. אוי אלוהים, התחלתי להתאהב בהארי סינקלייר. "שיש לך הורים כאלה." קולו הצטרד והוא בלע את רוקו. "הם כל־כך אוהבים אותך. דואגים לך. מתעניינים בחיים ובעבודה שלך." עיניו של הארי, שהיו מקובעות בנחישות בכביש, נצצו.

"תודה," אמרתי בקול נמוך, כי לא רציתי להפר את השקט המרגיע שנבנה בינינו במכונית. "אני אוהבת אותם מאוד." חשבתי על מצבו של אבא והרגשתי שאני רוצה לבכות.

"פיית'?" הארי אמר והניח את ידו על ירכי. מגעו חימם אותי כמו תנור חזק. "הכול בסדר עם אבא שלך? הבריאות שלו...?"

"הבריאות שלו בסדר גמור." בהיתי דרך החלון בניו יורק, בהמולה ובתנועה שהתרחשה בכל רחוב ופינה. בעוברי אורח עם בעיות משלהם, שחוו עליות ומורדות וכל מה שביניהם.

"את יכולה לדבר איתי. אם את עצובה, אני רוצה לעזור לך. אני רוצה להקשיב, אם זה מה שאת צריכה."

"באמת?" שאלתי והסתכלתי על הארי. הייתי צריכה לדעת אם גם הוא מרגיש משהו כלפיי. אם הוא התחיל לפתח כלפיי רגשות באותם מהירות ועומק כמוני. "למה?"

לסתו של הארי התהדקה ושרירי ידיו נדרכו כשאחיזתו התהדקה על ההגה. "את בטח יודעת," הוא לחש.

"אני לא יודע להעמיד פנים, פיית'. איתך, אני מרגיש שלגמרי נכשלתי בניסיון להסתיר את החיבה שלי."

חייכתי. כי הוא אכן הסתיר זאת... אבל לא בזמן האחרון. לא במהלך רגעים מסוימים במעלית. לא בבית החולים ובוודאי לא היום. כיסיתי בידי את ידו, שנחה על ירכי. זה הרגיש נכון כל־כך, כמו תמיד.

"הוא מאבד את החנות שלו," אמרתי, ולשם שינוי אמרתי את המילים בקול. התכחשתי אליהן זמן רב כל־כך. התפללתי לפתרון, לנס. אבל ידעתי שאין. אבא עמד לאבד את החנות שלו, ואולי אף יותר מזה. "לפני הרבה שנים, הוא צירף לעסק שותף." חשבתי על לודוביקו ודמיינתי איך אני מסרסת את הבן זונה עם סכין משוננת. כן, נהייתי אפלה ממש כשזה היה קשור באנשים שהציקו למי שאהבתי. "אבא שלי סמך עליו. אהב אותו כמו אח."

"מה קרה?"

העברתי את אצבעותיי על אצבעותיו של הארי, שנחו בצורה מגוננת על ברכיי. "בשנה שעברה הוא ברח וגנב את כל החסכונות של אבא מהחנות. הוא לקח הכול. הוא לא השאיר להוריי כלום מלבד חובות תופחים וחשבונות בנק ריקים." הנדתי בראשי ונאבקתי בכעס שגאה בתוכי. "אבא נלחם כדי להחזיק בחנות, הוא עובד כמה שהוא רק יכול, אבל עכשיו שלא נשאר לו כסף..." מחיתי במהירות דמעה שחמקה מעיניי.

"בעל הבית נתן לו קצת זמן לשלם את החוב שהצטבר עבור השכירות, אבל הוא לא יצליח לשלם הכול. כולנו יודעים את זה, אנחנו פשוט לא מעזים להגיד את האמת בקול רם." הרמתי את ידו של הארי ונישקתי את גב כף ידו. "הארת את עולמו היום עם המחמאות שלך, כשאמרת לו שתעסיק אותו כחייט שלך ותמליץ עליו לקולגות שלך. הוא היה שמח בחלקו אם כל מה שהיה לו בחיים זה אותי, את אימא ואת החנות שלו. לא כסף או תהילה, לא דירה מפוארת או המכונית הכי טובה. זה לא מי שהוא. תודה שגרמת לו להרגיש מיוחד היום. אין לי מילים לתאר לך כמה זה חשוב לי."

"זה המעט שאני יכול לעשות." ידינו היו שלובות וליטפתי את אצבעותיו ואת גב כף ידו לפני שקירבתי אותה לשפתיי. נשימתו של הארי העמיקה ואווירת השלווה שקודם שררה במכונית התלהטה והתמלאה בחשמל.

"הארי," אמרתי לבסוף, כולי צרודה מתשוקה.

"כן?"

"כמה רחוקה הדירה שלך?"

"היא קרובה," הוא אמר בקול מתוח לא פחות.

"יופי."

פרק 14

רגלו של הארי לחצה על הגז וטסנו במהירות הבזק דרך רחובות ניו יורק. נכנסנו לאפר איסט סייד והבטתי קדימה בנחישות כשחלפנו על פני נוקס. לא היה הערב מקום בליבי לפנטזיה של נוקס ומייטרה. הארי היה זה שמילא כל סנטימטר בי. נוקס היה חיזיון תעתועים. הארי היה *אמיתי*.

היינו במרחק שני רחובות בלבד מנוקס כשהוא פנה ימינה ונכנסנו למגרש חניה תת־קרקעי. הארי חנה במקום השמור לפנטהאוז. המכונית נעצרה, המנוע כבה ושנינו הסדרנו את נשימותינו. הארי יצא מהמכונית וניגש לצד שלי. הוא הושיט לי את ידו. הנחתי את ידי בידו והפרפרים שבבטני התעופפו בלהקות, פרצו החוצה והציפו את כל גופי.

ניגשנו יחד למעלית הפרטית של הפנטהאוז. פסענו פנימה, הדלתות נסגרו והמעלית התחילה לעלות. שניות מתוחות חלפו והאוויר בחלל הקטן התחמם כל־כך שחשבתי שאאבד את היכולת לנשום בחום המחניק. הארי עמד לידי, דומם ומאופק כמו פסל משיש. הייתי קרובה אליו כל־כך שיכולתי להריח את הריח הממכר של האפטרשייב שלו – המנטה, עץ האלגום, המושק. זה הטריף אותי. הצמדתי יחד את ירכיי וניסיתי לעצור את הלחץ שטיפס בי גבוה, כמו קומת הפנטהאוז שעלינו אליה. מזווית העין, ראיתי את חזהו של הארי עולה ויורד במהירות משכרת. ידו שאחזה בידי פרכסה קלות, לסתו התהדקה, וכשראיתי את הזקפה במכנסיו, גנחתי בקול.

וזה כל מה שהיה צריך. האנחה המרדנית הזאת מגרוני גרמה להארי לאבד את זה. הוא הסתער עליי, דחף אותי כנגד קיר המעלית והצמיד בחוזקה את פיו לפי. בתוך שניות, הוא היה בכל מקום. ריחו, טעמו, גופו הקשה והחם נצמד אליי וכיסה כל סנטימטר מגופי. הארי סינקלייר החסוד והמרובע נעלם, ובמקומו היה גבר פראי שהיה נחוש להכניע אותי. שפתיו נעו על שפתיי, לשונו החליקה לתוך פי, ידיו חיפשו את גופי, שוטטו על כל קימור, וגרמו לי להיאנח ולגלגל את ראשי לאחור כשהוא סוף־סוף נגע בי.

פעמון המעלית נשמע, אבל הארי לא הפסיק לנשק אותי. במקום זה, הוא הרים אותי וכרך את רגליי סביב מותניו. עיניי היו עצומות כשהוא נשא אותי מהמעלית לתוך הדירה. אפילו לא ראיתי איך היא נראית. הייתי עסוקה מדי בלפתוח את כפתורי חולצתו. הם נפרמו בזה אחר זה וידיי ליטפו את חזהו השרירי. הארי הפשיל את חצאית שמלתי גבוה יותר ויותר עד שידיו נחו על תחתוני התחרה שלי.

"פאק, פיית'," הוא גנח כנגד שפתיי ונאנחתי כששמעתי את הקללה נפלטת מפיו. חולצתו הייתה פתוחה והעברתי את ידי על חזהו, על פלג גופו העליון ועל הבליטה במכנסיו. "פאק!" הארי אמר בקול חזק יותר כשנפלנו על מזרן רך, ידי עדיין חופנת את הזין שלו. אפילו לא היה לי זמן להשיב לעצמי את נשימתי, כשהוא קרע מגופו את חולצתו וטיפס עליי, חזהו חשוף ומכנסי הג'ינס שלו פתוחים.

"אתה חיה," לחשתי, והארי אחז בשמלתי ומשך אותה במורד זרועותיי. הוא משך את הבד הצמוד והאלסטי במורד בטני ועל רגליי, והשאיר אותי עם תחתונים וחזייה מתחרה שחורה.

"אלוהים, פיית," הוא אמר ונשך את שפתו התחתונה כשהוא נעץ בי מבט. "את מושלמת. איך את כזאת מושלמת? כאילו נועדת לי." לא הייתה לי הזדמנות לענות, כי הארי נישק אותי שוב ואז התנתק משפתיי ופיזר נשיקות לוהטות במורד צווארי ועד לשדיי. עורי סמר בעקבות המסע הזה.

הארי הרים את ראשו ואישוניו היו רחבים כל־כך שעיניו הכחולות נראו שחורות. בעדינות, שעמדה בניגוד לעיניו הפראיות, הוא משך למטה את רצועות החזייה שלי עד ששדיי נחלצו החוצה. הוא נהם למראי, הרכין את ראשו והכניס פטמה לפיו.

טמנתי את ידיי בשערו ומשכתי בקווצות הרכות. כשעשיתי זאת, הוא מצץ עוד יותר חזק. משכתי שוב והעונג שהוא גרם לי זרם בעורקיי כמו לבה והצית בי אש. ככל שמשכתי בשערו יותר, כך הוא נהיה פראי יותר. כשמשכתי בפעם השלישית, הארי נשך בעדינות את פטמתי וגרם לדגדגן שלי לפעום ולגבי להקשית.

גלגלתי את אגני, נואשת להקלה. הארי לא גרם לי לחכות והצמיד את אצבעותיו בין רגליי. זה היה כל־כך נעים שצעקתי.

"הארי. אלוהים, הארי!" נאנחתי והארי נשען פתאום אחורה.

הושטתי את ידיי וניסיתי למשוך אותו בחזרה אליי. הייתי זקוקה לעוד. הייתי זקוקה לכל מה שהארי סינקלייר יכול היה לתת. רציתי הכול. רציתי שהוא יכלה אותי, יטרוף אותי, ינכס לעצמו את נשמתי הארורה.

ידיו הכישרוניות של הארי אחזו בתחתוניי וקרעו אותם. "אוי, אלוהים!" אמרתי כשהוא זרק אותם מעבר לכתפו ומבטו העז פגש במבטי. הייתה הפוגה של שנייה. שאיפה עמוקה, ואז הארי זחל עליי וכיסה את פי בפיו. הזקפה במכנסיו נצמדה בין רגליי וקימרתי את גבי כשהרגשתי אותו. הוא היה ענקי.

הארי נישק את צווארי, את עורי הבוהק. הוא עינה אותי בנשיקות מתוקות על צווארי, שדיי, בטני. פישקתי את רגליי, ולא השארתי לו ספק מה אני רוצה ואיפה אני רוצה אותו.

הארי ירד נמוך יותר ונאנחתי כשהרגשתי את נשימתו החמה בין רגליי. הוא הניח את ידיו על ירכיי ואז רכן פנימה. גבי הקשית כשהוא העביר עליי בפעם הראשונה את לשונו. ידיי חפנו את שערו, מוכנות להוביל אותו לאן שהייתי צריכה אותו. אבל הוא לא היה זקוק להכוונה. הארי ידע בדיוק לאן ללכת, לשונו מלקקת את הדגדגן שלי, אצבעו מחליקה לתוכי. בתוך זמן קצר חשתי את עורי מעקצץ ואת הלחץ נבנה בבסיס עמוד השדרה שלי בגלל האורגזמה הקרבה.

"הארי, פאק! אני גומרת," אמרתי ופלטתי את המילה בדיוק כשהוא הזיז את אצבעו, לחץ על נקודת הג׳י שלי והחשיך את עולמי. צרחתי את פורקני והנעתי את אגני כדי שלשונו של הארי תישאר בדיוק איפה שהייתי צריכה אותה, עד שגופי פרכס ולא היה יכול לשאת יותר. הארי הרים את ראשו והצמיד נשיקה אחר נשיקה לירכיי הפנימיות ולמותניי.

"את כל־כך יפהפייה," הוא אמר במבטאו הבריטי בקול מחוספס שגמר אותי. התרוממתי על ברכיי, משכתי את זרועו ודחפתי אותו למטה על המיטה. תורי הגיע. כשכרעתי מעליו, השפלתי מבט אל הארי והפנמתי אותו. שרירים מסותתים, כתפיים רחבות, עור שזוף ועיני בדולח כחולות. שלמות.

ואז עיניי נעו למפשעתו ולחבילה שאיימה לפרוץ ממכנסי הג׳ינס שלו. הכפתור והרוכסן כבר היו פתוחים ומשכתי את הג׳ינס במורד רגליו. ירכיו השריריות קיבלו את פניי. העברתי את ידיי עליהם, פלומת השיער השחור מדגדגת את כפות ידיי.

"אני צריכה להודות לרוגבי על הירכיים האלה?" אמרתי.

"בין היתר," השיב הארי ועיניו להטו כשזרקתי את מכנסי הג׳ינס על הרצפה. פתחתי את החזייה וזרקתי גם אותה על הרצפה. "אלוהים, פיית׳." הזזתי את ידיי לגומי של תחתוני הבוקסר שלו כשידיו לשו את שדיי.

"קלווין קליין," אמרתי ונישקתי את שם המותג. "אני מאשרת." הארי חשק את שיניו כל־כך חזק שחשבתי שלסתו עומדת להישבר. משכתי למטה את תחתוניו ובלעתי במאמץ כשזקפתו הארוכה נחבטה כנגד בטנו.

"הארי," לחשתי וזרקתי את תחתוניו מעבר לכתפי. "אתה פאקינג ענק." הארי התרומם, הניח את ידיו על פניי ומחץ את שפתיו כנגד שפתיי.

"אני חייב להיות בתוכך," הוא אמר והסמכותיות בקולו גרמה לי להתפתל.

"קודם אני אטעם אותך." דחפתי אותו אחורה על המזרן. גבו פגע במיטה ועיניו הצטמצמו.

"את תשלמי על זה, מיס פאריסי," הארי אמר. התעלמתי מאזהרתו הלוהטת ונישקתי את בטנו ואת שריר הוי הבולט שלו. ליקקתי את השריר המרהיב וירדתי לזקפתו. איברו פרכס בציפייה ככל שהתקרבתי וליקקתי את הווריד שבצד. ליטפתי אותו בפי, מהבסיס עד לקצה. ידיו של הארי התהדקו בצידי גופו עד שאצבעותיו חפנו את שערי וכרכו אותו סביב ידיו. משום מה, המגע היה מוכר לי.

"פיית׳," הוא אמר, כאילו כאב לו. "תמצצי לי את הזין."

"כן, אדוני," אמרתי ואהבתי לראות את מבטו החודר כשהורדתי את שפתיי על הקצה והכנסתי אותו לפי. הוא היה גדול מכדי שאכניס הכול, אז הזזתי את ידי לבסיס הזין שלו וגם שם עיסיתי אותו. הארי הרים את אגנו, אבל כיוון שהיה ג'נטלמן, הוא התאפק ולא דחף עמוק מדי. סובבתי את לשוני על קצה איברו ולקחתי אותו הכי עמוק שיכולתי, עד שהארי הרחיק את פניי. "תעצרי. אני חייב לזיין אותך. אני רוצה סוף־סוף לגמור בתוכך."

"הארי," מלמלתי וזחלתי על גופו המושלם עד כדי גיחוך. "תמשיך לדבר אליי ככה. הגרסה הזאת שלך מוצאת חן בעיניי."

הארי אחז בזרועותיי והפך אותי. הוא שלח יד לשידת הלילה שלו ושלף קונדום. הסתכלתי מרותקת כשהוא גלגל אותו עליו ונע מעליי. "זאת את," הוא אמר ברגע של רוך טהור. "אני ככה רק בגללך."

"הארי," לחשתי, וליבי התנפץ לרסיסים קטנטנים שנעלמו לתוך הלילה.

הארי מיקם את עצמו בפתחי, הצמיד את שפתיו לשפתיי ונדחף פנימה. נאנחתי לתוך פיו; הוא גנח לתוך פי. כרכתי את זרועותיי סביב צווארו השרירי ואת רגליי סביב מותניו. צעקתי כשהוא מילא אותי עד הסוף.

"מממ," נאנחתי כשהוא התחיל לזוז ופגע בכל חלק מושלם בתוכי. שדיי נמחצו כנגד חזהו ונוצר חיכוך כשהוא התנדנד קדימה ואחורה. הרגשתי כאילו כל גופי עולה באש, מואר מבפנים מהתחושות המלובנות שזרמו בי.

"הארי," נאנחתי שוב כשהוא טמן את פניו בשקע צווארי והגביר את המהירות. הוא חדר וחדר עד שגופי התמלא בעונג טהור. עיניי התגלגלו ונעצמו כשאחזתי בו חזק יותר והתחלתי להרגיש הבהובי אורגזמה עמוק בתוכי. "הארי," צעקתי ונשכתי את כתפו כשרגליי התחילו לרעוד.

הנשיכה גרמה לו לנהום ואז הוא הרים את ראשו ועיניו ננעלו בעיניי. זה כל מה שהייתי צריכה כדי להתרסק לרסיסים וזיקוקי דינור התפוצצו סביבי. הארי המשיך לחדור אליי עד שהייתי פלסטלינה בידיו.

"פיית', פאק, פיית'... פאק!" הוא צעק ואז עצם עיניים וחשק שיניים כשהוא גמר. בהיתי בו כשהוא גמר, בטוחה שמעולם לא ראיתי משהו מושלם כל־כך.

"פאק!" הוא גנח שוב, קולו מהדהד בחדר סביבנו. שכבת זיעה כיסתה את גופו ושערו הגלי הכהה היה פרוע בגלל ידיי. שפתיו היו נפוחות מנשיקות ולחייו סמוקות מהאורגזמה העוצמתית. גנחתי כשהוא זז בתוכי. הייתי מותשת, אבל עדיין השתוקקתי לקבל כל מה שהוא רצה לתת.

נלחמתי לנשום. הארי שכב עליי והרגשתי בטוחה תחת משקל גופו. הוא הצמיד את מצחו למצחי לפני שהוא יצא ממני והתגלגל הצידה. הוא לקח אותי איתו, זרועו מערסלת אותי אליו כאילו לא יכול היה לסבול להיפרד ממני אפילו לא לשנייה. ליבי הטיפשי והרומנטי אהב את זה. אהב את זה יותר מדי.

העברתי את ידיי לאורך בטנו השטוחה, כשחזהו עלה וירד חסר נשימה. נשענתי על מרפקי ובהיתי בו. חייכתי אליו וצחקתי והארי חייך בחזרה. "אלה תמיד השקטים," אמרתי והארי גלגל את עיניו. העברתי את אצבעותיי על פלומת השיער השחור שעל חזהו. נישקתי את שרירי חזהו עד לבסיס צווארו. הארי הפשיל את ראשו לאחור כדי לתת לי יותר גישה ופלט אוויר שלשוני נשלחה החוצה וטעמה את עורו המלוח.

"מאיפה באת?" אמרתי והסתכלתי על עורו סומר כשנשימתי רפרפה על חזהו. "כל־כך מרוחק ומופנם במשך היום." אצבעותיי עקבו אחרי העמקים והרכסים של שרירי בטנו. "וכל־כך דומיננטי במיטה, כל־כך פאקינג טוב במיטה."

אצבעותיו של הארי טיילו על עמוד השדרה שלי ואז ירדו נמוך יותר. הוא נישק את פניי ודחף אצבע לתוכי. מצחי נשמט על חזהו כשהוא נגע בי מאחורה, עבר על נקודת הג'י הרגישה שלי, שבקושי היה לה זמן להתאושש לפני שהוא חזר ונגע בה בידיים מיומנות.

פיו של הארי התקרב לאוזני. "כל־כך הרבה זמן אני רוצה לזיין אותך," הוא אמר וקולו העמוק ואצבעותיו העבירו בי צמרמורות. חשתי את הזין שלו מתקשה כנגד ירכי. נשכתי את שפתי וחיככתי את לחיי

בלחיו. "עשיתי ביד כל־כך הרבה פעמים, דמיינתי אותך במיטה הזאת, בזרועותיי, מתחתיי, צורחת את השם שלי."

"אלוהים, הארי," אמרתי והרגשתי את דמי מתלהט. הארי נישק אותי מאחורי אוזני. הוא נע מעליי והצמיד את החלק הקדמי של גופי למזרן. המזרן היה רך כל־כך, כמו ענן תחתיי, והוא הדיף את ריח האפטרשייב של הארי. שאפתי אותו פנימה כשהוא ליקק אותי מהחלק העליון של עמוד השדרה ועד למטה. הארי אחז במותניי ומשך אותי על ברכיי.

שמעתי עטיפת קונדום נוספת נפתחת ואז צעקתי. מצחי נחבט במזרן כשהארי חדר אליי בכוח מאחור. גנחתי וגנחתי וגנחתי כשהוא מילא אותי כל־כך, גנחתי כשהוא זחל מעליי עד שחזהו נצמד לגבי וידיו כיסו את ידיי כשאחזתי בסדין. הארי אחז בסנטרי ובלי להאט את הקצב, קירב את שפתיי לשפתיו. לשונו צללה לפי לקצב חדירותיו.

הארי סינקלייר השתלט עליי, מיזג את גופי עם גופו. הוא החדיר את עצמו לתוך ליבי. כל מקום בי היה הארי סינקלייר. כל נשימה שנשמתי, כל אנחה שהוא הוציא ממני. גלגלתי אחורה את אגני והתנועה הדליקה בו ניצוץ. הוא נהם ושילב בעדינות את אצבעותיו באצבעותיי, בניגוד מוחלט לאופן שבו נכנס אליי בכוח מאחורה. הרגשתי שאני מרחפת. כשהכוס שלי התחיל להתכווץ, כשהזין של הארי גרם לכל העצבים בגופי להתפוצץ, גמרתי בצעקות.

הארי גנח וקפא, ואז גמר כששמי על שפתיו. "פיית'!"

התמוטטתי על המיטה והייתי בטוחה שלעולם לא אוכל לזוז שוב. הארי שכב מעליי, זרועותיו החזקות שומרות שמשקלו לא ימחץ אותי. אבל הוא לא זז. הוא נשאר בתוכי עד כמה שהיה אפשר, שפתיו פיזרו נשיקות על עורפי ושערי היה לפות בידיו.

הפניתי את ראשי ואמרתי, "לגמרי זיינת אותי לתוך המזרן."

הארי פלט נשיפת צחוק, והצליל של הצחוק הזה, כשהוא מעליי, היה מוכר. מוכר מדי. לפני שהספקתי לחשוב על כך עוד, הוא זז הצידה ועטף אותי בזרועותיו.

שכבנו בדממה במשך כמה דקות ופשוט השבנו לעצמנו את נשימתנו. הרמתי את מבטי וראיתי שאנחנו במיטת אפיריון ענקית עם עמודים מוזהבים. שכבנו במרכז המיטה ועדיין היה הרבה מקום משני הצדדים. עיניי התרחבו כשראיתי את גודל החדר. הייתי בטוחה שהוא גדול כמעט כמו כל הדירה שלי. הקירות היו צבועים בצבע כחול נייבי עם לוחות עץ, מה שגרם לחדר להיראות כמו בית אחוזה. שידות עתיקות ניצבו תחת מראות ענקיות. ספה עמדה מתחת לחלון, שממנו נשקפו שמיים חשוכים וקו האופק העצום של מנהטן, כשסנטרל פארק נראה מרחוק.

"הארי, איזה נוף," אמרתי והרמתי את ראשי מכתפו. קמתי מהמיטה, גררתי איתי את כיסוי המיטה וכרכתי אותו סביבי כשניגשתי לחלון העצום. נשמתי עמוקות ופתאום הבנתי עד כמה החיים שלנו שונים.

חשתי את הארי מאחוריי ונשענתי עליו. ליבי החסיר פעימה כשזרועותיו החזקות נכרכו סביבי. הרגשתי שהוא עדיין עירום. "הנוף הזה," אמרתי וראיתי אצנים באופק רצים בפארק. "הוא יפהפה."

"אני מסכים," הוא אמר ונישק את צד צווארי. חייכתי בידיעה שהוא אפילו לא מסתכל מבעד לחלון. הסתובבתי בזרועותיו והבטתי אליו. תחת בוהק האורות מבחוץ, הוא נראה כמו המלאך שמוחי החבול אז דמיין שהוא. כרכתי סביבו את הסדין והעורות החשופים שלנו התמזגו בחיבוק.

"אנחנו לא רוצים שהפפראצי של האפר איסט סייד יתפסו אותך עירום."

"הם יצטרכו חתיכת עדשה." הוא דחף אחורה את השיער מפניי ואז חפן את לחיי ונישק אותי. אבל הנשיקה הזאת הייתה איטית ולשונו ליטפה בעצלות את לשוני.

כשנפרדנו, חייכתי ואמרתי, "עם זין בגודל הזה..." לקחתי אותו בידי וליטפתי אותו פעם אחת בעדינות.

"הם לא יצטרכו עדשה גדולה." הארי פלט נשיפה, אבל הדף את אגנו לתוך ידי. חשתי את איברו מתקשה

שוב. "אני די בטוחה שאסטרונאוטים מתחנת החלל מסוגלים לראות אותו משם. הם בטח מסתכלים עליך ועושים ביד." כחכחתי בגרוני ואימצתי קול של אסטרונאוט. "תתכוננו, בחורים. הארי סינקלייר שוב עומד ליד החלון שלו."

"הם יכולים להמשיך להסתכל," אמר הארי ומשך אותי קרוב יותר. הוא היה קשה כמו אבן על הירך שלי. "את היחידה ש'הזין הענקי' שלי רוצה." עיניי התגלגלו מעונג כשהארי דיבר מלוכלך כל־כך.

"תגיד שוב זין," אמרתי בחיוך, כשהארי הוריד את מצחו אל מצחי ולחש, "זין." גנחתי והרשיתי לו לדחוף אותי כנגד הקיר שליד החלון.

"זה היה מספיק טוב בשבילך?" הוא שאל, ובקולו נשמע שמץ של שובבות שמעולם לא שמעתי לפני כן.

"עוד," דרשתי, שמטתי את הסדין וכרכתי את ירכיי סביב מותניו. נצמדתי לזקפה שלו. "תן לי עוד. את כל המילים המלוכלכות."

נהמת שעשוע נשמעה מחזהו של הארי. בין נשיקה לנשיקה, הוא אמר, "כוס, תחת, דגדגן, ציצים." הוא חייך כנגד פי ולחש, "גינת נשים."

השלכתי את ראשי אחורה וצחקתי. "לא! רק לא גינת נשים הפאקינג קריפי!" נלחמתי כדי להשיב לעצמי את נשימתי וחשתי את ידו של הארי קופאת על לחיי. כשמצמצתי כדי לפנות את הדמעות מעיניי, ראיתי שהוא מביט בי, עיניו רכות ו... מאושרות. הן נראו מאושרות. ליבי דפק מהר כל־כך שחשבתי שאתעלף.

לקחתי את ידו בידי ומשכתי אותו מהקיר. "בוא. תראה לי את הדירה שלך." כשחלפנו על פני הארון, הארי עצר אותי ופתח את הדלת. הוא הוציא שני חלוקים והניח אחד מהם סביב כתפיי.

"גופי העירום מפתה מדי?" אמרתי, כשהוא קשר את החגורה סביב מותניי.

"תמיד," הוא ענה ונישק את שפתיי. הוא לבש חלוק והתחשק לי לבכות כשגופו – גוף של אל יווני – נעלם תחת בד המגבת הלבן. "אבל את צודקת, אי־אפשר להרשות שהסוטים של מנהטן יסתכלו על הגוף העירום ומעורר החטאים שלך דרך החלונות עם המשקפות שלהם."

הארי לפת את ידי, פתח את הדלת ופי נפער. הדירה שלו הייתה עצומה. לא הייתה לזה מילה אחרת. מסדרון קטן הוביל מחדר השינה לסלון שהשקיף על כל מנהטן. החלונות הגדולים נראו כמו מסגרות של יצירת אומנות מושלמת.

פסעתי דרך הסלון ועצרתי כשראיתי את המטבח. "שאני אמות, הארי," אמרתי ונכנסתי לחדר מעוצב בשיש לבן. העברתי את ידי על דלפקי הגרניט ועל כל המכשירים החדישים. "אתה מבשל?"

הארי רכן על הדלפקים כשהעברתי את ידי על ארונות העץ. "בחיים לא."

"שערורייה," אמרתי, עזבתי את המטבח ופסעתי לאורך מסדרון אחר. "מה יש כאן?"

"המשרד שלי ושני חדרי שינה נוספים." הארי פתח את דלת משרדו ונחנקתי. שולחן עבודה קלאסי ממהגוני ניצב במרכז החדר, מוקף במדפי ספרים שהשתרעו מהרצפה עד התקרה. והתקרות בפנטהאוז הזה היו גבוהות.

"או.מיי.גאד," לחשתי כשהעברתי את ידי על הספרים הרבים שבהו בי.

"את אוהבת לקרוא?" הוא שאל והתיישב על פינת השולחן. חלפתי על פני סולם הספרייה וקראתי את הכותרים: שר הטבעות, ההוביט, סיפורי נרניה. כל הספרים האהובים עליי. "דיקנס?" שאלתי כשראיתי מדף שלם מוקדש לספריו.

"כשאני במצב רוח קודר," הוא קנטר אותי.

עצרתי והסתכלתי על הארי. "ג'יין אוסטן?" כל ספריה הופיעו שם.

"לעבודה שלה יש יתרונות," הוא אמר, כאילו היה השופט וחבר המושבעים של כל הספרות. כלומר, ל-HCS מדיה באמת הייתה הוצאה לאור, אבל בכל זאת... ניצוץ שובב הבזיק בעיניו. זה היה מקסים.

"יתרונות?" צחקתי, ניגשתי להארי ומשכתי את צווארון חלוקו. זרועו נכרכה סביב מותניי ונמסתי. "אני

חושבת שיש בעבודה שלה יותר מ'יתרונות'." העמדתי פנים שאני חושבת. "למעשה, אני חושבת שיש לך ולחלק מהדמויות שלה תכונות זהות."

"מה את אומרת." הוא זקר גבה אחת.

"למשל, יהירות."

"את מעליבה אותי." לא היה זדון בקולו.

"פלצנות."

"אני מניח שאפשר להתווכח על זה."

"אתה גר בבית אחוזה גדול באנגליה? יכולים להיות שם קווי דמיון." הארי קפא, וכשהסתכלתי עליו הוא העווה את פניו. אני התבדחתי. הוא כנראה לא.

"קווי דמיון קטנטנים." הוא הרים את אצבעו המורה ואת האגודל והצמיד אותם יחד כדי להדגיש את דבריו.

"קווי הדמיון באמת קטנטנים?"

"אהמ... לא."

"כאילו, כמה חדרי שינה יש לכם באחוזה?"

הארי נאנח. "ברצינות, פיית', אפשר שלא–"

"כמה חדרי שינה, הארי?"

"חדרי שינה? עשרים ושלושה." הפסקתי לנשום. "זה רק בבית המרכזי. יש גם את המבנים החיצוניים."

"מבנים חיצוניים," חזרתי על דבריו.

"ביתני אורחים. יש לנו... כמה מהם באחוזה."

"הבנתי," אמרתי והתחלתי להבין שעולם שלם הפריד בינינו. בדרך כלל זה לא היה מזיז לי, אבל... עשרים ושלושה חדרי שינה מזוינים!

"זה לא משנה," הוא אמר, ובקולו שמעתי תחינה מבוהלת שלא אסתגר בפניו. שפתיו היו פשוקות והוא הביט בי בכאלה חום וחיבה שהרגשתי שאני נמסה.

העברתי את אצבעותיי בשערו. "אתה נראה לפעמים גאוותן."

"לעיתים." עווית של שעשוע עיקלה את זווית פיו.

"ויש שיאמרו *בעל דעות קדומות*."

"לא," הוא מחה. "אני חושב שזה דווקא מתאים יותר לך." פתחתי את פי כדי להתווכח, אבל הוא כנראה צדק.

"אוקיי. אז בנימה זאת, שנעצור כאן?"

"כמובן." רכנתי למטה, נישקתי אותו, וידיו הסיטו הצידה את החלוק שלי ונעו אל ישבני.

נאנחתי לתוך פיו, אבל התרחקתי. "בוא," אמרתי והושטתי לו את ידי. "אני הולכת לנצל את המטבח הנוצץ והיקר בטירוף שלך ולבשל לך."

הארי עשה כבקשתי, וכשעשינו את דרכנו לדלת, שמתי לב שספר אחד בלט מהמדף, כאילו לא מזמן קראו בו ולא החזירו אותו למקום כמו שצריך. הדופק שלי תפס ספרינט. מאהבה של ליידי צ'טרלי.

"פיית'?" הארי שאל, כרך את זרועו סביב כתפיי ונישק את לחיי. "את בסדר?"

"כן," אמרתי, מבולבלת כל־כך שהרגשתי שערפל פולש לראשי. הדפתי אותו הצידה. זה היה צירוף מקרים. זה היה חייב להיות. לא היה סיכוי שהארי...

הסתובבתי כדי להביט בו. כולו מהוגן ומרובע ובריטי מאוד. למען השם, הוא היה ויקונט מחורבן. אין מצב שהוא היה קשור איכשהו לנוקס. זה היה בלתי אפשרי. הדופק שלי נרגע. אחזתי בידו ומשכתי אותו למטבח.

פתחתי את הארונות וחיפשתי את הציוד והחומרים הרצויים. הארי מזג לשנינו כוס יין וישב ליד הדלפק כשהוא לרגע לא מסיר את עיניו ממני. "אהא!" אמרתי כשמצאתי את מכונת הפסטה והמצרכים שהייתי צריכה. הנחתי אותם על הדלפק שלידו הארי ישב. "למה לכל הרוחות יש לך את כל הדברים האלה אם אתה לא מבשל?" שאלתי, והתחלתי להכין קערה עם מצרכים לפסטה טרייה. טורטלי דה זוקה, הפסטה האהובה עליי.

"לא נעים לי להגיד לך," הארי אמר ולגם לגימה ענקית של יין. ככל שהוא שתה יותר אלכוהול, כך הוא נהיה רגוע יותר.

"מה?"

הוא עיווה את פניו. "יש לי שף שמגיע ארבע פעמים בשבוע כשאני בעבודה. הוא מכין לי את הארוחות." הוא הצביע לעבר מכונת הפסטה. "בגלל זה כל זה נמצא כאן. שאלתי אותו מה הוא צריך והוא נתן לי רשימה. אין לי מושג למה צריך את רוב הדברים האלה."

"הארי," אמרתי ועצרתי כדי להניח את ידי על ידו. "זה הדבר הכי פלצני שאי־פעם אמרת."

"את צודקת. אם כי שמעתי את עצמי ממלמל 'איפה מטפחת הכיס האהובה עליי?' לפני כמה ימים, ומייד חשבתי שאם היית פה, היית יורדת עליי לנצח."

צחקתי, שפכתי את הקמח לקערה וענן לבן התרומם באוויר. נשפתי אותו מפניי והייתי בטוחה שעכשיו הוא ממלא את שערי.

"פיית', את האדם המסורבל ביותר שאי־פעם פגשתי."

"אני יודעת," אמרתי ברגע שהענן נעלם, והמשכתי להכין את הבצק. "אני חושבת שזה סקסי באופן עקיף."

"סקסי מסורבל," הארי הסכים והרים את כוס היין שלו.

"סקסי מסורבל." התחלתי ללוש את הבצק. "אז סיפרת להורים שלי שלמדת באיטון?"

כן, זה היה התירוץ שלי לגלות עליו מידע נוסף. הוא היה כמו קובץ נעול מחורבן. הייתי צריכה לפצח אותו. שפתיו של הארי התעקלו. הוא ידע בדיוק מה אני עושה. "הארי, אכלת ארוחת ערב עם ההורים שלי. הם סיפרו לך עליי ועל כל המנהגים הססגוניים שלי. תגלה לי משהו פה. הרגע סיימנו להזדיין כמו זוג שפנים," הצבעתי עליו עם המערוך. "כשלאחד השפנים יש זין ענק. ואם כי זה דבר טוב, השפנה השנייה תרגיש שם עקצוץ במשך ימים, ועל כן מגיע לה סוג של פיצוי."

"על כן?" הארי אמר ביובש. "הרגע אמרת 'על כן'."

"תענה על השאלות שלי או שלא תאכל מהפסטה."

הארי הרים את ידיו בכניעה. "אל תאיימי בזה. בבקשה. אני אספר לך כל מה שאת צריכה לדעת."

"איטון. קדימה."

"נשלחתי לשם בגיל אחת־עשרה. למה שקוראים כאן באמריקה בית הספר התיכון."

"ואהבת את זה?"

"זה לא היה גרוע." הוא העביר את קצה אצבעו על שפת כוס היין ונראה שקוע בזיכרונות. "פשוט התגעגעתי הביתה. התגעגעתי..."

"לאימא שלך." ואז בטני שקעה כשנזכרתי בבית החולים ושהוא היה בן שתים־עשרה כשאימו מתה. "הארי, בבקשה תגיד לי שהיית איתה כשהיא..."

הוא הניד בראשו. "הייתי בבית הספר. אבא שלי התקשר לבית הספר כשהיא מתה. לא יכולתי לדבר כשסיפרו לי. מעולם לא זכיתי להיפרד ממנה. ידעתי שהיא עוברת בדיקות, אבל לא סיפרו לי מעבר לזה. אחר כך גיליתי שאבא שלי לא רצה שזה ישפיע על הלימודים שלי."

"הוא הרחיק אותך ממנה?" לחשתי והפסקתי לבשל.

הארי שפשף את ראשו. "את חייבת להבין. אימא שלי הייתה סם החיים שנמנעו מאבא שלי כשהוא התבגר. אלה היו מעין נישואי שידוך. הוא היה חייב להתחתן עם מישהי ממשפחה טובה, וגם היא. אימא שלי אמרה לי פעם שהם לא ציפו להתאהב. אבל הם התאהבו, מהר ועמוק. כשהיא חלתה, הוא היה בהכחשה."

הארי נשם עמוקות ואז המשיך. "אני חושב שהוא הרגיש שאם הוא לא יקרא לי להיפרד ממנה, אז היא לא באמת תמות." הארי הרים את ראשו כשניגשתי אליו והתיישבתי על ברכיו. "כשנסעתי הביתה ללוויה, האיש שהכרתי ואהבתי נעלם. במקומו, היה האיש שהוא עכשיו. קר, מרוחק. חצי מליבו ומנשמתו חסרים." הארי הביט בעיניי. "מעולם לא הבנתי איך הוא השתנה כל־כך..." הוא בלע והמילים נותרו תלויות באוויר בינינו.

הייתי מסוחררת מעוצמת החיבה בעיניו כשהוא הביט בי. הוא נישק אותי ואמר, "כשהייתי בן שמונה־עשרה הלכתי ללמוד באוניברסיטה, אבל תמיד ידעתי שאיכנס לעסק המשפחתי. זה מה שרציתי. זה פשוט קשה לפעמים." ידעתי שהוא שוב מדבר על אביו. נישקתי אותו על לחיו וקמתי לחתוך את הדלעת למילוי.

כשחתכתי את הקליפה הכתומה, משהו שהארי אמר נקלט בראשי. "הארי," שאלתי והסתכלתי ישירות בעיניו. "ציינת שאבא ואימא שלך נישאו במעין שידוך." הארי קפא והחוויר קצת. "ראיתי אותך במגזינים עם אישה בלונדינית ועיניים יפות."

"לואיזה," הוא אמר בנוקשות. הארי הישן הרים את ראשו.

שמטתי את הסכין. "מצפים ממך להתחתן עם מישהי ממשפחה טובה? כלומר, משפחה עם כסף? מישהי מהאריסטוקרטיה?"

הארי נשאר קפוא במשך כל־כך הרבה זמן שחשבתי שהוא לעולם לא יזוז שוב. "אני מתכוון לסרב לזה," הוא אמר וקם מכיסאו. הוא הקיף את הדלפק, הרים אותי והושיב אותי עליו. הוא חפן את פניי כשאמר, "יש ממני ציפיות מסוימות. להתחתן עם מישהי ממשפחה טובה, להביא יורשים, להתנהג תמיד כראוי. לא להביך את המשפחה, לא לעשות משהו שיטלטל את הסטטוס קוו של שושלת סינקלייר המפורסמת." הלב שלי צנח עם כל מילה שהוא אמר.

"אני כותבת טור על סקס, הארי. טור מלוכלך. אני הבת של מהגר איטלקי ואמריקנית דור ראשון באמריקה, ואף אחד מהם מעולם לא ידע מה זה כשיש כסף." הרגשתי שעיניי נוצצות מדמעות ושנאתי את עצמי על כך. "זה," אמרתי והצבעתי עליי ואז עליו. "זה רק סקס, נכון? סיפור לספר לחברים שלך באנגליה. זיינת את מיס בליס ונתת לה לטעום מהתרופה שלה."

"לא. פיית'. בהחלט לא." ניסיתי להסיט את ראשי ממבטו, אבל ידיו של הארי אחזו בלחיי ומנעו זאת ממני. "היה איזה שלב שהיינו ביחד והרגיש כמו כלום? היה איזה קטע שהרגיש כמו סתם זיון?"

"לא."

"כי זה לא. תסתכלי עליי בבקשה," הוא התחנן כשהשפלתי את מבטי. הרמתי את עיניי ואז ראיתי, בבהירות אדירה, את האמונה על פניו. "אלו לא יהיו החיים שלי." הארי נישק את מצחי. "החלטתי מזמן שאני לא רוצה את זה. ואז את הגעת, הרגזת אותי וחדרת לי מתחת לעור. חייכת אליי בעוקצנות, קנטרת אותי, וידעתי שאני גמור. והחצאיות הצרות המחורבנות שאת לובשת למשרד." צחקתי והוא חייך איתי. "גרמת לי להפסיק לרצות את זה, פיית', ובמקום זה גרמת לי להשתוקק לזה."

"אז זה לא רק סקס?" שאלתי בהיסוס.

"זה סקס," אמר הארי והצמיד את זקפתו הקשה בין רגליי. "ויהיה עוד הרבה סקס. אבל..." הארי נישק את גב כף ידי. נשימתי נעצרה. ההתנהגות של הארי סינקלייר כמו נסיך אמיתי מהאגדות תהרוג אותי. "לא, זה לא כל מה שאני רוצה."

הרגשתי כאילו נולדתי מחדש. הרגשתי כמו זיקוק דינור בארבעה ביולי, שהתפוצץ למיליון צבעים בשמיים חשוכים. "תישארי איתי הלילה, פיית'. בואי נאכל פסטה, נראה תוכניות גרועות בטלוויזיה, ונחזור

למיטה. תישארי איתי. בבקשה."

"בסדר."

הארי נישק אותי ביסודיות. כשהוא התנתק ממני סוף־סוף, הוא אמר, "ולגבי הבית שלי באנגליה, את תראי אותו בקרוב."

הסתכלתי עליו בבלבול. "מה?"

"השנה מציינים את יום הולדת המאה של **HCS** מדיה. אבא שלי ביקש מכל מנהלי המחלקות לבחור כמה אנשים מהצוות שלהם. נטיס אותם לאחוזה שלנו למסיבת אמצע הקיץ כדי לחגוג את האירוע. ראיתי ואישרתי את הרשימה של סאלי בשבוע שעבר. היא בחרה אותך כאחד מאנשי הצוות שייצגו את ויסאג'."

"מה?" שאלתי שוב. הארי משך אותי קרוב יותר לקצה דלפק השיש. נאנחתי כשזקפתו נצמדה בין רגליי.

"תני לי לערוך לך סיור כשתגיעי."

"איפה נלון?"

"באחוזה. הכול שולם מראש. אבא שלי רצה שזאת תהיה חגיגה אמיתית." הארי נישק את צווארי, את לחיי ואז את פי ושקעתי בתוך מגעו. "אבל אני רוצה אותך בחדר שלי, במיטה שלי. איתי."

"כן," אמרתי ועצמתי עיניים.

את הפסטה אכלנו מאוחר יותר בלילה. *הרבה* יותר מאוחר. נשארתי עם הארי בלילה וגם בלילות הבאים. אף אחד לא ידע מלבד שנינו. ובכל פעם שנישקתי אותו, הרגשתי שאני נופלת יותר ויותר עמוק. וכשהוא ישן, ראשי נח על חזהו וזרועו וניחוחו מקיפים אותי, ידעתי את האמת שבליבי. מעולם לא אמרתי את המילים האלה בקול רם. אבל כשעצמתי את עיניי והארי משך אותי לחזהו, שפתיו מחפשות את שפתיי גם מתוך שינה, לא יכולתי יותר להתכחש לרגשותיי.

אני, פיית' מריה פאריסי, התאהבתי בהארי סינקלייר.

והתאהבתי חזק.

פרק 15

"סקסי מאמא!" סייג' שר כשיצאתי מחדר השינה שלי כמו ג'יג'י חדאד על מסלול הדוגמנות בפריז.

"את נראית כמו כדור נצנצים סקסי ביותר," אמרה נובה.

"גם אתם נראים מדהים. סייג', מאוד אלגנטי. אמיליה, כחול זה בהחלט הצבע שלך, ונובה, ג'סיקה ראביט תאכל את הלב!"

"משקאות!" נובה צעקה ומזגה לכל אחד שוט. הערב נערך נשף הצדקה של ענף המדיה במנהטן. סייג' ואמיליה היו בני הזוג של נובה ושלי. התייפייפנו והתגנדרנו והיינו קצת שיכורים.

"את לובשת את חזיית הוודקה שלך, פיית'?" שאל סייג'. הודות לכישורי התפירה המתוחכמים שירשתי מאבא שלי, חזיית הוודקה שלי הייתה ערוכה לחזור לפעולה.

"אין צורך, ידידי. הערב יש בר חופשי." הרקדתי את גבותיי. "החזה הטבעי שלי יכול לנשום היום בחופשיות."

"אה, בר חופשי," אמר סייג'. "המילים המתוקות ביותר שאי־פעם נאמרו."

"אז..." אמרה נובה כששתינו שוט נוסף. "הארי יהיה שם."

"כן. ו...?" שאלתי בתמימות.

"אוי, תפסיקי לזיין את המוח, פיית'," אמר סייג' והצמיד את ידו לליבו. "זה כמו גרסת ברוקלין של סינדרלה."

"פיית', ישנת אצלו כל לילה השבוע. הוא הביא אותך לכאן כל בוקר בשבע, ולמען האמת, סייג' ואני עקבנו אחריכם מהחלון והסתכלנו על הנשיקות הצרפתיות שלכם לפני שהוא נסע," אמרה אמיליה.

"סוטים," אמרתי וצמצמתי עיניים לעברם.

"את כבר לא מספרת לנו כלום," נובה אמרה. "אנחנו צריכים לגלות הכול בעצמנו."

"כי אני לא בטוחה מה קורה!" אמרתי ושחררתי את התסכול שצברתי. "כן, אני ישנה אצלו. אנחנו מזדיינים כמו נימפומנים על ויאגרה. אבל לא דיברנו על החיים מחוץ לדירה שלו. זה חדש ואין לי מושג מה קורה. אנחנו פשוט זורמים עם כל יום כמו שהוא."

"את אמורה להיות עם מייטרה שוב מחר בערב," סייג' אמר. הוא כרך את זרועו סביב כתפיי. "מה את מתכוונת לעשות, אחותי?"

"ללכת," אמרתי וראיתי את ההלם על פניהם. נאנחתי. "ולהגיד לו שפגשתי מישהו ואני לא יכולה יותר להמשיך איתו את העינוי המיני."

"שאני. פאקינג. אמות. אלוהים." נובה נעמדה מולי. "את מחבבת את הארי. כאילו, ממש *ממש* מחבבת אותו." לא הכחשתי. מה הטעם? זאת הייתה האמת, והאנשים האלה היו חבריי הטובים ביותר. סיפרתי להם הכול.

"אוי, פיית'." אמיליה חיבקה אותי חזק כל־כך שהרגשתי גוש חונק את גרוני. "אני שמחה בשבילך. את ראויה לאהבה. זה כל מה שאי־פעם רציתי בשבילך."

נישקתי אותה על לחייה כשהיא שחררה אותי. "אני פאקינג מתחרפנת," אמרתי לה, ידי על ראשי כשהרגשתי שאני מתחילה לצאת מדעתי. "הוא הנרי סינקלייר השלישי, ויקונט מזוין מבריטניה. ואני בחורה מהל'ס קיטצ'ן, עם פה של ביוב. אני שונאת להגיד את זה, כי אתם יודעים שאני באופן כללי שמה זין על כל המוסכמות וכל מי שלא אוהב את זה יכול לאכול חרא ולמות, אבל יש כל־כך הרבה דברים שאני אפילו לא יודעת על הארי. למשל, על כל החיים שלו באנגליה. על אבא שלו, שמעולם לא דיברתי איתו. כל הלחץ שמופעל עליו במסגרת העסקים שלו." הרגשתי שאני נכנסת להיסטריה. "הוא מיליארדר. פאקינג *מיליארדר*. אני אפילו לא מסוגלת לדמיין כמות כזאת של כסף, שלא לדבר על לצאת עם מישהו שיש לו סכום כסף כזה

בבנק."

"פיית', בחייך. זה לא מתאים לך." סייג' אחז בזרועותיי. "את פיית' פאקינג פאריסי. ואם את רוצה את הארי והוא רוצה אותך, פשוט תגידי לכל מי שמתנגד לכך ללכת להזדיין."

"אני יודעת," אמרתי והדפתי את הספקות מראשי. "אבל אפילו האנשים הכי אמיצים יכולים להתערער מדי פעם, נכון?"

"נכון," אמיליה אמרה וחיבקה אותי. "אבל אז אנחנו מתייצבים מול העולם ולא מתנצלים על מי שאנחנו. נכון?"

"פאקינג נכון," אמרה נובה והגישה לנו את השוט האחרון שלנו.

שתינו אותו ושמנו פעמינו למלון פלזה. ברגע שהמונית עצרה ליד שפת המדרכה ונכנסנו למבואה, ראינו שהמקום שופע נברשות מפוארות וזרי פרחים שעיטרו בצורה מושלמת את הכניסה ואת אולם הנשפים עצמו. מוזיקה התנגנה מהרמקולים העצומים של הדי.ג'יי, ושולחנות עגולים מכוסים מפות לבנות וזהובות מילאו את החדר, אבל השאירו חלל גדול לרחבת הריקודים. היה נראה שכל איש עסקים במנהטן נמצא פה הערב.

"משהו לשתות?" סייג' הציע. עשינו את דרכנו לבר. סייג' תפס לנו ארבעה גביעי שמפניה (כמובן). סקרתי את אולם הנשפים, אבל המקום נראה כמו ים של חליפות טוקסידו שחורות ולבנות.

"הוא לא היה יכול ללבוש משהו אדום-לבן כמו ב'איפה אפי' כדי שיהיה קל יותר למצוא אותו?" אמרתי בדיוק כשהרגשתי מישהו מאחוריי.

"אני חושש שהצבעים האלה לא ממש מתאימים לגוון העור שלי." הסתובבתי במהירות והארי עמד שם, ממש לפניי, ונראה שווה בטירוף וסקסי, לבוש בחליפת טוקסידו מחויטת שנצמדה אליו בכל המקומות הנכונים. הוא פשט הצידה את זרועותיו. "החליפה באדיבות לוצ'יו פאריסי."

חזי התחמם וליבי התרחב. לעזאזל, הייתי פתטית. ממש פתטית וממש ממש בצרות בכל הנוגע לויקונט הסקסי בטירוף הזה.

גבר בלונדיני, נאה עד כאב, נעמד ליד הארי. הוא נתן לו גביע שמפניה, וחייך כשתפס אותי מסתכלת עליו. "פיית', זה ניקולס סינקלייר. הוא בן דוד שלי."

"והחבר הכי טוב שלו," הוסיף ניקולס ולחץ את ידי. "אז את פיית' המפורסמת. שמעתי עלייך רבות." הוא קירב את ראשו. "ובינינו, אני קורא אדוק של הטור שלך. אני מוצב במשרדים שלנו בלונדון ואני מוכרח לומר שהטור השבועי שלך הוא נקודת השיא של ימי ראשון שלי."

"תודה רבה, בחורי הטוב," אמרתי והתפעלתי מעוד מבטא בריטי מפונפן להחריד שיצא מגרוני.

שמעתי את סייג' משתעל מאחורינו ומעדתי קדימה כשהוא תקע לי מרפק בגב. שלחתי אליו מבט קטלני, אבל אז העליתי חיוך על פניי. "הארי, אלה החברים הכי טובים שלי. אתה מכיר את נובה, כמובן." הארי נישק אותה על לחייה. "זאת אמיליה, היא השותפה שלי לדירה והחברה הכי טובה שלי."

"נפלא לפגוש אותך," אמר הארי והחן שלו גרם לאמיליה להסמיק.

"וזה סייג', הגלגל השלישי בתלת-אופן שלנו, החבר הכי טוב והשכן מהדלת ממול."

"שמעתי עליך הרבה," אמר סייג'.

ואז הארי הציג בפניהם את ניקולס. הוא קיבל את פני חבריי בחיוכים קורנים, אבל כשהוא לחץ את ידו של סייג', נראה היה שהוא ראה את השמש בפעם הראשונה בחייו (ויכול להיות שזה היה נכון, אם נתחשב בעובדה שהוא הגיע מאנגליה).

"סייג'?" הוא אמר. "כמו הצמח[2]."

"בדיוק." סייג' הרים את כוסו הריקה. "אתה צריך עוד משקה, ניקולס?"

"תמיד," ניקולס ענה והם עשו את דרכם לבר. הם הקרינו מתח מיני כמו שרדיאטור מקרין חום.

"טוב..." הארי אמר. "זה היה מהיר." הוא צחק, לפת בדיסקרטיות את ידי ולחץ על אצבעותיי. "תסלחו

לנו, גבירותיי," הוא אמר לאמיליה ונובה.

הארי משך אותי דרך הקהל, לתוך גומחה נטושה בחלק האחורי של החדר. "את נראית יפהפייה," הוא אמר ועיניו שוטטו על שמלת הקולר הכסופה עם הפאייטים שלבשתי. הוא התפעל משערי, שגלש בגלים במורד גבי.

"גם אתה נראה טוב," אמרתי והארי חפן את פניי ומחץ את שפתיי בשפתיו. הוא גנח לתוך פי.

"הערב הזה הולך להיות ארוך," הוא אמר ופלט נשיפה. "את באה איתי הביתה?"

"טוב, נו. אם אתה מתעקש."

"אם זאת טִרחה גדולה מדי..." הארי אמר והעמיד פנים שהבדיחה שלי פגעה בו.

"שכולם יזדיינו. אני רוצה את הזין הענק שלך בפה שלי בדיוק בחצות. אני–"

"הנרי?" הארי קפא כששמע את קולו של אביו מאחורינו. קינג סינקלייר הגיח מעבר לפינה והארי הזדקף ויישר את העניבה שלו.

"אבא."

קינג נעץ מבט בהארי ואז החליק את מבטו אליי. הוא חייך, אבל חשתי את הקיפאון הארקטי שהוא הדיף לעברי. "ומי זאת?" הוא שאל והושיט לי את ידו.

הנחתי את ידי בידו והוא נישק את גב כף ידי, בדיוק כמו שהארי עשה לעיתים קרובות. אבל כשהארי עשה את זה, כמעט התעלפתי כמו ליידי מחורבנת. כשקינג נישק את ידי, התחשק לי לנגב אותה בשמלתי, אבל הרגשתי שהתגובה תהיה לא מתאימה וגסה. מצד שני, לא היה לי ספק שהוא שמע אותי אומרת שאני רוצה את הזין הענק של הבן שלו בפה שלי, אז לא הייתי בטוחה כמה נמוך עוד יכולתי לרדת בעיניו.

"אבא, זאת פיית' פאריסי. היא עובדת בוויסאג'."

"באמת?" הוא אמר בנימוס, אבל טון קולו היה רחוק מלהביע אדיבות. "נחמד מאוד. מגזין מצוין." הוא פנה אל הארי. "אני מצטער לגרור אותך מכאן, אבל יש כאן אנשים שאנחנו צריכים לפגוש, הארי. אין ברירה אלא להתפנות לעסקים."

"כמובן." הארי הרכין בפניי את ראשו כמו ג'נטלמן אמיתי. "מיס פאריסי, היה נפלא לפטפט איתך."

"גם איתך," אמרתי והרגשתי את ליבי צונח בשל היעדר החיבה שהפגין לפני אביו. כשהארי התרחק, הוא הביט אליי מעבר לכתפו במבט מתנצל. הנחתי שהוא עדיין לא מוכן לשלב ה"לפגוש את אבא". נשמתי עמוקות, חזרתי לאולם הנשפים ומצאתי את חבריי. סיפרתי להם על יחסו הקפוא של קינג ושתיתי עוד כמה משקאות.

היינו מסוחררים לגמרי כשהתיישבנו לאכול. סייג' התיישב לידי ונעץ את מבטו בניקולס שחצה את החדר כדי להתיישב ליד הארי בשולחן הראשי, שם קינג סינקלייר ניהל את העניינים.

"אני מאוהב." סייג' הטה את ראשו אחורה בדרמטיות. "המבטא הזה. הפאקינג מבטא הזה." הוא פנה אליי. "איך הצלחת לעמוד בזה כל־כך הרבה זמן, פיית'? זה מהפנט. תשכחי משיקויי אהבה. פשוט צריך להכניס לבקבוק גבר חתיך עם מבטא בריטי ואנשים ייפלו לרגליו."

"אז אתה מנסה להגיד שאתה מחבב את ניקולס?" שאלתי בסרקסטיות.

"הוא מושלם." סייג' נאנח. "עכשיו כל מה שצריך זה שהוא יעבור לניו יורק ונוכל לברוח לעבר השקיעה, להתחתן ולחיות באושר עד עצם היום הזה."

"זה הכול?" אמיליה אמרה ביובש. "קלי קלות!"

"מה שלום הארי?" שאל סייג'. עדכנתי אותו על מה שקרה קודם, בנישה.

"ניקולס לא אמר הרבה, אבל רמז שקינג די קשה עם הארי."

עיניי שוטטו לעבר הצד השני של החדר ונתקלו בעיניו של הארי. הוא חייך אליי חיוך סודי ולגם מהשמפניה שלו.

בדיוק כשהאוכל שלנו התחיל להגיע, ניגש אל הארי גבר משולחן ליד מזרקת השמפניה. הוא היה באותו גובה כשל הארי והיה לו מבנה גוף דומה, אבל שערו היה חום בהיר, בניגוד לגלי השוקולד של הארי. אלוהים, הוויקונט הזה היה מושלם כל־כך שהייתי מסוגלת לאכול אותו.

הארי קם וחיבק את האיש. מהשולחן שלנו שמעתי את ההמהום הנמוך של קולותיהם, ואז... "הם משוחחים בצרפתית?" שאלתי. הכוס שלי קפאה באוויר כששמעתי את השפה יוצאת בצורה שוטפת כל־כך מפיו של הארי.

חבריי התאמצו להקשיב. "כן," אמרה אמיליה, וליבי פרץ בספרינט מהיר כל־כך שהייתי בטוחה שהוא יכול להתחרות באצן אולימפי.

"לא ידעתי שהארי מדבר צרפתית," אמרה נובה. "אבל בכל זאת הוא למד בפנימייה יוקרתית. זה בטח היה חלק מתוכנית הלימודים."

הייתי נעולה על הארי, שדיבר צרפתית שוטפת עם הגבר המסתורי. "מי זה?"

נובה צמצמה את עיניה לעבר האיש וחיכתה שיסתובב. כשהוא עשה זאת והתיישב במקומו ליד השולחן, נובה אמרה, "אה. אני מזהה אותו עכשיו. זה פייר דובואה..." נובה השתתקה ומבטה פגש במבטי. הפסקתי לנשום והייתי קרובה ליפול מהכיסא ולהתרסק על רצפת העץ. "הוא צרפתי," נובה אמרה, מן הסתם חושבת את מה שאני חשבתי.

"דובואה," אמרתי. "כמו הבנק?" בנק פאקינג ענק עם משרדים בכל העולם.

"כמו הבנק," אמרה נובה. היא קירבה אליי את כיסאה. "פיית', את חושבת שהוא–"

"מייטרה," לחשתי.

סייג' ואמיליה סובבו במהירות את ראשם לעבר פייר, מתעניינים פתאום בשיחה של נובה ושלי.

"הוא מדהים," אמיליה אמרה והביטה בי. "נראה שהוא חבר טוב של הארי." היא החווירה. "אוי. נראה שהוא חבר ממש טוב של הארי. כמה מביך."

"תגידו, חם פה?" שאלתי. הרסתי את קיפוליה של מפית בצורת ברבור ונופפתי בה מול פניי בניסיון להכניס חמצן לריאותיי. הארי ופייר היו חברים. הגבר המסתורי שאולי היה מייטרה, והארי שאיתו שכבתי בשבוע האחרון. ברור שהם היו חברים. הארי ופייר, שהייתי די בטוחה שקשר אותי בכל דרך אפשרית וזיין אותי בכל תנוחה מהקאמה סוטרה ומעבר לכך.

"אני לא מרגישה כל־כך טוב," אמרתי וקמתי.

"פיית'? את בסדר?" נובה שאלה.

"אני פשוט צריכה קצת אוויר." כשלתי לעבר היציאה וטווח הראייה שלי הצטמצם כשעברתי על פני שולחנו של מייטרה. הרגשתי שאני מתנדנדת שמאלה ושלחתי יד כדי למצוא משהו להיאחז בו. ובהחלט מצאתי משהו כזה – מזרקת השמפניה.

ידי פילחה את השכבה האמצעית של הכוסות וגרמה לכל המזרקה להתרסק על הרצפה. החלקתי על השמפניה שנשפכה, ונחתי על התחת בעוד הגביעים המנופצים יוצרים סימפוניה של צלילי זכוכית מתרסקת בכל החדר.

ברור שזה קורה לי עכשיו!

התרוממתי על ארבע וניסיתי לקום, אבל המשכתי להחליק על הרצפה הרטובה ולנחות על התחת, והתברר לי שזה בכלל לא דומה למכות בישבן שמייטרה נתן לי.

בשלב הזה, הרגשתי שהדבר ההומני ביותר לעשות, למעני ולמען כל הנוכחים בחדר, הוא להצמיד את פניי לשלולית השמפניה הקטנה שהצטברה לידי ולטבוע, כדי שלא אצטרך לעמוד מול כל האנשים שראו אותי משפילה את עצמי. ואיזו דרך בורגנית ללכת – לטבוע בשמפניית קריסטל. אחרי הכול – היינו בפלזה. הייתי צריכה לצאת בסטייל.

"את בסדר?" שאל קול במבטא צרפתי כבד. הרמתי את ראשי והוא עמד שם והציע לי את ידו: פייר פאקינג דובואה, או כפי שהכרתי אותו – מייטרה אוגוסט. החלקתי את ידי לתוך ידו ונתתי לו להרים אותי על רגליי. בואו נהיה כנים, זאת לא הייתה הפעם הראשונה שהוא ראה אותי על ברכיי. למעשה, הוא ראה אותי על ברכיי, על גבי ועל בטני, בסד עץ, קשורה בחבלים, כבולה לקיר... הרשימה הייתה אינסופית!

"את בסדר?" הוא חזר ושאל, כשמוזיקת הרקע מעמעמת את קולו. השפלתי את מבטי אל כף ידו. היא הייתה בגודל כף ידו של מייטרה. גובהו ומבנה גופו היו פאקינג בממדים של מייטרה.

לא יכולתי לנשום!

"אני חייבת אוויר," אמרתי וברחתי מהחדר. ניגשתי לדלת הכניסה ושאפתי לקרבי את מעט האוויר הלח שהציע הקיץ במנהטן. אנשי האבטחה לכסנו אליי מבט, אבל שלחתי אותם בליבי לעזאזל. הם לא ידעו שהרגע ראיתי את מאסטר הסקס שלי משוחח עם המאהב הנוכחי שלי?

"מדמואזל, הכול בסדר?" שיער עורפי סמר כששמעתי שוב את המבטא הצרפתי הכבד. הסתובבתי באיטיות, וסוף־סוף ראיתי אותו בלי הגלימה והמסכה, גלוי במלוא הדרו הפריזאי. עיניו החומות החזירו לי מבט. לא כסופות אלא בצבע חום עמוק. שיער מסורק למשעי, לסת חזקה ומבט מלא על שפתיו המלאות, שראיתי רק חלק זעיר מהן מתחת למסכת החרסינה שהוא עטה תמיד.

"אני בסדר," אמרתי כשמצאתי את קולי, שהחליט לצאת לחופשה דווקא כשהייתי הכי צריכה אותו. "אני רגילה *להיות על הברכיים*." הרמתי את גבותיי, רכנתי קדימה וקיוויתי שהוא יבין. הגיע הזמן להפסיק לשחק משחקים. רציתי שהוא יודה מי הוא. הבנתי שייתכן שגם הוא לא יודע מי אני, אז התקרבתי אליו. "יש שיגידו שאני *על הברכיים לא פחות מסאבית*." אוקיי, זה לא היה מרומז, אבל הבחור היה חייב להבין עכשיו.

"את בטוחה שאת בסדר?" הוא שאל. המבטא שלו היה זהה בדיוק למבטאו של מייטרה. הוא פאקינג צחק עליי?

"מון פטי שאטון!" אמרתי והגברתי את הקול. פייר לא הראה ולו רמז של הבנה. אם כבר, הוא נראה מבוהל.

"מדמואזל, נראה לי שחטפת מכה בראש כשנפלת." גלגלתי עיניים. אבל בדיוק כשהתכוונתי להזכיר את השימוש באטבי כביסה כצעצועי מין, הארי יצא בריצה מאולם הנשפים.

"פיית'!" הוא חפן את פניי ובחן את עיניי. "את בסדר? נפגעת?"

"רק הגאווה שלי." הראיתי לו את ישבן שמלתי. "ואני רטובה. רטובה מאוד." הפניתי את מבטי אל פייר ונעצתי את עיניי בעיניו. הוא פלט נשיפה ארוכה ופסע צעד לאחור.

"אני אשאיר אותה איתך, הנרי." פייר ביטא את השם הנרי "*אנרי*." זה היה הוא. ידעתי שזה הוא. קפאתי כשהבנתי שאני יודעת עכשיו מיהו המייטרה הידוע לשמצה של נוקס. איש שהיה לכוד בחיי יום־יום שגרתיים. הוא היה בנקאי – יש עבודה יותר משעממת מזו? היה לו כסף משפחתי. לחצים. פאק. פייר דובואה מבנק דובואה היה מייטרה אוגוסט.

"פיית', את מדאיגה אותי," אמר הארי. "את לא נראית כל־כך טוב. הפנים שלך קצת אפורות."

"כן, אני לא מרגישה כל־כך טוב," אמרתי, ופלטתי צליל נפיחה רם משפתיי. לא היה אכפת לי שאני בפלוזה. הלילה הזה הפך לבלגן אחד אדיר ורק רציתי ללכת הביתה. מייטרה התעלם מהרמזים שלי. הארי הכיר אותו, מה שהפך את המצב לגרוע יותר, ונוסף על כל זה, אביו...

"הארי?" קינג סינקלייר הופיע בדלת. מדברים על השטן והוא מופיע. הוא העיף בי מבט וידעתי שמשהו מטריד אותו. "הנאומים עומדים להתחיל. אתה צריך לנאום בשם HCS מדיה." קינג פנה אליי. "מיס פאריס, אני מצטער על התאונה שעברת."

"גם אני," אמרתי.

"אני בא, אבא," הארי אמר בטון הכי תקיף שאי־פעם שמעתי ממנו.

בחנתי את קינג והבנתי למה הארי התכוון כשהוא אמר שאביו איבד את שמחת החיים שלו אחרי שאימו מתה. הוא היה כמו קליפה של גבר שלא חי, רק התקיים. כמו צל. נע בחיים בצורה רובוטית, כפי שציפו מגבר מצליח במעמדו החברתי.

"אבא, תן לי שנייה מזוינת!" קינג נראה המום לרגע מהבוטות של הארי, אבל ציית לבנו.

"פיית', אני אקרא לחברים שלך," הארי אמר.

"לא, שיישארו וייהנו." בדקתי שהשטח פנוי והצמדתי נשיקה רכה ללחיו. "אני אזמין מונית שתיקח אותי הביתה ואלך לישון." ראיתי שגם הארי רצה לבוא. "לך תיתן את הנאום שלך. תראה להם מה זה."

"אני יכול לבוא אלייך אחר כך? לבית שלך? אני יודע שעוד לא ממש עשינו את זה, אבל–"

"כן," אמרתי מייד. הגבר הזה היה נקודת התורפה שלי. "אני אשמח. תסמס לי מהדרך."

הארי הרים יד לעצור מונית וליווה אותי אליה כשעצרה ליד שפת המדרכה. הוא פתח את הדלת, מסר לנהג את כתובתי ונישק אותי על שפתיי. "אני אגיע ברגע שאוכל."

כשהמונית השתלבה עם תנועת המכוניות בכביש, עצמתי את עיניי. עכשיו כבר היה לי כל מה שהייתי צריכה בשביל הכתבה הגדולה שלי. ידעתי מי הוא מייטרה. בטני התהפכה מלחץ כשתהיתי מה הארי יגיד על הכתבה כשהיא תהיה מוכנה. הוא יגלה על התקופה שלי בנוקס. אבל הוא לא צריך לכעוס, זה קרה לפני שבכלל היינו זוג. אבל משום מה, ליבי היה כבד במשך כל הנסיעה הביתה, וחזי כאב בכאב קהה ולא הרפה.

הכאב רק החמיר כשהארי נכנס למיטה שלי כעבור שעתיים, החליק לתוכי ופירק אותי עד שלא נותר ממני דבר מלבד תאים שהיו נואשים להתמזג עם שלו. כשהארי נרדם והצמיד אותי בחוזקה לחזהו, ידעתי מה אני צריכה לעשות למחרת בלילה.

ואז אהיה של הארי. לחלוטין. וזה היה הדבר המפחיד מכול.

כמו תמיד, חיכתה לי תלבושת בתא ההלבשה הפרטי שלי. הלילה, התלבושת הנבחרת הייתה מורכבת מתחתונים וחזייה עשויים מעור מבריק, כשהגביעים בחזייה ניתנים להסרה. העברתי את ידי על הבד ולא יכולתי שלא לחייך. למדתי לאהוב את המקום הזה. הוא היה בדיוק כמו שמייטרה תיאר אותו – מקום מפלט שבו אנשים יכלו להיות חופשיים. הייתי חופשייה כאן, תחת פקודותיו. הוא גרם לי לרצות אותו, אבל אחרי שהייתי עם הארי, הבנתי שמה שחשבתי שאהבתי במייטרה אינו אמיתי. לא הייתי בטוחה אם משהו מכל מה שקרה כאן היה אמיתי, או פשוט חלום ממש קינקי שיישאר איתי לכל החיים.

הקפדתי לציית לחוקים, מתוך הבנה שכאן האנונימיות היא בעלת חשיבות עליונה, ועטיתי על פניי את הרעלה. עליתי במעלית לקומה העליונה וכשנכנסתי לחדר, צליליו המלודיים של אנדראה בוצ'לי מייד שרו לי סרנדה. העברתי את ידיי על סד העץ וחייכתי בחיבה לכלוב הציפורים ולצלב אנדראס הקדוש.

פניתי לכס המלכות ועצרתי מולו. שמעתי את הדלת מאחור נפתחת ומייטרה נכנס. היה מוזר לדעת שהעובדה שאני יודעת מי נמצא מתחת למסכה משנה את הדינמיקה בינינו, לפחות מבחינתי. לא היה לי מושג אם הוא אפילו ידע מי אני, או שהוא ידע שהוא דיבר איתי אמש. אם הוא ידע, הוא בוודאי היה מאשפז אותי.

"מון פטי שאטון?" הוא שאל, נעמד לפניי והשפיל את עיניו הכסופות למעיל הגשם שלי. "את לא לובשת את מה שבחרתי לך."

הנהנתי בידיעה שנהגתי נכון. "לצערי לא, מייטרה." נשמתי עמוקות. "העניין הוא ש... פגשתי מישהו."

מייטרה שתק כל־כך הרבה זמן, שלא ידעתי אם הוא נעלב או חש הקלה. לבסוף הוא הרכין את ראשו. "הוא איש מאוד בר מזל." שמעתי חיבה אמיתית בקולו, מה שעזר למצב הכללי. "וזה שם קץ לבילויים שלנו?"

דמיינתי שאני מביאה את הארי לכאן, לחדר הזה, וחייכתי. התאפקתי לא לצחוק כשחשבתי שעיניו מן הסתם יצאו מחוריהן כשהוא יראה חלק מהמכשירים. היה מדהים איך מכשירי עינוי מימי הביניים יכולים להפוך לפריטים אהובים כל־כך.

"אני חוששת שכן, על אף שהזמן שלנו כאן היה מהנה ומלמד, ועל אף האורגזמות הרבות, רבות, רבות, רבות שחלקנו." מייטרה צחק. "אבל אני אישה של גבר אחד, ולמרות שאתה יכול לעכב את האורגזמות שלי במילה אחת, אני חוששת שהאיש שלי כבש את ליבי וזה מנצח הכול."

"מצאת את שומר היער שלך," אמר מייטרה. לקח לי רגע להבין שהוא מתכוון למאהבה של ליידי צ'טרלי.

פלטתי נשיפת צחוק. "משהו כזה."

מייטרה התקרב אליי וניחוחו כבר לא משך אותי כמו הבושם של הארי. אלוהים. הייתי שפוטה וידעתי זאת. אבל בתוך תוכי, אהבתי את זה. אם כי הרגשתי שאני נופלת מצוק ומתפללת שמושא אהבתי יחכה לי למטה עם רשת ביטחון, או לפחות עם גרבוני רשת במידה לארג'.

הוא הצמיד נשיקה לרקתי, מעל לרעלה. "אני אתגעגע אלייך. אבל אני מבין. זה כל מה שאנחנו רוצים בחיים, לא? למצוא מישהו שאיתו נוכל להיות מי שאנחנו באמת. מישהו שאוהב אותנו בגלל מי שאנחנו, ולא משנה אילו תשוקות או סודות יש לנו." חשבתי שזו דרך משונה לסיים את הדברים, אבל *בכל זאת* – הוא היה צרפתי.

"אין לי ספק שתמצא סירנה להוטה לחמם לך את המיטה." כיווצתי את מצחי. "כלומר, לא לחמם את המיטה. סדיני הוויניל האלה משפשפים ותמיד קור אימים פה. אולי תחשוב על משהו שלא קשה כל־כך לתחת."

"אני מעריך את המשוב שלך, מה שרי." הוא פנה כדי לחזור לחדרו הפרטי. "נתראה, מון פטי שאטון. בהצלחה." הוא נעלם בחדרו והשאיר אותי לבד שם.

חשבתי על דבריו, על מה שהוא אמר על סודות, וקיוויתי שיום אחד הוא ימצא מישהי שלא יצטרך להחביא את עצמו ממנה. איזו בחורה לא תרצה לדעת שאהבת חייה הוא הבעלים של מרתף סקס וגם מזיין כמו אל? היא תהיה אישה בת מזל.

כשירדתי במעלית וחלפתי דרך חדרי ההלבשה בפעם האחרונה, הייתי עצובה שלא אראה יותר את באני או את אלפרד עם מכנסיו נטולי התחת.

יצאתי לחניה התת־קרקעית והנחתי שמחכה לי חתיכת הליכה לפני שאגיע למפלס הרחוב ואוכל להזמין מונית. ואז ליבי נחמץ כשראיתי שהמכונית הפרטית שלי כבר מחכה לי. פניתי למצלמה שמעליי, ובלי לדעת אם מייטרה צופה בי או לא, הפרחתי לעברו נשיקת תודה ונכנסתי למכונית.

סיימתי עם נוקס.

מייטרה איבד סאבית, אבל אני הרווחתי את הארי. וידעתי שאת זה אי־אפשר להחליף.

---

2 סייג' – sage, מרווה באנ

פרק 16

כעבור חודש...

"אבא, לא. שלא תעז!" עיניי נפקחו באיטיות כשראיתי את שמש הבוקר זוחלת מבעד לווילונות. הושטתי את ידיי וגיליתי שהסדינים קרים לידי. נאנחתי לתוך הכרית כששמעתי את קולו של הארי בחדר הקדמי.

חשבתי שחלמתי שהוא מדבר, אבל כשהוא התיז בקול רם, "אבא. אבא? אלוהים!" ידעתי שזה הוא.

קמתי מהמיטה, פסעתי על קצות האצבעות לסלון והורדתי את החלוק שלי מהדלת. כן, כן. החלוק שלי. בתוך חודש, הארי ואני עברנו מקרובים לבלתי ניתנים להפרדה. וזה היה אושר עילאי. אושר ממשי, עם פיות וסוסי חד־קרן אמיתיים.

אתמול הגשתי את הכתבה שלי לסאלי. היא הודיעה לי שתקרא אותה במהלך סוף השבוע. הרגשתי בחילה כשחשבתי שהיא עלולה לדחות אותה. גם ממש חששתי לספר להארי הכול. החלטתי לחכות עד שסאלי תאשר, כדי להתוודות. זה היה דבר מוזר להסביר למאהב, אבל קיוויתי שיש לו ראש מספיק פתוח ושהוא יבין. לעזאזל, הוא הכיר את פייר דובואה. סביר להניח שהוא ידע בדיוק מה קורה בנוקס. להגנתי, סיימתי שם את העניין כשהתחלנו להיות ביחד. ולרגע לא התחרטתי על כך. אולי לא היו צעצועי סקס במיטה שלנו, אבל הארי לא היה צריך אותם.

כשפסעתי לתוך הסלון, זכיתי לראות נוף נפלא – את גבו העירום וישבנו השרירי של הארי במכנסי פיג'מה ממשי. ידיו היו בכיסיו והוא נראה מתוח. ניגשתי אליו וכשכרכתי את זרועותיי סביבו מאחורה, חשתי כמה הוא דרוך. הצמדתי נשיקה לעמוד השדרה שלו ובשלב מסוים, הוא פלט אנחה ארוכה וכיסה את ידי בידו. הוא הרים את ידי לשפתיו והנחתי את לחיי על השכמה שלו.

"הכול בסדר?"

הארי פתח וסגר את פיו כמה פעמים ולבסוף הוא אמר, "אבא שלי הגיע לניו יורק."

"בסדר?" קינג סינקלייר חזר לאנגליה אחרי הפדיחה בנשף הצדקה. ידעתי שהארי לא ציפה לראות אותו עד לנשף הקיץ באחוזה שלהם בעוד כמה שבועות. "למה הוא חזר?"

הארי הרכין את ראשו וחשתי את המתח פועם ממנו כמו סונאר. "הוא רוצה להיפגש איתי היום."

עקפתי את הארי ונדחפתי בינו לבין החלון. שרבבתי את שפתי התחתונה. "אבל חשבתי שנבלה יחד את היום." הסתכלתי עליו מבעד לריסים מושפלים. "תכננתי לנו דברים ממש נחמדים." כיסיתי את פי בידיי. "אופס! אמרתי נחמדים?"

ירדתי לברכיי ושלפתי את איברו של הארי ממכנסי הפיג'מה שלו. פרצתי בצחוק כשהוא התחיל להתרומם לנגד עיניי, כמו דגל שהעלו אותו על התורן.

כשהוא היה זקור במלואו והתנדנד מול פניי, הצדעתי לו בעוז. "עמוד נוח, קפטן," אמרתי. מן הסתם, הוא לא עמד בנוח אז הנדתי בראשי וצקצקתי בלשוני. "אתה מסרב פקודה, טירון? אצטרך ללמד אותך לקח."

"פיית', את מוכנה בבקשה להפסיק לדבר אל הזין שלי כאילו הוא חייל סורר."

"לא יכולה, הארי. הוא עומד למשפט צבאי וזה מה יש."

"ותגידי לי, מה יהיה העונש שלו?" שמעתי את ההומור בקולו ואהבתי שהצלחתי להוציא אותו מהעגמומיות שלו.

קרצתי אל הארי. "אצליף בו בלשוני כמובן." ואז, הכנסתי את הארי לפי ונאנחתי כשהוא סינן נשיפה בין שפתיו וחפן בחוזקה את שיערי בידיו. הייתי חסרת רחמים.

"פיית'," הוא אמר, והטיח את אגנו קדימה. עיניי דמעו כשנאבקתי להכניס את כולו לפי. אבל הייתי רמטכ"לית טובה וביצעתי את העבודה עם מעט עזרה מידיי. "פיית', אני גומר," אמר הארי וטעמתי אותו על

לשוני.

אחרי שזזתי אחורה, הצבעתי על איברו המתרכך. "שזה ילמד אותך לקח, טוראי. ועכשיו, לך."

צרחתי כשהארי התכופף, הרים אותי מהרצפה, ונשא אותי לקיר הקרוב ביותר. תוך שניות הוא פשט ממני את החלוק, ותוך פחות מדקה, הייתי מלאה בטוראי שהרגע סירב פקודה. נראה היה שהוא לא אהב לציית לחוקים.

הארי נכנס אליי כל־כך חזק כשראשי נחבט בקיר שוב ושוב. אבל לא התלוננתי. גמרתי כמו זיקוקי דינור והארי גמר מיד אחרי כשהזיון הפחית את המתח שהוא חש בגלל אביו. אהבתי שהוא הפך להיות פראי ודומיננטי.

ניסיתי להסדיר נשימה כשהארי טמן את פניו בשקע צווארי והתנשם בכבדות. הנחתי את כפות ידיי על כתפיו ואמרתי, "מהיום, אני מכתירה אותך בתואר סר נותן בראש, אביר הסקס המרהיב על הקיר."

"את סותמת את הפה לפעמים?" הארי אמר ביובש, אבל שמעתי את הקנטור בקולו. הרמתי את ראשו וחייכתי.

"לא!" חפנתי את לחיו. אהבתי את הזיפים המחוספסים שהתחככו כנגד כפות ידיי. העדפתי להרגיש אותם בין ירכיי, אבל אלא אם כן אעלה על כתפיו ואפשק רגליים, אצטרך להסתפק בזה.

"ותגידי לי, איזו סמכות יש לך להעניק לי תואר אבירות?"

העמדתי פני נעלבת. "אני, הנרי סינקלייר השלישי, ויקונט ודוכס, היא מלכת פוסיטאון. תשתחווה לי או שתסתכן שיכרתו לך את הזין. האם זה ברור? לא אסבול בגידה."

"מובן, הוד מלכותה," הוא אמר בקול הכי מפונפן שהצליח לגייס, כשהוא קד קלות בראשו.

"הוד מלכותה. אני יכולה להתרגל שתקרא לי ככה." נישקתי את שפתיו הרכות של הארי. "עכשיו, נתין נאמן, תכין לי כוס קפה ותגיד לי, מה קורה עם המלך של ארצו של אויבי?"

"אלוהים, בבקשה אל תקראי לו ככה, גם ככה יש לו תסביך משיח." הארי הוריד אותי על הרצפה ופסעתי למטבח כמו סייח שזה עתה נולד. שמעתי את הארי מגחך מאחוריי.

"תצחק כמה שאתה רוצה, הארי. אבל יום אחד אני אזיין אותך עם סטראפ־און בגודל הזין הענק שלך המכונה טוראי הארי ונראה איך אתה תצליח ללכת יום למחרת."

"סטראפ־און? מאיפה את מגיעה לדברים האלה?" הוא שאל, בלי ממש לרצות תשובה. התיישבתי על הכיסא הגבוה והארי התחיל להכין לנו קפה במכונת הקפה הפלצנית שלו, שבה הוא השתמש בפולי קפה משנגרילה או מקום בורגני אחר. למען האמת, היה לפולי הקפה טעם גן עדן, אז הסכמתי לזה.

"הוא מרגיש שהוא מאבד עליי שליטה, אז הוא חוזר כדי להפגין סמכות. זה מה שקורה."

"זה מה שהוא אמר?" שאלתי כשהוא הניח את האספרסו לפניי. שפכתי לתוך הקפה את ארבע כפיות הסוכר הרגילות שלי, עד שהוא דמה יותר לסירופ במקום לקרם קטיפתי.

"לא. אבל זה מה שהוא עושה." הוא לכד את עיניי וראיתי שהוא רוצה להגיד לי משהו. הרגשתי שבכל השבועות האחרונים הוא רצה להגיד לי משהו. הארי סבל מרגעי עצב, וידעתי שזה בגלל המחסור במשפחה והלחצים שאביו הפעיל עליו. אבל גם הרגשתי שיש שם משהו נוסף. משהו שלא אפשר לו להתמסר אליי עד הסוף. הלוואי שהוא היה מדבר איתי. מצד שני, גם לי היה סוד.

אהבתי את השבועות האחרונים. וככל שחלף הזמן ולא סיפרתי לו על הכתבה ועל הנוקס, כך היה לי קשה יותר. לשם שינוי, הייתי מאושרת ולא רציתי לפוצץ את הבועה שיצרנו לעצמנו. אבל הארי נראה מיוסר ורציתי שהוא יתוודה בפניי. שיבטח בי ויאמין שאין משהו שהוא יכול להגיד שירחיק אותי.

"הארי, קרה משהו?" שאלתי בהיסוס.

הוא הסתובב עם כיסא הבר שעליו ישב, כך שהייתי בין רגליו. הוא בהה בי כל־כך הרבה זמן, שחשבתי שהוא סוף־סוף מתכוון לספר לי מה מטריד אותו.

הוא הרכין את ראשו ולחש, "אני לא אוותר עלייך. אני–" הוא עצם את עיניו. כשהן נפקחו שוב, הוא אמר, "אני לא רוצה להכעיס את אבא שלי. אני לא רוצה לאכזב אותך. אני פשוט לא רוצה לאבד אותך." סומק כיסה את לחייו והוא הרים את ראשו כשאמר בקול צרוד, "אני מתאהב בך, פיית'. את יודעת את זה? אני פאקינג מתאהב בך."

קרני שמש פרצו בתוכי. "גם אני מתאהבת בך," אמרתי, כשפרפר החליט להתעופף בקרבי והוסיף פרפור לליבי, שגם ככה הלם במהירות מטופשת.

"באמת?"

"באמת."

הארי פלט אנחת הקלה, כאילו התגובה שלי נתנה לו את מגן הקרב שכה היה זקוק לו, כשחשב שכל תקווה אבדה במלחמה הפנימית שניהל בתוכו. לא הייתי בטוחה מול מי או מה הוא נלחם.

"אני אדבר עם אבא שלי היום," הוא אמר, והרגשתי את הנחישות במילים האלה ממלאת את האוויר סביבנו.

"לך על זה, קאובוי," אמרתי וחבטתי בשובבות בזרועו. אבל בתוכי הרגשתי לחוצה בפעם הראשונה זה זמן רב.

הארי צחק ויכולתי לנשום שוב בקלות כשראיתי את הקמטים סביב עיניו. אלה שהופיעו רק כשהוא השליך מעליו את דאגותיו ואת המעטה הקפוא שלו ונתן לי להיכנס פנימה, לא עד הסוף, אבל קרוב. אלה היו הקמטים שלי. היו לי זכויות יוצרים על הקמטים האלה והם היו בבעלותי.

"תני לי להיפגש איתו היום ואני אראה אותך בערב. בסדר?"

הצדעתי שוב. "כן, המפקד!"

"פיית', אני מתחנן אלייך. בחיים אל תתגייסי לצבא. אני מצטמרר כשאני חושב מה יקרה לגורל האומה אם היא תפתור דברים כפי שאת עשית הרגע." הארי נישק אותי והלך להתקלח ולהחליף בגדים.

"יהיו פחות מלחמות ויותר אהבה!" צעקתי לעבר גבו המתרחק.

הארי שרבב את ראשו פנימה. "וכמות בלתי נתפשת של מחלות מין וטטנוס."

הרמתי תפוח מהקערה שלפניי וזרקתי אותו לעבר הדלת. שמעתי את הארי מגחך כשהתפוח פספס אותו לחלוטין. שתיתי את הקפה ותהיתי מה אביו רצה. הייתה לי תחושת בטן שלא משנה מה זה היה, זה לא יהיה טוב.

אבל הארי התחיל להתאהב בי. בי. ואני בהחלט התחלתי להתאהב בו. מצצתי לו והוא באמת זיין אותי על הקיר. היינו בסדר גמור. הכול יהיה בסדר.

הייתי בטוחה בכך.

"אני מרגישה כמו ליידי אמיתית בזה," אמרתי לסייג' והראיתי לו את הכובע שישב במלכותיות על ראשי. "מעולם לא היה לי תירוץ לחבוש אותו. ועכשיו יש לי! הכול בזכות זה שהקולגה שלך חטפה סלמונלה והבוס שלך הולך לגישור נישואין." הרמתי יד לעבר שמש הקיץ שיקדה מעלינו. "יבורכו האלים!"

ברגע שנכנסתי לדירה שלי בבוקר, סייג' מיהר אליי ואמר לי להתלבש ולאסוף את החיילים (אמיליה ונובה). הוא השיג מקומות איכותיים במסלול מרוצי הסוסים בבלמונט וכולנו הלכנו איתו. מעולם לא הייתי במרוץ סוסים, אבל זה תמיד נראה כיף. וכיוון שקינג שיבש את התוכניות שלי לסקס כל היום עם הארי, הייתי לחלוטין בעניין.

"אני לא יודעת למה, אבל עם הכפפות הלבנות האלה, אני פוסעת עם ביטחון של מיס תבל." אמיליה הרימה את ידיה והתחילה לנופף כמו המלכה. "אני מתחילה לחשוב לשלב כפפות בחיי היום־יום שלי. אני בטוחה שלשאר הארכיאולוגים לא יהיה אכפת שאני חופרת בעפר עם תחרה כל־כך מרהיבה."

"בחיים לא, דרלינג," סייג' אמר ושילב את זרועותיו בזרועותינו. נובה שילבה את זרועה מהצד השני.

"עכשיו, הויסה, לדרך. יש לנו מושבים פרטיים עם השמות שלנו כתובים עליהם."

פתחתי את פי כדי לספר בדיחה בלתי נמנעת, אבל סייג' כיסה את פי. "היום תתנהגי כמו ליידי, פייח'. נימוסים בתא בכל עת."

גלגלתי את עיניי ועברנו דרך השערים אל הרחבה המרכזית. המוני אנשים עמדו וחיכו שהמרוץ יתחיל. שמענו מרחוק את מכלאות הסוסים נפתחות ואנשים התעוררו לחיים, נופפו בטופסי ההימורים שלהם וצרחו לסוסים שלהם "קדימה" או "רוצו כבר", כשהסוסים הגזעיים דהרו לעבר קו הגמר.

"בואו לכאן." סייג' הוביל אותנו למבואה ונאנחתי כשמיזוג האוויר ליטף את פניי. הקיצים בניו יורק היו לחים ולא מרפים.

מארחת הובילה אותנו לתא בבעלות משרד עורכי הדין של סייג'. הגישו לנו גביעי שמפניה וליוו אותנו למושבים שלנו. התאים היו ממוקמים זה לצד זה, והמחיצות היו נמוכות מספיק כדי לראות את השכנים, אבל גבוהות מספיק לפרטיות.

"בואו נהמר, כלבות!" נובה אמרה בדיוק כשנפתחה הדלת לתא שלידינו. הייתי עסוקה בקריאת שמות הסוסים. "הא!" נובה אמרה. "מצאתי את הסוס שלך, פייח'." היא הצביעה על הדף לקראת התחרות הבאה.

"כן! זה טוב!" אמרתי והשקנו גביעים.

מעולם לא שמעתי שם נפלא כל־כך לסוס כמו קינקי וויפ. "בואו נלך להמר."

נובה אחזה בידי. החיוך נעלם פתאום מפניה והצבע אזל מלחייה."נוב?" שאלתי.

אמיליה סיננה מאחוריי, "אוי פאק."

הרגשתי את בטני מתכווצת מחרדה עוד לפני שהספקתי לזוז. הפניתי את ראשי וליבי התרסק לרסיסים. קינג סינקלייר התיישב בתא הסמוך אלינו. גם ניקולס היה שם, עם עוד שני גברים שלא הכרתי. אבל מה שהדאיג את חבריי היה מראהו של הארי מתיישב כשלידו בלונדינית גבוהה וארוכת רגליים.

"ליידי לואיזה סמסון," לחש סייג', וקולו נשמע כמו הקול המרושע של הנבל בפתיח של סרט. הארי נראה נוקשה, כמו הגבר הלחוץ שפגשתי לפני שנים, הדוכס העתידי היהיר שלא סבל אנשים שהיו במעמד נמוך משלו. אבל כשלואיזה לחשה משהו באוזנו והניחה את ידה על חזהו, ממש מעל מטפחת הכיס שלו, התחרפנתי. פאקינג התחרפנתי כשטפריה הוורודים הבהירים רפרפו מעל המטפחת הכסופה שלו.

"תחזיקי את התיק שלי," אמרתי לנובה והעברתי לה את תיק הקלאץ' שלי. התחלתי להוריד את העגילים שלי מאוזניי. "אני הולכת להרוג את הבן זונה," אמרתי ובעטתי מרגליי את נעלי העקב, מוכנה לזנק מעל המחיצה כדי להראות לאנגליה הענוגה איך הולכים מכות בהל'ס קיטצ'ן.

זרועותיו של סייג' נכרכו סביב מותניי כשפסעתי צעד לאחור כדי לקחת תנופה ולזנק. בעטתי ברגליי וערפל אדום של כעס כיסה את עיניי.

"תעזוב אותי, סייג'. תעזוב אותי!" כנראה המהומה שעוררנו משכה את תשומת הלב של התא המלכותי שלידנו, כי לואיזה הרימה את מבטה אחרי שלחשה לתוך אוזנו של הארי, ואז פניה קדרו בבלבול כשראתה את מבט הלייזר שלי חודר היישר לתוכה. שפתיה הצדקניות התהדקו והתכוננתי לכסח את התחת האצילי שלה. היא הטתה את ראשה לעברנו. לסתו של הארי התהדקה והוא הפנה את ראשו והסתכל, בעיניים שנראו עייפות, כדי לראות מה לכד את תשומת ליבה. קפאתי ברגע שהוא ראה אותי. שפתיו נפשקו והוא קפץ על רגליו.

"הארי?" לואיזה שאלה בקולה האנגלי המושלם. היא הציצה בי מעבר לרגליו. "אתה מכיר אותה?"

"כן, הוא פאק–" ידו של סייג' כיסתה את פי וחנקה את דבריי. ניסיתי לנשוך את כף ידו כדי להוריד אותו ממני. נובה רצה לדלת ופתחה אותה וסייג' התחיל לגרור אותי אל היציאה.

"אני ממש מתנצלת," אמיליה אמרה כשסייג' ונובה דחפו אותי למסדרון ומשם לעבר הבר. "אני מקווה שיהיה לכם יום טוב."

בוגדת! רציתי לצעוק לחברתי הטובה ביותר.

"אמיליה, חכי," שמעתי את קולו של הארי ואז הכול השתתק כשסייג' גרר אותי הרחק מטווח שמיעה. הגענו לבר בשלום יחסי, בלי לגרום להרבה גבות להתרומם.

סייג' הושיב אותי על כיסא בר גבוה והוא ונובה יצרו סביבי מגן אנושי. "פיית', אני מבין. מה שראינו נראה חשוד בטירוף. אבל זה התא של מקום העבודה שלי. אל תעשי סצנה. אני מתחנן בפנייך."

הייתי חסרת נשימה, אבל תחינתו של סייג' גרמה לכעסי לדעוך, הערפל האדום התפוגג מעיניי וכל מה שנשאר אחריו היה כאב חד בחזה.

נובה ראתה שרוח הקרב אזלה ממני ומיהרה להקיש על הבר. "וודקה כפולה. ואל תפסיק למזוג אותן." הברמן הגיש לי את המשקה ושתיתי אותו בדיוק כשאמיליה ניגשה לבר עם ניקולס בעקבותיה. סייג' הזדקף מישיבתו הרופסת ליד הבר.

"ניקולס," הוא אמר ונימת פלירטוט עיבתה את קולו.

"סייג'," ניקולס אמר ונשמע לא פחות מתוק. ואז ניקולס הביט בי. "פיית', זה לא מה שאת חושבת."

"באמת?" אמרתי, קיבלתי משקה נוסף של וודקה כפולה ושתיתי גם אותו. כשהנוזל מילא את בטני וחום זרם בעורקיי, תהיתי אם אי־פעם כעסתי כל־כך.

"תגיד לי..." אמרתי וקמתי על רגליי. התנדנדתי על עקביי, אבל ניקולס היה שם כדי לתפוס אותי. "הא!" אמרתי ופלטתי נחרת צחוק. "בדיוק כמו הבן דוד שלך. אבירי כל־כך. מלמדים אתכם את זה בבית הספר, איך להציל בחורות במצוקה?" הסטתי את שערי מפניי והזדקפתי. "אז זה לא מה שאני חושבת? כי נראה לי שהארי אוכל את העוגה שלו ומשאיר אותה שלמה."

"לא, אני נשבע שהוא לא." ניקולס הושיט את ידו. "בבקשה, פשוט תבואי איתי."

"ולאן אנחנו הולכים?"

"לראות את הארי."

"בתא?" אמרתי, וסוף־סוף הרגשתי כאילו הייתה פה טעות. הוא רצה לראות אותי בנוכחות אביו וחתיכת העוגית האנגלייה שלו.

אבל ניקולס עיווה את פניו. "לא בתא, פיית'. הוא מחכה לך בחוץ ופשוט רוצה להסביר לך כמה דברים."

"תקשיבי למה שיש לו להגיד," אמיליה אמרה. היא התקרבה אליי. "פיית', הוא נראה נסער כל־כך כשהלכת מהתא–"

"נגררתי," קטעתי אותה. "נגררתי מהתא."

"תקשיבי למה שיש לו להגיד," אמיליה אמרה בתקיפות, כמו גננת קשוחה, וגרמה לי לסתום.

"כן, גבירתי," אמרתי והלכתי בעקבות ניקולס לאורך המסדרון, פנינו ימינה ועצרנו ליד דלת. הוא הקיש

עליה ואפילו במצבי הקצת יותר משיכור, ראיתי שכתוב על הדלת "ארון שירות." הדלת נפתחה וראיתי את הארי בפנים, פוסע הלוך ושוב על רצפת האריחים הלבנה.

הארי תפס את ידי, משך אותי פנימה ומחץ אותי אל חזהו. "זה לא מה שאת חושבת," הוא אמר, ולרגע נתתי לעצמי לנשום פנימה את ריחו ולהרגיש את ליבו דופק במהירות בחזהו. באותו בוקר הוא זיין אותי כנגד קיר הסלון שלו. ועכשיו עמדנו בארון, וללא ספק הסתתרנו מאביו.

הדפתי את עצמי מכל השרירים המושלמים האלה שלו, ששרפו לי את המוח כשהתקרבתי אליו יותר מדי. "בחרת מקום טוב כדי לפגוש את הסוד הקטן והמלוכלך שלך." נופפתי בידי והחוויתי לעבר כל חומרי הניקיון סביבנו. נשענתי על סמרטוט מחובר למקל, שמהזווית הזאת נראה באופן מפחיד כמו אחד האקסים שלי. "נו?" אמרתי בקול קפוא. "היית איתה במשך כל הזמן הזה?"

לחייו של הארי האדימו וכעס ניצת בעיניו הכחולות. "אל תהיי מגוחכת, פיית'. ברור שלא."

"אבל זה היה יכול להיות מצב נוח. היא באנגליה, ואני פה בניו יורק. כמו שאומרים, בחורה בכל נמל. ככה עושים אנשים מהסוג שלך, לא? מתחתנים עם מיליון מאהבות מהצד?"

הארי נראה כאילו סטרתי לו. המבט שבעיניו שלח חץ של חרטה עמוק לתוך ליבי. אבל הייתי עצבנית, שיכורה ועקשנית מכדי להתנצל.

"מהסוג שלי?" הוא אמר. ראיתי את הכאב בעיניו וידעתי שעברתי את הגבול. "לא ידעתי שאני משתייך לסוג, פיית'."

"בעלי הדם הכחול." נופפתי בידיי. "האריסטוקרטיה. אל תשקר לי בפרצוף ותגיד לי שזה לא קשור לזה." הצבעתי לעבר הדלת. "הבאת את החברה האריסטוקרטית שלך הנה כי זה מה שאבא'לה רוצה ממך." פסעתי לעברו. "הוא לא רוצה אותך איתי, הארי. עוד לא הבנת את זה?"

"ברור שהבנתי!" הוא צעק ואחז בעורפו. כמובן שידעתי שקינג לא רוצה שנהיה יחד. אבל לשמוע את זה מפיו של הארי היה כמו לחטוף מקל בבטן. "הוא אף פעם לא יאשר את הקשר בינינו, פיית'. אבל ניסיתי. ניסיתי לגרום לו לראות איך אני מרגיש כלפייך."

הארי שמט את ידיו והביט בי ורציתי להתנגש בו ולנשק אותו עד שנשכח הכול. "אני יודע שאני יכול לגרום לו להבין. אבל אז הוא תכנן את *זה* מאחורי הגב שלי ואני פאקינג עצבני." נדהמתי כששמעתי את הארי מקלל. זה היה נדיר כל-כך. "לא היה לי מושג שהם באים. ניקולס טס לכאן לענייני עסקים וקיבל את ההזמנה מקינג באותו זמן שאני קיבלתי. לא הייתה לי שום התראה מראש. קינג הזמין אותי לארוחת בוקר ולואיזה הייתה שם. הוא אמר לה שביקשתי ממנה לבוא."

"אז למה לא עזבת ואמרת לו ללכת לעזאזל?"

"כי הוא המשפחה היחידה שנותרה לי." הארי צעק ומייד נשמע חסר נשימה. ליבי התכווץ כשהמילים עזבו את שפתיו.

"הארי..."

"אין לי משפחה אוהבת כמו שלך, פיית'. כבר אין לי אימא שיכולה לתמוך בי ולהגיד לי שזה בסדר שאני רוצה אותך ושאני לא עושה טעות. אין לי אחים. יש לי את ניקולס, אבל הוא תמיד עסוק, כמוני." הארי נשען ברפיון על הקיר. "יש לי רק את אבא שלי. הסבים שלי מתו וההורים של ניקולס חיים בצרפת. יש לי רק אותו. אני חייב לגרום לו להבין. אבל אני לא יכול לעשות את זה כשלואיזה כאן, וגם מנהל הכספים הראשי ומנהל התפעול של **HCS** מדיה. ואת יכולה ללעוג לי כמה שאת רוצה שאני אנגלי מדי לגבי העניין, אבל אני לא מוכן לכבס את הכביסה המלוכלכת שלנו בפומבי."

שפתי התחתונה רעדה מכמה שהוא נראה מובס כשכתפיו נשמטו. "אני יודע שאת בטח שונאת אותה, אבל לואיזה היא לא אישה רעה, פיית'. היא פיון במשחק. אבא שלי מנצל אותה וההורים שלה לא יותר טובים ממנו. היא לכודה בדיוק כמוני. אז בבקשה, אל תריבי איתה."

"לא התכוונתי לריב איתה." זה היה שקר. ממש שיקרתי במצח נחושה.

שפתיו של הארי התעקלו קלות. "אז למה נובה החזיקה את התיק שלך והורדת את העגילים?"

"אני לא יודעת על מה אתה מדבר." צמצמתי עיניים לעברו. "שתית?"

"כן. בכמויות. ואת?" הוא אמר זאת כקורא עליי תיגר, ועיניו הכחולות המעצבנות, שלא עמדתי בפניהן, שוב אורו בשמחה. אם הוא סיפר לי את האמת, הוא ידע לשתות הרבה יותר טוב ממני.

"בכלל לא. אני פיכחת לחלוטין." אלוהים רצה להעניש אותי ואת העובדה שאני שקרנית קטנה ובחר בדיוק את הרגע הזה כדי לגרום לי להתקף שיהוקים. כיסיתי את פי במהירות. הארי פלט נשיפת צחוק והתקרבתי אליו בזהירות, לא בטוחה אם הוא רוצה אותי קרובה. כשעצרתי במרחק כמה סנטימטרים, הארי פתח את זרועותיו ונפלתי לתוכן. כרכתי את זרועותיי סביב מותניו. "לא אהבתי שהיא נגעה בך," לחשתי.

"גם אני לא," הוא הודה ונישק את ראשי. עצמתי עיניים ונוכחותו המהפנטת הרגיעה את עצביי המרוטים. "כל פעם שמישהו אמר לידי משהו עם רמיזה מינית ברורה, חיכיתי לבדיחה גסה, והיא לא הגיעה."

הארי הרחיק אותי מחזהו וחפן את פניי. זה היה הדבר שהכי אהבתי שהוא עשה, והייתי בטוחה שאהיה מאושרת אם יחזיק אותי ככה לעד. נכון שזה יקשה על עבודה ופעילויות נוספות, אבל הייתי מוכנה לנסות.

"פיית' פאריסי, אף אחת היא לא את, וזה מה שחשוב לי." לפני שהספקתי לספר בדיחה, הארי נישק את פי במתיקות, הפך את רגליי לג'לי, ושכחתי את כל הבדיחות שרציתי לספר. כשהתנתקנו הוא אמר, "שום דבר לא קרה ולא יקרה בין לואיזה וביני. אבא שלי עוזב מחר בערב. אני אדבר איתו מחר. את חייבת לבטוח בי."

"אני אבטח... אני בוטחת," אמרתי וראיתי משהו דומה לאושר, ואז לאשמה, מבזיק על פניו. אבל כשהסתכלתי שוב, הוא חזר להיות הארי הנאה, כמו תמיד, ותליתי את האשמה באלכוהול. "אולי אסע הביתה. אני יכולה רק לדמיין את ההנגאובר שיהיה לי בבוקר."

נשמעה דפיקה על הדלת. "זה ניקולס," הארי אמר. "תני לי היום לשחק את תפקיד הליצן בקרקס של אבא שלי. אבל תדעי שאני תמיד מנסה למעננו." הוא קירב את ידינו השלובות לפיו ונישק אותן.

"אוקיי." אחרי נשיקה אחת אחרונה וארוכה, הארי ניגש לדלת. הוא יצא החוצה והלכתי בעקבותיו. שמעתי את קולו במסדרון.

כשפניתי במסדרון, לואיזה עמדה שם. היא הביטה בי. הארי עמד בראש מורם. "לואיזה, זאת פיית' פאריסי. היא עובדת באחת מההוצאות לאור שלנו בניו יורק."

"אה," לואיזה אמרה, כביכול בהקלה, כאילו זה הסביר למה הארי הלך בעקבותיי. היא הושיטה יד. "נעים לפגוש אותך, פיית'. אני אוהבת את השיער שלך."

ראיתי שהארי נלחם בחיוך, וידעתי שלעולם לא אוכל להרביץ למישהי שהחמיאה לשערי. אני צוחקת. ברור שאוכל. אבל היא נראתה מתוקה, ואם הארי סיפר לי את האמת, היא הייתה מסובבת בעל כורחה ברשת שטווה קינג, בדיוק כמוהו.

"גם לי נעים להכיר אותך." הסתכלתי מאחוריי והרגשתי נבוכה. "אני הולכת לשירותים. שתיתי קצת יותר מדי וודקה."

"שיהיה לך יום טוב, פיית'," לואיזה אמרה והארי התרחק איתה. הוא העיף אליי מבט מעבר לכתפו וחייך אליי חיוך מרגיע.

החלטתי שאני באמת צריכה לשירותים ופסעתי לאורך המסדרון, כשקינג סינקלייר הגיח פתאום מעבר לפינה. בקושי הצלחתי לא להיתקל בו, מה שהיה נס בהתחשב במצבי המבוסם.

"אה, שלום, מיס פאריסי," הוא אמר, ונראה שחש לא בנוח בדיוק כמוני מהמפגש הזה.

"מר סינקלייר."

קינג הביט מעבר לכתפי. עשיתי כמותו וראיתי את הארי ולואיזה נעלמים בחזרה בתוך התא שלהם. "הם

נראים טוב ביחד, לא?" הוא אמר ומשך בחזרה את תשומת ליבי אליו. לא אמרתי דבר. ידעתי שהוא יודע על הארי ועליי. הייתי מודעת לכך שאין משהו חיובי לומר עכשיו.

"הארי תמיד ידע מה מסלול חייו, מיס פאריסי. ישנן ציפיות מסוימות כשאתה נולד לתוך מעמד האצולה ועומד לרשת תואר. צריך להתנהג בדרך מסוימת, להתחנך במקומות מסוימים, ולהתחתן עם מישהי ממשפחה טובה."

הוא בדק את הכפתורים שעל החליפה שלו. "לואיזה היא ממשפחה טובה ומכירה את הארי כל חייו. תמיד ידענו שזה יהיה שידוך טוב, ההורים שלה ואני. שידוך נישואים טוב."

הרגשתי שליבי נגרס, שכבה מייסרת אחר שכבה. רציתי לפתוח את הפה ולהסתער על המניאק הזה עם לשוני הארסית, אבל משהו קיבע אותי למקומי, משהו גרם לי לשמור על שתיקה וגזל ממני את האומץ שלי.

"הארי בן עשרים ושמונה עכשיו. בקרוב הוא ינהל את כל HCS מדיה ואז הוא יתחתן."

קינג הקיף אותי ועצר לידי. "את נראית לי ילדה טובה, פיית'. ובאמת ובתמים אין לי שום דבר נגדך, אבל לך ולהארי אין עתיד. אתם משני עולמות שונים מאוד, עולמות שבשלב מסוים יתנגשו, ולא בצורה טובה. אני רוצה שהוא יהיה מאושר ואני יודע מה הכי טוב לו. וזה לא את."

הוא חיכה שאגיד משהו, ובאופן מביך עיניי התמלאו דמעות. "יום טוב, מיס פאריסי. אני באמת מאחל לך כל טוב." ובזאת, קינג סינקלייר חזר לתא המפונפן שלו עם בנו וארוסתו.

אני יודע מה הכי טוב לו. וזה לא את.

סבתי על עקביי, מיהרתי לשירותים וניגבתי את עיניי. ניסיתי לגייס את כעסי, את הניצוץ שבי, אבל הוא כבה. חשבתי שוב על הארי ועליי. חשבתי על המבטא האנגלי המלוטש שלו, לעומת עגת הרחוב הניו יורקית שלי. איך הוא התאים לנשף הצדקה כמו כפפה ליד ואני התרסקתי לתוך מזרקת השמפניה בחינניות של שור. השוויתי את הפנטהאוז המרווח שלו לדירת הבראונסטון המשופצת שלי בברוקלין. את האחוזה המשפחתית שלו לדירה של הוריי בהל'ס קיטצ'ן. לא רציתי להתמודד עם האמת, אבל קינג צדק. היינו משני עולמות שונים מאוד. לואיזה נולדה לחיים האלה.

יצאתי מהשירותים וראיתי שחבריי מחכים לי. אמיליה ראתה את פניי האדומות וחיבקה אותי. "אני אומרת שנעביר את המסיבה הזאת הביתה, מה אתם אומרים?" הנהנתי, מרגישה מוגנת עם חבריי הטובים ביותר. חשתי את נובה מחזיקה את ידי ואת ידו של סייג' על גבי. הם לא עזבו אותי, ובדירה אכלנו ג'אנק פוד והשתרענו על הספה וראינו תוכניות ריאליטי. הייתי צריכה לגייס את כל כוחותיי כדי לשכנע את אמיליה לא לישון איתי בלילה.

"את יודעת שהוא אוהב אותך, נכון?" היא אמרה כשעמדה בפתח חדרי. הדופק שלי תפס ספרינט. "אני מבינה שאני לא מומחית באהבה, ולמען האמת, אני איומה עם דייטים, אבל הוא אוהב אותך. אני רואה את זה לפי איך שהוא מסתכל עלייך."

"איך הוא מסתכל עליי?" לחשתי כשגוש בגרוני.

"בהערצה," אמיליה אמרה ונאנחה. "הוא פשוט מעריץ בך כל דבר. מה עוד אפשר לבקש?" אמיליה סגרה את הדלת ונשכבתי במיטה.

הקשבתי לגשם שהתחיל לרדת בחוץ, טיפות הקיץ הכבדות ניתרו על יציאת החירום מחוץ לחלוני. עצמתי את עיניי, אבל פקחתי אותן כעבור זמן מה כששמעתי שמישהו מנסה לפתוח את חלוני. הבזק של פחד פילח אותי בדיוק כשהחלון נפתח. אבל כשגבר אלגנטי בחליפה טיפס דרך החלון, הפחד הזה התחלף בלב מלא כל־כך שחשבתי שהוא יתפוצץ.

הארי סגר את החלון ואז נעמד ליד קצה המיטה שלי, שערו הספוג מים טפטף על הרצפה. ללא מילים, הוא פשט את בגדיו וטיפס על המיטה. הוא אסף אותי בזרועותיו והחזיק אותי קרוב. לא הייתי בטוחה אם אי־פעם יעזוב.

הייתי בטוחה בזרועותיו, וחום גופו התחיל להרדים אותי כשעצמתי עיניים והצמדתי את לחיי לחזהו. בדיוק כשהשינה משכה אותי אליה, הארי לחש, "פיית'? אני חייב לספר לך משהו. משהו לגבי מי שאני."

חשבתי ששמעתי בקולו חרדה, אולי אפילו פחד, אבל לא עמדתי בעייפות אחרי היום הארוך שעברנו.

"בפעם אחרת," אמרתי בישנוניות וזרועי התהדקה סביב מותניו. ידו של הארי ליטפה את שערי והסירה את התנגדותי האחרונה לשינה.

"בסדר," הוא אמר ונרדמתי וחלמתי חלום מוזר שבו הארי הוסיף, "אני פשוט מקווה שתביני." הוא נאנח. "אני פשוט מקווה שלא תשנאי אותי."

כשהתעוררתי למחרת, חיכה לי פתק על הכרית.

הלכתי לפגוש את אבא שלי. לא רציתי להעיר אותך.

נתראה מחר,

שלך ורק שלך,

הארי x

אחזתי בפתק, שהדיף ניחוח קל של האפטרשייב שלו, הצמדתי אותו לחזי ונרדמתי כשחיוך מסופק על שפתיי.

פרק 17

ניערתי את ידיי ונשמתי נשימה עמוקה ומייצבת. לחצתי על הכפתור לקומה העליונה. דלתות המעלית נפתחו ולמזלי הייתי היחידה בפנים.

סאלי קראה לי. לא היה לי מושג אם היא אהבה את הכתבה או לא, אבל ידעתי שאגלה בעוד כמה דקות אם אכן כתבה שלי תתפרסם במגזין ויסאג׳. זכרתי את אבא בארוחת יום ראשון כשהוא אמר יום אחד, והתפללתי שהיום הזה סוף־סוף הגיע.

כשיצאתי מהמעלית לקומת ההנהלה, הסתכלתי על דלת משרדו של הארי ותהיתי אם הוא בסדר. הוא לא דיבר איתי אתמול, חוץ מהפתק שהשאיר לי, אבל ידעתי שהוא מן הסתם לא רוצה שאיכנס למשרדו. לא ידעתי איפה אנחנו עומדים, ואם כי האמנתי שהוא מחבב אותי באותה מידה שאני מחבבת אותו, ידעתי שזה לא תמיד מספיק.

חייכתי אל קרלה והיא אמרה לי, "את יכולה להיכנס, פיית׳."

דפקתי על דלת משרדה של סאלי. "תעזבו אותי בשקט," היא צעקה ונכנסתי למשרד. סאלי הייתה בתנוחה הרגילה שלה: בכיסאה, רגליה מונחות על שולחנה, קוראת משהו שהחזיקה.

התיישבתי וניסיתי להכין את עצמי. סאלי הציצה אליי מעל מסגרת משקפיה וחייכה. הצטמררתי. בכל התקופה שלי בוויסאג׳, מעולם לא ראיתי אותה מחייכת. זה נראה כמו צפע שעומד להתנפל על עכבר תמים.

"זה מוצא חן בעיניי," היא אמרה. פלטתי נשימה עצורה.

"אוי, תודה לאל!" קרסתי בכיסא כאילו רצתי את מרתון ניו יורק מחופשת לבננה ענקית.

סאלי פתחה את המגירה שלה והניחה לפניה העתק של הכתבה על השולחן. "אז... צרפתי, עשיר ומזיין כמו כלב מיוחם. יש לי חשדות מי זה יכול להיות. צמצמתי את זה לשלושה אנשים. אני אוכל להגיד לך את הניחושים שלי ולחכות לתגובה שלך?" הנדתי בראשי. סאלי רכנה קרוב יותר, כמעט מזילה ריר מרוב תשוקה לרכילות. "קדימה, פיית׳. מי זה? זה יישאר בינינו, הבנות."

"מצטערת. אני לא יכולה להגיד," אמרתי ונעלתי את פי עם מנעול בלתי נראה. "חוקי סודיות."

סאלי הטיחה את ידה על שולחנה. "לעזאזל! אבל אני עוד אעלה עליהם."

"אני לא מאמינה שזה מוצא חן בעינייך."

"יש בזה הכול, פיית׳. סקס, כיף, מסתורין, להט. זה בדיוק מה שחיפשתי."

"אז... הכתבה המרכזית היא שלי?" העזתי לשאול ותהיתי איך תוכל לסרב.

סאלי חייכה שוב. "לא. מצטערת."

לקח רגע עד שקלטתי את תשובתה. "מ... מה," גמגמתי. "למה?" חשתי את התקווה נשברת בתוכי יחד עם ליבי.

"זה לא תלוי בי, מותק," היא אמרה והניחה שוב את רגליה על השולחן, כאילו כבר סיימה את רוב ענייניה איתי. "זה הגיע מהתותחים הכבדים."

צחקתי ללא הומור. "קינג," אמרתי ולשמו היה טעם חמוץ על לשוני. "קינג סינקלייר עצר את זה, נכון?"

סאלי משכה למטה את משקפיה כדי שישבו על אפה. "לא קינג, פיית׳. הארי. הוא היה זה שהטיל וטו על הכתבה שלך."

"מה?" אמרתי והדם אזל מפניי. היא טעתה. היא בטח טעתה.

"הוא קרא את זה על הבוקר. זרק את הכתבה לפח עם הזבל של אתמול בלילה." סאלי חזרה לקרוא את מה שהחזיקה בידיה. "אנחנו סיימנו, פיית׳." נעמדתי על רגליים רועדות. "רק שתדעי," סאלי קראה מעבר לכתפה. "הכתבה הייתה ראויה לפרסום."

"תודה," אמרתי, אבל לא יכולתי אפילו להתרגש מהמחמאה הנדירה מסאלי. סגרתי את דלת משרדה

וראיתי מייד את דלת המשרד של הארי. לא חשבתי על זה יותר מדי. במקום זה, צעדתי לשם כמו רכבת קיטור בקריזה.

"פיית'?" ת'יאו אמר כשחלפתי על פניו כמו רוח סערה. "יש לך פגישה?" ת'יאו המסכן אפילו לא זכה ממני לתשובה. עמדתי להפוך למכונת הרס של אישה אחת.

פתחתי את הדלת לרווחה, טרקתי אותה מאחוריי, וכשנכנסתי לחדר ראיתי את הארי יושב על שולחנו כשראשו בידיו. "איך יכולת?" אמרתי וקולי לא היה רם וחזק כמו שקיוויתי שיהיה.

ראשו של הארי התרומם באחת. עניבה בצבע כחול נייבי הייתה זרוקה על שולחנו וצווארון חולצתו היה פתוח. בקושי קלטתי שהוא נראה מתוח וששערו פרוע. הייתי מונעת מדי מתחושת הבגידה ונחושה להיכנס בו. הארי קם על רגליו, קומתו הגבוהה התנשאה מעליי מעבר לשולחן.

"זה היה לפני שהיינו ביחד," אמרתי, אבל בתוך תוכי תמיד ידעתי שהתקופה שלי בנוקס תהרוס אותנו. "זה היה לפני שאתה ואני בכלל התנשקנו. לעזאזל, זה היה לפני שבכלל יכולתי לסבול לדבר איתך!" פסעתי הלוך ושוב לפניו. "אתה יודע כמה רציתי את הכתבה הזאת? ואתה גנזת אותה! בשביל מה? בשביל להגן על החברים שלך? לא הפרתי את כללי הסודיות, הארי. לא מעורבים פה שמות. זה היה מספיק מעורפל כדי להגן על אלה שמעורבים. זאת הייתה פאקינג יצירת אומנות, ודווקא אתה, מכל האנשים, אתה הרסת את זה? אתה, הארי. למה?"

הוא לא אמר דבר, אז המשכתי. "אני יודעת שהייתי צריכה לספר לך, לפחות לגבי זה שהייתי חברה בנוקס, אבל הכול בינינו היה כל־כך טוב ולא רציתי לספר לך על מייטרה. לא רציתי שתדע שאני שוכבת איתו." הארי היה כמו פסל משיש. הוא פשוט בהה בי. זה הרתיח אותי. "בגלל זה אתה לא מוכן לפרסם את הכתבה? בגלל שאתה מקנא? כי אחרת אין בזה שום היגיון! תגיד לי, למה?"

הארי צחק ללא הומור. הוא הניד בראשו ופסע לאחור, כך שעמד בגבו אל תמונה שלו ושל מי שהנחתי שהיא אימו, באיזו אחוזה כפרית נחמדה למראה עם גבעות מתקמרות ברקע.

"למה?" הוא אמר בקול צרוד. הוא נראה תשוש, כאילו לא ישן במשך כמה ימים. ראשו נתקל בקיר שליד התמונה ועיניו התמלאו עצב. "לא ידעתי שזה לכתבה, פיית'. חשבתי שאת שם כי שם את רוצה להיות."

"מה?" שאלתי. הייתי כל־כך מבולבלת שהתחלתי לחשוב שאני ביקום מקביל. יקום שבו כולם מדברים בחידות.

"ניסיתי לרמוז לך. אני..." הארי שפשף את פניו בידיו. גוון עורו היה אפור ולחייו המגולחות בקפידה בדרך כלל היו מכוסות זיפים. "לא יכולתי לספר לך. חשבתי שאזיין אותך כשאני *הוא* עד שיימאס לי, ואז אוכל להוציא אותך מהראש שלי אחרי כל השנים האלה. *סוף־סוף*." התחלתי לנשום מהר יותר. "אבל אז קרה הקטע ההוא עם המעלית. ודיברת איתי. כמו שמדברים עם בן אדם, לא עם מישהו שאת מתעבת."

"הארי–?"

"ניסיתי לספר לך. אני נשבע. בהתחלה." הוא היסס לרגע וראיתי אותו מחייך קצת. "כשרק התחלנו. כשהעזתי לקוות שזה ילך לאן שהוא. אבל אף פעם לא הצלחתי למצוא את המילים. וככל שהזמן חלף, ככל שפיתחנו יותר רגשות, ככל שאני פיתחתי יותר רגשות, לא יכולתי לשאת את המחשבה שתשנאי אותי."

"הארי! על מה לעזאזל אתה מדבר?"

"ניסיתי לשלוח לך רמזים." הוא הקיף את השולחן שלו. "וי," הוא ביטא את שם ארגון הצדקה של אימו בהגייה צרפתית מושלמת.

"זה השם של אימא שלך? שעל שמה נקרא ארגון הצדקה?"

"פיית', קראו לה אלין."

"אז...?"

"לה וי זה חיים בצרפתית." פתחתי את פי כדי לשאול שאלות נוספות. אבדתי בתוך ערפל מסתחרר של שאלות בראשי. "הספר," הוא אמר והתקרב אליי עוד יותר, עד שהיה במרחק סנטימטרים ספורים ממני. הבעתו הייתה רדופה וקולו צרוד. "התפללתי שתגלי, אבל בה בעת קיוויתי שלא." שאפתי לקרבי את ניחוחו בתקווה שזה ירגיע אותי, אבל הפעם זה לא עזר. "אמרתי לך שאני לכוד. אמרתי לך שאני בכלא..." הרגשתי את שערות עורפי סומרות בזו אחר זו. מחשבה התנפצה בראשי בעוצמה של צונמי, מחשבה מטורפת כל־כך שלא האמנתי שהיא נכונה.

הייתי חייבת לחשוב. הייתי חייבת פאקינג לחשוב! התרחקתי מהארי ומהתמונות הממוסגרות שהיו תלויות על הקיר שלו. הדופק שלי הלם מהר כל־כך שהייתי מסוחררת. הוא לא רצה לפרסם את הכתבה שלי שעסקה בנוקס, אבל בעיקר במייטרה. בלילה הראשון בנוקס, התבקשתי לפגוש את מייטרה. הנחתי שזה בגלל התקף הבהלה שחטפתי בחדר המרכזי ובגלל התאונה שלי עם נדנדות הסקס.

בלעתי בניסיון להרטיב את גרוני היבש. ואז היה הספר מאהבה של ליידי צ'טרלי בספרייה של הארי. ו...

פיית'? אני חייב לספר לך משהו. משהו לגבי מי שאני. דבריו של הארי בשבת בערב הסתובבו בראשי. הרמתי את עיניי ולא הצלחתי לעבד את הראיות שסטרו לי שוב ושוב בפנים, כשפתאום ראיתי את התמונה שהארי נשען עליה. קפאתי וחשתי את הדם קופא בעורקיי. אימו של הארי. קראתי את הכיתוב שעל מסגרת התמונה. אלין אוגוסט־סינקלייר ובנה, הארי. סן טרופה, צרפת.

אוגוסט.

עצמתי עיניים. "הארי?"

"כן?" הוא אמר בשקט.

"מאיפה אימא שלך הגיעה?" כשלקח לו יותר מדי זמן לענות, שאלתי, "היא הייתה מצרפת? אימא שלך הייתה צרפתייה?"

"וי." המבטא הצרפתי המשיי שלו ריחף מעליי כמו צעיף הרמס עדין כענן. הקול הזה... הקול הזה שהיה הוא. חשבתי על כל הלילות שחלקתי עם מייטרה. המאסטר הקשוח שעם הזמן התרכך באיטיות. האיש שגרם לי לכזה עונג שהייתי באמת ובתמים שפחה לתשוקותיו.

הפניתי את ראשי וסוף־סוף פקחתי את עיניי. הן התנגשו בעיניו של הארי. "מייטרה. אתה מייטרה אוגוסט." זאת לא הייתה שאלה. ידעתי את התשובה בלי שהוא יאשר זאת. הארי הנהן וחשתי דמעות עולות בעיניי. "שיקרת לי," אמרתי בקול רועד מכאב. "במשך כל הזמן הזה שיקרת לי."

"פיית', בבקשה. פשוט תקשיבי לי–"

"והכתבה?" צחקתי. זה היה או לצחוק או להיכנע לכאב שלי ולבכות. פאקינג לא התכוונתי לבכות. אסור היה לי. "גנזת את הכתבה כי היא חשפה את המועדון שלך, נכון?" הארי פסע צעד לעברי. "שלא תעז להתקרב אליי יותר, הארי. שלא תעז!"

הארי עצר במקום והעביר את אצבעותיו בשערו. "הייתי חסר זהירות איתך, פיית'. פיתחתי רגשות כלפייך גם כמייטרה וגם כהארי, ונכנסתי לזה עמוק מדי. סיפרתי לך דברים שלא הייתי צריך לספר. עשיתי איתך דברים שלא נהוגים במועדון." ראיתי שהוא נאבק להסביר הכול. אבל לא היה לי אכפת. הייתי צריכה שהוא יעשה את זה. הייתי צריכה שהוא יסביר כל דבר קטן שהוביל אותנו לבלגן הזה.

"אבל לא חשבתי על פייר. בערב ההוא, בנשף הצדקה, לא היה לי מושג שתעבירי את החשדות שלך אליו במקום אליי. כשקראתי את הכתבה שלך, ולמרות שזה לא היה לגמרי ברור, זה הצביע עליו ועל אנשים פוטנציאליים אחרים. יש במנהטן קבוצה קטנה של אנשי עסקים צרפתים בני גילנו. לא יכולתי לתת לך להרוס אותם ככה."

"או להרוס את המועדון שלך," אמרתי בכעס.

"גם את זה." הרגשתי כאילו חטפתי אגרוף. הארי הרים ידיים בכניעה. "פיית', זה העסק שלי. אבל יותר

מזה, אלה *חיים* של אנשים. אנשים שאני מכיר ושאכפת לי מהם ואנשים אחרים שאני לא מכיר בכלל, אבל לא מגיע להם שיפרסמו את הפעילויות הפרטיות שלהם בעיתון סוף השבוע, כדי שכולם יקראו ויפתחו חשדות מי חבר במועדון. זאת לא רק העבודה שלי להגן עליהם, זאת גם המחויבות המוסרית שלי."

"מחויבות," חזרתי על דבריו. "זו מילת המפתח, הארי. בוא לא נלך סחור־סחור." התקרבתי אליו כדי שאוכל לקרוא את מבטו, ושאלתי, "אבא שלך יודע על העסק הצדדי הזה שלך?" לסתו התהדקה. הרמתי ידיים ואז שמטתי אותן לצידי גופי בתסכול. "הוא לא יודע, נכון? בגלל זה גנזת את הכתבה, נכון? כי אבא שלך לא יודע על נוקס ואתה מת מפחד שהוא יגלה ושזה יכתים את השם המפואר של משפחת סינקלייר!"

"פיית'," הארי אמר וקולו היה עכשיו קשה יותר. ראיתי על פי עיניו המצומצמות שהוא מתחיל להתעצבן. טוב מאוד. עדיף שיצמצם פערים ויגיע אליי כדי שנוכל ללבן ברצינות את העניין הזה. "את לא יודעת כלום על החיים שלי, על התואר שאֵרש. את לא יודעת כלום על המעגלים שלתוכם נולדתי, שאני עדיין צריך לחיות בתוכם. ויותר מזה, את לא יודעת מה זה יכול לעשות ל־HCS מדיה ולמוניטין של המשפחה שלי."

"אז במקום זה אתה משמיד את החלומות שלי? משמיד את העבודה שלי כדי להציל את שלך?" פניו של הארי קרסו מצער. באופן אינסטינקטיבי, רציתי לרוץ אליו, לחבק אותו ולנחם את הילד הקטן והאבוד שידעתי שנמצא עמוק בתוכו. זה שהשתוקק למשפחה ולאהבה יותר מכל דבר בעולם. אבל הוא שיקר לי. הוא היה מייטרה. הארי שלי היה מייטרה.

"שיקרת," אמרתי שוב. "מכל מה שקרה, זה מה שהכי כואב."

"גם את שיקרת." אש ניצתה בי כשהוא אמר את המילים האלה. "לא סיפרת לי על נוקס. לא סיפרת לי על הכתבה. גם את שיקרת לי, פיית'. לא רק אני שיקרתי. אל תטילי את כל האשמה עליי. הייתי מוכן בשמחה לקחת את רוב האחריות, אבל את לא התמימה כאן."

"אז כל זה היה בשביל כלום," אמרתי בקול צרוד. "אתה שיקרת, אני שיקרתי, ובאופן אירוני, שנינו לגמרי נדפקנו בסוף!"

התחלתי לחלוף על פניו, אבל הארי חסם את דרכי והרים את ידיו בכניעה. "בבקשה, פיית'. אני חייב להסביר. אני צריך שתיתני לי זמן להסביר הכול. למה יש לי את נוקס, למה אני מסתתר בתור מייטרה. בבקשה, פשוט תיתני לי–" הטלפון על שולחנו של הארי צלצל וקטע אותו. הוא התעלם עד שהצלצול נפסק.

"פיית', תני לי רק את זה. תני לי הזדמנות להסביר. אני יודע שפישלתי, אבל בבקשה תני לי–"

שוב הטלפון שעל שולחנו צלצל. הארי חשק שיניים בעצבים, אבל ניגש לשולחן והרים את הטלפון.

"מה?" התיז בחריפות. לא שמעתי מה נאמר בצד השני, אבל הוא נדרך וקפא. "אני בדרך."

הארי טרק את הטלפון וחטף את הז'קט שלו. הוא התעכב במבוכה לידי. "אני חייב ללכת," הוא לחש. "אני כל־כך מצטער, פיית', אבל אני חייב ללכת." הוא היסס ואז הצמיד נשיקה מהירה ללחיי. נשיקה רכה ועדינה, שהייתה מלאה בפרידה. הוא עזב את המשרד בריצה והשאיר אותי עומדת במשרדו, כועסת ומבולבלת. הפעם הדמעות כן נפלו. הן זלגו במורד לחיי כמו נהר שרודף אחרי הים.

הארי היה מייטרה.

הוא ביטל את הכתבה שלי.

והוא עזב – ללא הסבר.

כרכתי את זרועותיי סביב חזי כשהרגשתי פתאום קור. הכרחתי את רגליי לזוז ויצאתי ממשרדו של הארי.

"פיית'? את בסדר?" ת'יאו שאל.

הנהנתי בקהות חושים והפעם ויתרתי על המעלית וירדתי ברגל עשר קומות עד ליציאה. לא היה אכפת לי מהתיק שלי או משאר חפציי. פשוט הייתי חייבת לעזוב את הבניין הזה. עם כל צעד שפסעתי, שחזרתי את דבריו של הארי: *גם את שיקרת לי, פיית'. לא רק אני שיקרתי.* והוא צדק. שיקרתי. כל־כך פחדתי לספר לו על נוקס ועל הכתבה. הוא שיקר לגבי מייטרה וטען שהוא פחד מדי לספר לי. רציתי להתקשר אליו ולשאול

אותו למה הוא ברח, אבל כל־כך כעסתי עליו.

עצרתי מונית ושמחתי ששמרתי חמישים דולר בחזייה למקרה חירום. "לאן?" שאל הנהג.

"הל'ס קיטצ'ן," אמרתי, עצמתי עיניים ונתתי לדמעות לזלוג. עורי הצטמרר. היה חם והביל בחוץ, אבל לא הצלחתי להתחמם. מה יקרה עכשיו? איך אי־פעם אתאושש מזה? במשך כל הזמן הזה, בנינו סביבנו פנטזיה. חיינו בבועה הבטוחה שלנו. והבועה הזאת התפוצצה. היא תמיד נועדה להתפוצץ. היינו שני אנשים שונים מאוד משני עולמות שונים מאוד.

והארי צדק. לא היה לי מושג איך זה לחיות בעולם שלו. לרשת תואר יום אחד ולהתחכך באצולה ובאנשים שישפטו אותו ואותי פשוט בגלל שהתאהבנו. קינג אמר לי את זה במרוצי הסוסים. ואני ידעתי. עמוק בתוכי ידעתי שזה נכון.

שזה בלתי נמנע.

הארי ואני היינו סיפור בלתי אפשרי.

העפתי מבט מחוץ לחלון המונית וראיתי רחובות מוכרים. הטחתי את ידיי על החלון כשעברנו ליד החנות של אבא. "לא," לחשתי, וליבי נשבר בפעם השנייה באותו יום, כשראיתי על הדלת בחוץ שלט קטן שהיה כתוב עליו נסגר לתמיד. כשהמונית עצרה מול הדירה של הוריי, הרגשתי שמה שנשאר מליבי נסדק. בטני צנחה והרגשתי שכל התקווה הופכת לאדים שנישאו ברוח.

הושטתי לנהג המונית את הכסף ויצאתי לרחוב שבו גדלתי. הסתכלתי על הדירה שהכילה את כל זיכרונות הילדות האהובים עליי. דלתות העץ שקיבלו את פניי כששבתי הביתה, יום אחר יום. על הקיר של הדירה הקטנה שכל־כך אהבתי היה תלוי שלט למכירה.

טיפסתי על מדרגות האבן והרגשתי שהן תלולות כמו הר האוורסט. פתחתי את הדלת ונכנסתי לבית הוריי. אימא ואבא ישבו בדממה על הספה והחזיקו ידיים. אימא קפצה על רגליה. לא אמרתי מילה. רק נתתי לדמעות ליפול ונפלתי לתוך זרועותיה.

"אנחנו חייבים, פיית'," היא אמרה. "אנחנו חייבים לשלם את החובות. לא נשאר יותר זמן. אנחנו חייבים לעשות את הדבר הנכון."

הרמתי את ראשי, ודרך עיניים מטושטשות מדמעות הושטתי יד לאבא. עיניו נצצו מדמעות כשהוא כרך את זרועותיו סביבנו. "אתה כל־כך אוהב את החנות," אמרתי בקול שבור.

"זאת רק חנות, מיה במבינה. את ואימא שלך הן הלב שלי. זה הדבר היחיד שאכפת לי ממנו." ידעתי שזה לא נכון, אבל שהוא לעולם לא יראה לי את הכאב שלו, על אף שידעתי שהכאב הזה מטלטל אותו. זה גרם לי להתפרק. כשאימא ואבא חיבקו אותי, נשברתי על כתפיהם.

"ששש, חמודה," אימא אמרה וליטפה את שערי. "את בסדר?" הנדתי בראשי. היא משכה את ראשי מכתפה כדי לבחון את פניי. עיניה התרככו כשהיא שאלה, "הארי?" הנהנתי והיא עטפה אותי בחיבוקה. "זה בסדר, פיית'. לא משנה מה קרה, בסוף זה יסתדר. אני מבטיחה." היא נישקה את ראשי ואמרה, "מרק? בואו נאכל מרק. הכול נראה יותר טוב אחרי מרק."

אז אכלנו מרק עגבניות. אחרי זה נכנסתי למיטת ילדותי, חשבתי על הארי, ונתתי לליבי להישבר עוד קצת.

"למה הישיבה הזאת מתקיימת?" שאלתי את נובה כשקראו לנו לחדר הישיבות כעבור שלושה ימים. הלכתי כמו זומבי, כשנובה מחזיקה את ידי לשם תמיכה. חבריי ידעו שהארי ואני רבנו, שהוא עזב ושהוא לא חזר. לא היו שיחות טלפון. לא הודעות. שום דבר. אבל הם לא ידעו שהוא מייטרה. למרות הכול, לא רציתי להכאיב לו בצורה כזאת ולספר ולו לאדם אחד את הסוד שלו, שעלול היה להוביל להתרסקות שלו.

כשכולם התאספו, סאלי נכנסה לחדר ואמרה, "לפני שלושה ימים קינג סינקלייר לקה בהתקף לב." הייתי בהלם וכל שריר בגופי נדרך. הארי. אלוהים, הארי... *שיחת הטלפון.*

נובה לחצה את ידי כשסאלי המשיכה. "המצב היה חמור, אבל הוא עבר ניתוח חירום ברגע האחרון ועכשיו הוא במצב יציב." פלטתי נשיפה והודיתי לאלוהים שהארי לא איבד גם את אביו. "קינג צפוי להחלים החלמה מלאה. הארי טס להיות איתו ברגע שהוא שמע."

עצמתי עיניים. הארי...

נזכרתי בפניו כשהוא קיבל את השיחה. הייתי צריכה לדעת שקרה משהו. משהו ממש גרוע. אבל הייתי שקועה מדי בכאב שלי, בעלבון *שלי*. באותו רגע שנאתי את עצמי.

"אבל החדשות הטובות הן," אמרה סאלי והביטה בי, במייקל ובשרה. "שחגיגות הקיץ עדיין מתקיימות." התוכנית הייתה שארבעתנו נטוס לאנגליה בשבוע הבא כדי לייצג את ויסאג' בנשף התחפושות לכבוד יום ההולדת של **HCS** מדיה. שאר הנוכחים חייכו אל סאלי בהתרגשות ובזאת הסתיימה הישיבה.

כשכולם עזבו את החדר, נותרתי במקומי. "את בסדר?" נובה שאלה.

"אלוהים, נוב. אבא שלו חטף התקף לב. הוא לא אמר לי כלום."

"אולי הוא לא ידע אם הוא יכול. ממה שסיפרת, היה לכם חתיכת ויכוח." זה רק גרם לי להרגיש עוד יותר גרוע. לא הייתי שם בשבילו כשהוא היה הכי צריך אותי. אפילו אחרי כל מה שעשינו זה לזה, לעולם לא הייתי מפנה לו את גבי במצב כזה.

"אני לא יכולה לנסוע בשבוע הבא," אמרתי. נובה רק החזיקה את ידי. היא הייתה חברה טובה כל־כך. "אני לא יכולה ללכת לבית שלו. לא אחרי כל זה. זה לא יהיה בסדר."

"זאת הבחירה שלך, מתוקה. ותזכרי, גם הלב שלך נפגע כאן. מותר לך לשמור על עצמך. ואם זה אומר לא ללכת, אז אל תלכי."

"תודה."

"יש לי פגישה עם האנה, עורכת האופנה," נובה אמרה בצער. "אני חייבת ללכת. את תהיי בסדר?"

"כן," לחשתי. נובה נישקה את ראשי ועזבה אותי לבד בחדר הישיבות. כשבהיתי בדלת, דמיינתי את הארי עובר דרכה לפני חודשים ומכריז על השתלטותו כמנכ"ל החברה. כעסתי כל־כך שהוא עבר לכאן באופן קבוע. עכשיו הייתי נותנת הכול כדי שייכנס פנימה, כדי שאוכל להחזיק אותו ולהגיד לו שהכול יהיה בסדר עם אביו.

הרמתי את הטלפון והאצבע שלי השתהתה מעל מקש ההודעות. נשמתי נשימה עמוקה, מצאתי את איש הקשר "שמוק נפוח", ושלחתי לו הודעה פשוטה:

פפ: אני כל־כך מצטערת על אבא שלך. הרגע סיפרו לנו. שמחתי לשמוע שהוא יחלים.

עצרתי, קראתי שוב את המילים והוספתי:

אני חושבת עליך.

לחצתי על שלח. כשלא קיבלתי מענה, הנחתי את הטלפון בצד וחזרתי לעבודה. בשעה חמש עליתי על הרכבת התחתית הביתה. סייג' ואמיליה הצטרפו אליי על הספה וצפינו בטלוויזיה.

נכנסתי למיטה והסתכלתי על הגשם מטפטף על החלון. כשעצמתי עיניים, סוף־סוף שמעתי את הטלפון מזמזם. שלחתי אליו יד וליבי נעצר כשראיתי סמס מהארי. על המסך היה משפט אחד. משפט אחד חשוב כל־כך:

שנ: בבקשה תבואי.

הבנתי מה הוא מבקש. שאבוא בשבוע הבא לביתו בסארי, אנגליה. הצמדתי את לחיי לכרית וחיבקתי את הטלפון אל חזי. הוא רצה שאבוא לביתו. אחרי כל מה שאמרנו זה לזה, הוא עדיין רצה אותי שם.

הארי שלי.

מייטרה שלי.

האיש שליבי היה שלו.

פרק 18

סארי, אנגליה

"שאני. פאקינג. אמות," אמרתי, כשהמכונית נסעה לאורך הכביש הראשי באחוזת סינקלייר. כבר עברנו דרך מעבר מקושת מאבן שהיה די דומה לשער הניצחון בפריז. ואז הגענו לכביש שעצים תחמו אותו משני צידיו, שתחם קילומטרים על גבי קילומטרים של מדשאות מטופחות. מדשאות עם איילים. איילים אמיתיים!

ועכשיו זה. הבית של הארי לא היה בית. זאת הייתה טירה מחורבנת. עשויה אבן וגדולה כל־כך שאי־אפשר היה לראות את כולה מחלון המכונית.

"קודם כרטיס טיסה במחלקה הראשונה ועכשיו זה. אני חולמת? אני חושבת שאני חולמת," אמרה שרה מהמחלקה לרכישת זכויות.

מייקל מכתבות פלט שריקה שקטה. "קראתי שהמקום יושב על ארבעת אלפים דונמים. ארבעת אלפים. אני גר בדירה בגודל 55 מטרים מרובעים בקווינס."

"יש פה עשרים ושלושה חדרי שינה," שמעתי את עצמי אומרת, וזה היה לא פשוט מפני שעדיין לא אספתי את לסתי השמוטה מהרצפה.

"אני אפילו לא מכירה עשרים ושלושה אנשים," אמרה שרה.

המכונית נעצרה מול גרם מדרגות מפואר מאבן שהוביל לדלתות עץ יפהפיות. אנשי סגל העובדים של הבית, לבושים בחליפות מהודרות ואפורות, חיכו שם. גבר שנראה בשנות הארבעים לחייו פתח את הדלת.

"ברוכים הבאים לאחוזת סינקלייר." יצאתי אחרונה מהמכונית. לפני שרגליי הספיקו לגעת בחצץ החולי, אחד מאנשי הסגל התייצב לידי כדי להושיט לי יד לעזרה. הלכתי כהלומת רעם בעקבות שרה ומייקל.

"תודה," אמרתי, כשעוד מישהו מאנשי הסגל של הבית ניגש אליי עם המזוודות שלי.

"מיס פיית' פאריסי?"

"כן, זאת אני."

"בואי איתי, בבקשה. אני אקח אותך לחדר שלך." טיפסתי אחריו על מדרגות האבן, וכשהסתכלתי לאחור, נתקלתי במראה הציורי ביותר שאי־פעם ראיתי. ירוק. הרבה, הרבה גווני ירוק.

השמש זרחה בשמיים, ציפורים זימרו סימפוניה מתוקה וכל המקום הדיף ניחוח של דשא שזה עתה נקצר ופרחי קיץ מלבלבים. זה היה במרחק עולמות מהריחות המוכרים של אדי אגזוז ממכוניות ודוכן הפלאפל שעמד במרחק רחוב ממקום מגוריי.

"מיס פאריסי? הכול בסדר?" שאל איש הסגל.

"איך קוראים לך?" שאלתי, כי לא יכולתי לחשוב על מישהו כעל "איש סגל" ולו שנייה אחת נוספת.

"טימותי."

"אז, טימותי, אני מרגישה מעולה. פשוט... זה..." החוויתי לדונמים הרבים שמולנו.

טימותי חייך. "זה עוד כלום," הוא אמר ורכן קרוב יותר. "חכי עד שתראי את הגנים האחוריים ואת הנוף מהמרפסת המרכזית. את תהיי מוכת אלם."

"טימותי, צריך הרבה כדי להשתיק אותי. אז אם זה יקרה, זה יהיה חתיכת הישג."

"את תראי," הוא אמר ועבר דרך דלתות שנפתחו למבואה. עצרתי בפתח הדלת וסאלי, שהגיעה במכונית אחרת, כמעט התנגשה בי.

"זוזי!"

זזתי הצידה כדי לתת לסאלי לעבור. הטיתי את ראשי אחורה וגמעתי בפעם הראשונה את מראה אחוזת סינקלייר. במרכז החלל עמד פסל שיש עצום של גבר. עמודי עץ כהים הקיפו את החדר, ופסלי ראש של בני משפחת סינקלייר קישטו את הגומחות בחדר.

טימותי היה מנומס מספיק כדי לתת לי לספוג את המראות ולהתפעל מהאח העצומה הקבועה באחד הקירות. אחרי שבהיתי בתקרה המצוירת והקפתי את רצפת האבן העתיקה, הוא הוביל אותי לדלת נוספת. לקח לי רגע להבין שרוב הסגל של ויסאג' ושל הניו יורק ג'ורנל הובלו ימינה.

"אנחנו לא הולכים איתם?" שאלתי.

"לא, מיס פאריסי. הם מקבלים חדרים בביתני האורחים בגנים. את תלוני בבית הגדול." דבריו גרמו לי להפסיק לנשום. לא רציתי להבהיל את טימותי ולהתעלף, אז הכרחתי את ריאותיי לעבוד והלכתי אחריו לגרם מדרגות מהודר מעץ עם מעקות ברזל שחורים מעוטרים בעידון. הסתכלתי סביבי כשטיפסתי במדרגות המכוסות שטיחים אדומים מבהיקים מניקיון. הקירות היו מחופים לוחות עץ לבנים ומעוטרים בקישוטי גבס. ספות בסגנון מיושן ושזלונגים היו ממוקמים בצורה מושלמת במישורת המדרגות. חלונות ענקיים השקיפו על חלק מהגנים שטימותי סיפר לי עליהם. חלק. זאת אומרת, הרבה גנים. ראיתי שיחים שנגזמו בצורה דקורטיבית בצורות של ברבורים וארנבות, בעוד שיחים אחרים היו בצורת קונוסים מושלמים. גדרות חיות קטנות הקיפו אותם כמו אדוות של מים.

הוא גר כאן. הארי *ממש גר כאן.* לא יכולתי אפילו להעלות על הדעת איך זה לגדול במקום כזה.

עכשיו הצלחתי להבין למה קינג סבר שאנחנו כל־כך לא מתאימים. מילא זה שידעתי שהארי הוא ויקונט מהאצולה הבריטית, שזה היה מבחינתי ידע מופשט, שיכולתי רק להסיק מדירתו הענקית באפר איסט סייד. אבל להיות כאן, בבית הזה שחלש על ארבעת אלפים דונמים של שלמות כפרית אנגלית – זה הפך את הארי ואת מעמדו בחברה הגבוהה למאוד אמיתיים. מאוד, מאוד אמיתיים.

כשעשינו את דרכנו לאורך המסדרון, הרגשתי כאילו אני פוסעת בגלריית אומנות שבה ציורים עתיקים מאמריקה תלויים על קירות מצופים טפט ירוק. טימותי סיפר לי שזה הטפט המקורי מהתקופה שבה הבית נבנה, לפני כמה מאות שנים. לא הכול בו היה מקורי, אבל הם הצליחו לשמר חלק מהריהוט.

טימותי עצר ליד דלת עץ ענקית. "זה יהיה החדר שלך בימים הבאים, מיס פאריסי," הוא אמר ופתח את הדלת. היו עוד כמה דלתות מימיני. משמאלי, בקצה המסדרון, הייתה עוד דלת, מפוארת עוד יותר מהדלת שלי, עם גימורים בצבע זהב. "מיס פאריסי?" אמר טימותי והחווה לי להיכנס ראשונה.

"שאני פאקינג אמות," אמרתי בעיניים פעורות, כשהבנתי שזה יהיה החדר שלי כשאשהה כאן. במרכז החדר ניצבה מיטת אפיריון עצומה עם עמודים לבנים, מוקפת וילונות כחולים אסופים בסרטים, שגלשו עד הרצפה. מעל המיטה התנוססה כיפת זהב כמו גג של קתדרלה. הקירות היו מצופים טפט בצבע כחול שמיים. לא יכולתי להתאפק. פלטתי צחוק רם. צליל קולי הדהד מהתקרה הגבוהה.

"וזה חדר האמבטיה שלך," אמר טימותי. העברתי את ידי על ספה רכה בצבע שמנת ושולחן עץ מהגוני ונכנסתי לחדר האמבטיה. הוא היה מרשים כמו חדר השינה: אמבטיה ענקית עם רגליים, כיורי חרסינה שהייתי בטוחה שהיו זקנים יותר מג'ורג' וושינגטון, ואסלה שנראתה כמו כס מלכות. בחיים לא הייתי חושבת שמישהו יכול להיראות מלכותי כשהוא מרוקן את מעיו, אבל התחלתי לשנות במהירות את דעתי.

כשנכנסנו שוב לחדר השינה, טימותי אמר, "לוח הזמנים שלך מונח על השולחן. החגיגות יתחילו הערב, בזמן השקיעה, עם שמפניה ותותים על המרפסת." הוא הצביע על דף נוסף. "זו מפה שתשמש אותך בזמן השהות שלך כאן."

"זה מטורף שצריך מפה לבית."

"את תתרגלי לזה," טימותי אמר וניגש לדלת.

"חכה, טימותי, לא נתתי לך טיפ."

"אנחנו לא עושים את זה באנגליה, מיס פאריסי. בבקשה תיהני מהשהות שלך כאן. מזג האוויר צפוי להיות שמשי במשך כל השבוע. מובטחת לך חוויה בלתי נשכחת."

טימותי סגר את הדלת והנדתי בראשי בחוסר אמון. "אין טיפ?" לחשתי. "אני בגן עדן?"

שלחתי יד לתיק הצד שלי, ולמזלי מצאתי את הקוד לרשת האינטרנט בערכת הנסיעה ש־HCS מדיה נתנו לנו. לפחות היו לבית הישן הזה עזרים מודרניים, נוסף על היסטוריה. ראיתי אפילו מקלחון גדול בחדר האמבטיה, אבל ליבי היה מכוונן לאמבטיה. אחרי הטיסה הארוכה, הייתי חייבת להשרות בה את גופי.

ניגשתי לחלון והשתנקתי ממראה עיניי. מרפסת אבן. המרפסת הזאת נראתה פרטית. היא לא הייתה גדולה כפי שציפיתי, מה שגרם לי להאמין שלא אתכבד פה הערב בשמפניה ותותים.

שמפניה ותותים. אלוהים.

לחצתי על אפליקציית שיחת הווידאו בטלפון שלי והיא נפתחה עם מראה פניהם הממתינות ומלאות הציפייה של אמיליה וסייג׳. "פיית׳!" הם צעקו, וצליל קולם המוכר מייד הרגיע אותי. כי לא הייתי רגועה. הייתי בביתו של הארי, בקרוב אראה אותו, ולא היה לי מושג איך זה יתנהל. לא ידעתי אם הוא שונא אותי בגלל כל מה שקרה. לא שמעתי ממנו מאז שהוא שלח לי הודעה וביקש ממני לבוא, ולא אגזים אם אומר שהייתי לחוצה לראות אותו.

"היי!" אמרתי והפכתי את המצלמה כדי לערוך להם סיור מהיר של חדר השינה והשירותים.

"את עובדת עלינו!" סייג׳ אמר.

"זה כמו ארמון," אמיליה אמרה בקול נוגה.

"תראו את זה," אמרתי והראיתי להם את הנוף מהחלון.

"פיית׳," אמיליה אמרה ואני נשבעת שהיא התחילה לדמוע. "זה הדבר הכי יפה שאי־פעם ראיתי. זה אגם שם באופק?"

"כן," אמרתי והתפעלתי מהגשר שנבנה מעליו. הוא נראה כמו משהו מסיפור אגדה, עם פרחים ורודים, סגולים וכחולים שקישטו את האבנים האפורות הישנות.

הפכתי שוב את המצלמה והתיישבתי ליד השולחן. העפתי מבט בלוח הזמנים. "הערב יש קבלת פנים עם משקאות. מחר אפשר לבחור בין קליעה בחץ וקשת לרכיבה על סוסים. אחר כך יתקיים סיור באחוזה, יום למחרת יהיה לנו זמן חופשי, ואז נשף המסכות של הקיץ." שמטתי את לוח הזמנים, שהודפס על הנייר המפואר ביותר שאי־פעם ראיתי.

"ראית אותו כבר?" סייג׳ שאל בזהירות.

"לא." נאנחתי והטיתי אחורה את ראשי. "אולי לא אראה אותו עד הנשף. אני לא יודעת אם הוא רוצה לדבר, או אם הוא פשוט לא רצה שאפספס את הזכות שקיבלתי מוויסאג׳ להגיע לפה."

"פיית׳, את לא באמת חושבת ככה," אמיליה אמרה. "ברור שהוא רוצה לראות אותך."

"ימים יגידו." פשפשתי במזוודה שלי, שנראתה מיניאטורית לעומת כל החפצים המפוארים בחדר. "אני צריכה לנוח כדי להעיף ממני את הג׳ט־לג הזה, ואמבטיה ארוכה. ואז הכיף יתחיל."

"את יודעת שאנחנו מקנאים בטירוף, נכון?" סייג׳ אמר בחיבה.

"אני יודעת."

"תמסרי לניקולס דרישת שלום ממני. הוא יהיה בנשף."

"אני אמסור." נישקתי את אצבעותיי ונופפתי לחבריי. אחרי שניתקתי את השיחה, טיפסתי על המיטה הרכה ובהיתי בתקרת הזהב. הרגשתי כאילו אני שוכבת על ענן. כשעיניי נעצמו, דמיינתי איך הארי ייראה כשאראה אותו שוב. ליבי התרחב כשדמיינתי את שערו הכהה, את עיניו הכחולות ואת החיוך שהוא שמר במיוחד בשבילי.

הוא התגורר בטירה.

הארי, שיום אחד יהיה דוכס.

ואני הייתי בטירה הזאת.

באנגליה.

אם זה חלום, אני לא רוצה להתעורר לעולם.

שמלת הפשתן הלבנה חשפה את כתפיי והשרוולים נצמדו לזרועותיי. השמלה הגיעה עד ברכיי, והייתה משוחררת מספיק כדי להיראות לא רשמית, אבל גם צמודה מספיק כדי להבליט את קימוריי. היא בהחלט הייתה מגונדרת די הצורך ללגימת שמפניה.

כשחלפתי על פני מראה בגודל קיר (ויש לציין שהקירות באחוזת סינקלייר היו די ענקיים), וידאתי ששערי הארוך גולש בגלים משוחררים ויפים ושהעגילים שלי מסודרים במקומם. התאפרתי קלות, עם שפתון בצבע ורוד עמוק. כשבהיתי בהשתקפות שלי, פלטתי נשיפה קולנית ולחוצה.

"מיס," אמר קול וגרם לי לקפוץ.

"טימותי!" אמרתי כשידי על ליבי. "לא ראיתי אותך."

"היית עסוקה מדי בלהוציא לשון להשתקפות שלך?" הוא התבדח. מייד חיבבתי אותו עוד יותר מאשר בבוקר.

"כן." הצבעתי על בבואתי במראה. "היא חתיכת כלבה חצופה."

"טוב שהזהרת אותי." הוא הצביע לעבר קיר של דלתות זכוכית. "המרפסת מאחורי הדלתות האלה. רוב האורחים כבר שם."

"תודה, טימותי." נזהרתי שלא לאבד את שיווי המשקל על רצפת האבן שתחתיי. עברתי דרך הדלתות ונחנקתי ממראה עיניי. ממש נחנקתי, בקול רם ובדרמטיות. המראה... מצמצתי כמה פעמים כדי להיות בטוחה שאני לא מדמיינת את מה שנגלה לפניי. מרפסת האבן הייתה רחבה ומקושטת, עם גזוזטרה עשויה אבן שהתבלטה בחזית. מדרגות מעוגלות משני צידי המרפסת הובילו למטה, לגנים מטופחים עד שלמות. בשבילי החצץ שבגנים היו פזורים עמודי אבן ועליהם עציצים ענקיים בסגנון רומנסקי עם פרחים צבעוניים ומלאי חיים. שיחים בצורת כיפות ומבוכים מגדרות חיות הסתחררו סביב הגן כמו מבוכים מיניאטוריים. מעקה אבן נוסף בקצה הגן הציע מיקום מושלם לתצפית על הנוף המרהיב שמעבר.

השמש השוקעת השתקפה באגם והגשר המכוסה פרחים מהאגדות השתרע מעליו. זה נראה כמו ציור מים. מימין היו מה שהנחתי שהארי כינה ביתני האורחים. הביתנים היו אחוזות בפני עצמם. אומנם הם היו כלום לעומת הבית הגדול, אבל עדיין מרשימים.

הייתי צריכה להפנים כל־כך הרבה שראשי כאב מהשפע.

תזמורת חיה ניגנה בפינה והוסיפה נופך חלומי לאחוזה ולשטחים שהקיפו אותה, ולעובדה שאני, פיית׳ פאריסי, באמת הייתי *כאן*. עורי סמר כשהבנתי שהם מנגנים את הצלילים הנפלאים של אנדראה בוצ׳לי. אותה מוזיקה שהתנגנה בחדרו של מייטרה.

מלצר לבוש חליפה שחורה ולבנה עם עניבת פפיון תואמת, שלף אותי ממחשבותיי. "מיס, אפשר להציע לך שמפניה?"

"תודה," אמרתי ולקחתי גביע מהמגש. יד מנופפת משכה את תשומת ליבי בחזרה למרפסת. שרה. ירדתי במדרגות לרחבה המרכזית של המרפסת והצטרפתי לחבריי לעבודה.

"את מאמינה איך המקום הזה נראה?" שרה שאלה ונראתה יפהפייה בסגול. "למה הארי גר בניו יורק? אם המקום הזה היה שלי, לעולם לא הייתי עוזבת." דבריה גרמו לבטני לצנוח קצת, אבל היא צדקה. זה היה הדבר הכי קרוב לגן עדן עלי אדמות. למה שאי־פעם הוא יעזוב מקום כזה?

"מישהו בכלל ראה את הארי?" מייקל שאל. "שמעתי שקינג עזב את בית החולים כמה ימים אחרי הניתוח וכבר כמעט חזר לעצמו. מדהים כמה מהר מתאוששים מהתקף לב בימינו."

"זה טוב," אמרתי ולגמתי מהשמפניה שלי. קינג יצא מבית החולים והרגיש יותר טוב. ההקלה שחשתי כמעט גרמה לי להיות רגשנית. ג׳ט־לג מחורבן.

"שימו לב, הנה האיש בכבודו ובעצמו." מייקל הטה את סנטרו לעבר דלתות הזכוכית. "הארי."

קפאתי. לא משנה כמה ניסיתי להכין את עצמי לרגע הזה, לא באמת הייתי מוכנה. ליבי דפק מהר כל־כך שחששתי להתעלף. עצמתי עיניים וספרתי אחורה מארבע כדי לנסות להירגע. כשהגעתי למספרים השליליים, הבנתי שזה לא עובד. ואז שמעתי את צחוקו ותחושת רוגע מוזרה מילאה את ריאותיי, ופתאום הצלחתי לנשום. זה היה צחוקו האמיתי, לא הצחוק שהוא השתמש בו כשהיה לכוד בתואר הכובל שלו. הוא נשמע מאושר. הארי... הוא נשמע מושלם.

הכרחתי את עצמי להסתובב ומצאתי אותו בצד השני של המרפסת, מקבל את פני האורחים. ליבי פרפר. חיוכו היה רחב ואמיתי וקמטי צחוק הסתמנו סביב עיניו.

נראה כאילו השבוע האחרון בלעדיו ושיירי הכאב מהוויכוח שלנו התפוגגו כמו בועות השמפניה שהחזקתי בידי. הוא היה כאן, לפניי, ומעולם לא ראיתי אותו מאושר כל־כך. הייתי נטועה במקומי, כאילו איזה גנן קבר את רגליי בעציץ, כמו הפרחים שסביבנו.

"את מזילה ריר." סאלי נעמדה לידי. גלגלתי עיניים לעבר הבוסית שלי שהייתה לבושה בחליפה שחורה.

"אל תדאגי, אם הייתי אוהבת גברים גם אני הייתי מזילה ריר."

"סאלי, את מבינה שאנחנו בקיץ?" אמרתי והטיתי את ראשי לעבר החליפה והמגפיים שלה.

"הבגדים האלה הם מקולקציית הקיץ שלי, פיית'. בבקשה תתעדכני באופנה." סאלי עברה לשולחן השכן ואני חיכיתי שהארי ייגש אליי. הוא לבש מכנסי חאקי, חולצת פשתן לבנה וקלילה ששרווליה, כמובן, מופשלים עד למרפקיו, ושערו הגלי התבדר ברוח הקלילה. היה הרבה יותר קל לשנוא אותו אם הוא לא היה יפהפה כל־כך.

כאילו הרגיש שאני מחכה, הוא הרים את ראשו ועיניו הכחולות מצאו במהירות את עיניי. כשמבטינו ננעלו, הבעתו התרככה והחיוך שהוא שלח אליי השאיר אותי חסרת נשימה. הוא טפח על זרועו של הגבר שאיתו שוחח והתחיל ללכת לעברנו.

"שלום, ברוכה הבאה לאחוזת סינקלייר," הוא אמר והמבטא שלו מייד הציף אותי. הוא הסיט את עיניו ממני לרגע, כשלחץ את ידיהם של שרה ומייקל. לא שמעתי את השיחה שניהלו. הייתי עסוקה מדי בהיכרות מחדש עם זרועותיו השריריות של הארי, העור השזוף שירש מאימו, ולסתו המרובעת והמגולחת.

ואז הוא החזיר לי מבט והושיט את ידו. "מיס פאריסי," הוא אמר, ומגעו שלח חשמל בגופי. אצבעותיו לחצו את אצבעותיי.

"הארי." קולי רעד קצת. שרה ומייקל עברו לשולחן הבא לדבר עם מישהו שהכירו. הארי ראה אותם הולכים והתקרב אליי. ראיתי את הזהירות במבטו המאופק, חוסר הוודאות לגבי המצב בינינו. "מה שלומך?" ניחוחו וקולו עטפו אותי ומשכו אותי קרוב אליו. "אני בסדר," אמרתי ונשמתי עמוקות. "אבא שלך... הוא מרגיש יותר טוב?"

"כן," הוא אמר ולא האמנתי לאווירה החדשה הזאת סביבו. הוא היה כעת קליל יותר, נעים יותר. הארי היהיר נעלם, ובמקומו הופיע כפיל נינוח וידידותי. "מצבו משתפר מאוד." הארי הצביע לעבר הבית הגדול. "הוא נח באגף שלו. אין ספק שהוא לא יתאפק ויופיע מתישהו הערב, אם כי הוא צריך לנוח."

לקח לי רגע להבין שאצבעותינו עדיין שלובות ברפיון. השפלתי מבט לידינו השלובות ושוב חשתי את תחושת הפרפרים הקלילה ההיא מתחת לבית החזה שלי.

"את אוהבת את הבית?" הארי שאל בשקט, קולו צרוד ומהוסס. נראה היה שהוא מחכה לתשובתי בנשימה עצורה.

צחקתי. "הארי, זה לא בית. זה..." קולי דעך כשהפנמתי את הנוף סביבי. נאנחתי מיופיו של המקום כשסיימתי את המשפט. "זה גן עדן."

חיוכו היה רחב כל־כך שהוא האיר את האוויר סביבנו. הייתי די בטוחה שמַתִּי והגעתי לגן עדן. עכשיו הבנתי למה חשבתי שהוא מלאך, ביום ההוא במרכז התרבות כשחטפתי זעזוע מוח. הוא נראה עכשיו כמו

מלאך.

"יופי," הוא אמר ומשך בחזרה את ידו. "אני שמח שאת חושבת ככה."

"הארי?" אמר קול גברי מאחורינו. "מצטער להפריע, חבר, אבל אנחנו צריכים אותך כאן לרגע." הארי הנהן, על אף ששפת גופו הבהירה שהוא רוצה להישאר.

"היה נחמד לראות אותך שוב, הארי," אמרתי בתקווה שהוא יקרא בין השורות שכבר לא כעסתי. שברגע שראיתי אותו שוב, כל מה שקרה בינינו נעלם.

"גם אותך. את נראית..." סומק כיסה את לחייו. "את נראית מושלם." ואז משכו אותו ממני לקבוצה של גברים אנגלים שהתאספו סביב שולחן. שאפתי לקרבי ריח של דשא טרי ולקחתי עוד גביע של שמפניה עם תותים.

הצטרפתי לשרה ומייקל והתערבבתי בין האורחים. כשהלילה ירד, הרגשתי כאילו פגשתי את כל מי שמייצג את **HCS** מדיה מפריז ועד להונג קונג. עשיתי את דרכי במורד מדרגות האבן לגן ולאורך שביל החצץ התחום בצמחייה ובפרחים צבעוניים. השמיים היו ורודים והתזמורת ניגנה את "Time To Say Goodbye", כששוטטתי חסרת מטרה וספגתי את הנוף. ידעתי שלעולם לא אזכה לראות משהו כזה שוב.

עצרתי ליד מעקה האבן והסתכלתי על הירח המנצנץ העולה מעל האגם, ועל העצים שנעו בקלילות בבריזה הקיצית.

"יפהפה," לחשתי.

"חשבתי אותו דבר." הארי עמד מאחוריי כששני גביעים בידו. כרגיל, צווארון חולצתו היה פתוח ואִפשר לי הצצה אל חזהו השרירי. "מנחת פיוס," הוא אמר והושיט לי את הגביע. הנחתי את הכוס הריקה שלי על העמוד שלידי ולקחתי את הכוס שהוא הושיט לי. הארי נעמד לידי כדי להשקיף על הקרקעות השייכות לו.

"כל זה שייך לך," אמרתי בחוסר אמון. "זה *באמת* הבית שלך."

"בית לא רע," הוא אמר ומשך בכתפיו. "אבל ראיתי כבר טובים יותר." הנדתי בראשי למשמע הבדיחה הסרקסטית והדפתי אותו קלות בכתפו. חיוכו הזחוח של הארי נעלם והוא כחכח בגרונו ואמר, "אני מצטער, פיית'. אני כל־כך מצטער. על הכול."

הנדתי בראשי. "אל תצטער." נשענתי על המעקה והנחתי את זרועותיי על האבן הקרירה העתיקה. "אבל גם אני מצטערת."

השתתקנו כשהתזמורת הגיעה לשיא מוזיקלי דרמטי. הוא פנה אליי. "תבלי איתי מחר את היום."

"אבל יש לי יום של קליעה בחץ וקשת ורכיבה על סוסים. אתה רוצה שאני אוותר על זה?"

"אני חושב שכן," הוא אמר ביובש, נלחם בחיוך שאיים לעלות על פניו.

"אז אני מוכרחה לציית לדרישות של מלך הטירה!" אמרתי ברוגז מעושה.

"נסיך הטירה..." הארי אמר. "נסיך הטירה יותר מתאים."

"אני בהחלט לא נסיכה."

"עוד לא," אמר הארי וגרם לליבי לפרפר בחזי. פגשתי את מבטו וראיתי רק רצינות בעיניו. הפנמתי את משמעות דבריו ובלעתי לגימה נוספת וגדולה של שמפניה. "תבלי איתי מחר את היום, פיית'. ותאכלי איתי ארוחת ערב. יש לנו הרבה על מה לדבר..." הוא היסס. "אם תיתני לי."

הזדקפתי ועמדתי מול הארי. הלורד שלי. האם אי־פעם היה גבר מושלם כמוהו? אלוהים היה נדיב מאוד כשהוא יצר את הארי סינקלייר.

"אז נתראה מחר," אמרתי והארי חייך והראה לי שוב את הקמטוטים ההורסים האלה סביב עיניו. "כדאי שאישן את שנת היופי שלי. אני צריכה להיפטר מהג'ט־לג הזה כדי שאוכל ליהנות מכל הפעילויות הכיפיות שתרעיף עליי בבוקר."

"למען האמת, התכוונתי לערוך לך סיור מורחב. סיור מורחב ופרטי."

"הארי, ראית איפה אתה גר? ייקח לנו שנה לעבור על כל המקום הזה."

"אה, אבל אני מכיר את כל המקומות הכי טובים." הוא טפח באצבעו על צידי אפו. "ידע פנימי." הוא רכן קדימה ונישק את לחיי. גייסתי את כל כוחותיי כדי לא להצמיד אותו למעקה ולמחוץ את פיו בפי. אבל התאפקתי.

כשפסעתי על שביל החצץ לעבר הבית, צעקתי, "נשתמע מחר!" ונופפתי במפית שלי כאילו זאת מטפחת תחרה. עקבי החליק לתוך סדק וכמעט נפלתי על הקרקע.

הצלחתי לייצב את עצמי כשנאחזתי באיבר מינו הקטן של פסל גבר בעירום, והרמתי את ידי השנייה כדי למנוע מהארי לבוא להציל אותי. "אני בסדר!" קראתי, משכתי את עקבי מהסדק וחזרתי לפסוע בבטחה על החצץ. הארי הניד בראשו למראה הסִרבול שלי.

הצבעתי עם אגודלי לעבר איבר המין של הפסל. "היית יכול לתת לו עוד כמה סנטימטרים," אמרתי להארי. "המסכן הזה עומד כאן בחוץ במשך כל הזמן הזה, מושפל. למען השם, תעשה את הדבר הנכון!"

הארי צחק, והגרוגרת שלו עלתה וירדה. למה זה היה כל־כך סקסי, לעזאזל? "לילה טוב, פיית'."

"אז עכשיו אני שוב פיית'?" שאלתי כשהגעתי למדרגות.

"תמיד היית פיית' בשבילי."

חזרתי לחדרי כשקלילות חדשה בצעדיי. מי היה ההארי הזה, שהיה כל־כך שמח ומלא עליצות? לא הייתי בטוחה אם באמת פגשתי אותו לפני הלילה הזה, אבל לא יכולתי לחכות להכיר אותו יותר. מחר אבלה איתו את כל היום ואת הערב.

כשנשכבתי על המזרן, התשישות בלעה אותי. בפעם הראשונה זה שבוע ישנתי טוב, ושמחתי על כך. כי ידעתי שככל שאישן עמוק יותר, כך מחר יגיע מהר יותר.

פרק 19

"מר סינקלייר מחכה לך לארוחת הבוקר בחדר האורחים שלו, מיס," אמר טימותי למחרת בבוקר, כשיצאתי מחדרי ומצאתי אותו פוסע במסדרון.

"בחדר האורחים שלו?"

"כן, מיס פאריסי. יש חדר אורחים לכל מי שגר כאן."

"וואו," אמרתי והתפעלתי מהעובדה שיש אנשים כל־כך עשירים שהם יכולים לרכוש לעצמם כל דבר. אפילו חדר אורחים. הלכתי בעקבות טימותי מחדרי לדלת עץ אחרת. כשהוא פתח את הדלת, הארי ישב ליד שולחן קטן בגומחה של חלון ענקי. כרגיל הוא לבש חולצה לבנה ומכנסי חאקי, אבל הפעם הוא לבש גם קרדיגן בצבע נייבי עם צווארון עבה ונעל מוקסינים שחורים. ברור שהוא גרם גם לקרדיגן ולמוקסינים להיראות טוב.

טימותי סגר את הדלת והשאיר אותנו לבד והארי קם. הוא ניגש אליי ואחז בידי. הוא העביר את אגודלו על אצבעותיי ורכן לעברי כדי לנשק אותי על לחיי. כשהוא התרחק, שאלתי, "זה כל מה שאני מקבלת?"

שפתיו של הארי התעקלו בשעשוע. "בוקר טוב, פיית'," הוא אמר. "וכן. זה כל מה שאת מקבלת לעת עתה."

"טוב, מייטרה," אמרתי ופיו של הארי נפער בזעזוע.

ניסיתי לא לצחוק מתגובתו, אבל לא יכולתי להתאפק. הארי הניד בראשו וסומק כיסה את לחייו. החלטתי לרכוש זכויות גם על הסומק הזה. הוא היה מקסים. "אמרתי פעם אחת ואומר שוב. את–"

"חסרת תקנה," סיימתי בשבילו. "כן, כן, אני יודעת."

"ארוחת בוקר?" הוא שאל וניכר היה שהוא ניסה להסיט את השיחה מהעיסוק הצדדי שלו כמאסטר מיני ולחזור לחייו האידיאליים באחוזת סינקלייר. הוא משך מהשולחן את הכיסא הסמוך לשלו.

"קראמפֶּטס וטוסט וכל מיני ריבות וחמאה," אמרתי. "ותה. הרבה תה."

"וקפה למיס פאריסי." הוא הושיט לי קנקן של קפה עם סוכר ושמנת. "לא שכחתי את הגועל שלך מהמשקה הלאומי של אנגליה."

"רק שתדע שאתה מקבל על זה נקודות זכות נוספות." מזגתי לעצמי כוס קפה חזק, והריח כמעט גרם לי לגמור.

"זה מחמיא לי," אמר הארי ונגס בפרוסת טוסט.

"נו? אז מה התוכניות להיום?" מרחתי חמאה על הקראמפטס ועיניי התגלגלו אחורה בראשי כשהטעם פגע בפי. "מממ," אמרתי. "איך לא ידעתי שזה טעים כל־כך? לא הייתי הופכת אותם לבדיחה אם הייתי יודעת."

הארי הביט בכל תנועה שלי כשמצצתי את אצבעותיי כדי ללקק את שאריות החמאה המומסת. "אתה יודע שאני טובה בלמצוץ, הארי, אז תוריד ממני את העיניים שטופות הזימה שלך. אני אוכלת עכשיו. ואפילו אתה, עם כל השלמות שלך, לא תעמוד ביני ובין הפחמימות הריקות שלי."

ניגבתי את ידיי במפית בד מהודרת כשהארי חייך בזחיחות לתוך התה שלו. "חשבתי שנתחיל עם הבית ואז נרד לגנים." הוא סיים את התה שלו. "ואז נוכל לאכול ארוחת ערב בחדר האוכל."

"רק שנינו?" שאלתי.

"כן, אם זה בסדר?" נראה שהוא היה מודאג שבאמת אגיד לא.

"יותר בסדר מבסדר." אכלתי במהירות עוד שני קראמפטס ושתיתי עוד שתי כוסות קפה.

"את מוכנה?" הארי עמד והציע לי את ידו. קמתי ועיניו שוטטו על שמלתי הסגולה עם שרוולים באורך שלושה רבעים, שהגיעה עד מעל ברכיי. "את נראית מהממת," הוא אמר, וידעתי שהוא מתכוון לכך כשראיתי

איך אישוניו מתרחבים.

אספתי את שערי לקוקו גבוה ונעלתי נעלי אולסטאר לבנות. הן לא ממש התאימו לאלגנטיות של הבית ולכל השטחים שהקיפו אותו, אבל גם אני לא, אז לא נתתי לזה להטריד אותי.

הרמתי רגל כדי להראות להארי את נעלי הספורט שלי. "חשבתי שכדאי לי לנעול לסיור משהו פחות מסוכן מעקבים."

"ועל זה אהיה אסיר תודה לנצח," הוא אמר ונישק את גב כף ידי, כאילו היה מוכרח לגעת בי. הוא הציע לי את זרועו ואני שילבתי בה את זרועי. "שנלך?"

"בהחלט." הוא הוביל אותי למסדרון ושוב התפעלתי מהרהיטים ומהקישוטים העתיקים. "אני עדיין לא מאמינה שגדלת כאן." מחשבה עצובה הכתה בי. "הרגשת בודד לפעמים?"

זרועו של הארי נדרכה מעט והסגירה את תשובתו. "כן. בייחוד אחרי שאימא שלי מתה." הוא משך בכתפיו. "ניקולס היה כאן הרבה, הבית שלו לא רחוק מכאן. אבל זה לא כמו שיש לך אח או אחות שגרים בבית."

"המקום הזה היה מבעית אותי בתור ילדה. הדמיון הפרוע שלי היה יוצר כל־כך הרבה רוחות רפאים שמשוטטות במסדרונות."

הארי הצביע לעבר חדר פתוח שאישה ניקתה אותו. "אני מאמין שמפלצת חיה מתחת למיטה בחדר הזה." כשהגענו למישורת שהתפצלה לשני מסדרונות, הוא הצביע לעבר המסדרון שלא הלכנו לאורכו, תודה לאל. "והאישה האפורה משוטטת במסדרון הזה. פשוט מרחפת לה שם, בלבוש מהמאה השש־עשרה, מתאבלת על אהבה אבודה ומחכה לחטוף ילדים מהמיטות שלהם."

"אלוהים, הארי. אני צריכה לישון כאן הלילה!"

הוא צחק. "תלכי לכל אחוזה ישנה באנגליה, ואני מבטיח לך שיהיו בה הרבה סיפורים על נשים אפורות וחיילים שנהרגו בקרב כשהגנו על הלורד שחי שם, ועכשיו חזרו כדי לנקום." הוא משך בכתפיו. "מעולם לא ראיתי רוח."

משהו משך את הקוקו שלי. סובבתי את ראשי במהירות וצרחתי רק קצת, בדיוק כשראיתי את הארי שומט את ידו החופשייה לצד גופו. "שמוק," מלמלתי, אבל עדיין בדקתי סביבנו ליתר ביטחון.

"שמוק נפוח, פיית'. לפחות תכני אותי בתואר המדויק שלי."

"אתה צודק. איך יכולתי לשכוח?"

"הנה," אמר הארי, כשהגענו לחדר הראשון. דלתות כפולות ענקיות בצבע שמנת קיבלו את פנינו. "החדר הכי גדול בכל הבית." הארי פתח את הדלתות ולסתי נשמטה כשלעיניי התגלתה גלריה ענקית, מלאה תמונות, ציורי שמן ופסלים. "זו הגלריה. פה יש את כל הדוכסים שהיו לפניי, והנשים והילדים שלהם."

"והכלבים שלהם?" שאלתי כשראיתי תמונה גדולה של וולפהאונד אירי אצילי למראה.

"חלק מאבותיי הקדמונים ממש ממש אהבו את הכלבים שלהם." הארי הצביע על תמונה של גבר גבוה ונאה לבוש מעיל אדום ומכנסי רכיבה. הוא נעץ מבט רציני בציור. למעשה, כל התנוחות של הדוכסים היו כמעט זהות. "זה הדוכס הראשון בשושלת."

"הוא קצת דומה לך," אמרתי ועברתי על פני שאר הדיוקנאות. הנשים היו יפהפיות ולבשו שמלות מרהיבות.

עצרנו מול דוכס עם שיער בלונדיני. "הוא גרם לשערורייה לא קטנה במאה התשע־עשרה," אמר הארי.

"למה? הוא לא אהב תה?" עיוויתי את פניי.

"אלוהים, לא. לא משהו נורא עד כדי כך," אמר הארי בקול מזועזע. הוא חייך בזחיחות. "הוא ברח עם המשרתת של אשתו."

"לא נכון," אמרתי ובהיתי פעורת עיניים באיש שבציור.

"אהבה," אמר הארי, שמץ של הערצה בקולו. "הוא התאהב בה. יותר מהתאהב. הוא היה לחלוטין מוקסם ממנה. במשך שנים. ויום אחד הוא ברח איתה."

"מה קרה?"

"אחיו מצא אותו בברייטון והביא אותו הביתה."

"הוא איבד את אהבת חייו?"

"לא." הארי צחק למראה פניי המבולבלות. "הוא העביר אותה לביתן האורחים וחי איתה שם עד סוף ימיו."

"אממ...? מה?"

"זה היה במאה התשע־עשרה, פיית׳. הוא היה דוכס, ולמען האמת, היה יכול לעשות מה שהוא רצה."

"אשתו המסכנה."

הארי הנהן. "אבל זה סיפור נפוץ אצל גברים, וגם אצל נשים שנאלצו להתחתן מתוך חובה, ולא מתוך אהבה."

דממה השתררה בינינו ובין הדיוקן של הדוכס, שנתן את ליבו לפשוטת עם. "יש..." נשמתי עמוק. "יש סיכוי שיום אחד זה ישתנה?" התכווצתי ושנאתי את עצמי שאפילו רמזתי לכיוון הזה. אהבתי את הבילוי הזה עם הארי, אהבתי לראות את עולמו. לא רציתי לקלקל את זה. אבל–

"אני חושב שכן," הוא אמר וקטע את מחשבותיי. הוא תחב את ידיו בכיסיו. "אני חושב שבפעם הראשונה יש תקווה."

תקווה.

כן, חשבתי. יש תקווה והיא טסה עכשיו בעורקיי במהירות של מאה קמ"ש.

ניגשתי לדיוקן הבא, כשהארי לידי. חלפתי על פני קינג, שהיה נאה בצעירותו, ואז הבחנתי בתמונה נוספת. "אימא שלך." אישה יפהפייה, גבוהה ורזה עמדה ליד חלון, שערה החום הכהה אסוף בתסרוקת גבוהה. אלין אוגוסט-סינקלייר לבשה כפפות לבנות ארוכות ושמלה סגולה ועיניה היו בצבע תכלת, כמו עיניו של הארי. "היא יפהפייה," אמרתי ועיניי התמלאו דמעות. דמעה אחת זלגה על לחיי. חשתי את האובדן שבהיעדרה עבור הארי, אפילו עבור קינג, אבל גם עבורי. הייתי שמחה לפגוש אותה.

הארי מחה את דמעותיי באגודליו. ואז עברתי לתמונה הבאה ולא יכולתי שלא לחייך. ריאותיי התכווצו וליבי החסיר פעימה כשנעצתי מבט בוויקונט הנאה שמולי. שעמד לצידי. "הארי," לחשתי. הוא עמד בגנים, הגשר מהאגדות ניצב מאחוריו בכל תפארתו הצבעונית. הארי שבציור היה לבוש בחליפת מלחים ופניו הנאות האירו את התמונה. "זה מדהים."

"זה *משהו*, זה בטוח," הוא אמר בשעשוע.

"לא, זה מדהים," אמרתי. לא הייתי מוכנה שיזלזל בכך. "זה ממש מרהיב."

"תודה," הוא אמר. ואז הוסיף, "אם את אוהבת את זה, אז גם אני אוהב את זה."

שלחתי אליו חיוך קורן ושאלתי, "אז מה עכשיו?"

הארי לקח אותי לאגף המזרחי של הבית. הוא היה רחוק כל־כך ששכבה קלה של זיעה כיסתה את מצחי.

"אין פלא שאתה נראה ככה," אמרתי והצבעתי עליו. "אתה חייב להיות בכושר כדי לחיות כאן."

"זה שווה את זה." הארי פתח את הדלתות וראיתי רק ספרים. ולא כמו הספרים בדירתו בניו יורק. פי אלף יותר. פי מיליון. חדר מלא מלמטה ועד למעלה בספרים, ספרים ועוד ספרים.

"ארבעה־עשר אלף," השיב הארי, כששאלתי אותו כמה ספרים יש כאן. במרכז החדר ניצב שולחן עבודה וסביבו היו פזורות ארבע ספות שעליהן אפשר היה לנוח ולקרוא.

"אם הייתי גרה כאן, בחיים לא הייתי עוזבת את החדר הזה." העברתי ידיים על שדרות הספרים. חלקם נראו בני שלוש מאות שנים ויותר.

אחרי שכמעט נאלץ לגרור אותי מהספרייה, הארי הראה לי את חדרי השינה שבהם שהו המלכה ויקטוריה והמלכה אן. ראיתי את חדר המוזיקה, שפסנתר עמד בפינתו. שם גיליתי שהארי יודע לנגן. אם לא הייתי כבר מוקסמת ממנו, זה היה קורה כשהוא ניגן בשבילי בעל כורחו.

אחר כך הוא לקח אותנו למגורי המשרתים הישנים ולמשהו שנקרא חדר הירקות.

"אז פעם היה חדר מיוחד רק להכנת ירקות?"

"כן."

"רק כדי לקלף תפוחי־אדמה וכאלה?"

"כן."

"שאני אבין..." פרשתי את זרועותיי. "כל החלל הזה היה בשביל ירקות?"

"כן, פיית'. אני לא אגיד את זה שוב."

ואז נכנסנו לחדר המאפים.

"אוקיי," אמרתי, "אז החדר הזה נועד להכין מאפים?"

"כן."

"כל החדר הזה?"

הארי גלגל את עיניו, אחז במרפקי ולקח אותי מהחדר ההוא לחדר עם פעמונים. פעמון עבור כל חדר, שם הדוכס או הדוכסית (או כל מי שהתארח שם) יכול היה לצלצל בפעמון ומשרת היה מגיע אליו בריצה.

הארי הוציא אותי במהירות מאגף המשרתים כשהתחלתי לנאום לו על חוסר האנושיות שבעניין.

"הכול כל־כך סוריאליסטי," אמרתי כשפסענו לאורך שביל נסתר לעבר האגם. מרחוק ראיתי את שאר האורחים יורים בחץ וקשת. מהמקום שבו עמדנו, ראיתי מישהי שנראתה כמו סאלי, מתעלמת לחלוטין מהמטרה ובמקום זה מכוונת לעבר ציפורים חולפות.

"רציתי שתראי את זה." הוא הוביל אותי לעבר גשר עץ בחלק הפרטי של האגם. ישבנו על הגדה. השמש זרחה וחיממה את פניי. הארי הוריד את הקרדיגן שלו והפשיל את השרוולים.

"בניו יורק..." הוא העביר את ידו על פניו. "אני נראה כמו איש עסקים, וזה כמובן מה שאני." הוא החווה אל העצים שסביבנו. "אבל אני גם עוד דברים." הוא הרכין את ראשו והסתיר את פניו ממני. "אני מניח שלפעמים אני בורח מזה. מסתתר כדי שאנשים לא יחשבו עליי משהו שאני לא." הוא הרים אליי מבט. ראיתי במבטו תחינה שאבין אותו. "אבל יום אחד, כל זה יהיה שלי. אלוהים..." הוא נשם עמוקות. "עד לא מזמן..." הוא התכוון להתקף הלב של אביו. שלחתי יד אל ידו. "אחרי הוויכוח שלנו, ואחר כך התקף הלב של אבא שלי, התחלתי לראות דברים בפרספקטיבה חדשה."

"באמת?"

הארי הנהן והביט בידינו השלובות. "אני לא יכול להתכחש למי שאני. ומעבר לכך, אני חושב שכשמסירים את כל השכבות, אני באמת ובתמים אוהב את מי שאני."

"שנינו אוהבים."

הארי נישק את ידי והניח אותה על רגלו. "אני גאה בכך שיום אחד אהיה דוכס, פיית'. אני גאה להיות חלק משושלת סינקלייר. אבל אמרתי לאבא שלי שחייבים להיות שינויים." קולו השתנה מרך לתקיף. "אחרי מה שקרה בינינו... אחרי הכול... ידעתי שהדברים חייבים להשתנות. ואני זה שיהיה חייב לדאוג שזה יקרה."

"ודאגת לזה?" פחדתי מדי לשאול אלו שינויים יקרו.

"בואי," הארי אמר וקם. "יש לי עוד דברים להראות לך. ואז נאכל ארוחת צהריים בגזיבו."

"מי אתה?" צחקתי והרגשתי כאילו אני בחלום.

הוא משך אותי קרוב יותר וחפן את לחיי, בדיוק כמו שאהבתי. "הארי. פשוט הארי." חיכיתי לנשיקה, אבל היא לא הגיעה.

הארי אחז בידי והוביל אותי לאורוות. עד שהערב הגיע, ראיתי את כל החדרים והנופים האהובים עליו באחוזה. הוא השאיר אותי בחדרי והבטיח שניפגש בארוחת הערב.

לבשתי שמלה אדומה ארוכה ונעלי עקב והשארתי את שיערי פזור, כמו שהוא אהב. משחתי את שפתיי בשפתון האדום האהוב עליי וניגשתי לחדר האוכל הגדול. הצצתי לשם מוקדם יותר, אבל כשהדלתות נפתחו לא האמנתי למראה עיניי. חדר האוכל היה מקושט בציורים, שטיחי קיר ופסלים, ובמרכז החדר היה שולחן גדול כל־כך שנראה שהוא יכול להכיל סעודה למאה אנשים. הוא כמעט הסתיר מפניי את הארי, שעמד ליד האח כשגבו אליי וידיו מאחורי גבו. הוא הסתובב אליי ושפתיו נפשקו כשראה אותי.

פרשתי הצידה את ידיי. "מוצא חן בעיניך?"

"מאוד," הוא אמר בקול חנוק. הוא נישק את לחיי וגם אני התפעלתי ממנו.

"אתה נראה נאה מאוד," אמרתי ולקחתי את המשקה שהוא הכין לי. "יין," אמרתי בהקלה. "עם כמה שאני אוהבת שמפניה, אני לא יכולה לשתות עוד טיפה אחת. אני בחורה של יין ובירות, אתה יודע?"

"שנשב?" הארי הושיט את ידו והוביל אותי לשולחן. בדרך מעדתי והיין נשפך על השטיח.

"שיט!" פניתי להארי. "בבקשה אל תגיד לי שזה פריט עתיק שאי־אפשר לאמוד את השווי שלו."

הארי משך בכתפיו. "רק בן כמה מאות שנים, זה הכול." הוא רכן קרוב יותר אליי וכמעט ייבבתי כשהרחתי את ריחו הממכר שגרם לירכיי להתהדק. "הוא שרד שתי מלחמות עולם ושריפה בשנת 1819, אבל אני חושש שהוא נכנע לגמלוניות של פיית' מריה פאריסי."

"הארי!" אמרתי בבהלה ותפסתי את ראשי. "השטיח באמת כל־כך ישן?"

"לא. קצת יותר ממאה שנים. אבל למען האמת, יחסית לבית הזה הוא נחשב ממש חדש." ניגשנו לשולחן. הארי הצביע לעבר הקצה השני. "את יושבת בצד ההוא ואני בצד הזה." הוא הצביע לעבר כיסא נוסף. ספרתי את הכיסאות שביניהם. היו שלושים.

"אתה רציני?" שאלתי.

"לא," הארי אמר בפנים רציניות לחלוטין.

כששפתיו התעקלו מעלה לחיוך קטן, הנדתי בראשי. "אתה מלא בדיחות הערב."

"לעת עתה." הוא לקח אותי למקום שהוא הצהיר שהוא שלו ומשך החוצה את הכיסא שלידו. "בואי נאכל ואז נוכל לדבר."

בור נפער בבטני. מאז שהגעתי לכאן אתמול, הכול היה מושלם בינינו. אבל לא משנה כמה קשה ניסינו, לא יכולנו להיפטר מהפיל שבחדר. הייתי צריכה שהוא יסביר לי על מייטרה ונוקס וכל מה שביניהם, וגם אני הייתי צריכה להתנצל.

"אז מה אוכלים?" שאלתי בניסיון לדחות את הנושאים הכבדים לאחרי ארוחת הערב.

"שלו צלוי עם כרוב."

"נהדר!" אמרתי ומייד מַתִּי מבפנים. הייתי מורעבת וזקוקה לאוכל אמיתי. אבל כשהכלים הגיעו והמכסה הורם... "טורטלי דה זוקה," אמרתי כשראיתי את המאכל האהוב עליי על הצלחת.

"חשבתי שנשאיר את השלו ללילה אחר."

כיסיתי את ידו של הארי בידי ולחצתי. "ידעתי שאתה איש טוב בתוך תוכך."

אכלנו ופטפטנו. אחרי ששתינו קפה וכלי האוכל פונו מהשולחן, הארי הוביל אותנו לאח שבה דלקה כעת אש ומזג לי כוס ויסקי. התיישבתי לידו על הספה.

דממה השתררה בינינו עד שהארי אמר, "פיית', בבקשה תרשי לי להסביר. את הכול."

"בסדר," אמרתי והחום שהפיץ האח לא מנע את הקור בעצמותיי.

הארי נשען קדימה, מרפקיו על ברכיו, כוס הוויסקי שלו משתלשלת מידו. "את חייבת להבין שמי שהייתי – יהיר, גס רוח וקר – קרה אחרי שאיבדתי את אימא שלי. אני לא אומר את זה כדי שתרחמי עליי. אני אומר

את זה כי זה נכון." הוא לגם לגימה קטנה מהוויסקי שלו. "בשבוע האחרון, מאז התקף הלב שהוא עבר, אבא שלי ואני ניהלנו הרבה שיחות."

"באמת?"

הוא הנהן. "היו לנו הרבה דברים להגיד זה לזה. לי היו הרבה דברים להגיד. הוא היה צריך לדעת שמה שהוא עשה לי שינה אותי. שזה גרם לי... להתפרע אחרי שאימא שלי מתה." גם אני לגמתי מהוויסקי ונתתי לחמימות שלו להחליק במורד גרוני.

"כשלמדתי באוניברסיטה, השתוללתי קצת," הודה הארי. "רוב הזמן הייתי שיכור ושכבתי עם כל מיני בחורות. הייתי כמו דוקטור ג'קיל ומיסטר הייד, שקדן ביום ומופרע לגמרי בלילה. וככה התרגלתי להיות."

לא יכולתי לדמיין ככה את הארי. אבל מצד שני, מעולם לא איבדתי הורה, אז לא יכולתי לדמיין איך זה היה משפיע עליי. "הייתי בניו יורק קיץ אחד עם אבא שלי." הארי חייך, אבל זה היה חיוך קלוש. "חבר שלי הזמין אותי להמפטונס. ברור שהלכתי. כשהיינו שם, הוא סיפר לי על מסיבה שתהיה בלילה. מסיבת סקס, רק שכולם יעטו מסכות. זה היה אנונימי לחלוטין. אנשים בהמפטונס חייבים לשמור על אנונימיות. הם צריכים לשמור על המוניטין שלהם, על עמדות כוח."

הארי הביט באש שבאח וחזר אחורה לתקופה ההיא. "לא האמנתי למראה עיניי," הוא אמר. "זה היה חופש. כשחבשתי על פניי את המסכה הזאת הרגשתי..." הוא הקדיר את פניו. "ביליתי את כל חיי תחת מיקרוסקופ. אנשים הסתכלו על כל תנועה שלי. אל תעשה את זה, הארי. זה יזיק לעסק שלנו, הארי. ככה ויקונט לא מתנהג, הארי. נמאס לי. נמאס לי לחיות עם אבא שהוא כמו רוח רפאים, ונמאס לי לחיות בלי אימא שלי. נמאס לי לחיות בשביל אחרים ולא בשביל עצמי."

"הארי..." לחשתי וחזי התכווץ בשל העצב בקולו.

"סיפרתי לחבר על המסיבה. הוא התגורר במנהטן." הארי שקשק את קוביות הקרח בוויסקי שלו. "הוא אמר לי שאני צריך לארגן משהו דומה באפר איסט סייד. לגבות כסף מהמשתתפים, לחייב אותם לחתום על טופסי סודיות, ולהתעקש שכולם ילבשו גלימות ומסכות כדי להגן על עצמם." הארי משך בכתפיו. "אז זה מה שעשיתי. ולא רק שזה היה פופולרי, זה הפך להצלחה מסחררת. ועשיתי את זה בלי העצות של אבא שלי." זה נשמע מטורף, אבל הרגשתי גאה ממש בהארי על כך.

"בהתחלה שכרתי בתים ובכל שבוע הזזתי את המועדון למקום חדש. אז כבר נתתי לו את השם נוקס. בשלב מסוים הרווחנו מספיק ויכולתי להשקיע במקום קבוע."

"הבית במנהטן?"

הארי הנהן. "כן." הוא צחק. "הייתה לי רשימת המתנה באורך גשר ברוקלין. אבל אז התקופה הפרועה שלי כבר הסתיימה והתייחסתי לנוקס כאל עסק אמיתי לכל דבר. במקביל, ידעתי גם שהמועדון הוא דרך מילוט לאנשים כמוני. אנשים שחשו שהם בכלא כלשהו בחיי היום־יום שלהם." הארי רוקן את הוויסקי שלו ואז מזג לו משקה נוסף ומילא גם את כוסי.

"תודה."

הארי נשען אחורה בספה. "כשכבר התבססנו, ולמרות שהתקופה הפרועה שלי עברה מזמן, כבר רכשתי לי מוניטין."

"מייטרה," אמרתי.

"מייטרה." הארי הניד בראשו. "מהלילה הראשון בהמפטונס, השתמשתי במבטא הצרפתי המזדיין הזה. יכולתי, *אני יכול*, לדבר צרפתית שוטפת כמובן. עם אימא שלי דיברתי רק צרפתית. ו...אני לא יודע..." קולו דעך כאילו לא מצא את המילים.

"זה הציע לך יותר הגנה."

הארי פגש את עיניי. "בדיוק," הוא אמר בחיוך נבוך. "האמת שזה היה מטומטם, אבל לעטות את המסכה,

ללבוש את הגלימה ולדבר במבטא המטומטם – כל אלה הפכו אותי למישהו אחר. למשך זמן קצר לא הייתי הנרי סינקלייר השלישי, היורש לדוכסות. הייתי מייטרה אוגוסט, והרגשתי ממש טוב להיות הוא. שמרתי על הפרטיות שלי. אף אחד לא הכיר אותי, והעסק שלי שגשג."

הארי אחז בידי כאילו רצה לשאוב ממני כוח, כאילו היה זקוק לתמיכה שלי. "לא חזרתי לימיי הפרועים, פיית'. אבל – ואפשר להתווכח שזה גרוע יותר – הפכתי במקום זה לגבר קשה וקר. את צדקת כשטענת שאני יהיר ונפוח. הייתי כזה. ולא הייתה לי בעיה להיות כזה. במעגלים החברתיים שלי זה היה נפוץ והתנהגות כזאת אפילו זכתה להערצה." אחיזתו בידי התהדקה. "ואז פגשתי אותך." שפתיו התעקלו בחיבה. "והתנגשת בי כמו כדור הריסה." הארי נישק את ידי, את אצבעותיי. "מעולם לא פגשתי מישהי כמוך."

"כנ"ל," אמרתי והרגשתי כאילו לכל אחת מכתפיי מחובר בלון שהרים אותי גבוה מהרצפה.

"ביום הראשון ההוא, כשהמתמחים נפגשו בחדר הישיבות..." התכווצתי כשנזכרתי ביום ההוא. הארי נאנח. "בדיוק התחלתי לקבל עזרה."

"עזרה?"

הארי שפשף את חזהו. "אחרי שהפסקתי לזיין ולשתות..." הוא בהה בלהבות שבאח, אבוד בעבר. "אחרי שנרגעתי וניסיתי להתמקד בחיי, בעתידי, הרגשתי רוב הזמן קהה חושים. כשלא הייתי קהה חושים, כעסתי או הייתי עצוב."

"למה?"

"אימא," הוא אמר, והמילה היחידה הזאת הייתה מלאה בכל־כך הרבה אהבה, שליבי כמעט נשבר. "לא הבנתי, אבל עדיין הייתי בהלם. הייתי גבר כמעט באמצע שנות העשרים שלו, אבל ההלם, הטראומה שנגרמה מכך שאיבדתי את אימא שלי בגיל כל־כך צעיר, בעבעו בי כמו פצע נוראי שלא החלים." הוא השתתק והתעשת. "המוות שלה... העובדה שלא נפרדתי ממנה... זה שבר בי משהו, גזל חלק מליבי. ולמען האמת, אני חושב שלעולם לא אקבל אותו בחזרה."

"הארי," אמרתי וקולי רעד מעצב.

"תמיד הייתי מופנם. הייתי מסתכל על אנשים כמוך, כל־כך מלאי חיים ושמחה, ששוחחו בקלות עם אנשים אחרים, ותהיתי איך זה בא לכם בכזאת קלות. איך את מסוגלת להאיר חדר שלם מעצם הנוכחות שלך."

"ככה אתה חושב עליי?"

הארי פגש את עיניי. "כן."

"יום לפני שנפגשנו בפעם הראשונה, הייתה לי פגישה די אינטנסיבית עם הפסיכולוגית שלי." הארי נאנח. "זה השפיע עליי מאוד – לדבר על אבא ועל אימא שלי ועל השנים האלה אחרי המוות שלה. היה לי כאב ראש וכל־כך כעסתי על העולם. כעסתי שאני לא בטוח מי אני כגבר, כבנאדם, והייתי עצוב שבזבזתי כל־כך הרבה שנים על מערכות יחסים סתמיות ושטחיות כדי למלא את החור שבלב שלי."

שפתיו של הארי התרוממו לחיוך זחוח. "ואז פגשתי אותך, כל־כך מלאת חיים, מקרינה אושר מתפרץ. כל שאר המתמחים נמשכו אלייך כמו למגנט. הם לא עמדו בפני המשיכה שלך." הוא הקדיר את פניו. "מעולם לא ראיתי מישהי כל־כך... כל־כך... חיה כמו שאת היית. חיה ו... יפהפייה. יפהפייה באופן חריג."

באופן חריג.

"הארי–"

"חיבבתי אותך. למרות הכול ועל אף שידעתי שאנשים מהמעמד שלי, ובהם אבא שלי, יגידו שאת לא מתאימה לגבר במעמדי. וזה ייסר אותי יותר מכל. הייתי רואה אותך במשרד, כולך נמרצת ומלאת ביטחון, גברים ונשים נופלים לרגלייך... ולא ידעתי מה לעשות איתך. עם הרגשות שלי כלפייך. סירבתי להאמין שזאת משיכה ושכנעתי את עצמי שזה בוז." הוא צחק, ולא יכולתי שלא לחייך גם. "ואז אמרת 'כן, אדוני.' לא

משנה מה אמרתי לך, תמיד חייכת ואמרת 'כן, אדוני' וזה שבר אותי."

"ידעתי שנכנסתי לך מתחת לעור," התוודיתי.

"ועוד איך," הארי אמר. "למען האמת, זה כמעט הוציא אותי מדעתי." הוא העביר את ידו בשערו הגלי הכהה. "גם כשחזרתי לאנגליה במהלך הקיץ והתחלתי לעבוד במשרה חלקית בהוצאה לאור במנהטן, הייתי חושב עלייך לעיתים קרובות. על האישה שנגעה בי כפי שאף אישה לא נגעה בי קודם." הוא פלט נשיפת צחוק. "*הנרי סינקלייר השלישי הוא פשוט פרצוף זין מפונק. פרצוף* זין מפונק *שצריך שיצליפו לו בתחת ויזיינו לו את הצורה.*" הארי צחק בקול והצליל השמח מוסס אותי. "המילים האלה ייסרו אותי, פייג'. הסתובבו לי בראש במשך שנים." פניו הרצינו. "ניסיתי להגיד לעצמי שלא אכפת לי שאת לא מחבבת אותי, שאת כלום בשבילי, שאת אפילו לא מכירה אותי. אבל גם כששכנעתי את המוח שלי שזה נכון, הכאב העמום בלב שלי סימן לי שאני שקרן.

"ואחרי כמה שנים, כשאבא שלי אמר לי שהוא רוצה שאקח פיקוד על המשרד שלו בניו יורק, מייד אמרתי כן."

"כדי לברוח מהלחצים שהיו לך פה?"

הארי הביט בעיניי. "גם זה. היה לי שם את נוקס ויכולתי להיות קרוב יותר למועדון, יכולתי לברוח קצת מהסצנה החברתית החונקת באנגליה... ועכשיו אני גם מבין שזה בגלל שידעתי שגם את תהיי שם."

הייתי בהלם. "מה?"

"תקראי לזה מזוכיזם, תקראי לזה ענישה עצמית, אבל רציתי לנהל את המשרד בניו יורק, ולמרות שממש נלחמתי בזה, רציתי לראות אותך שוב."

"שנאת אותי," לחשתי.

"ניסיתי לשכנע את עצמי שאני שונא אותך." הוא משך בכתפיו. "מתברר שזה היה משהו אחר לגמרי." לא היו לי מילים. "אבל הייתי נחוש לשמור ממך מרחק. ידעתי שאת חושבת שאני קר ויהיר ושההתנהגות הלא נעימה שלי דחתה אותך. אז שיחקתי את התפקיד. ידעתי שאם תשנאי אותי, לא אוכל לתת לעצמי להאמין שיהיה משהו בינינו. זה היה קו ההגנה היחיד שלי."

"עשית יופי של עבודה," התבדחתי. "מעולם לא הייתי מנחשת שהגבר הזה חי מתחת לחיצוניות הזאת."

הארי הנהן, נשם עמוקות ואמר, "בערב ההוא, במועדון הלילה, כשנתקלנו זה בזה..."

"בלילה שהזמינו אותי ל־נוקס?"

"זה לא הייתי אני," הוא אמר. "למרות שנכנסת לי מתחת לעור, לעולם לא הייתי מציב לעצמי כזה פיתוי ומביא אותך למועדון שלי."

"אז מי–"

"קריסטוף. הוא הגשש של נוקס, של הסירנות." הארי הרים ידיים בכניעה. "הייתי שם עם ניקולס. הוא הגיע לניו יורק לביקור ופגשנו שם חברים שלו. אני נשבע שלא ידעתי שקריסטוף איתר אותך. רק כשהייתי במשרד שלי בקומה העליונה בלילה הראשון שהגעת, ידעתי."

"איך?"

"ראיתי אותך במצלמה, נכנסת פנימה." הארי השתעל. "לא האמנתי למראה עיניי. האישה שהצליחה לערער אותי כמו שאף אישה אחרת לא יכלה, נכנסה למועדון שלי. באת להיות סירנה." הארי הסמיק ועיניו התמלאו התנצלות. "לא יכולתי לעשות את זה, פייג'. לא יכולתי לראות אותך עם גברים אחרים." ההודאה שלו גרמה לי להרגיש חסרת נשימה. "ישבתי וניסיתי לחשוב איך לגרום לך להסתלק. אבל אז הסתכלתי עלייך מנסה למצוא את דרכך בחדר המרכזי. ראיתי שאת לחוצה. פייג' הקולנית והנמרצת שהכרתי הרגישה מאוימת, וחשבתי שאולי גם קצת... מבוהלת." הוא הניד בראשו. "הרג אותי לראות אותך ככה."

"הייתי מוצפת מכל מה שראיתי שם," לחשתי. "חשבתי שאני יכולה לעשות את זה, ואז ראיתי את כולם וקפאתי."

הוא חייך וצחק. "ואז, באופן טיפוסי לפיית', השמדת את חדר נדנדות הסקס בתנועה אחת." גם אני צחקתי כשנזכרתי באסון ההוא. "ראיתי את גווין מביא אותך לחדר האחורי וראיתי את שפת הגוף המובסת שלך." כתפיו השתוחחו. "רציתי לנחם אותך. רציתי להגיד לך שאת לא צריכה להיות נבוכה. הייתי חייב לדעת שאת בסדר."

"בגלל זה קראת לי לעלות לחדר שלך?" הפרפרים המוכרים חזרו לבטני.

הארי הנהן. "התלבטתי מה אני רוצה לעשות – מה שבסופו של דבר עשיתי. רציתי להרגיע אותך שאת לא צריכה להיות נבוכה ולשלוח אותך לדרכך. אבל כשראית אותי, הלחץ שהפגנת למטה פשוט התפוגג. נראית מעוניינת בי, נינוחה בנוכחותי ו... סקרנית." הארי העביר את ידו על פניו. "סקרנית לגביי ולגבי מה שאני יכול לעשות. כל מחשבה הגיונית עזבה את הראש שלי אחרי זה. שכנעתי את עצמי שבתור מייטרה, אצליח להוציא אותך מהראש ואז להמשיך עם חיי. אבל זה רק גרם לי לחבב אותך יותר." המשפט האחרון נאמר בטון שקט כל־כך שעיניי ברקו מדמעות.

"ואז קרה הבלתי ייאמן. דיברתי איתך. אני. בתור הארי. במעלית. והשיחה לא הייתה לגמרי מאולצת. נראה היה שאת לא מלאת שנאה כלפיי." הארי שתה לגימה ארוכה מהוויסקי שלו, כאילו הוא מנסה לאזור אומץ להגיד משהו. "אבל יותר מזה, אהבתי את מי שהפכתי להיות בחברתך. הצלחת לחדור מבעד לשריון היהירות והגסות שאימצתי לעצמי. וככל שדרכינו הצטלבו יותר, ככה התחלתי להיזכר בַּהארי שהייתי לפני שאימא שלי מתה ולאבא שלי הפסיק להיות אכפת מהחיים. נזכרתי שאני יכול לצחוק ולספר בדיחות ולא להיות עגום ואומלל ופשוט להתקיים, כל יום ויום."

הארי התקרב אליי. קרבתו גרמה לליבי לדפוק במהירות מטורפת. "בכל פעם שהיינו ביחד בתור הארי ופיית', קיבלתי בחזרה פיסה מהארי הקודם. את, פיית', את החזרת אותי לחיים. עם הרמיזות והבדיחות הלא ראויות שלך."

"הארי..." לחשתי. "אבל מייטרה..."

"מעולם לא חשבתי שמישהי כמוך תחבב אותי. בתור מייטרה, זכיתי בצד האינטימי שלך. ואז, באופן בלתי אפשרי, הדברים התחילו להשתנות. הרגשתי אותם משתנים בינינו, כהארי ופיית'."

"אני זוכרת."

"וככל שהיחסים בינינו העמיקו, ידעתי שאם אספר לך שאני מייטרה, אני אאבד אותך. ידעתי שאשבור את מעט האמון שהיה בינינו ואאבד אותך." הארי נראה כל־כך אומלל ומתנצל. "ועד כמה שזה נשמע גרוע, לא יכולתי לשאת את המחשבה הזאת. את שינית אותי, פיית'." הוא הקדיר את פניו. "לא, לא שינית אותי. החזרת אותי לחיים. את, הברונטית הלוחמנית מהל'ס קיטצ'ן, שכותבת טור לייעוץ מיני, החזרת אותי לחיים."

"הארי," אמרתי, וסוף־סוף, אחרי כל הזמן הזה, הצמדתי את שפתיי לשפתיו. הוא נישק אותי בחזרה. זאת הייתה נשיקה רכה, יפהפייה, מלאה בשפע של הכרת תודה.

כשהוא זז אחורה, הוא אמר, "את חייבת לדעת שכל מה שסיפרתי לך כהארי היה אמיתי. לא סיפרתי שאני מייטרה, אבל כל השאר היה אמיתי, פיית'. כל־כך פאקינג אמיתי."

הנחתי את ידי על פניו. "אתה שניהם, הארי. שני הגברים הם אתה. ופיתחתי רגשות כלפי שניהם."

"פיית'..." הוא לחש.

"אבל אבא שלך," אמרתי וניפצתי את הרגע. "הוא הבהיר שהוא בחיים לא יסכים לזה. הוא לא יסכים שנהיה יחד."

הארי הצמיד את מצחו למצחי. "ואני הבהרתי לו שאם הוא ינסה לעמוד בדרכי, להתערב בכל חלק בחיי,

אבל בעיקר בכל מה שקשור אלייך, אני אעזוב. אני אוותר על התואר, על העסק, על הכול. פיית', אמרתי לו שלא ייאלץ אותי לבחור בינך ובינו."

"באמת?" אמרתי והרגשתי את הדופק שלי פועם בגרוני. "למה?"

הארי הרחיק את ראשו כדי שאוכל לראות את פניו, כדי שאוכל לפגוש את עיניו ולשמוע אותו אומר, "כי אמרתי לו שבחרתי בך. אמרתי לו שתמיד אבחר בך."

דמעות נשרו מעיניי והצמדתי בחוזקה את פי לפיו. הפעם, הארי נישק אותי באותם כמיהה וייאוש שחיו בתוכי. העברתי את ידיי בשערו וטעמתי ויסקי על שפתיו ולשונו. הייתי מוטרפת ממנו והדבר שהכי רציתי היה שהוא יהיה מעליי. אבל הארי זז אחורה ואמר, "אני אלווה אותך לחדר שלך."

"מה?" אמרתי בבלבול כששפתיי נפוחות.

"פיית', את צריכה לחשוב על כל מה שקרה." הוא העיף מבט על הספה שמתחתינו. "ואני לא מתכוון לשכב איתך בפעם הראשונה על ספה ישנה בחדר האוכל."

"למה לא?" התווכחתי. "זיינת אותי בסד עץ ובתוך כלוב ציפורים ענק, למען השם. אני חושבת שספה עתיקה בבית אחוזה זה שדרוג."

"פיית'–"

"אני סולחת לך, בסדר?" אמרתי וניסיתי נואשות לפתוח את הרוכסן שלו. "אתה סולח לי גם? אם כן, בוא נגיע לשלב הפיוס של הסקס."

הארי הזיז את ידיי. "ברור." הוא נאנח וקם. "אבל עכשיו שאת יודעת מי אני ומכירה כל חלק בי, אני רוצה לעשות את זה כמו שצריך."

"שטויות, אני מוכנה עכשיו!" פרשתי את ידיי לצדדים. "תסתער עליי, הארי. הליבידו שלי ואני יותר ממוכנים."

הארי התכופף עד שחזהו היה מעליי. שפתיו נגעו בשפתיי, אבל במקום לנשק אותי, הוא אמר, "לא הערב, פיית'."

"אוף!" צעקתי בתסכול. "חשבתי שאתה לא סדיסט."

"אולי אני קצת סדיסט," הוא אמר והציע לי את ידו המחורבנת. "אני אלווה אותך לחדר שלך."

כשהוא הוביל אותי דרך המסדרונות, לא יכולתי שלא להיות מוקסמת מהנימוס ומהאבירות של הארי, למרות שהייתי מתוסכלת מינית. כשהגענו לדלת חדרי, הוא הסיט את שערי מפניי, והמחווה הייתה מוכרת כל־כך שכמעט התעלפתי. "הראיתי לך את הבית שלי היום, פיית', כדי שלא רק תדעי מי אני, אלא גם איזה תיקים אני סוחב איתי."

"ממש לא הייתי מסווגת את זה כ'תיקים'," אמרתי בספקנות.

"אבל זה כן. לא משנה כמה הם נראים מפוארים, הם עדיין תיקים. תיקים כבדים, שהם לכל החיים ומצריכים דברים שאולי לא ימצאו חן בעינייך. חובות שאולי לא תאהבי. חובות שישימו אותך תחת מיקרוסקופ אפילו יותר מבדרך כלל, כי אנשים לא ישמחו לראות אותנו ביחד, ולא משנה שלא אכפת לנו." ראיתי עד כמה הוא התכוון למילים האלה והרצינות חזרה אליי במהירות. אולי התבדחתי לגבי דברים, אבל הוא צדק.

"בסדר," אמרתי. התרוממתי על קצות האצבעות ונישקתי את פיו. "אני מבטיחה לחשוב על הדברים האלה. נתראה מחר?"

"אני חייב לנסוע ללונדון על הבוקר כדי לבדוק מה קורה במשרד כשאבא שלי איננו. אני חייב להשתתף בפגישה שאי־אפשר היה להזיז אותה. אבל נתראה בנשף הקיץ מחר בלילה."

"תרמוז לי איזו מסכה תעטה?" קנטרתי אותו.

הארי רכן קרוב אליי ואמר, "בואי רק נאמר שלא תהיה לך בעיה לזהות אותי." הוא נישק בקלילות את

לחיי. "לילה טוב, פיית׳. נתראה מחר."

"לילה טוב, הארי."

אחזתי בידית הדלת, חמקתי לתוך חדרי, והארי נעלם מעיניי כשסגרתי את הדלת מאחוריי. התמוטטתי כנגד הקיר והתאמצתי להסדיר את נשימתי. ברגע שהתעשתי, ניגשתי לחלון והתיישבתי על האדן המרופד. בהיתי לעבר הלילה השטוף בכוכבים ובציפורים שעדיין צייצו בעצים. באורו הדועך של הקיץ, עדיין יכולתי לראות את רוב השטחים וחשבתי ברצינות על מה שהארי אמר.

תיקים.

אמרתי לו *שבחרתי בך*. אמרתי לו שתמיד אבחר *בך*.

הנחתי את ראשי על זגוגית החלון. בהיתי באגם המנצנץ ונזכרתי בהכול, מהפעם הראשונה שנפגשנו ובכל מה שהוביל אותנו לכאן היום.

החזרת אותי לחיים.

חייכתי כשנזכרתי במילים האלה. "אתה הראית לי מה זה חיים, הארי," לחשתי לחדר הדומם. "אתה הראית לי מה זה לחיות."

פרק 20

השמש אפילו לא עלתה לשמיים כשהתעוררתי. רציתי להאשים את הג'ט־לג, אבל למען האמת זה היה הארי. הארי וליל אמש, והבית הזה והתואר שלו וכל מה שנלווה לזה. ניסיתי לדמיין איך זה יהיה לחיות את החיים האלה. איך זה יהיה למישהו מבחוץ, שלא בא מאותם מעגלים חברתיים. המבטים והשיפוטיות שהארי ואני נקבל מעמיתיו.

מעולם לא היה אכפת לי מה אנשים חושבים עליי, אבל היה אכפת לי מה יגידו על הארי. דמיינתי יותר מדי פעמים איך אגיב אם מישהו יעליב אותו בנוכחותי, *בגלל* נוכחותי. לא אוכל לשתוק. ידעתי שלא. האם זה יאכזב את הארי? האם אאכזב אותו כי לא אוכל לשלוט בפה שלי כדי להגן עליו? עלינו? לא ידעתי.

יצאתי דרך הדלת הצדדית שהובילה למרפסת. היה בוקר רענן וקריר והידקתי את הסוודר שלי לגופי. כשחציתי את המרפסת וירדתי במדרגות לגן, ערפילים ריחפו מעל הדשא ושיוו לשטח בוהק גותי לבן. מעולם לא ראיתי משהו כזה. הושטתי ידיים למטה וניסיתי לראות אם אני מצליחה לחוש את הערפילים בין אצבעותיי. מובן שלא יכולתי, אבל זה גרם לי להרגיש כאילו אני פוסעת בין עננים. ציפורים זימרו בעצים ואני בהיתי למעלה, אל צמרות העצים הגבוהים, כשאני עושה את דרכי למקום שהפנט אותי מהיום שהגעתי לכאן.

הגעתי לגשר ההוא מהאגדות, פסעתי עד למרכזו והסתכלתי על הבית. גם העובדה שביליתי כאן את הימים האחרונים לא הפחיתה מהמלכותיות שלו. הייתי בטוחה שאם אחיה כאן כל חיי, עדיין אתפעל כל יום.

האבנים הנושנות של מעקה הגשר היו מחוספסות תחת ידיי, עלי הכותרת של הפרחים לחים בטל של בוקר. כשאצבעותיי עברו על שנים של בלאי, תהיתי כמה אנשים, במהלך המאות, עמדו כאן כפי שאני עמדתי עכשיו. האם הם נשענו מעבר למעקה ובהו באגם, כשהם חושבים על העולם ועל מקומם בו? האם הם עמדו על לוחות העץ המרופטים האלה שתחת רגליי וחשבו על האדם שכבש את ליבם?

נשארתי ככה עד שהשמש הייתה גבוהה בשמיים, הערפילים התפוגגו, והיום התחמם. ראיתי את הבית מתעורר, את העובדים מתכוננים לנשף הערב ואת האורחים אוכלים ארוחת בוקר על המרפסת.

החלטתי לחזור וחציתי את הגשר לצד השני. כשהרמתי את מבטי, נעצרתי במקומי. "שלום, מיס פאריסי."

קינג סינקלייר ישב על ספסל למרגלות הגשר. "מר סינקלייר," אמרתי. "מה שלומך?"

"בבקשה תצטרפי אליי," הוא אמר.

הכנתי את עצמי לביקורת שלו כשהתיישבתי על ספסל העץ. מהזווית הזאת, הגשר נראה עוד יותר קסום.

"הגשר מוצא חן בעינייך?" הוא שאל. כשפניתי אליו, ראיתי שהוא חיוור מאוד ושבתוך זמן קצר איבד לא מעט ממשקלו.

"הוא מדהים," אמרתי. "מרגע שהגעתי אני לא מצליחה להוריד ממנו את העיניים. לא ישנתי טוב בלילה, אז החלטתי לבוא ולראות אותו באור הראשון." העפתי מבט לעבר הבית. "המקום הזה ממש מיוחד."

"תודה." השתתקנו. הכנתי את עצמי ל"שיחה" נוספת על כך שאני לא טובה להארי. אבל במקום זה הוא אמר, "הבן שלי מאוהב בך." הפסקתי לנשום והייתי די בטוחה שליבי הפסיק לפעום. הייתי משוכנעת שאני חולמת כשהמילים האלה יצאו מפיו של קינג סינקלייר. כרכתי עוד יותר חזק את הסוודר סביב גופי, שכבה רכה של הגנה עצמית.

קינג חייך והצביע לעבר הגשר. "זה היה גם החלק האהוב ביותר על אלין מכל הבית והקרקעות." דמעות מילאו את עיניי מהשינוי הפתאומי בקולו של קינג כשהוא דיבר על אשתו. קולו התרכך ואי־אפשר היה שלא לשמוע כמה הוא אהב אותה. "אם לא יכולתי למצוא אותה בבית, ידעתי שהיא תהיה כאן בחוץ."

"אני מצטערת שאיבדת אותה," אמרתי ורציתי לאחוז בידו ולנחם אותו. אם כי הוא נהג לא יפה בהארי ובי, לא היה צריך להיות גאון כדי לראות שהוא מיוסר מכאב. אומנם הוא לקה בהתקף לב לא מזמן, אבל

האיבר הזה כבר נשבר לפני זמן רב.

"היא הייתה החלק הכי טוב שבי, עד שנולד לנו הארי, כמובן. אבל גם אז היא הייתה האור שלא ידעתי שאני צריך. תמיד נטיתי לראות את הצד האפל של החיים, והיא האירה את העולם כך שהוא לא נראה קודר כל־כך."

הוא הפנה את ראשו ובהה לעבר קו העצים שמעבר לגשר. "כשהיא חלתה, חשבתי, אלוהים לא יהיה אכזר כל־כך וייקח אותה ממני ומהילד שלי." קינג חייך. חשבתי שזאת הייתה הפעם הראשונה שהחיוך שלו נראה אמיתי. "היא אהבה כל־כך את הארי. היא תמיד ראתה בו רק את הטוב. אם הוא היה שורף את הבית, היא הייתה טוענת שהוא פשוט רצה שיהיה לנו חם."

מצאתי את עצמי צוחקת, ובה בעת הרגשתי שליבי נשבר. החיוך נעלם מפניו של קינג. "טמנתי את ראשי בחול וסירבתי להאמין שאנחנו מאבדים אותה. אני..." נשימתו רעדה. "אפילו לא קראתי להארי בסוף. הוא פספס את הפרידה מאימא שלו כי אני לא יכולתי להתמודד עם המציאות."

"הוא יסלח לך על זה, אם לא סלח כבר."

"כן. הוא אמר לי את זה כשהתוודיתי בפניו שזאת החרטה הגדולה ביותר שלי." קינג טפח על חזהו, מעל ליבו. "אחרי שעברתי את הניתוח."

"זה היה שובר אותו אם גם אתה היית מת," אמרתי וראיתי שעיניו של קינג מבריקות.

"כשיצאתי מהניתוח בחיים, האופטימיות של הארי הזכירה לי את זו של אשתי, ואת הסיבה שהתאהבתי בה כל־כך. זאת הייתה התכונה הכי טובה שלה שהוא היה יכול לקבל. הרבה יותר טובה מהאופי הקודר שלי."

"אשתך הייתה יפהפייה."

"נכון, אבל הנפש שלה היא שגרמה לי להתאהב בה עמוק כל־כך. האופי המרדני שלה. בעולם מלא בשחור־לבן, היא הייתה משיחת צבע יחידה." נאלצתי לנשוך את שפתי כדי שלא תרעד. מעולם לא ידעתי שקינג מסוגל לדבר באופן טהור כל־כך על מישהי שהוא אהב. אבל מובן שזה היה העניין. בכלל לא הכרתי אותו.

"תמיד חשבתי עליה כציור מים מהלך, שמאיר את העולם בכל מקום שאליו היא הלכה. כשהיא מתה, כל הצבע נעלם מהעולם. הוא נעלם גם ממני."

"איבדת את אהבת חייך. זה הדבר הגרוע ביותר שאדם יכול לעבור," אמרתי והאמנתי לכל מילה.

"נכון, אבל להיכשל כאבא זה לא פחות גרוע." נדרכתי ועצרתי את נשימתי בציפייה למה שקינג התכונן לומר לי. הוא הטה קלות את גופו לעברי ואמר, "נכשלתי בלהיות האב שהארי היה זקוק לו כשהיה ילד – ועד עכשיו. אבל אני לא אעשה את זה שוב."

מוחי הסתחרר ממחשבות וידיי התחילו לרעוד. "כמעט מתי ואני מוכרח להגיד לך שלצאת מזה בשן ועין גורם לך להבין עד כמה החיים יקרים ושצריך לחיות אותם." הוא שתק לרגע והרהר. "ולא חייתי הרבה במשך הרבה מאוד שנים." הבטתי בפרחים סביבנו, וניחוח הלבנדר מהשדות הרגיע את התרגשותי. "הארי עוד לא יודע, אבל אני עומד לפרוש לגמלאות."

"מה?" לחשתי בהלם.

"הארי טוב ממני בעולם העסקים. העולם הזה השתנה, הוא מתקדם קדימה, והארי טוב במה שהוא עושה. למעשה, הוא מצוין. הגיע הזמן שהוא ייקח את המושכות לידיים."

ניסיתי לעבד את המידע הזה. אבל יותר מזה, ניסיתי להבין איזו משמעות יש לקידום הזה עבורנו. "זו אחריות גדולה." הנהנתי, די קהת חושים ולמען האמת קצת מבוהלת. "הוא יצטרך מישהי שתתמוך בו. מישהי שתעזור לו לנווט במים סוערים."

נאנחתי. לואיזה. הוא התכוון ללואיזה.

"הבן שלי בחר בך, פיית'." סובבתי במהירות את ראשי אל קינג, עיניי ופי פעורים, אבל המילים לא יצאו. קינג גיחך. ממש גיחך. "הוא דיבר איתי די בכנות אחרי הניתוח." הוא הניד בראשו בחוסר אמון. "אף פעם בחיי לא ראיתי את הבן שלי כל־כך מלא נחישות כמו שהוא היה כשהוא דיבר עלייך. כשהוא אמר לי כמה הוא מאוכזב ממני שהתערבתי ושלא בטחתי בו שידע מה טוב לו, מה טוב לחיים שלו, ועוד יותר מזה – לאושר שלו."

קינג אחז במקל ההליכה שלו והתחיל לקום. "הוא בחר בך, פיית', ואני לא מוכן לאבד אותו. הוא כל מה שיש לי שטוב בעולם הזה, ואני לא אאבד אותו בגלל שאני חושב שאני יודע מה טוב לו." פשוט בהיתי בקינג. "אני פורש מהעסק, ואולי כדאי שאפרוש מהניסיונות שלי לשלוט גם בחייו של הארי. העולם מתפתח, המסורות מתות, המנהגים הישנים והמשעממים מתחלפים במנהגים חדשים. הגיע הזמן שאשחרר." זה היה יותר מדי; הפרפור הזה בליבי והחום בדמי היו יותר מדי.

"אבל, פיית', אם תחליטי להיות עם הבן שלי, תישארי לצידו. את חייבת לדעת שיהיו במעגלים שלנו כאלה שידברו. שיתעלמו ממך כי את שונה. שאולי יעליבו אותך כי לא נולדת לתוך המעמד שתיאלצי לקחת על עצמך. לפעמים תמצאי את עצמך בקן צרעות."

סוף־סוף מצאתי את קולי. חייכתי, ואמרתי, "למזלי, יש לי ניבים ארוכים, מר סינקלייר. ניבים גדולים וארסיים." קינג צחק וקם.

רציתי לעזור לו אבל הוא הרים יד. "זה רק אמצעי זהירות," הוא אמר והתכוון למקל ההליכה שלו. "אני באמת מרגיש טוב יותר. עוד יותר מאשר קודם." נשארתי לשבת והוא אמר, "את יודעת, אשתי הייתה אוהבת אותך."

הוא צחק, כאילו צחק יחד איתה, כאן איתנו, ברגע הזה. "היא הייתה אוהבת את זה. אוהבת את העובדה שהארי בחר להתנתק וליצור לעצמו חוקים משלו. אוהבת את זה שהוא לא נכנע לי. ואוהבת שהוא התאהב באישה שיכולה לקטול את כל החברה האנגלית באמצעות צליפת לשון."

קינג הנהן, כאילו הסכים עם מחשבה פנימית. "כן, היא הייתה מאוד אוהבת אותך ככלה. את כל־כך דומה לה... לפחות ככה הארי אומר לי. היא תמיד מיהרה להעמיד אותי במקום. אני חושב שלזה אני הכי מתגעגע – להתגוששויות המילוליות שלנו. לא הבנתי עד כמה נהניתי מזה עד שהיא מתה והכול השתתק." קינג הנהן לשלום והסתכלתי עליו כשהוא התרחק באיטיות.

"מר סינקלייר?" קראתי והוא הסתובב.

משכתי בכתפיי. "זה לא שאני משוויצה או משהו, אבל אני ידועה ביכולת שלי לנהל התנצחויות מילוליות, אם אי־פעם תרגיש שחסר לך אתגר."

רמז לחיוך עיקל את שפתיו, והוא נראה בדיוק כמו הארי כשהוא היה משועשע. "ואת עשויה להיות יריבה ראויה, מיס פאריסי. בהחלט יריבה ראויה." הוא פסע צעד ואמר, "ותקראי לי קינג."

"אם ככה, תקרא לי פיית'." קרצתי כדי להדגיש את כוונתי. קינג חייך חיוך עוד יותר רחב, הניד בראשו ועשה את דרכו לאורך השביל שהוביל לבית.

בהיתי באגם בעיניים פעורות מתדהמה. מה לעזאזל קרה עכשיו? קינג נתן לנו את ברכתו. הוא העביר להארי את המושכות ל־**HCS** מדיה.

השענתי את ראשי על ספסל העץ וניסיתי לעכל הכול. עצמתי עיניים ונתתי לשמש האנגלית לנשק את פניי. תחושה משונה געשה בגופי. האם אוכל לעשות את כל זה עם הארי? איפה בכלל נגור? לחץ איים להשתלט עליי, אבל אז חשבתי על דבר אחד שקינג אמר, שסילק הצידה את כל המתח.

הבן שלי מאוהב בך.

השמעתי לעצמי את זה פעם אחת, פעמיים, שלוש פעמים, ופשוט נתתי לזה לשקוע פנימה.

הבן שלי מאוהב בך, הבן שלי מאוהב בך, הבן שלי מאוהב בך...

וליד הגשר הזה, שכל־כך אהבתי, כשאני בטוחה שנשמתה של אימו איתי כאן, לחשתי, "גם אני אוהבת אותו, אלין. אני אוהבת אותו כל־כך."

כשהמילים נעלמו בשמיים הבוהקים, חזרתי לבית ומילאתי את האמבטיה, נתתי לבועות בריח וניל לעטוף אותי ודמיינתי את פניו המחייכות של הארי. "גם אני אוהבת אותך," אמרתי לו, כאילו הוא שמע אותי. "הארי, גם אני אוהבת אותך."

אורות הפנסים יצרו גלקסיה של כוכבים כשפסעתי לעבר אולם הנשפים. תזמורת ניגנה מוזיקה קלאסית וזמרי אופרה ששרו באיטלקית משכו אותי קרוב יותר. אבא היה אוהב את זה, את כל הדרמה.

פסעתי בזהירות למעבר המקושט שהוביל לראש גרם המדרגות. משם ראיתי אנשים רוקדים, סחרחרה של שמלות ערב ומסכות. צמרמורת של התרגשות חלפה בעמוד השדרה שלי כשחלפתי על פני שני גברים שעמדו משני צידי המעבר ונתתי למבטי לעבור על כל החדר. זאת הייתה פנטזיה שייקספירית. אורות בכל הצבעים נתלו מהתקרה בהצלבה.

פסלים ענקיים עשויים מפרחים צבעוניים יצרו גן פנימי, וכנפי פיות גדולות רפרפו מהתקרה, עולות ויורדות, כאילו נעו וחצו את השמיים בתעופה. הרצפה הייתה מכוסה בפרחים ורודים, לא אמיתיים, אלא עשויים מאורות שהטיל מקרן שהיה מוסתר איפשהו בתקרה. חצי ירח ענק ואלף כוכבים היו תלויים מהקירות ומהגג. הרגשתי שאני נמצאת בחלום.

החלקתי את חצאית שמלתי כשראיתי אותו. הארי פילס את דרכו בין האנשים כשהוא לבוש חליפה שחורה, חולצה לבנה ועניבה. הוא נראה גבוה ונאה יותר ממה שגבר אמור להיראות כשעצר למרגלות המדרגות. צחוק נפלט משפתיי כשראיתי את המסכה שהוא עטה.

פנטום האופרה.

ראיתי אותו מחייך מתחת למסכת החרסינה הלבנה המוכרת ותהיתי איך אף פעם לא הבנתי שזה הוא. זה נראה לי עכשיו כל־כך ברור. ירדתי במדרגות וראיתי את עיניו של הארי – את הכחול האמיתי, לא עדשות המגע הכסופות – עוקבות אחרי כל תנועה שלי.

לבשתי שמלת קולר שחורה עשויה תחרה ובעלת מחשוף עמוק, שגלשה עד לרצפה. שסע ארוך הגיע עד לירכי הימנית ושערי גלש עד לאמצע גבי בגלים משוחררים. המסכה שלי הייתה עשויה מתחרה שחורה, כמו שמלתי, ובצורת פני חתול.

כשהגעתי למדרגה התחתונה, הארי הושיט את ידו והנחתי בה את ידי. "פיית'," הוא אמר והתפעלות עיבתה את קולו. נכנסנו לאולם הנשפים והארי נישק את גב כף ידי.

"מייטרה הארי." הרכנתי קלות את ראשי, כמו סירנה טובה. הארי נהם בשובבות ומשך אותי לחזהו.

"אני יותר מדי אוהב את איך שזה נשמע."

חום גופי זינק מייד כששמעתי את קולו הצרוד. "גם אני."

הארי בחן את המסכה שלי ואמר במבטא הצרפתי המושלם שלו, "מון פטי שאטון." הוא טפח בשובבות על האוזניים המחודדות הקטנות של המסכה.

השם הזה, שנפלט בנהמה משפתיו, גרם לי להדק יחד את ירכיי. "מיאו," אמרתי וקרצתי, והארי השליך אחורה את ראשו וצחק.

"את נזק," הארי אמר ואחז בידי. הייתי המומה כשהשפלתי מבט אל ידינו השלובות ואל האנשים שרקדו ושוחחו סביבנו. הוא החזיק את ידי. בפומבי. וכולם יכלו לראות את זה. לא רק העובדים שלו היו כאן הערב, אלא גם אנשים מהחברה הגבוהה באנגליה. הרבה, *הרבה* אנשים. אבל כשהארי פסע לצידי בין כולם, בעוד מבטים סקרניים נשלחים לעברינו, הבנתי שלא אכפת לו.

וגם לי לא.

הארי העביר לי גביע שמפניה. "מעולם לא ראיתי אותך יפהפייה כמו עכשיו, פיית'."

"בגלל שחצי מהפנים שלי מכוסות?" קנטרתי אותו.

הארי לקח את השמפניה מידי והתעלם מהבדיחה שלי. "תרקדי איתי."

אימה טהורה מילאה את עצמותיי. "אממ..." הסתכלתי על הזוגות הרוקדים ועל מבטו המצפה של הארי. "אני לא בטוחה שאני יכולה לרקוד ככה. למקרה ששכחת, אני מגושמת. כאילו, הקלוצית המגושמת ביותר

שאי־פעם נולדה."

הארי סירב לקבל את תשובתי ומשך אותי לרחבת הריקודים. חלפתי על פני סאלי, מייקל ושרה, שעמדו ובהו פעורי פה בידו של הארי שבידי. כשהגענו לרחבת הריקודים, המוזיקה השתנתה. מייד זיהיתי אותה.

היא הייתה איטית יותר מהמוזיקה שהתנגנה עד כה, והארי משך אותי לחזהו וכרך את זרועותיו סביבי. תחת חצי הירח והכוכבים, הוא הוביל אותי סביב רחבת הריקודים, כשצליליהם של אד שירן ואנדראה בוצ'לי מלווים כל תנועה שלנו.

"אנדראה בוצ'לי," לחשתי לתוך אוזנו של הארי. "זה תמיד יזכיר לי אותך." הארי כ"מייטרה" השמיע את אנדראה בוצ'לי כל לילה שהייתי איתו. הארי ניגן את המוזיקה בדירה שלו. איך לא ידעתי?

"מעולם לא חשבתי שיהיה לי את זה," הארי אמר. נלכדתי בעיניו הכחולות וכל שאר הצופים נעלמו. "מעולם לא חשבתי שתהיי איתי ככה."

חפנתי את ראשו בידיי, הורדתי אותו וקירבתי את שפתיו אל שפתיי. הארי הסיט את המסכה שלו הצידה וגילה לי את פניו כדי שיוכל לנשק אותי ארוך יותר, עמוק יותר, איטי יותר. היה לו טעם של מנטה ושמפניה ונמסתי כנגדו. היינו כאן. בלי סודות. לבבות חשופים, בלי מכשולים בדרכנו. ליבי הלם בחוזקה בחזי והמוזיקה, שהייתה מושלמת כל־כך בשבילנו, סחפה אותנו.

זרועותיו נכרכו בחוזקה סביב מותניי והרגשתי את זה. הוא עדיין לא אמר את המילים. אבל עם כל נשיקה, עם כל ליטוף של לשונו, ועם כל מגע של ידיו על גבי, הוא אמר לי שהוא אוהב אותי. ניסיתי להראות לו שגם אני אוהבת אותו כשידיי בשערו וכשחייכתי כנגד פיו. כשהשיר הסתיים ושפתותינו התנתקו, פגשתי את עיניו של הארי ולא יכולתי להסיט את מבטי. שיר אחר התנגן, אבל פשוט עמדתי שם וחיבקתי אותו, והוא חיבק אותי.

"אני כל־כך שמח שבאת לכאן," הארי לחש וחייך חיוך אלכסוני ועוצר נשימה. "ואני כל־כך שמח שהמעלית המחורבנת התקלקלה." צחקתי והארי אחז בידי. "בואי נלך לשתות משהו." כשעשינו את דרכנו דרך הקהל, מישהו אחז בידי הפנויה.

ראיתי גבר בלונדיני במסכה מסורתית ומייד זיהיתי אותו. "אפשר לגנוב אותה לרגע?" שאל ניקולס.

"ריקוד אחד ואז היא שלי," הארי אמר בתקיפות שגרמה לי להיאנח בקול מהדומיננטיות שבקולו. ניסיתי להסוות את זה מאחורי שיעול, אבל כשניקולס כיסה את פיו, ידעתי שזה היה לשווא.

ברחבת הריקודים התנגן שיר מהיר וקצבי, וניקולס סובב אותי כמו בלרינה בקופסת תכשיטים. "מה שלום סייג'?" הוא שאל, בלי להסתיר את רגשותיו כלפי חברי.

"הוא בסדר." ניקולס הנהן ואני שאלתי, "ניקולס סינקלייר, מה הכוונות שלך כלפי החבר הכי טוב שלי?"

ניקולס רכן קרוב יותר ואמר, "כוונות שובבות. מאוד מאוד שובבות."

"אז אתה מתאים," אמרתי ונתתי לו לסובב אותי שוב.

ניקולס הביט מעבר לכתפי ואמר, "מה עשית לבן דוד שלי ואיפה אני יכול לקנות את זה?" הסתובבתי וראיתי את הארי שותה שמפניה בבר, כשהוא מביט לעברנו ומתעלם לחלוטין מהאנשים שהתגודדו סביבו כדי לדבר.

"אין לי מושג למה אתה מתכוון," אמרתי בלי שאצליח להסיר את מבטי מהארי.

"אוי לעזאזל." ניקולס הוריד אותי מרחבת הריקודים והניח אותי לרגליו של הארי. "זה לא כיף כשהשותפה שלך בוהה בחולמניות במישהו אחר במשך כל הריקוד." ניקולס קרץ אליי, תפס אישה אחרת שהכיר וגרר אותה לרקוד.

הארי משך אותי כנגד חזהו. רקדנו עוד קצת, מתעלמים משאלות ומאורחים בעלי עיני נץ. השמפניה זמזמה בעורקיי, הכוכבים המזויפים נצנצו, והארי לא עזב אותי במשך כל הלילה.

כששיר איטי התחיל להתנגן, התרוממתי על קצות האצבעות ואמרתי, "תעשה איתי אהבה." הארי הרים

את ראשו משקע צוווארי ופגש בעיניי. "קח אותי מכאן ותעשה איתי אהבה," אמרתי שוב.

הארי החליק את ידו בידי והוביל אותי דרך האנשים למדרגות. עשינו את דרכנו לחדר שלי, אבל כשחלפנו על פניו והמשכנו אל הדלת המפוארת שבקצה המסדרון. הארי סובב את הידית, וסומק כיסה את לחייו כשהתוודה, "זה החדר שלי."

"ליד החדר שלי."

הוא משך בכתפיו ואמר, "הייתי חייב אותך קרוב אליי." העפתי את המסכה שלו ואת שלי, מחצתי את שפתיי כנגד שפתיו ונכנסנו לחדר השינה שלו, נועלים את הדלת מאחורינו. הארי בעט את נעליו מרגליו והוביל אותי למיטה. הוא השכיב אותי בעדינות על המזרן וכבר הרגשתי שהרגע הזה הוא שונה. לא היו בדיחות או עקיצות שובבות. היינו הוא ואני, מי שהיינו באמת, וסוף־סוף היינו יחד.

בלי לנתק איתי קשר עין, הארי פשט את מעילו ואחר כך את חולצתו. רעדתי כשראיתי את חזהו וגופו המפוסלים ולא הסטתי מבט – אפילו לא לרגע – כשהוא פשט את מכנסיו ונכנס למיטה.

הארי נישק אותי. הוא נישק ונישק עד ששפתיי התנפחו ולגמרי טבעתי בו. פיו נע לצווארי והרמתי את שערי כשאצבעותיו מצאו את קשר שמלתי. הבד הדק צנח משדיי ונאסף סביב מותניי. פיו הניח נשיקה אחרי נשיקה על צווארי, על שדיי ובמורד בטני. נשימתי רעדה והרגשתי שגופי עולה בלהבות, נחרך אחרי כל רפרוף של שפתיו על עורי.

הארי משך את שמלתי מרגליי ואז את תחתוניי. הוא זחל מעליי ושנינו היינו חשופים ופראיים וחופשיים.

"אני אוהב אותך," הוא אמר וקולו רעד. כאילו פחד שאסרב לו.

"הארי," לחשתי וחפנתי את פניו. "גם אני אוהבת אותך. כל־כך אוהבת אותך שאני בקושי עומדת בזה."

הוא נישק אותי שוב. הוא נישק אותי ונישק אותי עד שהייתי חסרת נשימה. ידו נעה במורד גופי, קלה כנוצה. פישקתי רגליים והשלכתי את ראשי אחורה כשהוא נגע בי. נאנחתי והצליל הדהד בחדר. חשתי את זקפתו של הארי כנגד אגני, וכשידיי על גבו, הובלתי אותו בין ירכיי. שפתיו התנתקו משפתיי והוא נעץ מבט בעיניי כשחדר אליי באיטיות. קימרתי את גבי ושדיי התחככו בחזהו.

פיו של הארי נע לצווארי, והטיתי אחורה את ראשי כשהוא כרך את זרועותיו סביבי והחזיק אותי כמה שיותר קרוב אליו. הוא נע קדימה ואחורה בתוכי ואף מילה לא נאמרה בינינו. מעולם לא עשיתי דבר כזה, מעולם סקס לא היה כל־כך איטי ואינטנסיבי ומלא תשוקה. הבנתי שזה בגלל שלפני זה, לפני הארי, מעולם לא עשיתי אהבה. כי מעולם לא הייתי מאוהבת ככה.

אהבה. *אהבתי* אותו. אהבתי אותו כל־כך שזה היה מפחיד.

"פיית'." ידיו של הארי נעו אל הישבן שלי. הוא הגביר מהירות והחדירות שלו הפכו להיות מהירות יותר ויותר כששכבת זיעה מכסה את עורנו החם. החזקתי אותו קרוב, זרועותיי מערסלות את ראשו, והרגשתי את האורגזמה שלי נבנית יותר ויותר גבוה. ואז גופי קפא והתמלא בעונג אינטנסיבי כל־כך שעיניי נעצמו וצעקתי. איבריי היו חסרי משקל ורק אוויר מילא את עצמותיי. הארי נדרך ובגניחה שקטה גמר בתוכי. אחזתי בשערו כשהוא נע בעדינות קדימה ואחורה, עד שפלט אנחה רמה והצמיד את מצחו למצחי.

הוא ליקק את שפתיו ולחש, "אני אוהב אותך, פיית'. אני כל־כך אוהב אותך." נשימתו הייתה כבדה כשהוא נאבק לנשום.

"גם אני אוהבת אותך," אמרתי שוב, וההודאה מילאה בי חלק שאפילו לא ידעתי שהוא חסר. הארי התגלגל ממני ואסף אותי בזרועותיו. הפנמתי את צבעי האדום והזהב העשירים ואת מיטת האפיריון המרשימה ששכבנו בה. "אז ככה זה יכול להיות?" שאלתי בקול שהיה כמעט לחישה.

"מה?" הוא אמר בשקט, כדי לא להפר את השלווה העדינה שסביבנו.

"להיות איתך." ספגתי את חום חזהו וזרועו סביב מותני. "להתעלס איתך... להתעורר איתך... לאהוב אותך מכאן ואילך."

"כן," הארי אמר. עצמתי את עיניי. "זה יכול להיות בדיוק ככה." עדיין שמעתי את התזמורת מאולם הנשפים ונתתי לצלילי הכינורות והצ'לו להרדים אותי. כשהשינה משכה אותי אליה, הארי הצמיד נשיקה לראשי וחיבק אותי חזק עוד יותר. "אני רוצה את זה בדיוק ככה."

כשהתעוררתי, שמש שטפה את החדר וראיתי פתק נוסף מהארי מונח על הכרית שלו.

פיית',

אין מילים להסביר לך כמה חשובים היו הימים האחרונים, ויותר מכך – ליל אמש.

אני רוצה שתהיי איתי. אני רוצה שתהיי לצידי במשך כל חיי. אבל אני גם מבין את גודל הרצונות שלי. כפי שכבר אמרתי, העולם שאני חי בו הוא לא מקום שאפשר להתייחס אליו בקלות. כשהתעוררתי הבוקר, הייתי מאושר מכפי שהייתי אי־פעם בחיי.

להחזיק אותך בזרועותיי, לדעת שאת יודעת כל מה שיש לדעת עליי, זה חופש. חופש אמיתי. בלי מסכות, בלי תחפושות, רק אנחנו.

מבחינתי, זאת שלמות.

אני יודע שאת טסה הבוקר לניו יורק. אני אגיע בעקבותייך הערב.

בבקשה, תחשבי על כל מה שאמרתי. ובבקשה, קחי את הזמן שלך, כמה שאת צריכה. אני לא אלחץ עלייך. את יודעת מה אני מרגיש. אני אוהב אותך יותר מכל דבר, והאמת הזאת תישאר עד יום מותי.

הפכתי את הדף וליבי נעצר.

תפרסמי את הכתבה, פיית'. נתתי לסאלי הוראה לפרסם כל מה שתרצי בתור הכתבה הגדולה של ויסאג'. זה היה לא בסדר מצידי להחריב את החלום שלך. אני רק מבקש שבכתבה תתמקדי בי, עכשיו כשאת יודעת את האמת.

את ראויה לזה, פיית'. את עיתונאית מצוינת.

אני אוהב אותך לנצח,

שלך ורק שלך,

הארי x

דמעה נשרה על הדף ומרחה את הדיו. קמתי מהמיטה והצמדתי את הפתק לחזי. לבשתי את השמלה של ליל אמש וניגשתי לחדרי. ארזתי וחשבתי על הכול.

אחרי שעלינו על המטוס והוא המריא, ידעתי מה אני צריכה לעשות. הוצאתי את המחשב הנייד שלי ופתחתי קובץ חדש וריק. כתבתי במשך כל הטיסה בחזרה לניו יורק, כשדמעות בעיניי ואהבה בליבי.

כשהמטוס נחת בשדה התעופה, חשתי שעברתי שינוי ושהכתבה החדשה היא הכתבה הנכונה. קראתי שוב את הפתק של הארי ושמרתי אותו בחזייה שלי ובליבי כל הדרך הביתה.

להחזיק אותך בזרועותיי, לדעת שאת יודעת כל מה שיש לדעת עליי, זה חופש. חופש אמיתי. בלי מסכות, בלי תחפושות, רק אנחנו. מבחינתי, זאת הייתה שלמות...

שלמות. הייתי די בטוחה שזה בדיוק מה שהארי סינקלייר היה.

בכל מקרה, הוא היה מושלם בשבילי.

פרק 21

בדקתי שוב את הטלפון הסלולרי שלי. עדיין לא קיבלתי כלום מהארי. ביליתי את הבוקר ואת רוב שעות אחר הצהריים כשאני משכתבת שוב ושוב את הכתבה. היא הייתה אמורה לרדת לדפוס בערב. ברגע שסאלי תאשר אותה, אשלח עותק להארי.

טרם שמעתי ממנו משהו.

אמיליה הייתה בעבודה. גם סייג' ונובה. הייתי חייבת לצאת מהבית. קמתי ועשיתי את דרכי לרכבת התחתית. הרכבת עצרה בהל'ס קיטצ'ן ופסעתי בחום הלוהט להוריי. בדקתי שוב ושוב את הטלפון הסלולרי שלי כמו חברה נוירוטית.

למה הוא לא ענה? הוא עוד לא קרא את זה? או שהוא כן קרא ושנא? דחפתי את הטלפון בחזרה לתיק, הטיתי את ראשי אחורה וצעקתי, "אני בג'ט־לג נוראי וחם לי ואני עצבנית מדי לחרא הזה!"

לא קיבלתי סימן מגבוה או אפילו תגובה מהארי, שתגלה לי מה הוא חושב. פניתי לעבר הבית של הוריי ובטני צנחה. "לא," לחשתי ועליתי בריצה במדרגות. השלט "למכירה" התחלף בשלט "נמכר". "לא, לא, לא, לא!" אמרתי ושאגתי, "לא!" כשהתפרצתי לתוך הדירה של הוריי. אימא נכנסה לסלון עם מגש ועליו כוסות קפה. אבא ישב ליד השולחן והחזיק שני מכתבים בידיו. "מכרתם?" אמרתי וקולי רעד מעצב. "אני לא מאמינה שמכרתם."

אבא ואימא החליפו מבטים שלא הצלחתי לפענח. "מה?" לחצתי. "מה קורה?"

"אנחנו לא יודעים," אבא אמר כשהוא מחזיק את המכתבים. "סגרתי את החנות כי לא הצלחנו לשלם את השכירות. ואז קיבלנו הצעה לקניית הדירה. מובן שאמרנו כן. זה היה יותר ממה שביקשנו." הוא שפשף את ראשו במתיחות. או אולי בבלבול, לא הייתי בטוחה. "ואז אלה הגיעו היום." אבא הרים לי את המכתבים. חציתי את החדר כאילו הדליקו לי מדורה בתחת ופתחתי את המכתבים.

"שטרות מכר?" שאלתי וקראתי את הכתובות על המסמכים. "אבא, הם תחת השם שלך ושל אימא." ליבי התחיל לדפוק במהירות כשראיתי את הכתובת של החנות של אבא על הנייר. ולא רק החנות שלו, אלא כל הבניין. כל הבניין בעל המחיר הפאקינג מופקע בניו יורק.

"כנראה יש טעות," אימא אמרה. "מי יקנה את הבית שלנו ואז ייתן לנו את שטר המכר? ומי יקנה את כל הבניין תחת השם של אבא שלך וייתן לנו גם אותו במתנה? זה לא הגיוני! התקשרנו לעורך הדין שמטפל בזה. הוא אמר לנו שזאת לא טעות. אפילו זירזו את המכירה בשבועיים במקום הזמן הרגיל שמוקצב לכך."

אימא הניחה את ידה על הכתף של אבא. הוא הניח את ידו על ידה. זרמי חשמל טסו בעורקיי וסימנו לי לחפש משהו. קראתי את המכתב שוב וקפאתי כשראיתי את ראשי התיבות של הקונה...

ה.א.ס.

"שאני פאקינג אמות," לחשתי וידיי רעדו. "אלוהים!" אמרתי בקול רם יותר ואימא מיהרה להתייצב לידי.

"מה, פיית', מה?" אימא שאלה וניסתה לייצב אותי.

"הארי," לחשתי, וראיתי את הבעתה של אימא מתחלפת מבלבול להבנה. ה.א.ס... הנרי אוגוסט סינקלייר...

"זה מהארי," אמרתי והרגש שעלה בגרוני חנק אותי. "הוא הציל את הבית שלכם." הסתכלתי על אבא שפניו החווירו. "הוא קנה לך בניין. פאקינג בניין שלם!"

"למה?" אימא לחשה וידה הרועדת כיסתה את פיה.

"הוא אוהב אותה," אבא אמר וקם. מבטו לכד את מבטי. "הוא אוהב אותך. נכון, מיה במבינה?"

"כן," השבתי והרגשתי שליבי מתרחב כל־כך בחזי שהוא תכף פורץ את צלעותיי. "הוא אוהב אותי," לחשתי.

אבא הניח את ידיו על זרועותיי. "ואת, פיית', את אוהבת אותו?"

"כן," אמרתי כשדמעות זולגות מעיניי. "כן, אני כל־כך אוהבת אותו שאני בקושי עומדת בזה."

"פיית'," אימא אמרה וכרכה את זרועותיה סביבי.

"אני חייבת ללכת." כבר התחלתי לסגת לעבר הדלת. "אני חייבת למצוא אותו." חזרתי בריצה מהדלת והחזרתי להם את שטרות המכר. שטרות המכר לבית שלהם. לבניין של אבא. הארי. הארי הציל את הבית ואת העסק שלהם.

הארי שלי.

נופפתי את ידיי באוויר בניסיון לעצור מונית. כשמונית נעצרה לידי סוף־סוף, נתתי לנהג את הכתובת לבניין המגורים של הארי. היה מאוחר מכדי שיהיה בעבודה; הוא בטח היה בבית. קפצתי במושבי כשהתנועה הכאוטית של ניו יורק נעצרה ומכוניות עמדו פגוש אל פגוש. נהג המונית צפר. גלגלתי למטה את החלון וצרחתי, "פאקינג עופו לנו מהדרך, אידיוטים!"

"את רוצה לנסוע איתי כל יום, גברת?" אמר נהג המונית, אבל לא יכולתי לעצור את סחרור מחשבותיי.

הארי קנה את הבית ואת העסק של הוריי עבור סכום לא הגיוני. כי הוא אהב אותי. כי הוא אהב אותי.

פרצתי בבכי במושב האחורי, פולטת יבבות רמות בשילוב צחוק של אי־אמון מוחלט. נהג המונית שלפני רגע הזמין אותי להצטרף לעסק שלו, הסתכל עליי עכשיו כאילו ברחתי ממוסד סגור ועמדתי לזרוע הרס בעיר.

הנהג נראה מרוצה ביותר כשהגענו ליעדנו, פתח את נעילת הדלתות ואני מייד פרצתי החוצה. רצתי דרך דלתות הזכוכית של הבניין של הארי אל דלפק השוער. "אני חייבת לראות את הארי סינקלייר," אמרתי כשאני חובטת שוב ושוב בדלפק. השוער הביט בי כפי שהנהג הביט – כשפחד טהור בעיניו.

"מיס, את בסדר?" הוא שאל.

"אני חייבת לראות את הארי סינקלייר. אתה יכול להתקשר בבקשה ולראות אם הוא בבית?" השוער מילא אחר בקשתי ואני פניתי לקיר המראות שלידי. פי נפער כשראיתי שהמסקרה נזלה לי על הפנים. חטפתי ממחטות נייר מהדלפק של השוער, רצתי למראה והתחלתי לנגב את לחיי, אבל לא יכולתי לעשות דבר לגבי עיניי האדומות ולחיי הסמוקות.

"מר סינקלייר לא בבית," אמר השוער.

הסתובבתי במהירות ואמרתי, "אתה בטוח?" לא הייתי משוכנעת שהוא לא חושב שאני סטוקרית.

"מר סינקלייר לא בבית," אמר השוער שוב.

שלפתי את הטלפון וניסיתי להתקשר להארי, אבל השיחה הגיעה ישר למענה קולי. בדיוק כשניתקתי, שמתי לב לשעה. "כמובן!" לחשתי לעצמי ויצאתי לרחוב לעצור מונית נוספת. כשאף אחת לא עצרה, נשמתי עמוקות. "זה רק כמה רחובות מכאן. כמה קשה יהיה לרוץ לשם?"

התחלתי לרוץ ועד מהרה הבנתי שאני ממש לא בכושר. אבל לא עצרתי. לא עצרתי עד שעמדתי מחוץ לבית המוכר. רכנתי קדימה ונאבקתי לנשום. גרוני וחזי כאבו כשנאלצתי להתנשם עמוקות כדי להחזיר את ליבי ההולם למהירות הרגילה. חשתי ששערי, הסמיך והגלי, מתחיל להתנפח מהלחות ותיארתי לעצמי שאני נראית זוועה. אבל לא היה אכפת לי. הייתי מוכרחה לראות אותו. הייתי מוכרחה לראות אותו באופן נואש.

הבנתי שאני צריכה לעבור בחניה התת־קרקעית ונעצתי מבט ברחוב הארוך שלפניי, בידיעה שאני צריכה לטפס על הר נוסף.

ניצלתי לטובה את נעלי האולסטאר שלי והתחלתי לרוץ שוב. רצתי לכניסה של החניה ולמטה, לאורך הכביש התת־קרקעי הארוך שהוביל למרתף הבית. כשהגעתי למעלית הפרטית, כבר הייתי קרובה להתעלף. שלחתי יד לתיק ומצאתי את הכרטיס שלי של נוקס, ששכחתי להוציא מהארנק.

תודה לאל.

העברתי את הכרטיס במעלית, הדלתות נפתחו ופסעתי פנימה, נאנחת מהנאה כשמיזוג האוויר ליטף את עורי הסמוק. התבוננתי בהשתקפות שלי במראה וכמעט הבהלתי את עצמי. סירקתי את שערי הנפוח עם אצבעותיי ובדקתי שפניי נקיות ממריחות מסקרה.

כשהדלתות נפתחו, נכנסתי לחדרו של מייטרה. הכול היה שקט כשפסעתי פנימה. הייתי רגילה למוזיקה ולאנדראה בוצ'לי שר לי סרנדה.

ואז ראיתי פס אור מתחת לדלת החדר שממנו מייטרה תמיד יצא. ליבי התמלא בתקווה ובאהבה ובכל הדברים הקיטשיים שמהם חלומות בנויים, והתפרצתי לחדר.

הארי הרים מבט המום כשהטלפון צמוד לאוזנו. הוא היה לבוש בחליפה בלי הז'קט, צווארונו פתוח ושרווליו מופשלים עד למרפקיו.

"פיית'," הוא לחש את שמי כמו תפילה. "בדיוק ניסיתי להתקשר אלייך. נגמרה לי הסוללה בטלפון ובדיוק קראתי–"

רצתי אליו. עוד לפני שהוא הספיק לסיים את המשפט, זרועותיי נכרכו סביב מותניו ולחיי נצמדה לחזהו.

הוא היה חזק ושרירי והדיף ניחוחות מנטה ואלגום ומושק... והוא היה שלי. הוא באמת היה שלי.

"תודה," אמרתי וקולי נשבר. עצמתי עיניים. "אני לא יודעת איך לגמול לך על מה שעשית... מה שעשית למען ההורים שלי."

הארי נדרך והרמתי את ראשי. לסתו התהדקה ועיניו היו זהירות. הנחתי יד על לחיו והוא כיסה אותה בידו. "אני יודעת שזה אתה. אני יודעת שזה אתה." בלעתי את הרגש שטיפס במעלה גרוני. "תודה. אני... פשוט תודה."

עיניי דמעו והארי ניגב דמעה סוררת עם אגודלו. "פיית', אני..." הוא פלט נשיפה ונלחם ברגשות שלו כשאמר, "עשיתי את זה בשבילך. כל מה שאי־פעם עשיתי, הכול היה בשבילך."

משכתי את ראשו למטה ונישקתי אותו. מבעד לשפתיים רועדות ודמעות מלוחות, נישקתי אותו ונישקתי אותו ונישקתי אותו עד שבקושי הצלחתי לנשום. כשהתנתקתי, הארי חפן את פניי. "בדיוק סיימתי לקרוא את הכתבה שלך." קולו היה צרוד מרגש. "התכוונת לזה? את אוהבת אותי? אהבה מהסוג הנצחי?"

"כן," אמרתי וחייכתי חיוך פאקינג ענקי. "התכוונתי לכל מילה."

הארי עצם את עיניו וציטט, *"הלכתי לנוקס כדי להיות משרתת מרצון, מוכנה שעיניי ייפקחו ואיחשף לעולם של חטא ועונג. מה שלא ידעתי זה שזה יוביל אותי לאהבה הגדולה ביותר בחיי. לנפש התאומה שלי. למאסטר שלי. למייטרה שלי ממנהטן."*

הארי הצמיד את מצחו למצחי. *"לא ידעתי שאשאיר את העכבות שלי מחוץ לדלת, אבל לא את ליבי."* הארי חייך, כולו קורן משמחה, וחשבתי שאמות ממראה האושר שעל פניו. *"כי על אף שהעולם שמע אולי על מלך מועדון הסקס המחתרתי כעל מייטרה הידוע לשמצה, הוא שולט כמלך ליבי, כמפקד נשמתי, כשומר אהבתי הנצחית..."*

"ואני המלכה שלו," סיימתי בשבילו.

"את המלכה שלי?" הארי שאל בחשש.

"כן, כן ועוד יותר כן."

"את מתכוונת לזה?" הארי אמר בהבעה זהירה. "היה לך מספיק זמן לחשוב איך החיים שלך ישתנו, איך..."

פסעתי אחורה, מוודאה שעיניו של הארי קבועות בי. כשידעתי שיש לי את מלוא תשומת ליבו, אמרתי, "אני פשוט סאבית ממש, ממש, ממש גרועה, שעומדת מול המאסטר שלה ומבקשת ממנו להצליף לה בתחת עד סוף חייהם." התאפקתי שלא לחייך כששאלתי, "זאת תשובה מספיק טובה בשבילך?"

הסתכלתי על השריר שפרכס בלחיו של הארי, על עיקול שפתיו, ופתאום הוא הניף אותי בזרועותיו. רגליי

נכרכו סביב מותניו, והוא נשא אותי למיטה שבחדרו. כשגבי פגע במזרן המגעיל המכוסה ויניל, הארי טיפס מעליי.

"חתמת בתור אנונימית," הוא אמר והתייחס לכתבה שלי. "חתמת בתור אנונימית." הוא חזר על זה פעמיים כאילו לא האמין שעשיתי זאת.

"זה נראה לי מתאים."

הוא בחן את עיניי ברצינות נטולת הומור. "אבל החלום שלך היה לכתוב את הכתבה הזאת, שיכירו אותך בזכות הכתיבה שלך."

משכתי בכתפיי וכרכתי את זרועותיי סביב צווארו. "חלומות משתנים."

"ולפעמים הם לא," הוא אמר והצמיד נשיקות ללחיי ושפתיי. "לפעמים יש לך חלום מטורף שאתה חושב שהוא לעולם לא יתגשם, ופתאום הוא מתגשם והוא עומד לפניך ומבקש... *מבקשת* ממך להצליף לה בתחת עד סוף חייכם."

צחוק רם נפלט מגרוני. "אנחנו כל־כך פאקינג רומנטיים שזה עושה לי בחילה." כשצחוקי נרגע, התחלתי להפשיט אותו. הארי הביט בי בעיניים יוקדות. כשהוא היה עירום, נשכתי את שפתי וגם אני התפשטתי.

"אני עירומה, מייטרה. מה אתה רוצה לעשות איתי?"

הארי נאנק מתשוקה, הרים אותי, ולקח אותי לצלב אנדראס הקדוש. בלי לנתק קשר עין, הוא קשר את ידיי ורגליי לצלב. ריגוש והתלהבות זרמו בגופי כמו תמיד, אבל הפעם זה היה שונה. שעיניו הכחולות והאהובות כל־כך של הארי הביטו בי ברעב, כל דבר ברגע הזה היה שונה. הוא היה מייטרה; הוא היה דומיננטי ובשליטה כתמיד. אבל כאן, עכשיו, ללא מסכות או גלימות או רעלות, הוא גם היה הארי שלי. הארי אוגוסט סינקלייר שלי, האיש שאהבתי יותר מהחיים עצמם.

נאנחתי וחשתי כל עצב בגופי מתעורר לחיים, כשהארי נישק את שוק רגלי, ואז פיזר נשיקה אחרי נשיקה על כל סנטימטר של עורי. כששפתיו נצמדו לשפתיי, התייפחתי מאושר. מייטרה מעולם לא נישק אותי, אפילו לא קרוב. אבל עכשיו מייטרה מחץ את שפתיי, קעקע את טעמו על גופי, ושיכן את עצמו באופן קבוע בתוך נשמתי.

"פיית'," הוא נאנח והתמקם בין רגליי. ידיו החליקו במורד מותניי ואז התרוממו שוב כדי לחפון את פניי, והוא חדר פנימה. נשימותינו הכבדות מילאו את החדר ונכנעתי למגעו, לגופו, לאהבתו. הארי נישק אותי כשגנחתי לתוך פיו וחשתי את הלחץ המוכר נבנה בבסיס עמוד השדרה שלי.

"הארי," לחשתי כנגד שפתיו וחשתי דמעה סוררת חומקת מעיני. זה היה כל־כך הרבה, הוא ואני והעתיד שנפרש כעת לפנינו.

"אני אוהב אותך," הוא אמר בשקט והתרסקתי לרסיסים. ידיי ורגליי משכו את הכבלים שקיבעו אותי לצלב. ואז הארי קפא, קרא בשמי וגמר כשהוא טומן את פניו בשקע צווארי. אחרי כך עמדנו שם, חסרי נשימה ומזיעים.

הארי פתח את הכבלים. כשהייתי חופשייה, הוא נשא אותי למיטה, נשכב לידי והצמיד אותי לחזהו. כשחזר אליי מספיק כוח, העברתי אצבע על חזהו וחייכתי כשעורו המבריק סמר ממגעי.

הארי נישק את מצחי והעביר את ידיו בשערי, הבעה של סיפוק מוחלט על פניו. "זה שונה," אמרתי והפרתי את הדממה הנעימה בחדר. הטיתי את ראשי כדי שאוכל לראות את הארי. הוא הביט בעיניי. "זה," המשכתי. "להיות כאן איתך, להתעלס איתך בצורה כזאת." ניחוחו המוכר עטף אותי ושמר אותי קרוב אליו. "לפני זה, זה היה כיף, זה היה מרגש, ועכשיו..." קולי נמוג.

"עכשיו?" הוא אמר בצרידות.

"תמיד אהבתי את זה. את הצד הזה שלך, שלנו." ראיתי את סד העץ, את שוט הזנבות והמקלות על הקירות. "אבל עכשיו, לבטוח בך בצורה מוחלטת כל־כך, להרגיש את העיניים שלך עליי..." הנדתי בראשי.

"אהבה," אמרתי כשהבנתי שאני מדברת בצורה לא ממוקדת. "זה הפך את זה למשהו שונה." נישקתי את לחיו של הארי, ואחר כך את שפתיו.

אבדתי בטעמו והצלחתי לסגת כשידיו חופנות את פניי ולומר, "האהבה הפכה את זה להרבה יותר. אתה ואני, ככה, בחדר הזה, מאוהבים ובלי סודות בינינו..." חייכתי. "זה הפך את זה למושלם."

הארי התגלגל עליי ונישק אותי. הוא נישק אותי עד שהרגשתי ששפתיי חבולות. "אני לעולם לא אשבע ממך," הוא אמר כנגד פי. "מכל הבחינות. כשאת קשורה כאן, בבית שלנו במיטה, בכל מקום, פיית'. אני פשוט רוצה אותך."

"יש לך אותי."

הארי הביט בי ובעיניו הייתה כל־כך הרבה אהבה שליבי החסיר פעימה. הוא אסף אותי בזרועותיו שוב, כאילו לא רצה לשחרר אותי לעולם. הוא הסיט את שערי מפניי ואמר, "אבא שלי נותן לי את **HCS** מדיה."

"אני יודעת." הוא אפילו לא נראה מופתע מכך וזה אישש משהו.

"אני אצטרך לחלק את הזמן שלי בין ניו יורק לאנגליה."

קירבתי את פניו אל פניי ואמרתי, "אני אוהבת את אנגליה, אז אני מאשרת את דרך החיים הזאת." העמדתי פנים שאני חושבת. "אם רק הייתה לנו טירה עם עשרים ושלושה חדרי שינה שיכולנו לגור בה כשאנחנו שם... פשוט אי־אפשר להסתפק בפחות מזה."

"זאת אחוזה, לא טירה. יש הבדל."

"זה אותו דבר," זימרתי.

"אבל הטור שלך," אמר הארי, שכרגיל היה אבירי.

"מה איתו? הדבר הטוב בכתיבה זה שאפשר לעשות אותה מכל מקום. והארי, אני יודעת שאתה מומחה והכול, אבל בכל העולם יש אנשים מתוסכלים מינית שזקוקים לעזרתה של מיס בליס. אם תהיה לנו תפוצה עולמית, אני בעצם אעשה לעולם טובה. אני חתיכת גיבורת־על למאותגרים מינית." נאנחתי בתסכול מעושה. "לו רק היו לנו עוד אחוזות היסטוריות שיכולנו לברוח אליהן, היינו יכולים להשתלט על העולם."

הארי היסס. "טוב, אז יש את האחוזה שירשתי מאימא שלי בצרפת." קפאתי כשהבנתי שהוא לא מתבדח. "ויש את הווילה שלי במונקו ואת הפנטהאוז בלונדון, וכמובן הפנטהאוז שלי כאן–"

הצמדתי נשיקה לפיו כדי לקטוע אותו, לפני שאחטוף התקף חרדה נוסף בגלל כמה שהוא עשיר, והוא יצטרך לכופף אותי כדי להרגיע אותי. כשנפרדנו, עיני התכלת שלו זרחו כפי שלא ראיתי מעולם. "והאפשרות שיום אחד תהיי דוכסית לא מפחידה אותך?"

כשהוא אמר את המילה "דוכסית" בטני התכווצה קצת. כלומר, אני, דוכסית. אבל כשהסתכלתי על פניו הנאות וראיתי את החיוך על שפתיו, זה לא באמת ערער אותי. "כל עוד אין לך בעיה להתחתן יום אחד עם אישה פשוטת עם, גם לי אין בעיה."

"החברה הגבוהה עלולה לעשות לנו פרצופים. אולי יזמינו אותנו רק לחתונות של בני מלוכה נחותים," הוא אמר ביובש, ולרגע לא איבד את הניצוץ השובב בעיניו.

התאפקתי לא לצחוק. "ממילא תמיד הרגשתי שיותר כיף איתם."

גם הארי צחק והניד בראשו בחוסר אמון. "אני לא מאמין שזכיתי בך." הוא העביר אצבע על לחיי. "אני לא מאמין שאני זוכה לאהוב אותך ושאת אוהבת אותי בחזרה."

העברתי את ידי על חזהו באהבה וברוך, ואז חפנתי את איברו. "ואני לא מאמינה שהדבר הזה ישרת אותי עד סוף ימיי, ולילותיי, וכמובן גם בשעות הצהריים והבוקר..." הארי הידק את שפתיו והניד בראשו ברוגז מעושה. "תשכח מאחוזת סינקלייר. נוכל לבנות טירה שלמה על הגודל הזה."

"פיית'," הארי אמר בקולו הרציני והבריטי ביותר, "האם סיימת?"

"אני אפילו לא קרובה לסיים." הנחתי את ידי על לחיו. "יש לך אותי ולי יש אותך, אתה אוהב אותי ואני

אוהבת אותך, לנצח נצחים, אמן, כפול אינסוף, בלה בלה בלה." שילבתי את ידיי מעל ראשי, ליד מראשות המיטה. "עכשיו תקשור אותי למיטה ותצליף לי בתחת עם השוט שלך. מחכה לי אורגזמה נוספת עם השם שלך עליה."

"רק עוד אורגזמה אחת, מון פטי שאטון?" הוא שאל בקול מפתה, ופטמותיי הזדקרו כשהצרפתית המושלמת שלו פגעה בכל הנקודות הרגישות שלי.

כשהוא עירום בצורה נפלאה, ובכל יהירותו האצילית השזופה והיפהפייה, הארי הוריד את השוט האהוב עליי מהקיר ופסע באיטיות למיטה. "זה אתגר?"

"תמיד," אמרתי וחשתי את הטמפרטורה בחדר עולה.

הארי קשר אותי למיטה עם צעיפי משי ונישק אותי נשיקה ארוכה ואוהבת על שפתיי. ואז הוא נעמד לידי, חיוכו נמוג, גלים של דומיננטיות קרנו ממנו, ומייטרה אהובי השתלט.

"אני מקבל את האתגר."

אפילוג

אחוזת סינקלייר, סארי, אנגליה

כעבור שנתיים...

"נתראה בעוד שבועיים!" אימא אמרה כשהיא ואבא נכנסו למכונית שתיקח אותם לשדה התעופה. הם היו בדרך לפארמה, איטליה, עיר מולדתו של אבא. זאת הייתה הפעם השלישית שהם ביקרו שם השנה. ההכנסה מדמי השכירות מהבניין שהארי קנה להם העניקה להם את האפשרות לטייל כמו שתמיד חלמו. וגם אם לא הייתה להם הכנסה מהבניין, ידעתי שהארי איכשהו היה מגשים את חלומם. הוא היה האיש הטוב ביותר, בעל יכולת הנתינה הגדולה ביותר, בכל העולם.

נופפתי להם משביל הגישה ונשמתי עמוקות. כשפניתי לחזור, הארי ניגש אליי עם חיוכו הממוסגר בגומות. אמות ידיו היו חשופות, השרוולים מופשלים עד למרפקיו, והוא לבש מכנסי חאקי קצרים ונעלי מוקסינים.

השפלתי מבט אל טבעת הנישואין שלי, שנצצה תחת השמש הקיצית.

התחתנו בשנה שעברה באחוזה, וכפי שתכננו, חילקנו את זמננו בין אנגליה לניו יורק. הארי התחיל לנהל את **HCS** מדיה כמו שתמיד ידענו שינהל – באופן מושלם. ואני עדיין כתבתי את "תשאלו את מיס בליס." היא הייתה האלטר אגו הביצ'ית והסרקסטית שלי וסירבתי לוותר עליה. אבל כתבתי גם כתבות. הייתי הכי מאושרת שאפשר להיות.

"ליידי סינקלייר." הארי קיבל את פניי, חיבק אותי בזרועותיו ונישק אותי. הייתי "ליידי" עכשיו. ממש ליידי עם תואר, מה שהיה הדבר המצחיק ביותר על פני כדור הארץ. נאנחתי לתוך פיו וחשתי מסוחררת כשהוא התרחק. "ההורים שלך בסדר?"

"כן," אמרתי והובלתי אותו למקום האהוב עלינו באחוזה, לגשר שלנו מהאגדות. "ומחר כולם מגיעים מניו יורק לשבועיים שלמים של בלגן."

אמיליה, נובה, סייג' וניקולס עמדו להגיע. ניקולס ניהל עכשיו את המשרד בניו יורק, וממה שהסקתי, גם ניהל את סייג' בחדר השינה.

הנחתי את ראשי על חזהו של הארי ונופפתי לקינג סינקלייר, שנכנס למכונית ספורט יקרה עד גיחוך ונסע משם לעוד הרפתקה. או ליום במועדון הכדורת דשא... אף פעם לא הייתי בטוחה. "את נראית יפהפייה במיוחד היום," הארי אמר וסלסל סביב אצבעו תלתל משערי. "למעשה, את זוהרת."

"כנראה בגלל ההסתערות היסודית שלך עליי אתמול בלילה. אני בקושי יכולה להזיז את הרגליים היום. אני חושבת ששברת את האגן שלי עם טוראי הארי."

"למען כל מה שקדוש בעולם הזה, את מוכנה *להפסיק* לקרוא לאיבר שלי טוראי הארי?"

"אני חייבת לומר שטוראי הארי זה יותר טוב *מאיבר*. מה אתה, בן שמונים?"

"אני מאופק," הארי מחה.

"מאופק!" פלטתי נחרה. "תגיד את לזה לתחת שלי, שאדום באופן קבוע כי כבר שנתיים אתה מצליף בו בשיטתיות."

שפתיו של הארי התעקלו בשעשוע, אבל אז הוא נעץ בי מבט קשה של תוכחה. "אנונימיות היא קריטית, ליידי סינקלייר. יש לשמור על הדברים האלה מאחורי דלתיים סגורות."

הסתכלתי עליו בתדהמה. "אם ב'מאחורי דלתיים סגורות' הכוונה היא לשרשרת של מועדוני סקס שחולשים על פני כל העולם, ומספקים מסכות איומות וגלימות מעצבנות לעשירים ולרטובים באופן כרוני, אם אתה מתכוון ל'מאחורי דלתיים סגורות' הזה, אז אני מבינה."

הארי נהם, נישק את רקתי, ופתאום הרגשתי לחוצה ממה שעמדתי לספר לו. כשחצינו את הגשר,

הסתכלנו אחורה על הבית. נתתי לתחושת הסיפוק לשטוף אותי ואחזתי בידו של הארי.

"פיית'?" הוא שאל אותי בגבות מכווצות. "מה קרה?"

נשמתי עמוקות ואמרתי, "לא קרה כלום. כלומר, ההפך הגמור. אם נתעלם מהבחילות והפטמות הכואבות... אה, והעובדה שכל ריח גורם לי לרצות לתלוש את האף שלי מהמקום–"

"פיית'?" הארי אחז בידיי עוד יותר חזק.

"אני בהיריון," פלטתי. בחנתי מקרוב את תגובתו של הארי. הלם התחלף במהירות לאושר טהור, חיוך קורן התפשט על פניו וגרם לבעלי להיראות יפהפה עד כאב.

הארי הרים אותי בזרועותיו וסובב אותי כשהוא צוחק לתוך צווארי. גם עכשיו בקושי האמנתי שהוא שלי. הנסיך מהאגדות, המעט סדיסטי, בעל הסטיות המיניות.

הוא העמיד אותי בחזרה על רגליי, נישק אותי עמוקות והצמיד את מצחו למצחי. "אני לא מאמין," הוא אמר בקול צרוד מרגש. "פיית'. אני..." הוא גמגם. "אני לא מאמין. אני... אני כל־כך מאושר."

"גם אני," אמרתי ונתתי לו לנשק אותי שוב. כשהארי התנתק משפתיי, הוא לא הוריד ממני את ידיו, כאילו פתאום הייתי עשויה מזכוכית. הוא הוביל אותנו לחלקת דשא ליד הגשר. הוא התיישב ומשך אותי למטה בעדינות, ונשכבתי לידו, ראשי על ברכיו, ידו מלטפת את שערי.

ואז ידו של הארי נחה בהערצה על בטני המעט מעוגלת. "תינוק..." הוא אמר, קולו מלא פליאה. "מעניין מה יהיה לנו..." כמעט בכיתי מהתדהמה החדשה בקולו. "בן או בת? מעניין למי הם יהיו דומים." רציתי שיהיו דומים לו. שלפחות יירשו את העיניים הכחולות האלה, שעדיין הייתי אובססיבית לגביהן. פלטתי נחרת שעשוע והארי הביט בי בבלבול. "מה?"

"אותי מדאיג יותר מה יקרה כשהם יגדלו וישאלו איך נפגשנו."

"בעבודה," הארי אמר. "זה קל."

משכתי בכתפיי בשובבות. "אני לא יודעת, כלומר, חשבתי ללכת עם הסיפור שהייתי הסאבית המינית שלך ואתה היית המאסטר הדומיננטי שלי, המבורך באיבר גדול." דיברתי בקולי החסוד ביותר. "טוב, מתוקה, אז אבא נעל אותי בסד עץ ואחרי שהוא ירד לי וכמעט התעלפתי, הוא זיין לי את הצורה. ואז ידעתי שאני מאוהבת."

"טוב, אז מצפות לנו שנים של טיפולים פסיכולוגיים."

התיישבתי ופניתי להארי. כשידי על לחיו ועיניו האהובות נעוצות בעיניי, אמרתי, "אז אולי נגיד להם את זה." חשתי שחלק מליבי נמס והופך לעיסה, כי היו לי את הארי ואת החיים האלה ואת כל האהבה שבעולם והיה לי מותר להיות דביקה אם רציתי. "בהתחלה האהבה לא באה בקלות, אבל ככל שלמדתי להכיר את אבא שלך, את *כל* הצדדים שלו..." נענעתי בגבותיי בצורה מרומזת והארי גלגל עיניים בשובבות. "לא יכולתי לעמוד בפניו."

"מושלם," הוא אמר ואחז בידי. הוא העביר את אגודלו על טבעת הנישואין שלי והנהן בנחישות. "זה מושלם. אין מה להוסיף. אין מה להסביר יותר. במקרה הזה, פחות הוא יותר, אהובה. פחות הוא יותר."

"וככל שהכרתי אותו, ככה התאהבתי בו יותר חזק ועמוק," המשכתי, מתעלמת מניסיונו להשתיק אותי, אבל הודיתי לאלוהים שיש לי את הגבר הזה, ועכשיו את התינוק שלנו בחיים שלי.

נישקתי את הארי ואמרתי כנגד שפתיו, "ובתוך זמן קצר, הוא הוריד אותי על הברכיים והפכתי להיות לחלוטין," נשיקה, "לגמרי," נשיקה, "ובאופן מוחלט," נשיקה, "שפוטה."

- הסוף -

רשימת השמעה

ריהאנה - S & M

קישה - Blow

ניקי מינאג' ודיוויד גואטה – Turn Me On

סנופ דוג, דיוויד גואטה, ג'ורג'יו טונפורט, פרדריק רייסטרר – Sweat (Remix)

טימבלנד, קרי וילסון, ניקול שרזינגר - Scream

ני-יו, אפרוג'ק ונייאר, פיטבול סקרים – אשר – Give Me Everything

ויטני יוסטון – קייגן - Higher Love

ג'ייסון דרולו -Trumpets

טיילור סוויפט, שון מנדז – Lover (Remix)

פאן - Some Nights

נייל הוראן – Black & White

קייגו, סאנדרו קאוואזה - Happy Now

לוב - I Like Me Better

שריל - Call My Name

ווק אוף דה ארט' - I'll Be There

טיילור וורד, ליסה קימורלי - Africa

טונס אנד איי - Never Seen The Rain

ג'יימס ארתור - Falling Like The Stars

ליטל מיקס - The Cure

אלישה קיז - No One

אלישה קיז - Empire State of Mind (Part II)

ג'יימס ביי, אלישה קיז – Us

ליידי גאגא - Sexxx Dreams

טיילור סוויפט - London Boy

טוֶבה לוּ - Talking Body

אנדראה בוצ'לי, אד שירן - Perfect Symphony

טיילור סוויפט - Welcome to New York

נייקד דיו – Sexual

קייטי פרי, מיגוס - Bon Apetit

סטרומה, קניה ווסט – Alors On Danse

ליאונה לואיס – Run

לוצ'יו קאראנטוטו, פרנצ'סקו סרטורי, שרה ברייטמן, אנדראה בוצ'לי - Time To Say Goodbye (Con Te Partito)

זייאן -PillowTalk

תודות

תודה לבעלי, סטיבן, על היותו התומך הגדול ביותר שלי.

רומן, מתוק קטן שלי. אתה לחלוטין האור של חיי. אני כל־כך מבורכת שאני אימא שלך. מעולם לא חשבתי שאפשר לאהוב מישהו כל־כך. אתה הדבר הטוב ביותר שאי־פעם עשיתי בחיי. הכול בשבילך.

אימא ואבא, תודה על תמיכתכם המתמשכת. אבא, תודה שתמיד תמכת בכתיבה שלי ועזרת לי בכל פעם שהייתי צריכה אותך.

סמנתה, מארק, טיילור, אייזק, ארצ׳י ואליאס, אוהבת את כולכם.

ליז, תודה על היותך סוכנת־על וחברה.

נֶדה וארדֶנט פרוז, אני כל־כך שמחה שהצטרפתי אליכם. אין ספק שבזכותכם חיי מסודרים יותר.

לכל המעריצות שלי – הטילסטרס. תודה על האהבה והתמיכה האינסופיות. אתן המקום הבטוח שלי ואני מעריצה את כולכן.

תודה לכל הבלוגרים *המדהימים* שתמכו בקריירה שלי מהתחלה, ולאלו שעוזרים לי להפיץ את העבודה שלי וצועקים אותה מהגגות. אני מעריכה אתכם הרבה יותר ממה שאי־פעם תדעו.

ולסיום, לקוראים שלי. אני מעריצה אתכם. אתם נותנים לי לכתוב מה שאני רוצה, בין אם זה קליל או בין אם זה קודר, ותמיד תומכים בי במאה אחוז. לעולם לא אזלזל בחשיבות של זה לסופרת. אני אוהבת את כולכם המון.

ספרים נוספים מבית בוקטיק הוצאה לאור:

/http://www.booktique-publishers.com

עקבו אחרינו:

בדף הפייסבוק שלנו: בוקטיק הוצאה לאור

באינסטגרם שלנו: booktique_il

בוקבוק

בוקבוק הוצאת ספרים לאור